

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Litt.

Sv.

W. Röhm

TRANEMÅLA
SÄMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

Enligt hvad i Kong. Biblioteket inhemtats
har icke någon sedwars upplaga af detta
werk eller någon fortsättning deraf (utgifwen
15de sängen) utkommit; liksom icke heller
någon fortsättning af Ordförklaringen (utgifwen
sid. 27) blifwit utgifwen.

Detta band således komplett.

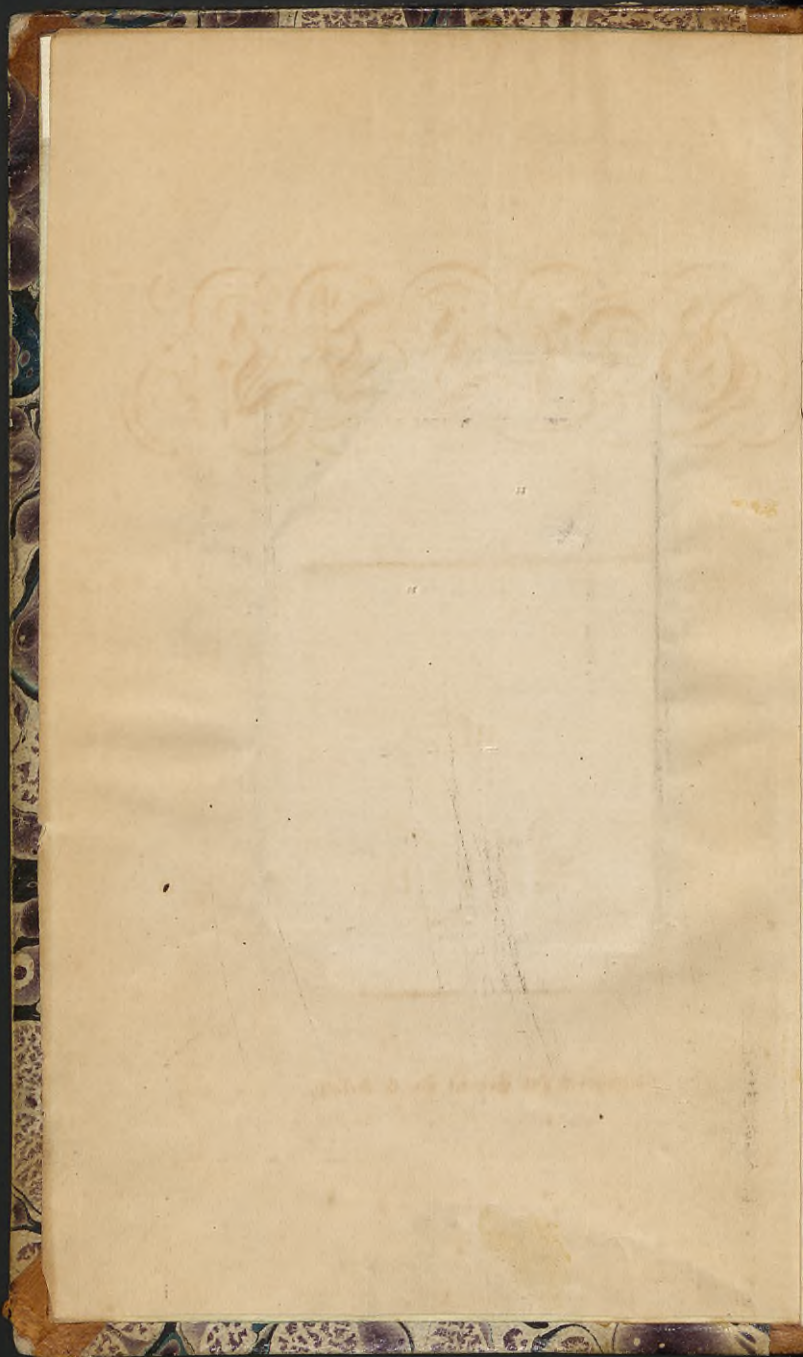
De 12 bladen Ordförklaring ha icke i boken
handeln ätföljt sjelfwa textupplagan, och
de kunna icke ha serstukat utgitt i handeln,
år icke känt hwilken tid detta inställda
ord öfversjåna författares förty tillkommit.
Exemplar af dessa blad torde vara höjst
önskyade.

T. D. A. Atterboms omdone öfver detta werk:
Minnesteckningar od. Del II. 44, 48.

Verka, tills en bättre ätt
Stiger opp, den fordom vârdig,
Gör sin gâlt och tar sin rätt,
Då, först då, blir bylfe fârdig.
Tegner till Lång.

Pehr Henr. Ling.

WISSE

af

Singa

Stockholm 1814. Tryckt hos C. Deleen.

1712

10

1712

1712

Landsmän! Utan mistrostan och utan förmåtenhet frambär jag denna förstling. Upptages den med bifall, behöfvas inga ursäkter för min djerfhet. Inträffar motsatsen, äro alla ursäkter fruktlösa.

Jag har liksom så litet velat efterhärma, som jag tilltrött mig kunna gifwa mönster. Sjelfständighet är Konstnårens första pligt och första rätt. Jag beundrar hvarje sant Konstsalster; men erkänner intet annat mönster än Naturen. Efter den har jag målat detta hastverk. Må en eller annan tock af håret, ett eller annat veck af draperiet vara mig hlykadt; bildstoden i sitt hela kan ju ändå äga något sant?

Hela Nordiska Gudalåran framställer blott det godas strid med det onda. Dersöre blefwo Gylfes fiender trollmän och Jättar. De myther jag begagnat, måste behålla deras ursprungliga anda och sammanbindning. Delarne upplöste annars det hela. Tror någon att jag derigenom velat underhålla fördomar, han bortlägga denna bok. Han läse aldrig vår historia, aldrig Romarens eller Grefkens. Han blunde för deses Konstsalster. Gudar, Nymfer, Fauner, Tritoner, allt är då blotta fördomar, som måste utrotas? Hvarför studera wi dem då?

Nordiska statsförfattningen gjorde Folkets historia mera betydningfull än des Regents; ty Folket war öfwer Regenten. Dersöre spelar Gylfe hufvudpersonen i detta stycke. Men då Gylfe föreställer ett allmänt begrepp af Swenssheten, kan han ju icke personliggöras? Jo. Huru hafwa twål alla myther uppkommit? Hvarje Gudomlighet är ju intet annat än en sinnebild af en naturkraft, hwilken bild genom en sann poetisk framställning, omsider öfvergått till en historisk person? Om jag misshlykats, att i min saga hinna till denna historiska öfvergång, då ligger felet i utförandet, och ej i företaget. — Men en så lång Allegori? Ja. Hwad är skaldkonst annat än ett bildspråk? Hwar fins

den måttstod, som för skalden bestämmer huru långt detta bildspråk bör uttänjas? Är bildningskraften en småströmme, som ej vågar afyttra i parti de varor, som han äger? Huru lång borde då min Allegori vara? Kunna några vackra uttryck och bilder ensamt utgöra ett sant skaldestycke? Nej, det fordras ett helt, som sammanhåller delarna. Detta hela kallar jag handling. Hvar och ett stycke utan handling är icke poesi; det är blott vers. Smärre dikter äro intet annat än preludier till en större musk. Om konstnären ej förmår mer än förslaget, då är bristen hos honom. Tusende hafva frambragt småstycken liksom sköna som några småstycken af Iliaden. Hvarför är då Homér skaldernas fader? Jo, för det att han kunde göra hela bildstoder, då halffnillen endast skapade fingrar, öron eller tår. Blott en full organism kan hysa ett fullt lif. Allsöm den förre stympas, astager det sednare.

Huru vågar då jag skriva? Denna fråga bryr mig. Och för hwem detta försök? Det är hwarken för samtiden eller för efterwerlden. Jag wet, att jag skall fördömmas nu, och glömmas sedan. Ett hopp är mig likväl öfrigt: Kanste skall mitt swärmeri wäcka en annan till högre sans. Händelser, dem wi sjelfwe öfwerleswat, mista större delen af deras poetiska hållning, just för det wi synkwis sett deras naturliga sammanlänkning. Men låt efterwerlden om ett århundrade läsa wår tids häfder; den skall båswa, den skall flammas. Se Fäderneslandet nära sin politiska upplösning, se en blodfri statshwälsning rådda det. Se det trognaste, det härligaste landskap söndradt derifrån, och moderlandet trotsa ännu de mäktige, som hota det. Se en utländsk Förste inkallas, tillbedjas och dö. Se alla sinnen på en gång sammansmältas, liksom hade denne dött till ett försoningsoffer mellan de söndrade bröder. Se ett fritt folk enhälligt bifalla walet af en annan utländsk Förste, som äfwen warit dess fiende. Se landet wakna ur sin långa politiska död, liksom en af de helige wid jordbåse

ningen på Golgata. Se detta land återförenat med ett i århundraden afföndrat brödrasfolk; och säg sedan, att det blott är en swärmares dröm, att landets öde är samman-smält med mitt eget.

Gudalåra, Fädernesland och Kärlek, se der Skald-Konstens trenne grundpelare. Den, som vill kullstötta en af dessa, vill omstörta Konstens tempel. Han har aldrig förstått Greken, och kan ännu mindre förstå sitt eget väsen. Lemnar ej älskaren allt och döer för sin mö? Hwad är då ej kärleken! Lemnar ej patriotten sin mö och döer för sitt land? Hwad är då ej fäderneslandskärleken! Lemnar ej den sanna Gudadyrkaren både land och mö och döer för sin låra? Hwad är då ej Gudalåran! — Swenske Skalden nämner Greklands och Roms hjeltar, och glömmier sitt eget lands oförlifnelige män. Han tror att dessa woro rå, blott för det de lefwat i rikets äldre historia. Men kunde de lefwat i häfderna, om de icke warit stora? Och woro wäl Greklands och Roms förnämste kämpar mindre wildmän i förhållande till deras landsmäns sednare och mera förfinade tidsåldrar? Huru säll Greken Konstnärer och hjeltar? Derigenom att han förgudade sina ursäder. Hwarföre stola då wi, som welat härma Greken och Romaren, ej såsom han förädla vår historia? Är hon fattig på ämnen? Den detta tror han tige, ty han känner den icke.

Mythens höga tidhwarf hade redan försvunnit. Det all-lefwande som fanns i forntidens epos ses numera likt en trädskj, hwarpå Opera-gudomligheter hufas opp och ned. Likwäl will man hafwa myther: och man har rätt; ty de måste finnas i högre skaldarter. Men hwarför då ej bruka de Nordiska mytherna? Man säger: de kunna ej användas; de äro för rå. Man säger detta utan att känna dem, och oftast utan att ens hafwa läst dem. Finnes någon myth, som ej är ursprungligen poetisk? Och kunde ett folk, som sjöng Lodbroka-qwida, som berättade mythen om Baldur den gode, kunde det wara utan sunne

för den högge Naturen? Ett folk, hwars Förstar och Kämpar besökte alla stränder, skulle wara utan all Konstförmåga? Skandien war likwäl den enda släkt i wår werldsdel, som hade alla sina Gudar på sin egen grund, liksom Grekland. Det är också det enda land i Europa, som kan få en egen mythologi. Den lefwer ännu, fastän förskänd, hos wår allmog. Men detta önska ej wåra Konstdomare. Låt dem skratta, låt dem ifras. Snart skola de se Nordiska mytherna i deras storhet, om blott wåra uppwekande Konstnärer wil ja arbeta till deras förhålligande. Endast på det sättet singo Greklands myther öfwerwigten. Hwarför twela då desse, som fått Iduns förnygrande frukt i sina händer? Derför att ingen ännu öfstat landet högge än sig sjelf. En hwar fruktade barnsligt att gå på egen hand; det war så lätt att hålla sig i de Gamses ledband. Men jag wågar säga det, och jag lofwar förswara det, att Nordens Myther äga större betydelse än Greklands. Ingen Nordisk myth fins, som ej röjer wår ewiga trångtan till fullkomlighet; alla i förening affpegla kampen mellan det goda och det onda, och andas det hopp, att dygden efter striden här i lifwet skulle ewigt segra. Denna sammansättning och denna rigning bewittnar deras storhet. Huru många af Greklands myther sigtade till denna religiösa punkt? Och dessa Nordiska myther kallat man plumpa, o-användbara för Konstnären!

Men kunna då de Nordiske myther aldrig mer återfå deras förlorade betydelse och fullhet? Jo. Men aldrig så länge de brukas blott som versprydnader af wåra Skalders. De måste framställas som ett helt, och ej i ett söndradt stück. De måste fullt ingripa i en medborgerlig handling. Jordlifwet och Gudalifwet måste sammangutas. Annars är det ena blott en död kropp, och det andra endast en irrande flugga, som beder om begrafning.

Inga höggraswande tänkespråk finnas här, intet metafysiskt Konstmakeri. Skalden bör hwarken predika eller hålla före-

läsningar. Handlingen i hans dikt tale. Här äro inga långa wåga hämtade bilder. Skalden bör icke wara en snyltgäst, som berättar hwad man har eller säger i andras hus. Jag har målat blott mitt eget lands natur och historia. Hwarför wårda wårt språk, om wi förakta vår historia och den natur, som omger oss? — Det förra är ju endast ett uttryck af de sednare? Likwål är jag sjelf misnöjd med större delen af språket i denna bok. Jag fick det icke nog enkelt, nog ädelt. Brist på förmåga och brist på tid wällade det båda. Jngifwelsen går icke efter almanack; det är en wän, som aldrig lyder inhjudningar. Och brödbekymren äro bergenerer, som ständigt kräfwa räntor, och likwål nästa ögonblick å nyo klappa på dörren och uppsäga kapitalet. Med slit har jag upptagit flera föräldrade ord och talesätt. Styckets urgamla form berättigade mig dertill; den befallde mig det. Hwarför stundligen inkalla utländska ordasätt, och göra de inhemska biltoge, blott för det de lefwat för länge? Möjligheten att få ett språk beror på billigheten hos skriftställarna. Ensidighet gagnar wäl enskilda författare till en tid; men saken förlorar för alltid.

Se här mina grundsatser, utan trättsjuka framlagde. Efter dem har jag handlat. Ware de här sagde en gång för alla. Jag wet att den ena konstdomaren föraktar dem för det, att de icke äro nog höglärde, den andra för det, att de icke äro nog instränkte. Men den, som först i mannaåldren framträdde ibland skriftställarne, kan ej handla af barnslig sáfånga, eller ungdoms kittslighet. Han älskar endast saken; han handlar, lika lugn wid tadlet som wid berömmet.

De händelser jag målat, lefwa ännu i våra statspapper. Den, som säger, att jag sökt förwårra något, är antingen en fiende, eller också blott en lögnare. De myther jag anfört, finnas alla i våra urkunder. Jag har förbigått dem, som genom ålder eller mistolkning förlorat sin betydning. Trox någon, att jag efter behag omändrat ett enda

af deras grunddrag, han läse dem med sann urskillning, och han skall se sitt mistag. Sturleson har brukat Gylfes namn wid uppställningen af sin Nordiska Gudsåra, kallad Edda. Kan detta anses som ett skäl för namnet af denna bok; desto bättre. Jag önskade försona vår Christna Gudsåra med Afnas. Dennes religiösa riktning och vår historia rättfärdigar det. Upsala Konungar hafwa, som Christne, öfwer hundra år bewistat folkets hedniska offer; och skalder hafwa bejungit slagne christna Förstar, såsom gästande hos Oden i Walhall. Jag har äfwen sökt sammansmälta vår nyare historia med den äldre; ty, inifrån till blott en wiss tidspunkt, blef den mera en Regents historia än Folkets. Endast genom uppfattandet af hela vår historia kunde Swenskheten framställas. Hwarje landskaps lynne särskilt är en del af Swenskheten, och föreställes här under bild af Gylfes Hofkämpe. Hwarje person enskilt är en mindre del af sitt landskap, och föreställes såsom Hofkämpens swen. Således måste all personlighet på en gång både inbegripas och förswinna i Gylfe.

De historiska märkwärdigheter, de mytcher, de naturallster, de konstwerk, ändtligen allt, som utmärkte Oss, har jag sökt framställa. Men jag förklarar högtidligt, att jag icke ännat skrifwa någon epopé. Jag skref blott en Folkfaga. Kunde läsaren, under uppfattandet af hesswa handelserna, glömma allegorien; och kunde han efter läsningen minnas den, då wore Gylfe förstådd. Amnet är sant, amnet är stort. Om jag helt och hållet mislyckats i utförandet, är det ändå lika sant och lika stort. Må en annan höja sig på mitt fall. — Med den barnsliga tillförsigt, som hwarje myth kräfwer, så framt den inom oss skall lesa som myth, och med det manliga allwar, som egnar den enkla Götchen, har jag gjort detta försök. Men den, hwars hjerta icke genomtränges af dessa, har redan i förwäg förreäde Gylfe, och må fritt gålla

Författaren.

Gylfe.

Första Afdelningen.

Saga thesi hefst eðli af lokleisu theirri, sem Pater
men sþraukva sier til skientunar oc gamans.

Saugu Herrauds oc Vosa.

Gylfe.

Första Sängen.

Skalden besjunger Gylfes kraft och rikdom. Gylfe hem-
ligt swag. Lokes glädje deröfwer. Nornorna, Odets
Gudinnor. Deras dom öfwer Gylfe. De ljusa Alfernas
samtal om honom. Järtecken.

»Sjungen!» — Så Gylfe till Skalderna sade,
och Skalderna hörde det ord så glade.

— Och yngsta Skalden gullharpan tog, —
sitt rum bland de okända gäster han hade, —
och rädd på de dallrande strängar han slog: 5

»Häll dig, häll dig, Själlarnes Son!

»Der stolt du på jordens högsäte sitter.

»D! Kan du bland rullande Nordelstwers dån

»höra den lågmälte sparstwers qwitter?

»Det är för den första, den sista gång 10

»han sjunger för Gylfe sin hemlärda sång.

»Fast ej såsom för du blodlansen swingat
»beprödd utaf Segren med gyllene ringar,

- »dock är du som förr så modig och stark,
 15. »och böljan och klippan du Gudalikt twingar.
 »Dch skyddande Alfes, som aldrig dig fly,
 »bewaka ännu din klippstängda park.
 »Der le de så mildt som din Månes Ny,
 »då han glattar silfvergranornes bark.
 20. »Der skymta de fram med snöblomstrens hy
 »och med Torrsflammande wingar.

- »Stark är du, o Gylfe! — Jag såg dig ju lyfta
 »som med Alf Guden Auka Thors arm
 »din hammar mot Trots ö klyfta?
 25. »Dch jaga det bergstroll der bodde
 »ur det gamla nattliga näste?
 »Då slaggades hammaren varm!
 »En halfgud, — en Gud man dig trodde. —
 »Jag såg ju hur wimplade snäckan du rodde?
 30. »Jag såg ju hur wimplade snäckan du fäste
 »så djupt inwid klippornas barm?
 »Dch huru du portarne för henne läste
 »till gamla HafsDrottens Agirs harm?

- »Ja, Fjällarnas Con! med häpnad jag såg
 35. »dig armarne dristigt mot hafsgrunden räcka.
 »An gick du att uti den fräsande wåg,
 »der ludna sjöhunden tumlande låg,
 »der gick du att hamnens kungswäg utsträcka,
 »och möta den röswande snäcka.

»Och än mellan berg, mellan dal och skog 40.
 »och mellan de grönskande kullar,
 »som fåras af odlarens plog,
 »så snabb du de widtfarna snäckorna drog
 »på böljornas mörkblåa rullar.

»Syst! — hör jag ej Farangers åskande fall? 45.

»Det grundlösa, ewiga, djupa,
 »der frusande hafstroll nedstupa
 »och hoppa från hall emot hall
 »i sjudande, tjutande swall,
 »och ryta och bryta den klippburna tall! 50.

»Ha! — ser jag ej huru med senigau hand
 »du fångslat den fraggande Necken?
 »Hur genom granitfjällens land
 »din trotsande fånge du leder
 »så lätt uppå klipp-trappan neder, 55.
 »som barnet den regnsyllda bäcken
 »plär leda i dammar af sand.

»Ja stark som din arm bles din röst och din sång:
 »jag hörde ju Nordliga windarnas gång,
 »som stormande skaka de snöiga fjällen? 60.
 »Jag hörde dem ock liksom suckande mör,
 »på ängarne wandra om sommarqvällen?
 »Så blid är din röst när du gullharpan rör
 »och sjunger om älskog på mofiga hällen;
 »O Gudaynes härpa dig, starke! tillhör. 65.

- »De härlige Gudar, som fordom du kände,
 »på henne björnsene-strängar ju spände?
 »Ej sydliga lekswänner tåla des klang!
 »den stormar för manligt i qvinnliges öra.
70. »Ha! — Knappast du sjelf den gittade höra,
 »sen strängen på Walhalls gullharpa sprang.
 »Men åter skall Walhalls gullharpa ljuda,
 »och åter dig SkaldGuden Brage skall bjuda,
 »att Walhalls toner för jordsödde slå. —
75. »Dch häpne då stola de främlingar stå
 »som när Asfwagnen öfwer dem rullar;
 »ty Asa-Gudar, som på dina kullar
 »och på dina slätter till gästning du hast,
 »de gästwo din harpa den trollmannas-kraft.
80. »Dock icke blott stark, — rik är du också.
 »Ho ser icke hur dina förgårdar gärdas
 »af perlsatta klippor, som waktande stå
 »nerunder böljan, der hajarne gå,
 »och upp öfwer molnen, der ejdern färdas?
85. »Ho ser icke hur dina portar de hänga
 »på Jernbergens knarrande hakar?
 »Dem hvalen och björnen bewakar
 »när Gylfe dem lystet att stänga.
 »Dch Musturwegs klingande wäg
90. »försilfrar dem ju med sin fragga?
 »Der ljungande drakarne wogga

»i frid och i wikingatåg
 »med Gylfes guldkorsade slagga.
 »Ho säg icke blykten der från din strand?
 »Den festligt förgyller molnenas rand 95.
 »när silfwerfjälliga fisken sig lockar.
 »Han står der som bunden i trollmäns hand,
 »och wäntar så lydigt på sjudarens hand!
 »Han ger dig en olja, som lockar
 »gulblastade snäckorna hit till ditt land. 100.

»Ha! winkande tyckes ett träd ju stå
 »emellan de fallösa djuren,
 »af hårfagra Soblar och trippande Rå,
 »som uti din härliga djurgård gå;
 »Ha! winkande står ju den Lädiga Juren? 105.
 »Hon önskar dig offra sin fetma också,
 »hon önskar att waggas på böljorna blå.
 »Och står icke der den skyhöga granen,
 »som nyligen falld lik ett jättelik låg?
 »Hon står ju på snäckan bland hwißlande tåg? 110.
 »Så stolt och så wiß som den simmande swanen,
 »hon spänner de bngtiga wingar;
 »se der hur hon gungar och swingar
 »liksom uti enwig med wind och med wåg!
 »Se! hård som din orm uti bardaleken 115.
 »så hård står på kullen den trofasta eken:
 »hon står der med utsträckta famnen

»ej pressad af Söderus blekgula dverg.
 »Driek sedan den silfwerkälla,
 »som tilltar ur Berg-Wättens mun. 145.
 »Gå ren som den heliga Uedas brunn
 »hon synes ur grunddjupet wälla.
 »Driek henne! Hon gifwer dig helsta och kraft.
 »Driek henne! Ty Wättarne snälla
 »ur jern-bergen slat des fast. 150.
 »Gå sen till de kokande wattusprång,
 »som i dalarnes sandbotten sjuda,
 »i dem dig dock bada en gång.
 »Dit är dig ej wägen så dyr och så lång.
 »Dig dalarnes Wättar till gästning ju bjuda 155.
 »med fjällkraftens lockande sång?

»Nik är du. Ditt hem gjorde Gudarne fältt.
 »Ge! på dina kullar och på dina fält,
 »den gyllene flöden för windarne gungar.
 »Hör! herdarnes walthorn helsta så gällt 160.
 »den hjord, som i dans öfwer heden framlungar.
 »Och se huru bergen så lydigt sig ställt
 »framför dig, likt stättlogde Kungar,
 »och gästbjuda i de gullbonade tält
 »dig starke, som klipporna slungar. 165.
 »Här glöddande Etna ej brinner
 »och andas fram ur sin wrålande mund
 »ett askmoln, som skymmer himmelens rund;

- »här glödande lava ej rinner
 170. »ur den gapande jordens grund.
 »Blott masugnens eldgap här flammor,
 »mot nattligan himmel, så hög och så röd;
 »blott i dvergarnas gnyfyllda kammar
 »rinner jernmalmens lava med gyllene glöd;
 175. »och blott då smidjornas hammar
 »på gullröda Kopparn rammar,
 »då suckar den gamla jorden
 »så tungt, — så tungt, uti Norden! —

- Slutad war sången. Ej Gylfe den hörde;
 180. ty Lappfjällens Sångare för honom qwad,
 der främst han stod uti Skaldernas rad,
 och gyllene runstafwen förde.
 Och när den härlige gullharpan rörde,
 då lyfhuade Gylfe så stolt och så glad
 185. och åter han honom sjunga bad.
 Och andra Skalder i Gylfes hof
 de sjöngo; — men sjöngo blott främlingars lof.
 Och gullringar många dem Gylfe räckte,
 men så likwäl sjöngo om Nord-Drottens slägte.
 190. Doel när någon qwad om Fornjotthers män,
 strax förfädrens hammar lyfhuande stego
 ur lågande högarne opp igen,
 att höra sitt ätt-namn besjungas än;
 de hörde derpå, de hörde och tego;

så tjuste de stodo som wandraren, 195.
när näktergalen helsar sin wän.

Och Gylse han hwiskade många gånger:

»Ej minns jag nu mera de fornqwäden rätt;
»dock hwar gång jag hör dessa härliga sänger
»då klappar mitt hjerta så fort och så lätt, 200.
»då minns jag min släggskap med Alfarnas ätt.« —

Men listige Loke, det ondast Gud,
han hörde så hänsfullt de harpors ljud,
och Loke den listige log så glad,
och hemst, som en gäst, denna sång han qwad. 205.

»Fritt ljude rusade Skalbernas lof
»nti den trotsige Nord-Drottens hof.
»Hans bane jag swär, och jag swurit,
»Hans bane den redan tina bort,
»ty länge det smycke han burit, 210.
»som Göderens konstige dwerger gjort.

»Dch länge Gylse det smycke hast,
»det mördar all mandom, det mördar all kraft.
»Dch på detta smycke jag skuric
»de runor, som torla den Nordliga merg, 215.
»som hopleympet jätten och gjort den till dwerger.

»Ej sjelf-han runorna läsa kan,
»blott Skalberna druckne dem skafwa,
»och ej wet qwinna, och ej wet man,
»hwad betydning de runorna hafwa. — 220.

»Men swag är Gylfe och Gylfes fall,
 »det kommer, och snart det komma skall!»

Så listige Loke. Och åter en gång
 han qwad denna hotande rune-sång.

225. Men Gylfe det troll starka qwädet ej hörde,
 ej såg han hwad tjuskraft honom försörde.
 I sybligan drägt han wanpydd gick
 med främlingars seder, med främlingars sticl.
 Han trodde sin höghet, sin kraft sullomnad,
 230. och märkte ej, att hans seua war domnad.
 Det ögo, hwars blick uti fordnar dar
 likt blykten af Åst Gudens hammar brände,
 af qwinnliga tåvar nu smittadt war;
 ej Hem-Gudars bilder nu Gylfe bar,
 235. ej Hem-Gudars runor han kände.

- Men se! — wid asträdet Ygd rasill,
 wid Sidens träd, det stora, det gamla,
 som länge war till och länge blir till,
 fast hafwen förtorka, fast klipporna ramla,
 240. der mände wid trädets mofiga stam
 en boning af Klaraste gullet stå,
 så hög; så fri som himmelen blå.
 Hwar dag ur gulldörren gånga fram
 tre sagra, tre mäktiga qvinnor.
 245. Hur nämnas de trenne mäktiga då?

De åter till Tids-trädet Ygdrasill gå. —
 Jo, de äro Nornorna, Odets Gudinnor,
 Och alle uti werlden bestående de,
 som timat och timar de dödlige.

Se Urd — den äldsta Gudinna, 250.

Hon liknar en winkande hanna
 af ynglingens saknade älskarinna,
 som winkar, men styr hans utsträckt famn.
 Hennes hy, hennes hår är blekt som snön,
 dock finna wi alla den hulda så skön, 255.
 fast alla blott känna den hulda till namn.

Hwar dag i sin krona en perla hon satt:
 för en är den klar, för en ann är den matt.
 Hon står i en mantel af dunklaste färg,
 lik den af ett fjerran blånande berg. 260.

De urgamla gulltaslor högt hon bär,
 och runor wid runor på dem hon står.

Och Werdandi, systern, hon står der bredwid,
 ej lockande wänlig, men warsamt blid!
 På sitt brinnande warljus hon tecknar förut 265.
 en punkt för hwar kommande stund och minut.
 Och se! wid ljusets slämtande dag
 än fluggas än hästwas des anletsdrag.
 I tunnaste skirduks mantel hon står

270. med fullvägta rosor på glänsande hår.
 Lik qvinnan som allvar bär i sin blick,
 hon sällan — blott sällan en dyrkare fick.

Men Skulda, den yngsta af Nornorna der,
 en mantel lik morgonens purpur bär;
 275. allt jemt hon pekar mot stjernornas klot,
 men fäster dock blicken på Ygdrasil's rot.
 Deß sköld en skimrande trollspegel är,
 der hjeltarnas Walhall sig måla plär.
 Beslöjad hon går sin älskling emot,
 280. som kysser förjust den oseddas fot.
 Och blott för att elda den räddes begär,
 sin slöja till sidan hon hwista låter,
 men ströy hon höljer sitt anlet åter.

Så stodo de heliga Nornor tre,
 285. som bestämt hwad har skett, och sker och skall ske.
 Wid Urtidens källa hwar dag de mötas,
 der snöhwita swauparet gungar fram,
 då slänka de wattenet på Ygdrasil's stam,
 att den ej af ålder må rötas.
 290. Det trädet har stått mångtusen år,
 mång tusen, mång tusen det ännu står.
 Och aldrig ett löf, och aldrig en qwist
 det trädet utaf sin krona mist.

Men Nornorna talade länge tillsammans . . . 295.
 och dömdo de dödligas osärd och gamman.

Och swängande högt den snöhvita hand,
 hvarmed de Sids-trädet redan begjutit,
 de fäste med starka kretsars band
 hwart öde, som de besluttit.

Och ljusa Alfser, som ewigt bygga . . . 300.
 i tredje himlens härliga trakt,
 de stodo der nu i solens prakt.

Och swarta Alfser, som gossar flygga,
 som bo långt under de mörka berg,
 de stodo der nu i nattens färg. . . 305.

Och alla månade tillstädes wara,
 att höra Nornornas helga beslut,
 och sedan kring wida werlden fara,
 att föra Nornornas domar ut.

Et ord de Mäktige tarswa blott . . . 310.

att deras heliga wilja lyda,
 och alla, alla i werlden det lyda,
 fast ingen i werlden det ordet förstått.

Så minsta hwisfning och minsta ljud
 i Danuemoras hållade berg, . . . 315.
 apprepas af dwerg efter dwerg.

Sikt rösten utaf en kallande Gud
 från pelare det mot pelare slår,
 från gång till gång det ilande går,

320. och den förstummade wandraren
han lyfnar dertill, — och lyfnar igen.

Men Nornorna talte om Nördens Drott;
de talte, — dem Alferna hörde blott.

Om Gylfes öde de länge twela;

325. men äldsta Nornan hon månde peka
uppå de urgamlas gulltaflor då:

det ordet krafft der syntes stå. —

Och andra Nornan så allvarsam
höll nu sitt slamtande wargljus fram.

330. Och se! des låga war matt och dystert;
hon ropte: Swag! — och såg på sin syster.

Men tredje Nornan stum ännu stod,
mot stjernorna fingret hon sträckte.

Dmsider hon hwistade ordet: blod! —

335. Och blod nu stjernornas gullögon täckte,
och natt omgaf nu den hela rymd;

sjelf Ygdrasills stam wardt deraf skymd.

Och sedan Nornorna talat hade,
de snöhvita händer tillhopa de lade.

340. De månde framför hwarandra då
som trenne förenade Drottningar stå.

Och nu med blandade stämmor de sade:

»Wänaste hand

»från fjermaste land;

345.

»Dwän först,

»wännen störst!« —

De mäktige talade dessa orden,
och sågo mot Södern och sågo mot Norden.
Och swängande högt den snöhwita hand,
hwarmed de Tidsträdet redan begjutit, 350.

de fäste med starke kretsars band
hwarit öde nu, som de beslutit.
Och Nornorna nu till boningen
den gull-uppbyggda gingo igen.

Men Allferne alla trädde i ringar, 355.
de swängde de ljusa, de mörka wingar,
de gingo kring Ygdrasills mößiga stam,
och talte de orden så sulka fram:

»Wänaste hand

»från fjermaße land; 360.

»Dwän först,

»wänneren störst.«

Sagdt; — och de foro i werlden ut,
att tolka Nornornas helga beslut.

Och se — kring Gylfe i himmelsk dans 365.
tolk strälände Allfer nedswäfwä.

De gullwingar små med brytande glans
dem wegelwis sänka och häfwä.
Med wingarnes slägt de uppfriffa 370.
mång wisnad ros uppå Gylfes kind,

och wänligt kring honom de hwiffa,
likt en stilla tynande wiad,
som suckar i eneliga älskarns kind.

Och första Alfven öppnade då
 375. sin rosenmun, och talade så:
 »Hör, strålande Syster! som bor i det höga,
 »hwi tindrar så matt ditt himmelsblå öga?
 »Hwar kommer den förjande Alf ifrån,
 »som wankar så tyst kring Själlarnes son?«

380. Och andra Alfven öppnade då
 sin rosenmun, och talade så:
 »Då midnattens wakande Måne bortskred,
 »då flög jag till Urtidens källa ned,
 »der Nornorna mände så tyste framgå.

385. »Men äldsta Nornan sig till mig wände.
 »Hon talte, — en helig rysning jag kände,
 »Hon sade: Ljus Alf! wakande stå
 »hos Gylfe, Gudarnas frände. —

»Doch mörk war den hjudande Urdas blick,
 390. »mörk, liksom Thors, då han hammaren swingar.
 »Med klappande bröst öfwer molnen jag gick,
 »då min strålande syster jag skåda fick.
 »Men säg mig hwad sorglig tidning du bringar;
 »ty slappa du faller de strålande wingar.«

395. Och första Alfven öppnade då
 sin rosenmun, och talade så:
 »Hör, strålande Syster! som bor i det höga,
 »till fridsällan härold ej waldes du.

»Du

»Du känner den listige Loke ju?

»På Gndarnas wän han skelar med illsket öga; 400.

»han stämplat, han stämplat mot Gylfe ännu!«

Den hwisskande knappt uttala fick
de tyfsta, de ilande orden,
förrn en komet öfwer fjällen uppgick.

Den wältrade fram öfwer jorden, 405.

den wältrade fram med hotande glans,
den satt i Kronan af Norden,
och likt en gifel blänkte des swans.

och Alferna höllo den strälände wingen
och bland de häpna talade ingen, 410.
förrn det rysliga järtecknet slutadt war.

och första Alfem öppnade då
sin rosenmun, och talade så:

»Hör, strälände Gysster! som bor i det höga, 415.

»hwad Odets Gudinnor, de mäktiga Tre

»beslutit, det skall, och det måste ske.

»Fast Ljus-Alfen ser det med wakande öga,

»han kan det ej ändra; — han kan det blott se.

»Men Lokes seger jag länge känt, 420.

»från Gylfe Walhalls Gudar han wändt.

»och långt och wida sin list han sträckt:

- »En helig Siæres skepnad han tog,
 »till Gylfes Jarl den listige drog,
 425. »mot Gylfes Jarl han troll-stafwen räckte.
 »Med runor den unges hjerta han slog,
 »med runor den unges högmod han wäckte.
 »Dch unga Jarlen nu Gylfe förförde;
 »hans tal det Nord-Drottens hjerta rörde,
 430. »Dch se! på hans ord nu Gylfe böd
 »hwar kämpe sig rusta till kamp och till död.
 »Dch lydigt hwar kämpe Nord-Drottens hörde,
 »och lydigt de alla gingo att strida
 »för Jotarnas ätt; wid Jotarnas sida.
 435. »Dú känner den ätt. — Gj är den god.
 »Du känner den ätt. Den herrskar så wida.
 »Men Gylfes kämpar de spillde sitt blod,
 »de spillde sin kraft, de spillde sitt mod;
 »ty Walhalls Gudar ej woro dem blida,
 440. »sen Gylfe hyllade Jotarnas här,
 »som Gudarnas ewiga fiende är.«

- Den hwissfande knäppt uttala fick
 de tyfsta, de ilande orden,
 förra eld klot wid eld klot uppgick
 445. från. Gödern, från Western, från Norden.
 De kretsade högt, de fräste, de brunno,
 de kretsade lågt, och när de förswunno,
 besprängdes med blodfken den natthöljda jorden.

Och Alferna höllo den strålande wingen
 allt för deras blinkande ögonpar, 450.
 och bland de häpne talade ingen
 fören det rysliga järtecknet slutadt war.

Och tredje Alfien öppnade då
 sin rosenmun och talade så:
 »Ja, strålande Syster, som bor i det höga, 455.
 »hwad Odets Gudinnor de mäktiga Tre
 »beslutit, det skall, och det måste ske.
 »Fast Oden än ser det med wisdomens öga,
 »han kan det ej ändra, — han kan det blott se.

»Men Lokes seger jag länge kânt. 460.
 »Från Gylfe Walhalls Gudar han wändt.
 »Doel sitter Gylfe wid julebord,
 »och lyhnar till Skaldernas sång så roligt,
 »på ungan Jarl han blickar förtroligt;
 »ej mistror Gylfe den yrandes ord, 465.
 »Gj anar Gylfe, att Gudarnas här
 »på Gudarnas ättling wredgad är.
 »Men högmodet Jarlen ännu berusar;
 »en wäldig Hafsman's trollsång han hör,
 »den honom än retar, den honom än tjusar. 470.
 »Så Gjö-Råt det lättrogna barnet förför. —
 »Ho såg ej den Hafsman? — Han är så rit:
 »hans hjelm är ett gyllne långstepp lif,

- »på hafsbottnen går han; men hwilar ibland
 475. »sin gullsmidda arm på klippigan strand.
 »Ho säg ej den Hafsman? — Han är så mäktig:
 »en wimpelkrönt gransfog omgifwer hans borg,
 »och werldshafiwet brukar den stolte till torg;
 »jemt hölls der en marknad så stor och så präktig.
 480. »Den Hafsman åt Gylse räckte sin hand,
 »så listigt den wäldige räckte den. —
 »Hwar dag han bär uppå Gylses strand
 »en lista med gull, — och aldrig än
 »så stor en skatt sägs i Gylses land.
 485. »Men se, — den listige röstwaren
 »han stjäl ju hwar natt den bort igen?«

Den hwisskande knappt uttala fick
 de tysta, de ilande orden,
 förrn en hastig skälfning skalade jorden,
 490. mot Östern mot Western den gick,
 och fjällen lystes i darrande Norden,
 och ljud af trummor med hwirfwelgny
 nu hördes allt uti högan sky.
 Och Alferna höllo den strålände wingen
 495. för deras blinkande ögonpar,
 och bland de häpne talade ingen
 förrn det rysliga järtecknet slutadt war.

Den första Alfien öppnade då
 sin rosenmun, och talade så:

- »Ja, strålande Gyster! som bor i det höga, 500.
 »hwad Odets Gudinnor de mäktiga Tre
 »beslutit, det skall, och det måste ske.
 »Men strålande Gyster! blott föga
 »ofö qwidan och suckar ju båta?
 »Och Ljus-Allfens lilla himmelsblå öga 505.
 »det kan icke, får icke gråta,
 »fast hjertat af fruktan är qwaldt.
 »Doct Urda, den höga Gudinna,
 »som ståndar främst i Nornornas ring,
 »som röstar först på Nornornas Sing, 510.
 »hon alltid så kärligt om Gylse talt.
 »Han skall hennes bistånd wiinna,
 »och mig till hans wäktarinna
 »den mäktiga Nornan ju walt?
 »Sy will jag nu ila på lustigan wäg 515.
 »och säga den höga, hwad här jag såg.«

Sagdt; — och hon spände de strålandewingar
 och bakom stjernornas gullflot sig swingar;
 men mången Ljus-Allf månde ändå
 kring Gylse swäfwä med gullwingar små. 520.

Gylfe.

Andra Sängen.

Jul. Gylfes Hoffkämpar. Deras idrotter. Loke råder
Totuna-Drottin att borttröfwa Aura, Gylfes mö.
Han uppwiglar Dan och Nore. Krig. Trenne här-
ulder förkunna det.

Tyft rullade elfwen fram sin wåg
under isarnes silfwerbro.

Blott då och då uti bullrande tåg
några få, några korta stunder

5. for Hafsdröthen Algir derunder.

Och tyfte nu suto i kyligt bo

småfaglarne, allt i de snötäckta lunder,
och wärmdde med wingen de gullnåbbar små,
blott sorgligt qwillrande då och då.

10. Och tyft under drifwornas dunbädd låg
den starke björnen i mallig ro.

Och Mundilfars gullögda dotter såg
så ofta med undran på Skogarnes Kung,
hon tyckte hans sömn war så lång och tung

15. Hwar dag den starke hon wäcka tänkte,

hvar dag en blick mera kärlig och varm
 hon från gyllene solwaguen sänkte,
 och af farten dagligen hetare blänkte
 de rullande gullhjulen på hennes karm.
 Men fåfängt gullhjulen eldgnistor stänkte 20.
 på drifworna, som den starke månd täcka:
 hans fastlag den skulle än längre räcka.

Men Gylfe han satt wid Zulebord,
 han hörde den yrande Jarleus ord.
 Och Gylfe han Bragebägaren tog, 25.
 wid fordnä minnen hans hjerta slog.
 Sin sista Jarl han ännu ej glömt
 och till des minne ren bågarn han tömt.
 Och Skalderna stämde gullharpan då;
 det Gylfe dem mände befalla; 30.
 men högst utaf Skalderne alla
 man hörde Templets Gångare slå.
 Hans harpeslag tycktes kring klipporna skalla
 likt flokornas klang, när till meßan de falla.
 Och Gylfe, så stolt, han hörde derpå. 35.

Och omkring Gylfe en wäldig skara
 satt nu wid bordet, i högan sal,
 det mände hans Hofkämpar wara,
 och två gånger tolf det war deras tal.
 Wid midbordet suto de kämpar fem, 40.
 och Gylfe sjelf nämde platsen för dem.

Den drottlike Rodin wid högsätet satt,
 hans wärt war kraftfull, hans anlete gladt.
 Af Silsbergets jern hans pansarstrud war,
 45. på hjelmen ett gyllene Äpple han bar.
 Han såg på de kämpar wid Gylfes bord
 och sade till dem dessa stolta ord:
 »Hwar fins en så storslägtad kämpe bland eder?
 »Från Alsa Gudar min ätt jag ju leder?
 50. »Och på mina slätter ju Gudarne bott!« —

»Wäl hafwa wi alla dig storslägtad trott« —
 så Gydmanna kämpen den ord wise sade.
 Hans röst war så manlig, så ren och klar.
 En Grip han på seniga skuldran bar,
 55. ej annan falk den ord wise hade.
 »Wäl, sade han, känna wi Rodins ätt,
 »dock har han till öfwermans språk ingen rätt.
 »Den stolteste stad, som Gylfe har,
 »wi båda ju byggde, wi båda grundlade?«

60. Och Neri den lille han hörde det tal.
 Lwå Pilar han lade framför sig på bordet,
 och Neri den lille han tog nu till ordet:
 »Hwi twista de kämpar i Konungens sal?
 »Hwad! — ättgode män wi äro ju alla?
 65. »Vi strida när Gylfe det mände befalla.

»Väl är jag så liten som grufwornas dwerge;
 »men kraft är i senan, i benen är merg.«

I gulfwet nu stötte sin silfwerlans
 den Rumbo-Kämpen. I eld och glans
 stod ögat likt sköldens tre brinnande Berg. 70.
 Och den idoge trofsigt nu ryter:
 »Ue Galas grufwor jag silfret bryter,
 »och bär det till Gylfe. — För Gylfe jag slåß. —
 »Men mycket af skatter och mod jag ej skryter:
 »dock om någon herrssjuk tror modet mig ryter, 75.
 »han komme — och dömmen de swärd mellan oss.« —

Et wapengny mände i laget uppstå.
 wid det sista, det trotsande ordet,
 och flere kämpar sig reste från bordet;
 men se! ur stojande laget då 80.
 den starke Dal-kämpen reste sig opp,
 i gullrödan koppur han smidt sin kropp,
 Han tyktes så hög som Blåberget stå,
 när midnatts-solen förgyller dess topp.
 Två Pilar i jättlika handen han hade, 85.
 han kramade dem både hwita och blå;
 och nu till de stojande kämpar han sade:
 »Frid will jag, I kämpar, i Konungens sal,
 »frid will jag; — må ingen gäcka mitt tal.
 »An mins jag den dag då I stoden så häpna, 90.

- »än mins jag förtryckets tygliga dag.
 »Ho war det, som ensam då djerfdes sig wäpna?
 »Ho war det, I kämpar? Mann J eller jag?
 »Frid will jag bland Konungens kämpar alla;
 95. »på fiender må deras swärdsägg falla.
 »Frid, kämpar! Dö älskar ju Gylfe lika?
 »både små och stora, både arma och rika?« —

Sagdt, och kämparne satte sig neder
 och drucko twemänning till talarens heder;
 100. de tänkte på Wasa, på Engelbrecht,
 dem Dalkämpen wärnat så oförfräckt.
 Och Gylfe han såg deras saktmod så glad:
 om fädrens werk han dem sjunga bad.
 Och sången och mjödet kring laget gick;
 105. mång härlig fornbred man höra fick.
 Men listige Loke, det ondast Gud,
 så hänsfullt log åt de fröjdeljud.

Och Loke de lustiga trollskorna tog,
 sin fart emot öster han wänder.
 110. Han gick öfwer dal och berg och skog,
 till Fotuna: Drottens hosborg han drog,
 han gick öfwer töcken, han gick öfwer wåg
 i dagar många med ilande håg.
 Till Fotuna: Drottin han ländar.
 115. Med häpnad den store Jätten han såg:
 lik Midgarde:ormen den mäktige låg,

och samnade halftwa jordens stränder.
 Hans anlet war luder och wild hans blick,
 lil slaswarnas hop, som kring honom gick.

Och Loke nu hann af en Herse tog, 120.
 som fordom bland Gylfess Dignarmän lyste
 fören Loke med runor hans hjerta slog,
 då Totuna-Drottens bojer han kyste.

Och Loke han tog den förleddes hann,
 han tog hans stämma, han tog hans namn. 125.
 En gylkene port i skölden war,
 den Loke som Hersen afwog bar.

Och Loke framgick till den Mäktiges bord,
 och talade till honom dessa ord:

»Jag helsar dig, Totarnas mäktige Förste! 130.
 »bland jordens Drottar du äst den störste.
 »Må Gudarne skydda din ära, ditt wälde,
 »tills din arm hwar trotsig fiende fällde.«

Och Totuna-Drottin reste sig opp,
 och solen blef skymd af hans jättkropp. 135.
 Han talte, — det dånade som om fjällen
 sig lyst ifrån deras barndoms ställen.

Han röt: »Hvem dristar du nämna för mig,
 »som med Totuna-Drottin mäter sig?
 »Hwi will du de hotande Gudar åkalla? 140.
 »med min makt, med min trolldom jag trotsar
 dem alla.«

Och Loke han stod för den Mäktiges bord,
och talade till honom dessa ord:

- »Ja, — stort är ditt rike, af sextie länder!
145. »Gem haf ju fragga omkring dina stränder?
»Men likwöl wet jag en Drott ännu,
»som dristar sig nämna mer stolt än du.« —

Och Jotuna:Drotten så hemskt der stod
med hopbitna läppar och teg;

150. men fraggan ut presfåde munnen steg:
så wid stengrundet fraggar en hoppresfåd flod.
Och Loke han fortsfor med dessa orden:
»Den Drotten han är din granne i Norden:
»känn Gylfe, och känn hur lycklig han är;
155. »han äger den fagraste mö på jorden.
»Hon håller den swage Gylfe så kär,
»och Nura hon heter. Du känner det namn;
»dessa syster som Trilla du slöt i din famn.«

- Och Jotuna:Drotten mot skölden sig höjde,
160. han stod der som höstdimman mörk och stor,
men bligt uppå bligt ut ögonen for.
Och Loke den listige länge ej dröjde,
och åter han talade dessa ord:
»Se Gylfe, — han sitter wid Julebord,
165. »han sitter hos ungan Jarl så roligt,
»och wid sitt mjödhorn han glammar förtroligt.

»Han sitter så trygg i sin fjällstängda Nord.
 »Upp! upp! din mäktiga örnhamn du tage,
 »du kysse den fagra, du kysse den swage.«

Gå hemsk nu Jotuna: Drottens stod 170.
 med hopbitna läppar och teg;

men fraggan ur pressade munnen steg:
 så wid stengrundet fraggat en hoppresad flod.

Men Loke drog af sin lånade hamn,
 och sade för Jotuna: Drottens sitt namn. 175.

Gå wänfager stod han wid Drottens bord;
 ty listige Loke, som werlden bedrager,
 han syns ju så liten, han syns ju så fager? —

Men Loke han talte nu dessa ord:
 »Känn Midgards-ormens fader igen, 180.
 »de Gudars owän, och Jotatnas wän.

»Du höre mitt ord, och märke dertill,
 »om Aura den fagra du samna will.

»Ge! wägen är öppen till Auras borg.
 »Ge! böljan är stel. — Lik ditt gull-lagda torg, 185.

»så jenn öfwer elfwerne wägen är,
 »i silfwerfliswor de ligga ju der? —

»Sy hör nu mitt ord och märk dertill,
 »om Aura den fagra du samna will.

»Din stundande seger jag redan beredt, 190.
 »från Gylfe Walhalls Gudar jag ledt.

»Med dig mot de Träknen ä n wopen han bar,

- »med dig, som Gudarnas fiende war.
 »Nu har du de Frälsemäns wänfkap fått,
 195. »de hata, de hata nu Gylfe blott.
 »Ty hör mitt ord och märk derill,
 »om Nura den sagra du samna will.
 »Han stundar den dag, — han stundar än,
 »då Gylfe skall blifwa de fienders wän.
 200. »Den dag har kommit, — han kommer ej mer,
 »då fängit hans Nura om flygd honom ber.
 »Ge! redan af hela Gudarnas här
 »den stolte Nord-Drotten lemnad är,
 »och sjelfwa den dundrande Luks-Thor
 205. »han wid sin hammar den eden swor,
 »att ej för Gylfe den lystas skall,
 »förru sjelf hans fiende hämnar hans fall.
 »Upp då! Din mäktige örnhamn du tage,
 »du kyse den sagra, du kroße den swage!«
210. Så Loke talte, — och nu han teg,
 och smilande ned från bordet han steg.
 Men Jotuna-Drotten reste sig opp,
 och solen wardt skymd af hans jättkropp.
 Han mände sig rusta. Hans bligrande pansar
215. hörs rasla som tusen försade lansar
 Han röt — det dånade som om fjällen
 sig lyst ifrån deras barndoms ställen:
 »Mig Ufa-Gudar trotsade länge;

»men nu — men nu de hotande hwila.
 »Nu Jofuna-hären ftridsklubban fwängel 220.
 »Nu skall den till kampen, till segren ila!
 »Må Gylfe de wredgade Gudar åkalla;
 »med min makt, med min trolldom jag trotsar
 dem alla.«

Deh uti hans borg ett wapenbrak hörs,
 som när bölja på Lölja af stormarne förs; 225.
 de hotande wågorna ryta och fraggas,
 och fänkäs och ftiga, och ewigt de waggas.
 Sig Jofar nu reste med dystert gny,
 och dammet stocfas i högan sty:
 dem hungrade efter en måltid frodig, 230.
 dem törstade efter en drick så blodig.
 En hwar sin förtrollade sköld nu tog,
 som drake, som tiger, som örn framdrog.
 Deh kämpa:yrseln dem mände fatta:
 likt hemfka gaffar de gnisla, de skratta. 235.
 De rifwa från klippan mång stormträd omkull,
 och dalen höljes af rötternas mull.
 I hårdan klippa de fradgande bita,
 de wilja den gamla i stycken flita.

Men Gylfe satt ännu wid Julebord 240.
 och hörde den yrande Jarlens ord.
 Hans Hofkämpar alla wid bordet woro,

de glade ej märkte den stundande oro.
 Och under det lustiga kämpaglam
 245. sig smög allt ett vetande infall fram.
 Der suto elfwa wid sydligan sida
 af Kungabordet det stora och wida.
 Den stolte Gaute från Östansflog
 han hornet från Midbordets kämpar tog.
 350. Han drack blott de öfwerste kämparne till,
 så gerna med dem blott han glamma will.
 Som Dumberget hwälsd war hans jättebarm,
 som Kolmårdens marmor så fast hans arm.
 Han smelte sin Grip och matade den,
 255. och sjöng så om Gylfes fräjdade män.

Bredwid honom satt der ett kämpa-par
 med Lejon på sköldarna skurna:
 de woro båda bland klipporna kurna.
 En gullring på armen den ene bar;
 260. i egna berg han det guldet fann,
 och Bländas son så kallades han.
 Den wige han fäst på sin gullring så nätt
 den blomman Linnea; hon wisnar ej lätt.
 Och andra kämpen så tyst der satt
 265. som Kinnekulle i höfligan natt;
 dock wardt hans blick så stolt och så glad,
 när han tänkte uppå sin gulltäcka stad.

Lik Asgård den war i rikedom,
 och mången guldblastad snäcka der kom;
 ty slöjdrike Gaute i Westanftog 270.
 han widt i köpmannafärder drog.

Men se! från Midbordets kämpar ned
 der slängdes nu benknotor stora och många
 på kämparna båda. Ej fingo de fred.
 Men kämparne båda, — ej war någon vred, — 275.
 de mände i lusten de benknotor fånga
 och slängde dem åter på kämpasid
 och märkte ofta en arm och en led.
 De sade: «Den leken war icke lång,
 »ty låtom oss leka den ännu en gång!» — 280.
 Men alla nu suto så stilla och blida.
 »Ej wiljom wi mera wid lingsbordet strida.»
 Så swarade de under glam och sång.

Swå Wikingar små wid konungens bord
 så glade nu hörde de fredliga ord, 285.
 och suto så nöjde wid kämparnes sida.
 Man såg när de höllo stöldarna fram
 två gullgula Nå och ett silfwerhwitt Lam.
 Och Allware: Wikingen kallas den förste:
 hans landborg den är så wäxtrik och nätt, 290.
 hans klippare är så liten och lätt.

Den andre bland Wikingar är den störste,
 Thjalwars ättling hos Gylfe han het,
 hans wikingabragder nog Gylfe wet.

295. Och alla nu suto så nöjde och glade,
 och Wikens kämpe han qwad och log.
 Ett Torn på skölden den widtfarne hade,
 ett gyllene nät på armen han drog.
 Och hafwets Drottning, den wäldiga Ran,
 300. som styr den stormiga wägens ban,
 hon mången skatt i hans gullnät lade.
 Och Wikens kämpe nu gullhornet tog,
 men hastigt han gullhornet sänkte, och sade:
 »Stort buller här höres i hornet nu:
 305. »det bådär för stora tidningar ju?»

- Den tappre Bergskämpen hörde det ordet,
 der han satt midt för de främste wid bordet.
 Han sade: »Sif hornet tre gånger åt mig,
 »Bergskämpen skall dricka för sig och för dig.
 310. »Mång gång i berget jag törstig sitter,
 »men i kämpalag jag ej törsta gitter.
 »Fäst hundrade härfri wid dörren jag hörde,
 »det Nordkämpens glädje dock aldrig störde.« —
 Sagbt; och han römde gullhornet ut
 315. och gaf åt sin Örn några droppar till slut.
 Men Wikens widtfarne kämpe uppstod.

Han sade: »Gj Gylse skall gäcka mitt mod.
 »Nöjd hör jag den dom, som Toruorna sälla;
 »ty först af oss alla det mig månne gälla.« —

Sagdt; och nu drucko de kämpar tillsammans 320.
 till Försädrens minnen, till Gylses gamman.

Deh Markbygden's Kämpe emellan dem satt,
 en Dragare uppå skölden han förde,
 så allvarsam satt han; dock kämpen ej förde
 de stallbröders lag, som nu stöjade gladt. 325.

Deh se, mång kämpe nu tyfnade,
 mång kämpe nu forskande ögat wände,
 när han hörde det tal af de kämpar tre,
 den rike, den sagre, den tarflige,
 som sydligast suto wid kungsbordets ände. 330.

Deh kämparne tre till laget nu sade:

»Wi Wikens widtfarne kämpe hört,
 »hans ord war wist — betydning det hade,
 »fast ej hans ord wårt mannamod stört.

»Wi hörde ett gny utom konungens borg, 335.
 »dock wäcke det här ej mismod, ej sorg.

»Wi sågo en hand oss winka åt oss,
 »dock wilja wi med den listige slå.

»På lur der synes en röstware stå,
 »dock skola wi lätt den röstwaren slå. 340.

»Wäl tjente wi Dan i fordna dar;
 »men nu är Gylse wår Drott och wår far.

»Hjell Nord-Drottin, hjell hans kämpar alla!
 «för honom wi strida, med dem wi falla!»
 345. Sagdt; och de skalade skölden med mod:
 en Grip, en Ek och ett Lejon der stod.

De åter nu gullhornet klingar,
 och glädjen kring salen sig hwirlande swingar.
 Doct mången kämpe nu lysna wille,
 350. men larmet war stort i kämparnes gille,
 som när stormvräkta wågor kring kölén swalla.
 Dunsider de ropade alla, alla:
 »Fast tusende härskri wi höra,
 »ej må de Nordkämpens glädje störa.« —

355. De själlarne tycktes wid ropet skalla.
 Men — listige Loke, det ondás Gud,
 han hånfullt log åt de fröjdeljud.

De kämparne suto med gullhorn i händer;
 men Loke de lustiga trollesterna tog,
 360. sin fart mot Western han wänder.
 Han gick öfwer dal och berg och flog,
 till Dan och Nore han ilande drog,
 till Dan och Nore han länder.
 De Loke de Twilling-Drottarne såg,
 365. och nu han sade, så stolt i sin håg:
 »Ha! — lätt skall jag fånga Gylfes fränder,
 »lätt skall jag wäcka de stolte till strid,
 »fast Gylfe han blickar på dem så blid.

»De fordom en gång, — men blott en gång,
 »åt Gylfe händerna broderligt räckte. 370.

»En Trollqwinna slug, af de Swillingars slägte,
 »det werkat med wäldig runesång.

»Men starkare runor, med blodigan hand,
 »med blod af Gylfes hjerta jag skref;
 »och se, — de trenne Förentes band 375.

»det bröts — och ewigt det brutit blef.
 »Dock hämdens mjödhorn jag bröderna räckte;

»de drucko, de swäljde med stort begär.
 »Så sött och så ljust det mjödet ju är,
 »fast aldrig den drickandes törst det släckte, 380.

»fast alltid den törstige det förtär.
 »Dch mjödet de Swillingars blod antände;
 »ty wände de hata och håna sin frände,
 »och hatet och hånet det glödde igen,
 »fast segren för Gylfe, mot Gylfe sig wände. 385.

»Likt flintstenens guista det hwilar än:
 »ett slag, blott ett slag! — strax blir trar den.»

Gå Loke talte, stolt i sin håg,
 då Drottarne Dan och Nore han såg.
 Dch Loke den listige åter teg, 390.

och framsför Drottarnas bord han steg.
 Dch Loke sin troll-spegel wände upplysta,
 der Drottarne sågo med sjudande blod
 hur Totuna, Drottin i rufning stod.

395. De sågo hwart Jotuna-Drottin mänd sista;
 och wifmaszran dem fattade då,
 de rötto båda, de rötto så:
 »Upp! larom of stridsfölden hästwa,
 »och wårt arf af Gylfe utkräswa!» —
400. Sagdt, och de trotsige Drottarna två
 i det röda pansar't nu stå.

Men listige Loke, han segrande teg,
 och ned från Drottarnes bor' han steg;
 sin fart mot Mura han wände.

405. Och yngling nu röt, och man nu röt:
 »Må Dan och Nore krossa sin frändelæ —
 och ropet igenom fjällstogen bröt,
 och hela den lyfnande Norden
 genljöd af de hotande orden.

410. Men Gylfe i Julefalen än satt
 och såg sina Hofkämpar jollra så glädt.
 Ej wiste Gylfe, den gästfria wården,
 att snart det gällde blodet och swården.
 Och Gylfe han sade till kämparne så:

415. »Mti idrotter stora J täsla må,
 »som ättigode mää kunna pryda.» —
 Sagdt; och alla Hofkämparne lyda.
 Wid nordligan ända af konungens sal
 der suto de kämpar ättä till tal.

De mände allt efter hwarannan framstå 420.
och täfla i stora idrotter då.

Bergbrytaren Gestur sin sköld nedlade,
en Elg på skölden den stolte bar.

Han framsteg i stojaude laget och sade:

»Gj är jag som Gestur den blinde wis, 425.

»dock lyfter mig pröfwa ord med en hwar.«—

Mång gåta nu frambars; men Gesturs swar
de wunno båd' Gylses och kämparnes pris.

Så dwergen Alwis, i klofskap stor,
en gång wardt pröfswad af Uka-Thor. 430.

De hjordrike Helsing stod opp ur det lag,
en gyllene Boel på skölden mänd stå,

han sade: »Ho skrifwer de runor som jag?»

De kämparne skrefwo mång runor då;

men Helsing skref dem med sjelflärdas drag. 435.

Gjelf Dden lilså i fordna dar

de första runor för Gylfe skar.

På borggården Hästämjarn Medal stod;
i skölden han bar två Silfwerströmmar;
han ropte: »Ho pröfswar min traswares mod?» 440.

Strax kämparne togo båd' sporrar och tömmar,

i kapplopp de foro allt om hwarann;

men ingen på hästämjarn Medal wann.

Så Dden på Sleipner i kapplopp red

445. med Jätten Hrugner från Österled;
men Jättens Gullfax ej Gleipner hann.

Ejbjörnjägarn Jemte det såg med köld;
en Warg och en Elg han bar på sin sköld —
han sade: »Ho pröfwar lausen och pilen?»

450. Stroz pilarna hweno som höstliga ilen;
men säkrast dock Jemte träffa kan.
Af Odens gullbåge månne liksom
wid hwart skott tio pilar utgå,
och hwarje pil den nådde sin man.

455. Och fjällbyggarn Herjulf sin Dång
och sin Hammar
för loget nu wisar och modigt han glanmar:
»J smidet mig pröfwe eho som förs!»
Ett stöj bland de täslanda kämparne hörs:
de alla med snillrika smiden framgå.

460. Så Citre och Brockur de dwerigar två
mång gyllene wopenkrudar
framburo för Walhallas Gudar.

Och wikkboen Angur han sade så: —
på hans sköld tre gyllene Lagar stå —

465. »Ho wirkar en duk så snällt som min mö?
»så len som ett silke, så hwit som en snö?» —
Hwar kämpa sin tärnas wäfnad nu wisar,
men Angurs tärna man högast prisar.

Des duk war som egginnan fin och tunn,
och hwit som en blomma wid Urdas brunn. 470.

Tu Ume den länge wisade sig;
en höghornad Ken på skölden han bar:
Han sade: »Ho önskar brottas med mig?»
Sill kampen mång kämpe nu redo war;
men ingen mer styrka än Ume har. 475.
Ej hårdare kamp någon minnas kan,
sen Thor den segren på Hrugner wann.

Der stod ock en fjällkämpe tygt uti wrån,
han såg dessa lekar så långt ifrån.
En Wildmans-klubba i handen han bar. 480.
En Ken hans skatt och hans springare war.
Som Gubben i barnabarns-kretsen förnöjd,
han såg hofkämparnes lekar och fröjd.
Så oländ gief Allfader mången gång
och hörde på Drottarnes tal och sång. 485.
Doch glade nu alla kämparna wero,
ej ännu de märkte den stundande oro.
Doch under det lustiga kämpaglam
sig smög allt ett retande infall fram.

Men inför Gylfe en Hærold trädde, 490.
han sade sitt bud, — hans bud ingen glädde.
Han ropade: »Gylfe! din Mura, din brud
»hon står nu i kampens bloddränkta strud.

»Snart fäster en annan den rika, den stöna,
495. »snart lyfter hon röswarn i manteln gröna.«

»Hwad talar du, Hærold?« Så Gylse röt,
att elfwen wid dånnet sin isboja bröt.

»Hwad talar du, Hærold? Ho vågar begära
»den mö, som mig lofwat sin trohet, sin ära?«

500. Och Hærolden svarar med ilande ord:

»Din mö war älskad i hela vår Nord;

»men ingen har vågat sin kärlek nämna:

»de wiste, att Gylse det skulle hämna.

»Men Fortuna-Drottens list du ju kânt?

505. »mång lönnliga wänbref han förr henne sändt.

»Dch nyß han mände i natten framsingga

»till borgen der Muras falkar de flyge.

»Nyß kämpar på kämpar som störtregnets skur,

»han fört mot den sagras jungfrubur.

510. »Hon går der redan i pansar,

»och binder för Gylse de blodröda kransar.

»Snart fäster en annan den rika, den stöna:

»snart lyfter hon röswarn i manteln gröna.«

»Hwad talar du, Hærold?« Så Gylse röt,
515. att elfwen wid dånnet sin isboja bröt.

»Hwad talar du, Hærold? Ho vågar begära

»den mö, som mig lofwat sin trohet, sin ära?

»För Fortuna-Drott nyß i kamp jag stod,

»och nu han will suga mitt hjerteblod?
 »För honom jag slogs mot de Fräkne män, 520.
 »och nu han så löst mig swiker igen?
 »Belönar han så godan wänskap och tro?
 »han röfwar min mö, han röfwar min ro!
 »I Gudar! hwad lön åt er ättlägg då ännas;
 »men tigen, men tigen! Sjelf Gylfe kan hämnas.« 525.

Bland Gylfes kämpar ett wapengny!
 det skrällde, det hwen i högan sty.

Och inför Gylfe en Hærold trädde,
 han sade sitt bud, — hans bud ingen glädde:
 »Upp Gylfe! Höj åter din hwilande lans, 530.
 »stänk blod på din grönstfande ekekrans.
 »Ge, Dan och Nore, fast dina fränder,
 »de härja din förgård och dina stränder.
 »Med Jorinna-Drottin de stå i förbund:
 »din Mura det galler i kampens stund. 535.
 »Snart fäster en annan den rika, den stöna,
 »snart kyffer hon röfwaren i manteln gröna.«

Bland Gylfes kämpar ett wapengny!
 det skrällde, det hwen i högan sty.

Och inför Gylfe en Hærold trädde, 540.
 han sade sitt bud, — hans bud ingen glädde.

- »Upp Gylfe! Swäng åter din hwilande lans,
 »stänk blod på din grönstfande ekekrans.
 »Se, Fräluemännen med söner och fränder
 545. »de nalkas, de hota nu Gylfes stränder.
 »Med Jotuna-Drottin de stå i förbund:
 »din Lura det galler i kampens stund.
 »Snart fäster en annan den rika, den sköna,
 »snart lyfter hon rostvarn i manteln gröna.«
550. »Dch han Jimig ännu ej sparat ett bud?« —
 Så Gylfe nu röt med fjällstormens ljud,
 och vredfull i sästet af swärdet han rammar;
 det blåhårda stålet han snöhwitt frammar.
 Det mörckblå pansar't af wäggen han tog;
 555. det klang som ett härskri kring dal och skog.
 Sin sköld med tre kronor på armen han hängde;
 det hwen liksom stormen, när Gylfedens swängde.
 Sin hotande hand han om jernkogret knöt,
 och blodet semstråligt ur naglarna bröt.
560. Dch Gylfe stod opp med lägande harm,
 den brände hwar ådra, den brände så warm.
 Dch Gylfe han röt nu trotsig och vred,
 och lyste å nyo sin pansrade arm;
 men se! nu dignade armen ned,
 565. så slapp i hwar sena, så slapp i hwar led.
 Hans anddrägt war tung. — Lik eldens larm,

som i Fjälh rasade grufwor man hör,
 förförelsens bnd öfwerallt den för;
 den rasar, den ryter, ur fångslet den will,
 men dwergarne mura refiworna till; — 570.

Så wreden qwäfsdes i Nord-Drottens barm,
 så rasade ännu hans hämmade mod.
 Högt wille han swärdet lyfta;
 men — swärdet war tungt som fjällens klyfta!
 Och matt, som sjuklingen, Gylfe stod; 575.
 blott wredens feber rände hans blod.

Så stod han; — ty länge det smycke han burit,
 som mördar all mandom, som mördar all kraft:
 så länge, så länge det smycket han haft!
 Och Loke, den listige, derpå sturte 580.
 de runor, som torrla den Nordliga merg,
 som hopkrympt jätten och gjort den till dwerg.

Så Gudarne - sagan hos Förfädren hördes -
 så Gudarne grånat i gyllne sal,
 då Idun på Lokes listiga tal 585.
 af Jätten Thiaffe till Jotunheim fördes,
 med de gullröda äpplen, hwars heliga fast
 gifwer Walhalls Gudar ungdom och kraft. —
 Men händer drabbade röfwaren:

i lågorna föll han för Gudars hand 590.
 då Idun frälstes ur Jättars land.

Den gullröda lifsfrukten gömmer hon än,
och Gudarne alla föryngras af den.

O, Ufa-Gudar! när viljen I nämna
595. hwad frukt, som kan Nord-Drottin lemna
hans tynade ättkraft igen?
när får han, när kan han sig hämna? —
Men — fåfängt er Nord-Drottin frågar,
ty himlen af ljungeldar lågar,
600. och stjernorna döljas för Siaren!

Gylfe.

Tredje Sängen.

Krigsrustning. Etrids-sång. Offring. Sång af Swarts
Alferna. Auras kämpar. Hennes snädor brännas.
Hennes fäste intages. Lofes list. Auras bön till Freja.
Gudinnans hof. Hennes swar genom Gudinnan Syn.

Dch Gylfe stod opp och såg sig om,
och hwart han såg mände wapen glimma,
och hwart han såg en fiende kom.
Eå knotten wid middagens timma
kring den slumrande björnen slumma. 5.

Dch Gylfe stack ut med ilande hand
de swedda budkastar. — Der sändes så många
från by till by, från strand till strand.
Han böd härblåsarne sina utgånga,
och slöta i hornet kring sjö och land, 10.
och landets swenner i ledning kalla;
och på hans bud de reste sig alla.

Dch se! de swenner reste sig opp,
en hwar till sin bjudande hofkämpe lopp.

15. Deras eggskarpar swärd de gnistrade så,
som skott af fallande stjerutor.

Deh högt deras pansar raslade då,
som när kampens mäktiga Tärnor,
de stolta Walkyriorna, gå

20. i ledet der blodiga hjeltarne stå,
eller Freja, hjertats Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,
hon ljungar i striden på blodigan häst
och hjuder de tappre hos sig till gäst.

25. Deh Gylfes hofkämpar framträdde
allt uti det Nordliga tåg.

Deh blå som den glittrande wåg,
war pansar't, som hjeltarne klädde.

Deh Gylfes hofkämpar framträdde
30. allt uti det Westliga tåg.

Deh när kampens Tärna dem såg,
hennes klappande hjerta sig glädde.

Deh Gylfes hofkämpar framträdde
allt uti det Sydliga tåg.

35. Deh nu braun, högt braun deras håg,
att suga de fienders blod, som dem hädde.

Men Gylfe de ringprydda Skalderna böd
om seger sjunga, om kamp och död.

Men Skalderna wille ej gullharpan slå,
än winkade Gylfe; men Skalderna tego. 40.

Strax fädernas ätthögar öppnades då,
strax fädernas hamnar ur högarne stego:
de trycktes i flammande lågor der stå,
och wisa de swärd, som fordom de förde.

Men högt ljud en röst ur lågorna blå, 45.

och Bra gur hin gamle det war, som man hörde;
med Erpur ur högen han syntes gå.

och gullharpor hade de båda två,
de nu de gyllene strängarna rörde,
och högt de qwäbde wid harpostlag så: 50.

»Walkyrior, Walkyrior! hören min sång,
»der på ystra gångarn I stigen.

»O, sägen hwad hjeltar I denna gång
»till Oden i Walhall inwigen?

»Ha, kampens mörka Tärnor! I tigen? — 55.

»Ge der — genom blod, genom dam
»de trängtande ila nu fram.

»Swer törstiga heden de tjunga
»och ett dystert dödsqwäde sjunga.

»Men Nornorna råda för segren. 60.

Men se — bakom kullen de stanna der!
En blodsdug wäfwa de Tärnor.

- »Deß tråd af manna-inelstwor är,
 »den slammes med blodlefrars stjernor,
 65. »och äggen randas med galla och hjeruor!
 »Dch nu mellan blod, mellan dam
 »de wäfwande skynda sig fram.
 »Med sin blodswäf i ledet de ljunga,
 »och gällan Kämpesång sjunga.
 70. »Men Nornorna råda för segren.
 »Hör! Ulfwen han tjuiter. — Han märker nu
 »att kampens blodört är mogen.
 »Hör, swartklädde korpen han ropar ju
 »från gamlan gren uti skogen?
 75. »Se, örnen han följer de Hjeltar, så trogen
 »Dch snart uti blod, uti dam
 »de hungerige rusa nu fram.
 »Öfwer Totarnas lik må de ljunga
 »och wid dem en gillesång sjunga.
 80. »Men Nornorna råda för segren.
 »Upp, Söner af Gylfe, rusten er då!
 »Upp, wäfwen! — en blodswäf nu wäfwen
 »Med lansarnas spolar den wäfwas må.
 »Upp! blytrande spolen nu häfwen;
 85. »de Totars lifstråd till uppräning kräfwen.
 »Wälan! genom blod, genom dam

»med hämnaren rusen nu fram!
 »Må som kampens Särnor I ljunga,
 »och swärdens Högtidsång sjunga.
 »Men Nornorna råda för segren. 90.

»Ke'n dödsimolnet regnar, mordhaglet står,
 »blodhårdade stålet det skörnar,
 »ren Gylfes stridshär i bardalek står.
 »Nu brottas de blodiga hjädnar,
 »Nu bröstgänges spännas de örnar. 95.
 »Wålan! mellan blod, mellan dam
 »gånge Gylfes kämpar nu fram.
 »Swer Totarnas lik må de ljunga,
 »och högan Gegerång sjunga.
 »Men Nornorna råda för segren. 100.

»Ha! — gullhortien fyllas i Walhalls sal,
 »dem Dden de slagna månd ärna.
 »Dch Freja hembjuder det halfwa tal;
 »hon ser ju de hjeltar så gerna!
 »Ho älskar ej mjöd? — Ho hatar en Särna? 105.
 »Wålan! uti blod, uti dam,
 »I Swenner, nu bryten er fram.
 »Swer Fienders här må I ljunga,
 »och för dem ett likwäde sjunga.
 »Men Nornorna råda för segren. 110.

»Ja, Gwenner! den död är så skön och så lätt
»som i mannaledet I finnen.

»Och helig den sed, på fädernas sätt
»att dricka de svärdfallnes minnen.

115. »Ja, Gwenner! — de sagras tårar I winnen.

»De sucka: I blod och i dam

»gick den hofagre ynglingen fram! —

»Kring hans roshöljda grasshög de ljunga

»och högan äresång sjunga.

120. »Men Nornorna råda för segren.

»Upp, Söner af Gylfe! rusten er då

»Er mände de ättfäder väcka;

»ur brinnande högar I sen dem gå

»och segervärdan er räcka:

125. »de svärd, som Totarna mände försträcka.

»Ja — då mellan blod, mellan dam

»I rusen mot Totarna fram,

»må som wi på sältet I ljunga

»och hämdens åskväde sjunga.

130. »Men Nornorna råda för segren.

»Omsider den blodsväf fulländas fall,

»och hem de Valkyrior rida. —

»Hell hjälten, som hämnade bröders fall,

»och gick att för friheten strida!

135. »Hell hjälten, som sen mände blöda och lida!

»Då Ewener! — från blod och från dam
 »mot mödrarna ilen I fram.
 »mot Lärnorna skolen I hängam
 »och med dem fridsfänger sjunga
 »Men Nornorna råda för segren.

Så Bragur hin gamle med Erpur qwad,
 wid harpan, den gullsträngar prydd;
 men få dock wiste hwad sängen betydde;
 och Gylfes Skalder de sängen ej hörde,
 ty kämparnas stöj de lyfnande störde.
 Men Bragur och Erpur nu flydde; —
 så flyr i natten det hwirflande blad,
 Nu högarna mera ej brunno,
 nu hamnarne alla förswunno.
 Men högt ljödo stridshorn kring land och stad,
 dock föga det Skalberna brydde,
 och ingen den bjudande Nord-Drottens lydde;
 men warmare Nord-Drottens ådror nu runno,
 då hembygdens Sångare gullharpan rörde,
 der han stod bland de första i skaldernas rad,
 och gyllene runstafwen förde.
 Men Gylfe han lyfnade stolt och glad,
 och åter den ädle han sjunga had.

Och se! i brynja gullgul och blå,
 nu Gylfes stolte Hofsämpar stå. 160.

- Snart månde blod der regna!
 Dem lyster mot listige Jotarne gå,
 dem lyster med lik att örnarne fågna.
 Men Diarne alla en blodfest tillredde,
 165. de hundrade offer till altaret ledde;
 och hundra, — och hundra åter en gång.
 Och tusen och tusen af Gylfes wälde,
 wid allmänna blodsfesten sig inställde;
 de gjorde ej ringa stöj och bång;
 170. dem offerlunden syntes för trång.
 Mång dragare gödd och frodig,
 som wrälade nyß under okets twång,
 till altaret nu framträdde så modig,
 allt under klingande offersång,
 175. och der han dignade blodig.
 Och stickeln på hornen den war så full
 med ränder af silfwer, med ränder af gull,
 och silfwerkedjor med gullringar tre
 mellan randade hornen sig slingrade.
 180. Och nu till lunden med glädftiga språng
 mång yster trosware dansar,
 behängd med gullröda fransar
 insnärjde i manen, som blank och lång
 och tung lik ett glictrande pansar,
 185. den dallrande bringan befransar.

Och Gylfe nu händerna lade
 på offrens hufstwad och sade:

»Ut Nordens Gudar jag eder signar,
 »de löne nu mina kämpars mod!« —
 Och offer wid offer nu dignar. 190.

De pustande andar, det frusande blod
 af hwässa offerknifwar utpresas.

I offertällans heliga stöd
 man renar de sprittande kropparna sen.
 Den skarpa flintägg, som nylig stod 195.

i gapande sären, den tvättades ren,
 för att mot den heliga altarssten
 af blodsprängda händer å nyo hwäsas.

Mång immande lemmar styckades då.
 Men Gylfe stod opp, och talade så: 200.

»Jag swär inför eder, I helige Diar!
 »Jag swär inför Gudarne alla,
 »att sjelf i mitt blod jag will falla,
 »om blott jag min älskade Mura befriar.« —
 Så Gylfe — och offrens fett wid hans ord 205.

framsattes på Diarnes stora bord.
 Och Frejs och Thors och Odens stod
 beströkos med offrens heliga blod.

Men Templets Giare lyfnat hade
 till de trotsiga ord, som Gylfe sade. 210.

Och Giarne tyfste och häpne sågo
 på offrens inelsswor; rykande lågo

de hela offerlundan omkring.
 Och Giarne handen på bröstet lade:
 215. och sågo så bleka mot stjernornas ring.
 Men Gylse frågade dem förtroligt:
 »Hwad sen J?» De swarade: »Dnämdata ting!
 Och Gylse otålig dem spejade än;
 men Giarne tego; och sågo oroligt
 220. på Gylse, på Jarlen, på Gylse igen;
 ty Jarlens blick förstummat de wise män.

Men Gylse en hemlig wink dem gaf; —
 han sag hwi de wise Giarne tego. —
 Och nu de swängde sin runestaf,
 225. och swarta Alfur ur jorden stego,
 kring altaret gingo i hwirfwelgång
 och sjöngo så sakta denna sång:
 »Litet månd offren er båta,
 »Litet de Gudar ju mäktta
 230. »med höga Hornorna twista.
 »För de wäldige allt förgås.
 »Kämpa och blöda och gråta,
 »i hunger, i strådöd försmäktta,
 »ware det första, det sista!
 235. »Ho skref det för oss?» —

De hotande sjöngo denna sång
 en gång — och åter ännu en gång.

Deh Giarne alla knäböjde då,
med sakta stämman bedjande så:

»Må Nornornas heliga wilja ske, 240.

»ty ingen, ingen är mäktig som de.»

Deh Jarlen han hörde de orden så vred;

han hörde hur ljudet kring fjällen sig spred;

det ljud: »Må Nornornas wilja ske;

»ty ingen, ingen är mäktig som de.» 245.

Men Gylfe åter en wink nu gaf,

och Giarne swängde sin runestaf

Deh Mserne gingo i hwirfswelgång

kring altaret sjungande denna sang.

»Jar! hör jag sucka och kalla: 250.

»men häpne wännerna tiga:

»Swärd ser jag blixtra och brista,

»och borgar och snäckor förgås.

»Ltt ser jag fjärmas och falla,

»Ltt ser jag närmas och stiga. 255.

»Det första, det sista,

»Ho skref det för of?»

De hotande sjöngo denna sang

en gång, — och åter ännu en gång.

Deh Giarne alla knäböjde då, 260.

med sakta stämman bedjande så:

»Må Nornornas heliga wilja ske,

»ty ingen, ingen är mäktig som de.« —

Och Jarlen han hörde de orden så vred;

265. han hörde hur ljudet kring fjällen sig spred;
det ljud: »Må Nornornas vilja ske,
»ty ingen, ingen är mäktig som de.« —

Och Gylfe åter en wink nu gaf;

och Giarne swängde sin runestaf.

270. Och Allferne gingo i hwirfwelgång
och ännade sjunga den tredje sång.
Men Jarlen han röt så trotsig och vred;
och hastigt de flyende tego,
och hastigt de flyende stego

275. likt skuggor i öppnade jorden ned.

Men under den öppnade jorden
man hörde ett ljud af de orden:

»Wänaste hand

»från fjärmaste land.

- 280 »Dwän först,
»wännen först.«

Och Gylfe med undran lyfnade då,
han kunde de orden ej ännu förstå.

Han böd från offret dem återwända;

285. men i sitt hjerta han hwistfode så:

»Ej wet jag hwad mig mände hända,

»ej wet jag hwad Nornorna bjuda må;

»men gåtans ord jag en gång skall få.«

Men Aura, Gylfes älskade brud, 316
 stod redan i kampens blodiga strid. 3190.

Allena med Aura des kämpar strida, 319
 som fordom de stridt wid Gylfes sida; 320
 och lika war kämparnas kraft och mod 321
 med bilden som på deras sköldar stod. 322

Des kämpar så modigt mot Totarne gånga, 295.
 som Lodjuret, när man des ungar will fånga.

Des kämpar öppnade Totarnas barm, 323
 när svärdet de höjde med stålklädd Arm. 324

Deh Totuna-hären sitt dödsbud kände, 325
 hwar gång den gyllne Bågan de spände. 300.

Deh Totuna-hären sågs hejda sitt lopp, 326
 när likt jagade Björnen de reste sig opp. 327

Deh Totarne bleke på marken lågo, 328
 hwar gång deras Gullhjelms de bligtra sågo. 329

Deh kämparne fällde Totarnas Örn 305:
 som de små Hermeliner skogens björn.

De klyfde hwar här, som dem djerfdes förfölja,
 som Båten han klyfwer den hotande bölja. —

Sy lika war kämparnes kraft och mod 330
 med bilden som på deras sköldar stod. 310.

På glatta skidor spejarne fluga 331
 öfwer fjäll, öfwer glittrande snö, 332

öfwer dal, öfwer islagd fjö, 333
 Fring skogar och ängar de smuga, 334

315. och bringa mång lönnliga bud
 till Nord-Drottens älskade brud.
 An rysliga härskar i lusten hvinna
 och dagen rhimmer, och ensamt skina
 de gnistrande wapen wid midnattstid.
320. och lysa de famlande härar i strid.
 An morgonen helgas af härarnas gny,
 och Jotarne falla och Jotarne fly,
 dem Aura likt hindar ses jaga
 och kampens blodfanor draga.
325. kring hedar och Tempel, kring fjäll och by.
 An längre och längre Jotarne jagas,
 och blänkande wapen och gullfyllda wagnar
 af segrande kämparne tagas,
 till Aura med jubel de dragas.
330. Gå myrororna samla de flygande agnar. —
 Dock — fåfång war både kraft och mod!
 Förgäfwes Aura nu blöder och wagar,
 Förgäfwes! — I slagne Jotarnas blöd
 allt här efter här af Jotar framtagar.
335. Förfärlig den skyhöga resen stod,
 lik elfwens uppbrystande flod,
 då isberg på isberg allt jemt han upprägar,
 det brakar, det knakar i högan sky,
 den swäller, den dränker mång dal och by.

- Och Uuras kämpar Jotarne slogo, 340.
 och Uuras kämpar sin sanna drogo
 allt ned till den isklädda strand.
 Och sjelfwe de kasta med blodig hand
 mot Uuras snäckor den tårande brand.
 Och lågorna fräste och snäckorna brunno; 345.
 och ned i hafwets steniga grund
 gullförsåde stammarne nu försvunno.
 Och se, de mæster, mot himmelens runder
 så swarta stodo utmed hwarann
 som träden i Odens heliga land, 350.
 då Upsala härliga tempel brann;
 då Inge den lönnste tände det au.
 Då mände Templets hwalfbågar lofas,
 och wäggarnes gullplåtar alla 355.
 då runno i eldröda floder.
 Då såg man Öfwer Gudarnes stoder
 af halfbrända bjellarne krossas,
 och höga stidgården flamma och falla.
 Då hörde man folkens werop stalla 360.
 emellan de sprakande lågor,
 och bleka prestes i offerstrudal
 ohörde på Gudarne kalla! —
 Så snäckornas flammor mot himmelen stego,
 så smältes de blodröda stelnade wågor,
 så kämparne ropte på mäktiga Gudar; 365.
 men — de mäktige Gudarne tego!

048 Doct — Nuras kämpar med lika mod,
de rusade fram i kamp och blod.
Och Ljus-Alfer många med gullvingar små
370. de hwissade tröst till den stridande då.

048 Men listige Loke sin trollkonst öfwar,
med den han hjeltarnas wapen döfwar.
Han gick till det fäste, som Gylfe har
byggt opp för sin Nura i sällare dar
375. Som qwinna förklädd han bad och han gref
038 ty Loke den listige twelönad war:
mång forntida saga berättat det.
Men slottsherren segt sig bedära lät:
han öppnade portarne till det fäste
380. der Gylfe sin Nuras skatter inläste;
038 och Totuna-Drottin steg så trygg
i den borg, som Gylfe åt Nura byggt.
Doct såwiste hans jubel kring fästet stallat
ej fann han Nura inom dess wallar.
385. Men Nura med frätande harm och sorg
038 förskjuten flydde kring dalar och torg.
Doct Ljus-Alfer många med gullvingar små
de hwissade tröst till den lidande då.

Och stödd mot blodlansen Nura nu stod;
390. hon qwad — likt en hotande sköldmö hon qwad
»Ha, listige Totar! I sparar ert blod?»

»Den borg war som muren kring Gudarnes stad.
 »Det fästet war ju så högt och så tryggt,
 »min Gylfe det för sin Ura byggt.
 »Men röfware! höjen ert segerljöd, 395.
 »ty ännu måste min Gylfe röfwa;
 »men röfware! snart edert mod skall han pröfwa.
 »War Åsk Guden Thor ej en Gud,
 »fast Thrymer hans hammar wägade röfwa?
 »och hämnade Thor ej med Jotarnas blod 400.
 »den lönnstka röfwarens öfwermod?«

Så Ura. — Deß blick brann, som blicken på
 Thor,

då i Frejas dräkt han mot Thrymer for.
 Sina blodiga kämpar hon åter hörs kalla,
 till nya segrar hon winkar dem alla. 405.
 Mördande blixtar, åsfor och dån
 följde Tjäll-landets kämpande son!
 Men Ljus-Ålfer många med gullwingar små
 de hwisskade tröst till de stridande då.

Åter det ljungande swärdet nu klingar, 410.
 och gnistrar mot pansar-ringar.
 Åter gylene hjelmarna styckas,
 of blodrubiner de smyckas.
 Mot sköldarne mordhaglet smattrar,
 och torfsworna fårar och wattar. 415.

Nu de wilda hingstarne gnägga,
 blodnylande sporrar dem ägga,
 Nu blodet i heta strömmar framsflyter,
 och nu det kylde i lestar sig byter.
 420. Här hujingar en kämpe så modig,
 der pustar han särod och blodig,
 Öfwer sprittande likenas kullar
 den blitrande stridswagnen rullar.
 Och de rasandes härskri sig blandar
 425. med de döendes suckande andar.
 Mördande bligrar, åfkor och dån
 foljde fjäll-landets kämpande son!

Men Loke den listige såg med harm
 det mod, som spände de stridandes arm.
 430. Och Loke så hänsfullt åt dem log,
 och Hermods hamm den listige tog.
 Som Gudarnas Härold han mände framgå
 till Alra, och så han hwissade då:
 »Säg jag en Jätte wid Lögarns strand
 435. »i bojorna slita med utmattad hand,
 »dem Dan och Nore på fången lade.
 »Härold! — så Gudarnas fader sade —
 »ila till Alra, än hjelp är till,
 »om Totarnas Drott hon samna will.«
 440. Så talade Loke de listiga orden;

men Auro såg stum på den blodiga jorden:
 Dock svarade modet i hennes blick
 och Loke den listige från henne gick.
 hon sade de orden med hånlojsets ljud:
 »Ja! redan jag fångat Nord-Drottens brud.» 445.

Mång Ljus-Alf nu' hwissar till Auro tröst;
 men Auro fördjupad i fruktan och smärta
 blott hörde den listige Lokes röst,
 och nu hon sade med blödande hjerta:
 »Säg han en Jätte wid Lögarus strand. 450.
 »i bojorna rycka med utmattad hand,
 »dem Dan och Nore på fången lade.
 »Min Gylfe! min Gylfe!» Och åter hon sade:
 »Nej! Auro! för dig ingen räddning är till,
 »om Freja den höga dig rädda ej will. 455.

Så Auro. — Hon stod wid den klippiga strand,
 ett altar hon reste med häfwande hand.
 Så blodröda tårar den sagra gret,
 som Freja, då maken henne förlät.
 På kuä hon kärleksgudinnan bad; 460.
 med handen mot höjden, den sagra qwad:
 »Mäktiga Freja! du hör ju så gerna
 »de älskandes böner, de älskandes sång?
 »D! blicka då ned blott en gång

465. »på Nörd-Drottens gråtande Tärna
 »Gudinna! Gudinna! hägna vårt mod.
 »Låt ej min älskade Gylfe falla!
 »Du ensam, ensam hos honom ju stod,
 »då alla Gudinnor, då Gudarne alla
470. »ren gått till det höga Walhalla?
 »Du ensam då signade offrens blod.
 »Gudinna! hwi töfwar, hwi tiger du?
 »Ack! hyllar du ej min Gylfe ännu?
 »Ha! — rör dig ej Auras blodgråt och sorg?
475. »Förskjuten jag irrat kring dalar, kring forog. —
 »Jag hör ju de rasplande bojornas dån?
 »Det gäller då redan Tjällaruas Son!
 »Jag hör ju trommeternas segerljöd?
 »det gäller då redan Gylfes brud! —
480. »De flydde då ewigt de gyllne dar,
 »då frie wi gingo i förfädrens borg?
 »Wår drägt för hwar främpling så främmande
 »var,
 »ty förfädrens heliga Odalstrud
 »den minste, den störste ibland oss bar! —
485. »Gudinna! hwi töfwar, hwi tiger du?
 »Ack! hyllar du ej min Gylfe ännu?«

Gå Aura Kärleksgudinnan bad,
 och åter en gång denna sång hon quad.

Så blodröda tårar den fagra gret,
som Freja, då Odur henne förlät. 490.

Men Freja, den hulda Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,
hon satt i Gefswarnirs gyllne sal,
mellan sköna tärnor i hundrade tal.

Hon satt i Folkwangs koning wida;
af klara gullet på hwarje sida
der hängde plåtar i fesslig glans. 495.

Et sten mände gullet der sprida,
som solen wid hennes wårdagsdans.

Och Dwalldes söner de dwergar två, 500.

som i slöjd sjelfwa Gudarne öfwergå,
som sjelfwa Gudarnas wapen smida,

de hade gräst på de plåtar så nätt
mång älskogsstycken af Alsa-Ätt.

Der Oden, Gudarnas fader, man säg. 505.

Förklädd war Guden, förklädd till en tärna,
för Rinda, den fagra's fötter han låg.

Han twättade dem så ödmjukt, så gerna.
Han twättade dem med brinnande håg,

hwar gång som astone's stjerne 510.

gick ned under hafwets glittrande wåg. —
Den hårda Glöna omsider warde blid,
och Wale han föddes, så stark i strid.

Der säg man den wäldige *Ufa-Thor*
 515. i ringen sitta så stolt och stor;
 och gantas med sjuttion systerar tillsammans.
 Som barnen, att höra af sagan hwarit ord,
 de trängas omkring den äldriga amman,
 så trängdes de systerar kring bänk, kring bord.
 520. En hwar nu unnade *Guden* gamman,
 en hwar af hemlig trånad nu brann;
 och hatfullt de sägo uppå hwarann.

Der säg man *Varres löf-sagra lund*
 och *Trej*, de odlares milda *Gud*,
 525. i trängans nionde aftenstund
 med famn emot famn, med mund emot mund
 omsluta sin *Gerda*, sin älskade brud.
 Den fälle ej mera på *Gudhem* tänkte;
 han glömt att sitt swärd för en mö han skänkte.
 530. Men dwergarne gräft i de plåtar så nätt
 mång älskogsstycken om *Ufa-Alt*.

och *Wanadis* satt uti *Gesrums* sal
 mellan sköna tärnor i tusende tal.
 Och *Wanadis* döttrar båda två,
 535. som sagrast bland alla wara må,
 de suto på gullstol wid modrens sida,
 och *Hnoß* och *Wersemi* heta de blida.
 Deras ljusblå ögon spridde ett sten

så klart som skenet af ädla sten.
 De sagra knöto med swanhwita händer 540.
 två smycken af Bernsten, från Gylfes stränder.
 Och mången Gudinna såg med harm
 deras rosentind, deras liljearm.
 Den trotsande pannan af gullband omwirad,
 den raka skullran af gulllockar sirad, 545.
 de spetsiga fingrar, de folknölar små,
 allt, allt deras afund wäcka må;
 men Glömhjetens milda Gudinnor
 tillbedjas af män och af qwinnor.

Der satt och Giosna menlös och god, 550.
 hon de älskandes första suckar förstod;
 ty hågen både hos qwinna och man
 till kärlet Giosna wända kan.
 Kring medjan föll hennes gullgula lock,
 den war så blank, så len och så tjock! 555.
 Des blick war lik möns, då på bröllopsqwall
 af fränder hon sångleds i brudgummens tjäll.
 Som gullet så röd war des kind och mun,
 så hwit des späda rundade arm,
 så hwit des hwälfda spänstiga barm, 560.
 som om hon den twättat i Urdas brunn.
 Hon satt der, och med sin liljehand
 hon wirkade gullrosor på ett band.
 Det bandet war snöhwitt som Balders bryn,

565. det gullet så rödt som purpurffön,
 Och Skuldens ungdomsfagra Gudinna
 till kärlet leder häd man och qwinna.

Den kyssa Gefion satt der bredwid,
 Hennes blick är skarp, hennes blick är blid,
 570. Hon sällan ej uppå systorne ser,
 en warnande blick hon de ystra ger.
 Hon wirkade nu en slöja så skön,
 des färg war som jordens hår så grön,
 Hon wirkade inga rosor derpå;
 575. men lika skön war slöjan ändå.

Ät henne sig eignar den rena mö,
 som mände ogift och orörd dö.
 Och Kysshetens stränga Gudinna
 är fruktad af man och af qwinna.

580. Och Snotttra den qwicka hon wid henne stod,
 Gj ofta hon satt. — Det sjudande blod
 så warmt, så oroligt i ådrorna lopp;
 på gullbänken sprang hon än ned, än opp.
 Hon skulle wäl slingra en gullspets ibland,

585. men ögat war wildt som des liljehand.
 Hon systrarna gjorde så många spratt,
 hon wäckte så ofta de trumpna till skratt.
 Så liten, så wälbygd, så artig hon är,
 än tålig, än sticken hon synas plär.

Doct Skämtets glada Gudinna 590.
berömmes af man och af qwinna.

och Lofn den wäna Gudinnan der satt
så wällustigt diger och skön.
mild är hon och glad wid älskandes bön.
Henne helgas den fessliga brudenatt, 595.
som är den trogna kärlekens lön.

Hennes öga i yster låga står,
som älskarns, då första kyssen han får.
och guldblocken föll på den blottade barm,
som swälde och sänktes så fyllig och warm. 600.

Hon perlgördeln löst från sin kupiga länd,
ei ofta den blef med gullhaken spänd.
Hon satt der med foreade ben så glad,
desß fot war så liten, så rund hennes wad.
Desß lilla knä blef af slöjan röjdt, 605.
som sig förrådiftt än sänkt än höjt.

Ett skarlakans-hyende höll hennes hand,
hon sydde der rosor och — taggar ibland.
Trots ofund, trots ränkor, den malt hon doct har,
att hemligt förena det älskande par. 610.

och Älsfogens wällustrika Gudinna
i tyshet dyrkas af man och af qwinna.

Så uppmärksam satt der Gudinnan War,
en fast, en allwarsam blick hon har.

615. Hon lyfnar allijemt till jorden ned,
att höra de älfstandes trohetsed;
ty utaf Alfader den makt hon fått,
att gränsta och straffa menedarns brott.
Den wisa ej älskar flärd eller skämt,
620. hon frågar så mycket, hon frågar allijemt.
En silswerskirs-namnduk på knät hon utflog,
hon runor der sydde, och runor borttog.
Dch Trohetens wisa Gudinna
beprisas af man och af qwinna.
625. Men bort wid den höga gulldörren satt
den waktande stränga Gudinnan Syn.
Hennes öga war så öppet och gladt
som månan i stjeraklaran natt,
när han sig speglar i wågornas bryn.
630. Hon gulldörn waktar wid Gudafesten,
hon släpper ej in den owärdige gästen.
Hon waktar också wid de jordsöddes ting,
att lögn ej får smygga sig i deras ring.
En himmelsblå mantel på skullran hon bar,
635. men blottad deß barn som deß ansigte war.
Dch skönast deß mun bland alla är;
ej talträngd, hon talet på läppen dock bär.
En kran af perlor man såg henne binda
med starka, men onämnda band dem linda.
640. Dch Ganningens helga Gudinna
hon dyrkas af man och af qwinna.

Men Freja satt i sin gyllne sal
 mellan sagra tärnor till tusende tal.

Der satt äfwen Sighild, Hogbarths mö,
 som wände i lågor för älskarn dö. 645.

Der talte den sagra Sugeborg
 om Hjalmar den tappre med fröjd och sorg.

Der Brynhild den stolta satt bredwid,
 hon talte om sina friares strid.

Der många stöldmör i pansardrägt 650.

uppräknade de kämpar, hwars kärlek de wäckt.

Mång tusen kämpar der suto omkring

och spelte gullstafel i tärnornas ring.

Der många kämpar från Muras dal

inträdde i Wanadis gyllne sal; 655.

ty Freja och Oden af Hornorna sattu,

af swärdsfallne hjeltar en lika lott.

Men Freja de kämpar åkalla,

som blöda för wänner och falla,

de ädle som strida och dö 660.

för Drott och för laud och för mö.

Der glädjen wände i gullhwalswien skalla.

Men se — nu hastigt Gudinnan teg.

Der tankfull ur tärnornas ring hon steg,

strax alla det sägo, strax tystnade alla 665.

och löjet på läpparne tynade då.

Men Freja hon talte i hjertat så:

»Upp stego suckar till Gefwarnirs sal.
 »Upp kommo suckar från Muras dal,
 670. »Ej fåsängt till Freja de komma,
 »Och kärlekens heliga blomma
 »Skall än sig spira så tryggt, så högt
 »fast listige Loke den bryta sökt.«

Så Freja — Hon in i sitt lönnrum nu gick;
 675. men under wägen en bjudande blick
 på den waktande Gyn hon kastar,
 och Gyn ifrån gullstolen uppsteg då
 och till Frejas lönnrum hon hastar;
 men Freja talade till henne så:
 680. »Ware qwäll, ware woft, ware dag,
 »blott gyllene wingarne tag;
 »till Gylfes trolofwade ile du,
 »bed henne strida och lida ännu,
 »ty Gylfe står ännu i pansarstrud
 685. »för sin Mura, sin älskade brud.«

Sagdt; — och den sköna waktande tärnan
 de gyllene wingarne tog.
 Hon flög öfwer dalar och berg och flög,
 likt den wakande oftonstjernan.
 690. Och Gyn nu gullwingen sänkte
 mot frusna stranden, der Mura ماند stå.
 Men Mura såg liknöjd hur gullwingen blänkte,

så djupt, så djupt på sin Gylfe hon tänkte.
 Och Syn hon hwissfode till henne så:
 — så menlöft sjunga de fåglar små. — 695.

»Den höga Freja anropade du.
 »Hon böd dig strida och lida ännu;
 »ty Gylfe står ännu i pansarskrud
 »för sin Ura, sin älskade brud.

Salt; — och Ura förstummad sig höjde; 700.
 ty stumt är glädjens och wördnadens swar.

Men Syn sin gullvinge åter höjde;
 ej länge den ilande dröjde
 förrn åter i Gefrum hon war.
 Och stolt stod Gylfes älskade brud, 705.
 allt i sin bloddränkt pansarskrud.

Och swärdet hon drog ur blodigan slida,
 och trefallt gladare gick hon att strida
 på Wanadis himmelska bud.

Gylfe.

Fjerde Sängen.

Winter. Gylfe hindrad af isen. Ljusa Alfer berättat för honom Auras segrar. Budbärare omtala hans kamps framgång. Gylfe går att möta sin Aura; medtager twenne Hockämpar. Aura segrar ä ugo. Gylfe träffar Totarne. Slag. Förlust.

Men ännu wintrens frympande köld
försilfrade skylippans wägg,
och ännu satt Gwalin, den krumme dwerg,
med sitt rimfrost glittrande skägg,
5. med blod utan värme, med ben utan merg,
han satt på sin islupna klippstol,
och ännu han höll sin skuggande sköld
för wärens kärligt leende sol,
som blinkade fram i rosenfärg
10. öfwer Nordens snöhöjda berg,
lik den kärliga mön, som stjal en blick
på ynglingen, som hon ej samna fick.

och stormen kring Auras fjällar
än hwen, likt trollen, som fara

- till gilles om Dymmelqwällar. 15.
 Och suödristwans hwirfwel framrullar
 alltjemt öfwer dalar och kullar,
 likt en flyttande sägelskara,
 som synes än sjunka än stiga,
 som höres än klaga, än tiga, 20.
 och flyr öfwer brådjun och hällar.
 Och Noreffenet fräste kring berg och by,
 och wintergatan på himmelen stod
 hwar gång som stjernorna började gry.
 Och Månen, Mundilsars ljusögde son, 25.
 den sköne, som styr både Nedan och Ny
 den sköne, som styr både Ebb och Flod,
 han allt som ofrast skiftade hy:
 så röd han kom nu Östan ifrån,
 så röd — liksom färgad i blod! 30.
 Han satt så wäderbiten och kulan
 i den långsamt rullande kärnan
 och tunga snömoln nära och fjerran
 än klubbade fast wid silfwerhjulen.
 Wid Månens sida satt Bil hans brud 35.
 i sin blänkande silfwerstrud:
 han henne till sig ifrån jorden tog;
 de der hwarandra älskade nog,
 fören Gudarne honom på himmelen satt,
 att föra silfwerkärnan hwar natt. 40.
 Han såg då och då på henne förtjust.

Han slog då och då ett maln mera ljuf
 kring bruden och sig så saktelig.
 Han wille för jorden ej wisa sig,
 45. när till henne han mände sig närma,
 att af älsfogens trollkraft sig wärma.

Men med sina Hoflämpar Gylse framträdde
 allt uti det Nordliga tåg,
 fast stelnad war ännu den glittrande wäg
 50. när i pansar sig kämparne klädde,
 ej mycket det Nord: Drottens glädde.
 Och nu han stod wid den frusna stranden,
 och såg blott af Nura den winkande handen.
 Se! snäckorna lågo som klippans wäggar
 55. så faste i hafswets förstenade wäg.
 Förgäfwes nu blänkte de mordiska äggar:
 med trollkraft snäckan der bunden låg.
 Förgäfwes hans kämpar på isbergen klättra,
 der trollen, Lokes fränder, dem fjättra.
 60. De äflas — men ej från stället de skrida,
 som när gastar om natten på hästryggen rida.
 De tyckte sig Nuras nödrop höra:
 att swara war allt hwad de mäktade göra;
 de stanna allsemt på frusna stranden,
 65. och se blott af Nura den winkande handen.

Och Gylse slet kläderna sina i harm
 han röt: »skall ensam jag hwila min arm?

»Skall böljan nu också min fiende bli,
 »som fordom mig gjorde så stark och så fri?
 »I Gudar hwad lott åt er ättlägg nu ännas; 70.
 »men tigen, tigen! Sjelf Gylfe kan hämnas.«

«Å Gylfe; hwar stund på sin Alra han
 tänkte,

hwar stund han nu wille de rösware slå.
 Och se! en Alf med gullwingar små
 till Nord: Drottens sakta sig sänkte, 75.

med rosenläppar hon hwistade så:
 »Din älskade Alra, din älskade brud,
 »nu står i kampens blodstänkta strud;
 »sen Freja den höga styrkte hennes mod, 80.

»hon flög uti kampen blodig och wred.
 »Förgäfwes flöt Totarnas gull och blod,
 »din Alra hon höll dock sin trohetsed.
 »Se nu hon står wid den sifskylda elf,
 »och nu liksom af en stigande flod, 85.

»som länge stängd mellan bräddarne stod,
 »hörs susa, hörs brusa och bryter sjelf
 »en wäg öfwer fälten, förfärlig och bred
 »och åkrarna rycker i djupet ned;
 »så Alra. — Hon går med sin kämpahär 90.

»genom Totarnas trängande led,
 »och hämdens swärd hon bland röstarne bär,
 »likt jordskalp störta de mäktige der,
 »och tigga om lif och om fred.

- Så Alf en för trängande Gylfe qwad,
 95. och Gylfe det hörde så stolt och så glad,
 och åter han röt med jubelskri:
 »Jag möter min Aura när boljan blir fri.«
 Och inför Gylfe en unger Gwen trädde,
 Han sade sitt bud, det mången glädde:
 100. »Helt Nord: Drott en och hans kämpahär,
 »jag segrens budskap till eder bär.« —
 Och alla sig reste wid dessa orden,
 och ljudet spred sig kring hela Norden.
 Och Gylfe han sade: »Du säge of här
 105. »det segerbudskap som du of bär.«

- Och Gwennen sade: »Ej twiflen derom:
 »från Wikens widtsarne kämpe jag kom.
 »Den trotsige Dan med swärd i händer,
 »han kom på blytrande drakar
 110. »till Alfhem's perlrifa stränder,
 »dem Wikens kämpe bewakar.
 »Men Wik: Kämpen sade: Wäl hörde jag,
 »när jag satt wid bordet i Julelag,
 »att hornet klang för tidningar stora,
 115. »men ej skall jag segren och hedren förlora,
 »glad hör jag den dom, som Hornorna fälla,
 »ty först af alla det mig wände gälla.
 »Det galler, det ser jag. Jag lyder dem,
 »soft

»fast en skall stå emot fiender fem.
 »Sagdt; och han lyste sin jernsköld då 120.
 »på hwilken ett Torn sågs trotsande stå.
 »Och Wilens kämpe mot Dan mând gånga,
 »som Widrik gick emot Resen långa;
 »och Wilens kämpe sitt swärd mände lyfta,
 »och, liksom Hlofwan i Dwille-lyfta, 125.
 »då remnade snäcka wid snäcka.
 »Ett gny det mände nu wäcka,
 »som när Ugglums Resarne stampa
 »och djupa sjäten i berget trampa.
 »Och Dan han flydde med sår och harm 130.
 »långt undan den hotande Wil-kämpens arm.«

Hans härsga flöts, och Swennen teg;
 men jubelropet i Kretshwalfwet steg.
 Och Gylse sade: »Från Drotten i Norden
 »här Wilens widtsarne kämpe de orden, 135.
 »att Alfgrimars blod i hans ådra än rinner,
 »och snart deras Kulla åter man finner.
 »Säg honom att Dan skall minnas med smärta
 »den strand der han pröfwade Wilbons Hjerta.«
 Sagdt; och Swennen en gullring fick, 140.
 och åter till Wilens kämpe han gick.

Men Gylse hwar stund på sin Aura tänkte,
 hwar stund han nu wille de röfware slå.

145. Och se, en Alf med gullwingar små
till Nord-Drottens sakta sig sänkte;
med rosenläppar hon hwissade så:
»Se der — öfwer silfwer-smidd fjö
»de trotsige Jotarne ila
150. »så listigt till Signilds härliga ö,
»och trygge bland herdarne hwila.
»Men dödsblomman gror i röfwarens spår:
»ren höras de wakuade dwergarne snysta
»i Kenbergets mörka klyfta!
155. »Men herde wid herde uppstår:
»han ser hwart de gästande wäldsmän systa,
»hans mergfulla armar nu dödsklubban lysta
»Likt Elgen, när han känner sitt sår,
»han bröstganges mot sin fiende går,
160. »så rusa de herdar mot Jotarne alla,
»och röfvarne för deras mordslag falla.«

Gå Alfem för trängtande Gylfe qwad,
och Gylfe det hörde så stolt och så glad,
165. och åter han röt med jubelskri:
»Jag möter min Nura när böljan blir fri.
Doch inför Gylfe en unger Gwen trädde,
han sade sitt bud; det mången glädde.
»Häll Nord-Drottens, häll hans kämpahär!
170. »Jag segrens budskap till eder bär.« —
Doch alla sig reste wid dessa orden,

och ljudet spred sig kring hela Norden:

»Och Gylfe sade: »Du säge oss här

»det segerbudskap, som du oss bär.» —

»Och Swennen sade: »Ej twiflen derom! 175.

»från Thjalwars stolte Åteling jag kom.

»På Thjalwars stora härliga ö,

»hwars stränder Algat och Korallerna randa,

»der mände Jotornas drakar landa.

»Och öfwer den isvräkta sjö 180.

»hade Lokes frände, Hobergets troll,

»framwinlat de drakar från fjerran håll.

»De kommo. De wisse att Wilingen

»i Köpmannasalen slumrade än.

»Men vred sig Angantyr wände 185.

»allt i sin grönlädda ättihög då:

»tre ljus utur öppningen brände,

»när den tappre hwilande kände

»de Jotuna-slaswar der ofwan gå.

»Och Marmorberget så rödt der stod, 190.

»likt strand-Korneolerna, färgadt i blod.

»Thorsborg sig häfde så mörk och hög,

»och uppå toppen wildhästen flög,

»som wille han ensam de Jotar slå.

»Men — dunnile Gjdern nu höjde ett skrik 195.

»så sorgligt, uti den gräsdigra wik;

»och marmor-grottorna hördes nu stalla,

»på Gylfes kämpar de häpne kalla.
 »Dch se! — dina trotsande kämpar då
 200. »synes ur ankrade snäckor gå!
 »Nu flyktade Jotarne alla,
 »och Thjalwars Ättling bar åter fram
 »sin fana med fridens snöhwita Lam.«

Hans härsaga slöts, och Swennen teg;
 205. men jubelropet i lufchwolswet steg.

Dch Gylfe sade: »från Drotten i Norden:
 »här Wikingen Thjalwars Ättling de orden,
 »att Gylfe nog mins att hans trohet war stor,
 »när fordom med Gylfe i härnad han for.«
 210. Sagdt, och Swennen en gullring fick
 och åter till Wikingen nu han gick.

Men Gylfe hwar stund på sin Lura tänkte
 hwar stund han nu wille de rösware slå.
 Dch se, en Alf med gullwingar små
 215. till Nord-Drotten sakta sig sänkte;
 med rosenläppar hon hwistade så:
 »Din Lura i spetsen för kämparne drog
 »genom hasedjupa snön, kring fjällar och slog
 »Hon Jotarne slog kring berg och by.
 220. »Dch sedan så segersäll och så glad
 »hon tågade in i Kembelä stad.
 »Dch elfwen bröt opp; med fyrfaldigt gull

»sin helsningsång han mot henne qwad,
 »och stolt ljöd fången i högan sky.
 »Men Nura till Templet ilat hade, 225.
 »sitt swärd, sin sköld wid altaret lade,
 »och Nura på knä nu bedjande föll,
 »sin blodiga hand mot himlen hon höll.
 »Der bad hon. — Och åter glad hon uppstod;
 »en Gud hade styrkt hennes kraft, hennes mod. 230.
 »Nu skölden hon tog, och gyllene ringar
 »hon gaf sina kämpar, så wänlig, så god.
 »Och swärdet åter wid sidan klingar,
 »hon åter på ystra trasvarn sig swingar,
 »och åter hon rusar i kamp och blod. 235.
 »Ge! elswerna alla isbojan skaka;
 »se, Jotarne störta nu alla tillbaka,
 »de bryta bergfasta bryggorna opp:
 »de hämma nu Nuras segrande lopp.«

Så Alf en qwad; — men hastigt derpå 240.
 framslög den andre, och hwissade så:
 »Harmse ser Loke de Jotar sky,
 »och harmse han hör de segrandes skri.
 »Han väcker en storm kring berg, kring by,
 »han hopdrifwer nu en snödiger sky, 245.
 »och sweper Jotarne alla deri.
 »Han manar de häpne till återtåg;
 »och döljde af snöhwirfsweln åter de bygga

- »öfwer brusande elfven en brygga;
 250. »och åter de gått öfwer mörkan wäg,
 »fören spejande Nura det såg.
 »Se! styrkan nu modet swiker,
 »till fjerran höjder din Nura wiker.
 »Så kämpande björnen, än modig och kall,
 255. »plär värna sin rygg mot den äldre tall.

- Så Allfen för trängtande Gylfe qwad;
 då Gylfe det hörde, ej war han glad.
 Men Gylfe han röt med hämnande stert:
 »Nu när jag min Nura, ty böljan är frei.
 260. Och långt war han ren på den klippiga strand,
 och såg mot sin Nuras winkande hand.
 Han flög nu till hafswets lofsade bölja;
 ej kämparne kunde den ljungande följa.
 Med ljudets fart till stranden han lopp,
 265. den töfswande Jarlen ej hann honom opp;
 han såg efter Gylfe blott då och då.
 Men, se! på stranden två kämpar wänd stå:
 Björnjägarn Zemte och Ume den länge.
 Och Gylfe till dem nu ropade så:
 270. »Med mig till min Nura I följa må!
 »De rastaste swenner med oss nu gånge!
 Sagdt; och de stolte Hofkämparne två
 med swennerne alla på drakarne gå.
 Och Ume den länge nu gick att strida

wid den älskade Nord-Drottens sida, 275.

och uppå sin sköld, i strålande sten,
bar hjelten en höghornad Ren.

Och af Amiant hans lifbälte war,
och stridsklubban som den wäldige bar,
war huggen ur Nasafjälls silfwersten. 280.

Hans röst war så stark, så stolt war hans gång,
hans blick liksom midnattsolens der,
då efter sin resa swår och lång

på Swensars torn hon sig hwila plär.
Han stod der så modig så lugn och kall, 285.

som då från elswens störande fall
han styr sin julle bland klippor och skär.

Och björnjägar'n Jemte på draken stod
med sin frände Arnliots blick och mod.
En sköld af kristall på armen han bar, 290.
en Elg af perlor der bildad war.

Hans hjälmbuske strålande war och hwit
liksom Areskutans Zeolit.
Hans glädliga öga som blixten månd ljunga;
så liflig han war i gång och i tal. 295.

Man hörde honom så ofta sjunga
sin hemsång, så själlarna tycktes gunga:
ty än står stenen i grönan dal. —
Så stodo Gylfes Hofkämpar två,
som wände med honom mot Totarne gå. 300.

- Men Ura allt efter de blodiga tåg
 på bugtiga skölden med huswudet låg
 och uppå sin Gylfe hon tänkte,
 en styrkande hwila i ådran sig sänkte.
305. I drömmen hon Wanabis såg,
 som hwissade till henne så:
 »Din älskade Gylfe skall komma
 »öfwer waggande böljorna blå;
 »förrn morgondagen har solat sin blomma,
310. »skall hämnande Gylfe mot Jotarne gå.«
 Så Ura i drömmen sig höra tyckte,
 och hastigt frän sköldbädden upp hon stod,
 sitt swärd utur skidan hon ryckte.
 Det swällde, det brände i hennes blod,
315. hon hade ej ro, hon hade ej hwila.
 Hwad hejdar den älskandes mod?
 Hennes dag war så mörk, hennes natt war så lång:
 på sporrade trafwarn man såg henne ila
 kring kämparnas läger med språng uppå språng.
320. Och nu fram till Lappajoki stad
 hon flög med de blodige kämpar så glad,
 under swärdens festliga segersång.
- Ge, — Jotarne åter sig rygga!
 se, — Jotarne störta tillbaka
325. öfwer Elfvernas knakande bryggga!
 De tända de knakande bryggorna an,

att de flyende skaror betrygga! —
 Flammande plankorna brinna och spraka,
 brofaren ramlar, bjelkorne braka;
 der krossas en yugling, der sjunker en man! 330.

Oj Uura de flyende hinna kan.
 Men Uura som främst i spetsen for,
 hon såg hwar Zotarnas höfding stod,
 hon rusade fram för att pröfwa hans mod;
 men Loke honom i dammolnet skynde: 335.

Han gaf honom sina förtrollade skor,
 och snabbt den häpne höfdingen rymde.
 Men Uura hon ilade ännu fram
 med kämparna sina i blod och dam.
 Och se — i elfwen hon simmande rusar. 340.

Ett rop: »Efter mig, efter mig!«
 Nu ilar hon fram der blodströmmen brusar.
 Ett rop — som när wårslägten susar:
 »D Gylfe! din Uura nu närmar sig;
 »snart, älskade! samnar hon dig.« — 345.

Men harmse såg Loke Zotarna fly,
 han såg hwar Gylfe på draken stod,
 för att tömma de röfwares blod.
 Och Loke han hopdref en regndiger sky,
 och wäckte en storm kring berg och by, 350.
 för att hejda de kommandes mod.
 Och Gylfe nu stod med trängtande håg,

Han Nuras stränder förswinna såg,
 Och länge hämmad blef Nord-Drottens då
 355. på den brusande mörkblåa våg.
 Men Allferna alla i tadel, i tåg,
 trots stormen, trots böljorna, taga.
 Så ofta, så fort de äslände slå,
 allt med sina gullvingar små;
 360. och snäckorna nu till stranden de draga. —
 Skidbladners skepp, som dwergar gjort
 åt Oden, det plägar liksom
 med stormen, mot stormen ju gå? —

Och se, nu snäckorna hamna,
 365. och resvade seglen hoprullas snart,
 och rostiga ankarne sjunka med fart
 i de swallande böljorna blå.
 Och nu på Nuras klippiga strand,
 med hopp att sin Nura omfamna,
 370. går Gylfe fram, med hjertat i brand.
 Wid sidan gingo de Hofsämpar två;
 dem följde de raffaste swenner.
 Och Gylfe nu gick att Totarna slå,
 som ännu månne troisande stå
 375. emellan de älskande wänner.
 Med hessa rop mor den Kommande Drott
 två swarta korpar kallades då;
 ty ofta af honom en måltid de fått,

de hoppades åter en måltid få.
 Doel — wisa Siare ofta ju spått, 380.
 att icke de båda för Lyda blott?

Det åskar, det ljungar kring halfwa jorden:
 nu komma de hämnande kämpar från Norden!

Och Gylfe han ilar, så stolt och så glad,
 till Mustasaari trädsgagra stad. 385.

Der Thorguys fredliga lärjungar byggt
 under Gylfes wälde så tryggt.

Men Gylfes stridshorn kring stad, kring fält
 nu ljödo så trotsigt, så gällt!

och Gylfe han ropte till Totarna så: 390.

»Ha, röfware! wiljen I längre ej töfwa?

»I fly, då hämnaren mände framgå,

»I fly, som sökten min Ura bortröfwa?»

Sagdt, och med larm, som när Uka-Thor kör,
 han dem inom porten sin helening gör. 395.

Men Loke den listige döljde de Totar,

och ingen den trotsande Gylfe motar:

bakom försade gator och murar

de döljdes. — Så ulfwen på rostwet lurar.

Och Gylfe han mände allt längre framgå; 400.

wid sidan gingo hans Hofkämpar två,

dem följde de raffaste swenner;

de varit, de woro Nord Drottens wänner.
 De gingo kring gata, de gingo kring gränd,
 405. med swärdet blottade och bågen spänd;
 men se, — som soldammet tallöst mänd glimma,
 så syntes nu Totarnas wäpen framstrimma.
 Mot Gylfe nu Totarne rusode,
 likt en flock af wargar i yrmoln och dimma,
 410. när den stolte trofswarn på fältet de se.
 Och Totarne alla gränjade nu,
 de tjöto som tusende ulfwar i flogen:
 »Förgafwes, hämnarel brinner du:
 »ej längre din Lura skall warda dig trogen.
 415. »För swag är din arm att hämnas kunna;
 »ty wilja wi än dig flykten unna.«

Och Gylfe han såg de röfswares tal,
 så namnlöst som grässtrån i bördigan dal.
 Och Gylfe han talade nu de orden,
 420. det dånade djupt i den häfswande jorden:
 »Wäl ser jag att edert härstal är stort,
 »wäl ser jag att olika strid här är;
 »ty en emot en, som det wara hore,
 »och en emot tio, som Gylfe har gjort,
 425. »den listige Totun ej strida plär.
 »Men ännu jag mins sen fordom tid,
 »att modet war mer än mängden i strid.«
 Så swarade Gylfe med ädel harm,

och högt han lyfte sin hämnande arm;
 och fram han nu trotsande rusar
 der blodet regnar och mordilen susar.
 Ej lönte det mödan i wapen att stå,
 hwar hämnande Gylse mände framgå.

I blod, i lågor Gylse framtränger:
 han mordpilen lofar, han dödsklubban swänger. 435.

I femtie Totar sin lans han bärar,
 och femti med klubban han krosar itu.

Här hundra Totar med pilen han sårar,
 der hundra med swärdet han styckar nu.

Här huswud wid huswud han lägger ned, 440.
 der störtar han åter af Totar ett led.

Ej swärden nu rasta; högt de klinga.

Guldhjelmnar styckas, och gullsfästen springa!

Sköldarne klyfwas och lansarne
 blodsprängas, splittras och krosas! 445.

Klingande ringar på pansarne

blodsprängas, splittras och lofas!

Skri och skrån uti högan fly!

I hwalf, i loft nu qvinnorna fly
 med dödens särg, med uislagna hår, 450.

från lågan kaja, från högan paulun.

Öfwer alle blott moed, öfwer alle blott strid!

Doel Gylse så glad i blodregnet går,

hans hjerta sig sägnar derwid,

455 som barnet, när först det skåda får
 hur snömolnet faller sitt silfwerdun.
 och bladen och småqwistar alla
 af köldbittna träden nedfalla.

Och se! genom led efter led

460. de stolta Valkyrorna rusa.

Och hwar gång deras hjelmbuffar susa,
 störta kämpar wid kämpar ned.

Se! på gnäggande hingstar de ljunga:
 deras blygtrande hof, deras hwinande fot

465. den trampar så hårdt att fjällarne gunga,

och smattrande stenar de slunga,
 likt glöddande, döddande klot,

som hwäsa och fräsa med wiggars hot
 och ett hwinande dödsqwäde sjunga.

470. Och Gylfe han åter röt de orden,
 det dånade högt i den skakade jorden:

»Upp kämpar! nu tweäggs wi lugga må,
 »så länge de röfware mot oss stå.

»Jag gerna will blöda, jag gerna will dö

475. »för Ura, min älskade mö.« —

»Ja!« — ropte de stolta Hofsämpar två,
 så häfwonde jorden skakades då: —

»Ja! segra och lefwa, och segra och dö,

»är oss ett, för wår Drott och hans mö.«

Sagdt; — och åter i kampen de rusa, 480.
 der blodmolnet regnar, der pilstormar susa.
 Genom Totarnas led nu kämparne gå;
 dem mäktade ingen tillbaka drifwa:
 stort mansfall mände bland Totarna blifwa.

Nu mördande blifvarne ljunga 485.
 i gränder och gator kring Gylfes män.
 År öppnade fönster Totarne slunga
 dödswiggen åter och åter igen. —
 Här ser man en blodig kämpe, som strider,
 der en, som i pustande dödsqwal sig wrider! 490.
 Nu faller en yngling, nu faller en man;
 en säråd nu ryter, en säråd nu qwider;
 och wän och owän dignar omsider,
 och wän och owän dö wid hwarann!
 Och kampen och blodet allt längre sig sprider, 495.
 den damhöljda solen ej lysa kan.

Kring gränder, kring gator Gylfe nu rusar,
 der lansarnas dödswind susar.
 Och Gylfe han röt dessa orden,
 det dånade fast uti jorden: 500.
 »Hwar är Totuna-Drotten, som tänkte röfwa
 »min Nura? Lös han här ej längre röfwa?
 »Bland hundrade lik jag honom har sökt.
 »Hwar är han? Röstwaru, som trotsar så högt.«

505. Så Gylfe. — Men Jotuna-Drottin det hörde,
 ej wille han strida med Djällarnas Son.
 Han sig den förtrollade hamnen iförde,
 han wille allt smyga sig bakifrån.
 Beständigt han skiftade sköld och hamn,
 510. beständigt han skiftade märke och namn.

- Men Gylfe han kastade skölden då,
 han röt till de stridande trollen så:
 »Här kastar jag sköld och pansar ner,
 »nu striden skall wäxa allt mer och mer.«
 515. Och nu han rusar från gata till gata,
 och nu han rusar från hörn till hörn,
 att kampens hungriga rosdjur mata.
 Strax Jotuna-Drottin sin trollkonst öfwar,
 med den han hjeltarnas wapen öfwar;
 520 han hamnen tog af en ljungande Örn,
 från taken han flög så wred, så modig,
 hans bugtiga klo den war så blodig.
 Mot Gylfe han slog med de jerngrå wingar
 de hwina, de krofsa mång pansar-ringar!
 525. Mång sår deraf nu Nord-Drottin fick;
 men Gylfe ändå emot trollet gick.
 Det kroliga nästwet månd gapa så stort,
 som uppå ett fäste desß öppnade port.
 Den örnen han wille Nord-Drottin sluka;

men

men Gylfe nog wiste sitt wapen bruka: 530.

Han högg det gapande näsuet itu:

Högt gränjade särade örnen nu;

med klorna i Gylfes axel han ramar,

tre bäckar af blod derut han kramar.

Han slog med wingarne, stofwa och grå, 535.

och eld ur hwar städer gnistrade då.

Men Gylfe sitt swärd å ngo nu swingar;

han slog, han högg på de hwinande wingar.

Och örnen häpen ifrån honom drog,

men af skullran ett stycke i klorna han tog. 540.

Han stodde, och Gylfe nu röt dessa orden;

det dånade högt uti jorden:

»Förtrollade Jätte, gå till din Drott,

»och wisa de sår du af hämmaren fått.« —

Och Ume den länge han mände framgå, 545.

han hördes ryta till swennerna sina:

»I Birklarlar stolte! låtom of slå

»de röfware alla, som än wåga stå.« —

Gåröt han; hans swärd som stormen hörs hwinar.

Men Loke den listige lönskt nu smilar, 550.

ty söga modet mot listen förmår;

och Loke med sjufaldig styrka framtilar.

Se, Ume den länge han hugger, han slår;

men hjelten omsider det wärnlös slår,

555. med styckad sköld utan swärd och pilar,
 med spillrad lans och med frusande sår.
 Nu Ume den länge ur striden går;
 mot krusna swärdet den matte sig hwilar,
 så hes han ropar: »Stallbroder, Stallbroder!
560. »hwi står du längre i blodregnets floder?» —
 Han ropte till björnjägar'n Jemte så;
 men Jemte ej hörde stallbrodren ändå.
 Han stod allena i blodiga leken;
 liksom står den förjande twilling-eken.
565. med utsträckta grenar mot stormarnas krig
 och ensam — blottad uppå den sida
 der fallne brodren nyss reste sig,
 hon måste mot stormarne strida.

- Men Gylse nu rusar från gata till gata,
 570. han ljungande rusar från hörn till hörn,
 att kampens hungriga blodsåglar mata.
 Men Totuna-Drott'n sin trollkonst öfwar,
 med den han hjeltarnas wapen döfwar:
 han hamnen tog af en brummande Björn.
575. Hans tjuv månade hus och tempel skaka,
 wid skränet wel Nord-Drott'n något tillbaka;
 men hastigt han åter ilade fram,
 och åter sig höljde i blod och dam.
 Och björnen sig reste på benen två,
 580. mot Nord-Drott'n rusade trollet då.

Och Björnen kom nu som styberget hög,
 en pil ur hwart hår emot Gylfe slog;
 hans tänder i hwitan fragga mänd stå
 likt klippor, när böljorna brytas derpå.

Hwar ram den hade wäl tusende flor, 585.
 hwar flo, som en ringorm giftig och stor.

Han sökte dermed att Gylfe sänga:
 och Gylfe fick sär, både stora och många.
 I Nord-Drottens länd han ramade nu,
 han tänkte att slita wär Gylfe itu; 590.

men Gylfe sitt swärd emot krollet swängde:
 i björnens bog nu stålet han trängde.

Och Gylfe så smidigt sig lutade ned,
 från länden den fastnade ramen han wred.

Ett stycke af länden i ramen wäl satt; 595.
 men björnen han flydde dock särad och matt.

Och Gylfe han åter röt dessa orden;
 det dånade högt uti jorden:

»Förtrollade Jättel gå till din Drott,
 »och wisa de sär, du af hämnaren fått.» — 600.

Men Gylfe han mände i striden framgå,
 han saknade en af de hof-kämpar två.

Han röt, — det hördes i husen skalla
 som i bergets solar det skalla må,

när Jättarnes kung hörs på Jättarne kalla. 605.

Och Gylfe han röt till hof-kämpen så:

- »Skall Ume den länge der hwilande stå,
 »när andra swenner med ära falla?»
 Strax Ume förglömde blodsåren alla.
610. »Blod!» ropade Ume den länge; »Blod!»
 och åter i blod den stolte nu stod.
 Men Loke det såg, så lönskt han smilar:
 bakom kämpens rygg nr en korsgränd han ilat,
 dit ila de Jotar med rasande harm,
615. de krofa kämpens skullra och arm.
 Den dignande Ume i fallet sig wände,
 den krosfäde armens senor han spände;
 men listige Loke hans wammakt belog:
 hans Hjelm och hans Sköld han af honom tog
620. En Alf flög nu fram med gyllene wingar,
 den blödande kämpen till porten han bringat.
 Men Gylfe till höger, till wenster rusat,
 der lansarnas dödswind susar.
625. Och Jotuna-Drottin sin trollkonst öfwar
 dermed han hjeltarnes wopen döfwar:
 han drakehamn tog, så stark, så stygg,
 och flög nu bakom Noed-Drottens rygg.
 Swart fjäll på hans hud war stort som ett berg
 och grönt och giftigt som kopparens erg.
630. Och när sin rysluga fjällhud han rörde,
 man återskallet i jordgrunden hörde.
 Hans ögen de woro så röda och blå,

som när Galas grufwor i lågor stå.
 Och etter och eld mände fräsa
 ur fonnsbreda borarna af hans näsa. 635.

I tusende bugter sin swans han swängde:
 hwar bugt genom husen och murarne trängde.
 Han sprutade eld och mörker och dam
 utur det hafslika gapet fram.

Det mände torgen och husen betäcka, 640.
 det mände nu alla, alla försträcka.

Men Gylfe det såg, och fram han gick,
 mång brännfår af elden och ettret han fick.
 Och draken han wille de eldklor upplysta;
 men Gylfe han blinkade ej ändå: 645.

Han nedref en mur, han lösref en flysta,
 han mände med den åt trollet systa,
 och höljð utaf brännfår han ropade så:
 »Stort är wäl Jotunahärens tal

»och stor deras list, deras trolldom är; 650.
 »men ännu står Gylfe allena här

»mot den listige, som hans Nura stal.« —
 Så Gylfe — och längre han rusa wille
 alle fram i det blodiga korpagille.

Men Ume och Jemte de Hofslämpar två 655.
 de ropade nu till Nord-Drottin så:

»Ej gagnar att strida; här spöla de döde:
 »de fallne in åter i striden uppstå?

»Ej gagnar att strida; snart hären är öde!
 660. »Ty låtom of åter på snäckorna gå:
 »snart Gylfe, mer härskar, skall trollet slå.»
 Så kämparne sade; — men Gylfe röt:
 »Tron ej att styrkan och mödet mig tröte» —
 och åter mot draken han rusa wille,
 665. och öka det blodiga forpagille.

Men kraselös månd Gylfe mot trollet stå,
 wäl hundrade sår honom matta!
 Dock åter han wille mot trollet framgå;
 men Alferna alla med guldwingar små
 670. i den blödande Nord: Drottens fatta:
 de flögo ur striden med Gylfe då,
 de drogo ur striden hans Hestlämpar två.
 De sågo hwar Loke i bathåll sig döljde:
 hur dem med mordlystna blickar han följde.
 675. De förde dem från det blodiga bad
 wid Mustasaari trädsagra stad.

Kring Gylfe kring kämparne Alferna wäl
 och flyga med dem öfwer elfwen tillbaka:
 och swennerne bryta nu bryggorna opp,
 680. som hämma förföljande Totarnas lopp.
 Och Solen med kinden i blodröd färg,
 så häpen nu flyr bakom Muras berg.
 Och bergtagne bleswo nu swenner många,

de listige trollen dem wiste fånga.

Så fordom wardt Smegder, en qwäll 685.

inlockad af dagshyggan dwerg

i det öppnade bergets håll.

Men Gylfe stod tyft wid de Hof-lämpar två,

och Gylfe han sade i hjertat så:

»Ej kraften swarade mot vårt mod, 690.

»för sent, för sent jag detta förstod.

»Men Gylfe skall komma här åter en gång

»och sjunga hämnarens segerång.» —

Sagdt; — men under natthöljda jorden

han hörde ett ljud af de orden: 695.

»Litet månd offren er båta.

»Litet de Gudar ju mäktia

»med höga Tornorna twista?

»För de wäldige allt förgås.

»Kämpa och blöda och gråta, 700.

»i hunger, i stråddöd försmäktia,

»ware det första, det sista.

»Ho skref det för oss?» —

Så ljöd det i natthöljda jorden;

men Gylfe han röt nu de orden: 705.

»J Gudar, hwad loft åt er ättling nu ämnas!

»men tigen, tigen; sjelf Gylfe kan hämnas.»

Nu Allferna åter guldwingen rörde,

på waggande drakar de Nord-Drottin förde,

710. dit fördes hans blodige Hof-kämpar två
 och alla de swenner, som till dem hörde:
 ej hade i striden der dignat få.
 Med lättan hand nu sären förbindas,
 på gnisslande rullar de ankar uppwindas
715. ur swallande böljorna blå,
 de reswade seglen å nyo upplindas
 och hugtas af windpustar då och då.
 Det knorkande rodret man långsamt wänder,
 och drakarne styras från Nuras stränder.
720. Men stum mände Gylse på draken stå,
 han wred sina blodiga händer. —
 Hans wäntande Nura på själlen månd gå;
 förgäfwes! — Ej kunde hwarann de nå!
 Mörk war hennes blick af harm och af sorg!
725. Som en åldrig, nedfallen höfdingaborg
 på fjerran holmen sig höjer
 mot wandrarn, som undrande står
 på andra stranden och längtande dröjer,
 att finna wägen, som ditåt går;
730. så Gylse, på draken fjerran från land
 flydde sin Nuras winkande hand.

Gylfe.

Femte Sången.

Oden i Walhall. Måltid. Lärnor. Odens söner. De slagne kämpar, Einheriar, införas af Walkyriorna. Skålar af Gylfes fordna Jarlar. Skaldekonsten. Sång af Brage om werldens skapelse. Blot-Swen. Måltiden slutas.

Doch Oden, Gudars och menniskors far,
han satt i Asgård's härliga stad;
der Gudarnas gulltäckta hemwist war. —
Han satt så wänlig, han satt så glad
uti Walhalls gyllene sal, 5.
mellan tusen och tusen kämpars rad;
ty ingen känner de hjeltars tal;
som Kampens Lärnor till Walhall bragt,
för att öka Walfaders makt.

Så härligt det Walhall wara må, 10.
så stor är des rikdom, des prakt.
Kring wäggarne der som pelare stå
mång tusen glänsande lansar.
En båge så hög, som himmelen blå,

15. månd trotsande hvila derpå.

Det tal, som gullpelar-raden här,
af bucliga gullsköldar hopfogadt är.

Och sfinande brönsjor och pansar
öfwerallt uppå bänkarnes der,

20. för gästerna man såsom hyenden lagt.

Och der står den Ulf, och der står den Dett,
som med lit Einheriarne gödde,

när fiender för dem blödde, —

de båda stå så troget på wakt

25. wid blänkande gullportens hörn.

Och Dden satt så wänlig och glad
uti Walhalls gyllene sal,

mellan tusen och tusen kämpars rad;

ty ingen känner de hjeltars tal,

30. som kampens Tärnor till Walhall bragt,

för att öka Walfaders makt.

Han satt wid sitt härliga breda bord;

ej talte den Måktige många ord.

På bröstet hängde hans hwhita skägg,

35. så tjoelt som en snötäckt Klippewägg.

Och håret i lockar med silfwerplans

smög fram under gullhjälmens röda krans.

Och pannans bucliga rynka låg,

wid mörkblåa ådrornas spänning,

40. så hög som en swällande wåg,

när hou stiger med bränning på bräuning.
 Och ögonbrynen likt granarne höga,
 som luta från klippan med snöhöljdan gren,
 de hängde nedom hans solskarpa öga;
 ty ingens blick är så helig och ren, 45.
 att han annars drifstar skåda des sten.
 Och när sin ludna, knöliga arm
 den starke Oden på bordkanten lade,
 då hördes i Walhall ett brak, ett larm,
 som om fjällen omstörtat hade. 50.
 Men Guden war mild, han war icke wred;
 ty wredgas Walfader den Store,
 då skälswer en hwar, om en Gud han ock wore.
 Och aldrig bröt Oden den heliga fred,
 som gjordes i Asgård på Gudars ed. 55.

Så satt han nu i kämparnas ring:
 på skullrorna, breda som fjällen och höga,
 der suto två Korpar med spejande öga.
 De flyga hwar dag all werlden omkring,
 för att se, för att höra allting; 60.
 de tidningsbärarne hwila sig söga.
 Och när de korparna kommit hem,
 de hwiska till Oden om allt hwad de sett,
 de hwiska till Oden om allt hwad de hört;
 och ingen har än deras resa stört. 65.
 Och Hugin och Munin han kallar dem,
 ty Sinne och Minne han åt dem gett.

Men Oden satt wid sitt breda bord,
ej talte den Mäktige många ord.

70. Gehrimner, — den galt bland alla först,
af hwilken hwar dag fullt mål de få,
och hwilken är lika dryg ända —
af locken Andhrimner färdig gjord,
ur kettila Eldhrimner. upptogs först

75. och sattes på bordet att smakas på.

Och guldhornet med sitt fradgande mjöd,
det fylldes och tömdes båd först och sist.

Sy ringa är ej de lycksaligas törst,
och ej är i Walhall på mjöd någon brist,

80. den sanning Ering wida werlden är spord.

Och Walhalls Munskänkar, båda två,
den sköna Hrist med den glada Mist,
till gäst efter gäst nu gullhornet bød
runt om Odens härliga bord.

85. Och gästerne drucko med stort begär:
det mjöd sjönk som daggen i solbrändan jord.

Men Oden ej mat eller mjöd förtär;
blott win den Mäktiges Gudadryck är.

Och dulen på Walhalls bord det wida,

90. war randad med blommor af gull,
och hängande kanten den war så full
med glimrande stenar på hwarje sida.

Det mände ett sten i gullsalen sprida,

som när tusen stjernor på himmelen blå
i julering kring Nord-Drottens stå. 95.

Och söga ringare glansen war
af hwart kårk, som in på bordet man bar,
dem Dwalldes söner af gull mände smida.

Och Gunnur och Gondul och Hilda,
och många andra Walfaders mör, 100.
i sägning ej wida skilda,
uppsågade Kämparnes här.

Den ena gullkärlen skölja bör,
den andra gullkärlen wakta plår,
den tredje dem till bordet ju bår? 105.

Ho wet hwad alla tillhör? —
Så qwickt, så snällt de påfåde opp,
och myste så gladt åt Kämparnes tropp,
när stundom de støjade wilda.

Och endast en blick, endast ett smil 110.
af Walhalls gångsagra tårnor,
for genom de Kämpar, som dvergens pil,
det Kämparne gjorde så lugna och milda.

Så midnattens leende stjernor
försilfra Klippfästets mörka topp, 115.
och tyfsta den wreda Nordstormens il.

Alf Walfaders söner wid Walhalls bord,
der suto flere så nöjde, så glade,

- och Widar sin plats wid högsätet hade,
 120. den Guden ej talade många ord;
 ty Tysthetens Gud han fatalig är:
 men mycket och godt han verka plär.
 Han skall, de wise tala derom,
 sin fader hämnna wid Gudarnas dom.
125. Och Wale, som föddes af Rinda den wäna,
 hos hwilken Oden sjelf mände tjena,
 han utmed Widar sitt högsäte har.
 Alf renaste mö han oflad war.
 Jast Oden med runor kan hjertan binda,
 130. han intet förwäddde hos sagra Rinda:
 hans Gudakraft blott henne öfwerwann,
 och ren och helig bles sonen försann;
 ty mände Nornorna honom ämna,
 att fallne Baldur den gode hämnna.
135. Och menlöst han Hödur på bälet lade,
 när än blott en natt han lefwat hade,
 förrn hatet honom besmitta hann.
 Den sanna Hämdens Gud han ju war;
 ej hatets oreña offer han tar.
140. Och Hermod, den Guden wäna och blida,
 som på åttasotade Gleipner plär rida,
 när Odens bud kring werlden han här,
 han satt utmed Wale på gullbänken der.

En trumformig sköld på armen han för,
 när han slår derpå den skräller så vida. 145.
 Och Ryktets Guds öfwerallt man hör,
 öfwerallt han fröjd eller häpnad gör.

Storfläggige Brage med säker hand,
 på gyllene harpan slog ibland,
 der han satt hos de Gudar glade. 150.

Han sjöng om mjödets härliga saft,
 han sjöng om modets och älsfogs kraft;
 ty Skald:Guden Brage han är så wis,
 han ger både hjeltar och mör sitt pris.
 Men många söner Oden der hade; 155.

ty de wisas fornsagn ju sade,
 att två gånger tretton war deras tal? —
 Dock alla ej woro i Walhalls sal.

Men Skogul, som efter Walkyriors sed
 plär hjeltar till Walhall inwiga, 160.

hon till det gröna Gudhem nu red,
 och Rota och Skulda de följde med.
 De rida så långsamt, och tiga och tiga;
 de rida framför de slagnas led. 165.

Omfrider från blodiga gångarn ned
 på Wigrids-slätten de stiga.
 I Walhalls gullsal de gånga fram,
 och helsa Oden med dessa orden:

»Vi bringa de slagne kämpar från Nordan,
170. »de slagne kämpar af Fornjot hers fram.« —

Och Gudarne hörde det ordet så glade,
en hvar nu lysnande höjde sitt bröst.

Och Oden med vänlig, men bjudande röst
ett tack till Walkyriorna sade.

175. Och nu han ropte till Glald:Guden Brage,
han ropte till Hermod, sin Hærold, nu:

»Till mötes mot kämparne skynde du.

»Hwar Gud dem med värnadt mottage;

»mitt rike, mitt wälde de öka ju?» —

180. Och Brage och Hermod sig reste på stund
från Walfaders härliga bord,

de hastu ur lysnande kämparnes rund,

för att helsa de män från wår Nord.

Men wäntande hwar Einheri nu satt

185. med spända ögon, med halvöppnad mund,

och tänkte på fädernes jord,

af längtan han talade ej ett ord:

wid minsta gny han från gullbänken spratt;

han såg till porten, och såg igen,

190. och mente och mente: snart öppnas den!

Hwad buller, hwad bråk i Walhalls sal!

De gyllne portar man klinga hörde,

och

och Brage och Hermod ett wäldigt tal
af slagna kämpar införde.

Nu Oden stod opp. — När Guden sig rörde, 195.

Hans gullpanfar raslade gällt,
som trädet, när det uppå klippan fäldt,
nedstörtar i djupaste dal.

Nu Guden så wäldig och hög der står;
en nick åt de kämpar han gör, 200.

som framwid det breda bordet sig ställt.
Och gullhjelmens buske wid nicken sig rör,
och af och an i bugter den slår.

Ett dån deraf i Walhall man hör,
likt dånets i flybergets lufst, 205.

när Nordstormens hwirfwel der går.

De nykomne gäster stirra så styft
på Guden, som handen till helsning lyft;
men ingen skräck deras glädje stör. —

Ly Oden mot wänner är wänlig och blid; 210.
men bister och grym i fiendestrid.

Nu Oden sade de orden till dem:

»Wälkomne Hjeltar från Nord-Drottens hem!

»Wälkomne Einheriar! — I eder sätten

»här upp wid Walgudens höga bänk. 215.

»Af Walhalls galt I eder nu wätten,

»I dricken det mjöd af Walkyriors skänk,

- »och sedan J Gylfes bragder berätten.
 »Och sedan wid måltidens slut J tagen
 220. »er blanka gullrustning åter uppå;
 »och åter i bardaleken J dragen,
 »när Odens gullhane gala må.
 »Oho af Einheriar, som warder slagen,
 »han åter månne helbregda uppstå.
 225. »Wälkomne Einheriar!« — han åter sade,
 och med sitt gullhorn wälkomnar dem.
 Och när han gullhornet utiömt hade,
 då roppte de Gudar och Kämpar så glade:
 »Wälkomne, wälkomne till Gudars hem!«
230. Sig gästerne satte wid Walhalls bord,
 der weglades mångt förlustande ord.
 Det gyllne hornet gick laget om,
 och jemt till en hwar det mjödsfylldt kom.
 Der satt från forntiden mången hjelte,
 235. med mörkblå tröja och gullgult bälte.
 Der glammades myrret, der glammades jemt,
 om Gylfe och Ura förutan allt skämt.

Och upp sig reste från Walhalls bord
 en wäldig Einheri, med dessa ord:

240. »För Gylfes wäl detta horn jag tömmer;
 »fast Gylfe, fast Ura mitt namn förglömmet,
 »skall för deras ära jag kämpa här,
 »så länge i Walhall en kämpa är.« —

Och alla Einheriars rop man hörde;
 i hwalfwet det ljöd, som om Auka:Thor förde: 245.
 »Med dig wi wilja ej träta wäcka,
 »ehwad du of trotsa will eller gäcka.
 »Du tolfmanna-krafter wid Narsa wisat,
 »sjelf Walhalls Gudar den segren prisat.
 »Fast Swart-Alfer dig wid Pultasa fällde, 250.
 »din Nordkraft dock trotsade Nornornas wälde.
 »För Gylfe wid Nores förborg du föll;
 »men Gylfe dig än för en Hålgud höll.« —
 Sagdt; — och alla Einheriar tillsamman
 med gullhornen klinga till Nord:Drottens 255.
 gamman.

Och ännu der taltes många ord,
 om Gylfe och Auka wid Gudarnes bord.
 De nykomne Gäster med gullhornen klinga;
 dem frågas hwad nytt de till Walhall bringa
 från Gylfes fjällar, från fädernes jord. 260.
 Der satt från forntiden mången hjelte,
 i mörkblå tröja och gullgult bälte.
 Der glammades mycket, der glammades jemt,
 om Gylfe och Auka förutan allt skämt.

Och upp sig reste från Gudarnas bord 265.
 en wäldig Einheri, med dessa ord:
 »För Gylfes Mö detta horn jag tömmer:
 »fast Gylfe, fast Auka mitt namn förglömmar,

»mitt hjerta för dem dock klappa skall;
270. »ty Gylfe och Nura hämnat mitt fall.«

och alla Einheriar ödmjukt sig wände
mot Jarlen, som talte. Hans röst de kände.
Sin härliga sköld han mände upplysta,
så tung och så blank, som en isklädd klyfta.
275. Der syntes Breitenfelds härar strida,
och blodig låg Lilly wid hjeltens sida.
Der stodo Lützens blodlekar skurna,
och bligrande sköldar kring hjeltens Arna.
och många segrar der ristade blifwit
280. uppå ett Kors, af lansar omgifwit.
Nog — alla Einheriar nu tillsamman
med gullhornen stötte till Nord-Drottens gam-
man.

och gästerne suto wid Walhalls bord;
der weglades mångt förlustande ord.
285. Det gyllne hornet gick laget om,
och jemt till enhwar det mjödsyldt kom.
och alla talte om Nord-Drottens då;
så glade Gudarne hörde derpå.
och alla talte om Nord-Drottens Brud;
290. så nyssken lyfnade hwarje Gud.

och upp sig reste från Gudarnes bord
en wäldig Einheri, med dessa ord:

»För Gylfes frihet jag gullhornet tömmer:
 »fast Gylfe, fast Nura mitt namn förglömmar,
 »för dem jag skulle dock strida så nöjd, 295.
 »om än det mig kostade Walhalls fröjd.«

Deh alla Einheriar sänkte nu panuan,
 och sakta de hvariskade till hvarannan:
 »Bland Gylfes män han storfräjdad är;
 »från Dan han slet mång blodiga kransar. 300.
 »Wid Bogesund mellan ljungande lansar
 »han föll; ty wankar hans skugga der.
 »Hans Brud sen bar hans blodiga pansar,
 »tills Dan med lögner besegrat des här.«
 Sagdt; — och alla Einheriar tillsammans 305.
 ur guldhornen drucko till Nord: Drottens gam-
 man.

Men Gudarne alla med forskande öga
 nu sågo på Dden den höga:
 de tänkte han skulle dem nog förstå.
 Men Gudarnas fader märkte det föga; 310.
 ty tankfull han sitter allt då och då.
 Deh, Hermod den snabbe, med modig blick
 han nu till Gudarnes fader gick;
 han sade till höge Walfader så:
 »Det lyfter mig se huru Gudarne grunda; 315.

»ty alla de grunda så hjertligt derpå,
 »hwad öden, som nu för Gylfe stunda?« —

- Gå Hermod, den snabbe. Han wiste med fog
 frambära sitt tal. — Men Walfader log;
 320. och alla Gudarne blefwo så glade,
 när Dden den höge nu till dem sade:
 »Den lott war ej ringa; — I weten det nog?
 »den lott, som jag Gylfe tillade,
 »när Gylfe jag till min ättling upptog:
 325. »Hwar gång hans fiende segren hade,
 »hwar gång han Gylfe till jorden slog,
 »skulle Gylfe uppstå från fäderne: mark
 »tredubbelt mera modig och stark.
 »Gå böd jag; och Walfaders bud att häfwa
 330. »står icke i Gudarnas makt;
 »ty ingen Gud mäktar häfwa
 »det ord, som en gång en Gud har sagt.«

- Gå talade Dden. Och nu han teg,
 och Gudarne hörde hans ord så glade.
 335. Men första Zarlen så dristigt uppsteg,
 der sitt rum han midtför Walfader hade.
 Han sade de orden med dristigt mod:
 »Gj förjer jag mycket för Drottens i Nordens;
 »ty då jag låg i mitt tömda blod,
 340. »en Ljus: Alf sade till mig de orden:

»Den förste, som får ditt namn och din loft
»fullborde, hwad du ej fullborda fått!« —

Gå Farlen; och när han det talat hade
han satte sig ned med dristig håg.
Hwar Gud på honom förundrad såg; 345.
men Walsfader wänligt leende sade:

»Ej hastigt det sylls hwad Ljus-Alfen sagt;
»men Nornornas dom den ständar wid makt.« —
Laldr; och Gudarne hörde derpå,
en hwar betydningen gissa wille: 350.
och tystnan war stor i Gudarnes gille;
men äu kunde ingen Walsfader förstå.

Snart glädjen och mjödet nu wandra omkring,
liksom två wänner i kämparnas ring.
Men Oden han roppte till Skald-Guden Brage: 355.

»Min Son! du guldharpans tåge.
»Bland Asa-Gudarne alla jag böd
»dig först, det kostliga Skaldemjöd.
»Det får ej den starke, det tål ej den swage.
»Det mjödet kokte de dwerger två; 360.

»och Tjalar och Sjalas de heta må:
»de kokte det härligt till smak och färg,
»af den wise Dwasirs blod och merg.
»Skön Gunlöd det mjödet mände bewaka
»i den mäktiga Jätten Guttungs berg. 365.

- »Jag önskade länge det mjödet smala,
 »mig sjelf och Walhall jag wille försaka.
 »Hos Jättens broder förklädd jag gick,
 »hwar dag nie trälars arbet jag gjorde.
370. »En dryck af det mjödet mig gifwa man borde;
 »men ingen dryck af det mjödet jag fick.
 »Ty grep jag mig an med senor och merg,
 »jag borrade genom det hårda berg,
 »der Skaldmjödet låg förwaradt.
375. »Jag borrade länge; — det berget war hårdt!
 »jag borrade länge; — det werket war swårt!
 »och krafterna föga jag sparat.
 »Men bergshällen nu sig öppnade;
 »till smidig orm jag mig skapade,
380. »Jag mänd mig i berget insmyga.
 »Der mötte mig nu skön Sunlöd — och se!
 »tre saliga nätter jag kyfste den blyga.
 »Hon mände mig högän Gångwisdom ge,
 »hon gaf mig det Skaldmjöd i drycker tre.
385. »de dryckerna woro nog dryga.
 »Jag drack; mitt blod sig lättare rörde;
 »jag drack; blott Nornan wet hwad mig skedde:
 »ett ord af annat till ord mig förde;
 »ett werk af annat till werk mig ledde.
390. »Men swärmande stunderna woro förswunna;
 »och Jätten Gutfung ren hunnit wakna.

»Det obruckta mjödet han månde sakna,
 »det obruckta mjödet åt ingen förinna.
 »Med rasande skri emot mig han lopp:
 »som Örn jag till Walhall swingade opp; 395.
 »My sängen wänd Gudarnes hem tillhöra.
 »Det mjöd jag de ädla Skalderna böd;
 »ej riuga förmå de med detta mjöd:
 »med sänger de sagraas hjertan de röra,
 »med sänger de döfwa smärtor och död.« 400.

»Och åter han sade till Skald-Guden Brage:
 »Min Son! du gullharpan toge.
 »Du sjunge om Walhalls Guda-här,
 »de werck den gjort, och hur mäktig den är.
 »För de nykomne gäster din sång må skalla, 405.
 »och wisdom läre de i Walhalla.« —

»Och Skald-Guden Brage så wäner och glad
 han satt der i kämparnes rad,
 och sög uppå guldhornets rand.
 Hans blick war så kärlig, hans kind war så röd, 410.
 han tänkte nog starkt på det kostliga mjöd,
 och tog nu gullharpan i hand.
 Dock — förrn den storståggige Brage qwad,
 han ännu åt kämparne hornet böd,
 han ännu de skäuitande tärnorna had 415.
 det gyllene hornet fylla alltjemt.

Och med dem han hade mångt kärligt stämt
 och mången gullperla af mjöd ibland
 han spillde på harpan, sen henne han stämt
 420. Men, sedan han druckit den tolfte gång,
 så slog han på guldkharpan denna sång:

»Lyfna, lyfna nu må
 »J wäsender alla!
 »J store, J små,
 425. »i höga Walhalla!
 »Wolas qwäde jag sjunga will;
 »ty lyfneu nu alla dertill!

»Förrän Tiden såg
 »tidens morgonstund,
 430. »fanns ej sand, ej wåg,
 »fanns ej himlens rund,
 »fanns ej jordens grund.
 »Länge död och flymd
 »än Urwerlden låg
 435. »i Ginunga - rymd.

»Sol i sydlig trakt,
 »Månens enda wän,
 »hon hade ej än
 »högran gullhand lagt
 440. »på det himlaspann,

»som nu henne drar.

»Ej Solen då faun

»den sal, hon nu har.

»Ej månen då war

»bekant med sin makt.

445.

»Ej stjernorna nått

»det hem, de nu fått.

»Men Urämnet der

»till allt, hwad som är,

»till allt, hwad som war

450.

»och som warda må,

»kom från Urwerldar två,

»då giftången dref

»med sjudande swall,

»så het och så röd

455.

»från Eldwerldens glöd,

»och stelnad och kall,

»wid Köldwerlden blef.

»Den massan låg död;

»hon öltes alltjemt,

460.

»tills den Mäktige höd,

»hwars namn ingen nämt.

»Strag lif hon då fick,

»och en Fäffe framgick.

»Hans namn jag ock wet,

465.

»och Ymer han het.

- »Men ondskesfull war
 »denna Jätte: Drott.
 »Och det onda blott
 470. »han framafsat har.
 »Men Gudarne tre,
 »Oden, Wile och We,
 »de gingo nu fram;
 »de Dimer månd slå.
 475. »I blodet hans stam
 »der drunknade då.
 »Från blodswallets wåg
 »Bergelm räddad war,
 »han är Jättars far.
 480. »Men Dimer han låg
 »redan död och skymd
 »i Ginunga: rymd.

- »Men Gudarne tre,
 »Oden, Wile och We,
 485. »utur Dimers kropp
 »bådo Jorden stå opp.
 »De utaf hans blod
 »skapte haf och flod.
 »De utaf hans ben
 490. »skapte berg och sten.
 »Och efter hans hår
 »nu slog der står.

»Hans hjernefål der
 »värt himlahwalf är.
 »Dch molnet så swart
 »af hans hjerna wardt. 495.

»Se stjernornas blick,
 »se ljungeldens sken! —
 »Dem himmelen fick
 »af Gudarne sen; 500.
 »och från eldwerlden gick
 »hwarje gnista ren.

»För morgon och dag,
 »för afton och natt,
 »ju Gudarne satt
 »den ewiga lag? 505.

»Dch Nedan och Ny,
 »de tecknade opp.
 »Dch årenas lopp,
 »som komma, som fly,
 »deras början och slut
 »de skakade ut. 510.

»Men Gudarnas ätt
 »uppå Idaslätt
 »mångt arbete gjort,
 »så härligt och stort. 515
 »De guldsalar täckt,

»de tingen ju nämt?
 »De slöjderna väckt,
 520. »och krafter bestämt.
 »Ty från deras höjd
 »kommo kraft och slöjd.

»Dch Wättarne små
 »ju Gudarne födt?
 525. »Mång Dvergar också
 »utur Jmers kött
 »de bödo framgå.
 »Dch fyra de ställt
 »wid lufthwalfwets fält,
 530. »och Windarnas hem
 »bewakas af dem.

»Dch Regubågens bro
 »af Gudar blef byggd
 »till Gudahems skygd,
 535. »till Gudarnas ro.
 »Dch Bifrost det är
 »det namn, som hon bär.
 »Af hetaste glöd
 »hon brinner, så röd;
 540. »att Jättarne må
 »deröfwer ej gå.

»Men Gudarne tre
 »framgingo, — och se!

»på hafstrandens wåg
 »nu Alfur der låg, 545.
 »och Embla lifså!

»Atan lif och färg,
 »utan blod och merg,
 »der lågo de två.

»Men den förste Gud 550.
 »gaf dem lif och ljud.

»Den andre, så mild,
 »gaf dem färg och bild.

»Den tredje så god
 »gaf dem merg och blod. 555.

»Dch Menniskors stam
 »då spirade fram:

»de månde utgå
 »stån de makar två.

»Se! Midgard de fått 560.
 »uppå deras lott.

»Der Gudarne byggt
 »ett fäste så trygg,

»mot Jättarnes här. 565.
 »Det fästet är stort,

»det samnas af skyn;
 »det fästet de gjort

»utaf Jmers bryn.
 »Dch menstörna der

570. så fälle månd bo,
i gullåldrens ro.

»Men upp stod en strid
»då Gullweig wardt bränd,
»och den gyllne tid

575. »ej mera war känd.

»Dy qwinuorna tre
»från Jättarnes bygd
»de kommo, — och se!
»nu Gullåldrens dygd

580. »ur Midgård förfwann,
»hos qwiinna, hos man! —

»Men sjungen är Wolas sång
»i Walfaders höga sal.

»Sjungen den tusende gång

585. »bland lyfnande kämpars tal.

»För menniskor nyttig han är,
»onyttig för Jättarnes ätt.

»Hell den, som qwad honom rätt,
»hell den, som rätt honom lär!

590. »Wäl dem, som lära den må,
»wäl dem, som hörde derpå!« —

Gå Skald: Guden Brage i Walhall qwad
der han satt i kämparnes rad,

storffögig

Storfräggig, med harpan i hand. 085
 Han satt der så lycklig, han satt der så glad, 595.

och ständigt han klände mjödhornets rand,
 och ständigt han kämparne dricka bad.

Och stundom han smekfull åt tärnorna log,
 som lyfnande stodo, när harpan han slog,
 och glömde uppafning och allt; 600.

tills Mist dem i forslagde armarne tog,
 påminnandes dem hwad Walsfader befallt.

Men upp wid bordshörnet Blot: Swen satt
 så mörk, som den regniga winternatt; 605.

honom mände gullhornet otömdt neddigna,
 när han såg de Jarlar korsa och signa,
 hwar gång de togo i gullhornet satt.

Och Blot: Swen nu röt: »Det är då fullwist,
 »att Gylfe knäböjer för hwita Christ? —
 Nu en gång frågade Blot: Swen så. 610.

Wäl tusende kämpar från bordet uppstå
 och mafa sig till de Jarlar helt nära;
 men intet kunde de Jarlar försära.

Och Kettil Dehristen uppsteg då;
 han mänd i sin ättbög lefwande gå, 615.

för att kunna insomna med ära,
 sen de kränkt den uralda Ufa-lära.
 Han stod, som de andre, med forskande blick,
 att höra hwad swär nu Blot: Swen fick.

630. Och upp sig reste från Gudarnes bord
den andra Jarlen med dessa ord:
»Ja, jag dig säger det ord för wist,
»att Gylse knäböjer för helga Christ.
»Och heligt, ewigt han skall Honom dyrka;
635. »men ej som Inge åt munkars list
»han säljer sin frihet, sitt guld och sin styrka.
»Och ännu han lyfnar med barnslig ro
»till sagan om försädrens bragder och tro.
»Och ännu han letar så barnsligt och fromt
640. »bland gruset af Jörn-Gudars nedbrända tomt.
»Och ofta, och dagligt han nämner dem ännu
»han minns deras kraft, och han hyllar den.« —
- Sagdt; — och Jarlen satte sig ned,
och swärdet framför sig på bordet han lade;
645. han korsade det efter ung-nordisk sed.
Men Blot-Owen stod opp och de orden han sade
»Mitt twelkande hjerta lättade du.
»Glad hör jag, att Gylse hyllar den kraft
»som Bores härlige söner haft;
650. »ty älskar, ty hyllar jag Gylse ännu.« —
Och när de orden han utsagt hade,
då ropte de Tärnor och Kämpar så glade:
»Wi älska, wi hylla Gylse ännu.« —

Och glädjen och mjödet nu wandra omkring
655. liksom två wänner i Kämparnes ring.

och alla talte om Gylfe då; så glade Gudarne hörde derpå.

och alla talte om Gylfes brud; så uppmärksam lyfnade hvarje Gud.

Men Odens gullhane gol omsider i Walhalls höga gyllene sal. 660.

Han Tjallar het i de gamla tider. —

Men alla Einheriar nu tegeo, och alla Einheriar i tusen tal från det wida bordet nu stego. — 665.

Ett brak och ett støj och ett gny kring höga hwalfwet sig sprider, som när i en flammande sty mot trollen Anka. Thor strider, och bleknande trollen de sty 670.

öfwer berg, öfwer äng, öfwer dal. Men se! — hwar Einheri nu tager sin blanka gullsköld från wäggen ned; och hwar Einheri nu på sig drager sitt gyllne pansar med led wid led, och stridshandsken, allt efter forntida sed. 675.

Han står i sin rustning, trotsig och fager, då Walhalls gullportar hastigt uppspringa, och högt under gångjernen hakarne klinga; och alla Einheri börja sitt tåg. 680.

och månde hwarandra de tränga;

- fast mången så säwifft det tror. —
 Femhundra partar och ännu tu tjug
 i Walhalls gyllene sal man såg
 675. på starka gullhakar hänga.
 Hwar port är så hög och så stor,
 att åttahundra Einheriar tåga
 inunder des gullhwälfda båga;
 och fritt med skölden, med lansen de swänga. —
680. Gå kämparne gånga i borgen ut,
 och fresta hwarandras senor och merg,
 tills solen sig gömt bakom Gudhems berg,
 tills månen helsar ur liljedalen.
 Då tager den bardaleken slut,
 685. då sänkas åter sköldar och spjut.
 Då rusa de kämpar till högaloftsalen;
 på bänken sin rustning slänger enhwar,
 och kring Walkyriors mjödsfyllda kar
 de skockas, med kinden i purpuröd färg.
 690. Der skockas de kämpar dar efter dar,
 och dricka, och glömma de jordiska qwalen.

 Rättelse:

4:de Sång: Och nu, liksom elswens stigande flod,
 84, 85 rad.: sen han länge stängd mellan bräddarne stod

Gylfe.

Andra Afdelningen.

1112

1112

Gylfe.

Sjette Sängen.

Afson. Gylfe säråd. Totarnes plundringar. Frejas löfte
till Aura. Gif will läka Gylfe. Dan och Nore. Trenne
Budsvenner. Aura å nyo angripen, anropar Freja.
Gudinnan besluter resa till Thor. Hon kläder sig.

Rom nu Mundilfars dotter den sköna
ned mot fjällfogens nickande spetsar,
som ewigt stånda så gröna,
och niga för vinden hwar morgon, hwar qväll,
likt herdinnor kring Nord-Drottens tjäll. 5. 6.
Och Solens eldwagn Gudinnan förde
allt ned mot de purprade fjäll;
fast ännu ej gullhjulen rörde
wid de lugna böljornas kretsar,
likwäl började redan de brinna
af wäntan på Dagens Gudinna.

Wid sidan satt Glanir, Ljusets Gud,
han följer så troget sin älskade brud.
De följas alltjemt på sin dagliga stråt.

15. De skiljas blott sällan; och skiljas de åt,
 strax tager han dimmornas forgeskrud,
 och tömmer sitt qwal genom molnenas gråt.
 Men glädligt nu Gudaparet man såg
 framila uti sitt strålände tåg.
20. Och baklängs med glittrande foten
 jemt spänd emot gullwagnens kanter,
 Gudinnan nu styrde de rullande kloten
 ned åt lustwägens mörkblåa branter.
 Hon tyglade nu med en kraftfull sena
25. de ystra hästar, som jemt wille skena
 wid wargarnas tjut, som förfölja den sköna.
 Och Gere och Freke de wargarne heta,
 hon skall en dag deras mordlust röna:
 de wise Gudarne ren det weta.
30. Men Mundilsars dotter mot westerled
 den gyllne solwagnen förde ned.
 Och hästen Alswidar med sprittande kropp
 till sidan för tygeln sitt huswud wred,
 och hästen Drwakur mer sedig,
35. för gyllene tygeln drog huswudet opp,
 han nu för gullwagnen sakta skred.
 Med samlade krafter, men lika ledig,
 han sökte hejda deß störtande lopp.
 Och redan de djupet nu hunno,
40. och redan i djupet förswunno,

Blott ett glittrande purpurdäm
 bakom dem i Western rullade fram
 Och redan af Sfarntols pustar två,
 som det loddbrande spannet skyla må,
 man kände en slägt så friskt och så sund, 45.
 sen Solwagnen nådde jordens rund.
 Och ren Niarme, Alftonens Gud,
 en ättlägg af Loke, och Nattens far,
 kom fram i sin sorgliga swarta skrud,
 och hästen Rimfage honom bar. 50.

Från betslet i gångarns fraggande mund
 nu daggen dröp öfwer dal och lund.
 Och bleka framtindrade midnattens stjernor,
 så bleka som gråtande tärnor;
 på flyende snäckforna häpne de sågo, 55.
 der Nord-Drottens blodige kämpar lågo.

Och se! — på waggande draken satt
 den stolte Gylfe, så blek och så matt,
 med armen slödd mot sitt äggbrutna swärd,
 allt under den sorgliga natt. 60.

Med sjuulingens röst, med sjuulingens blick
 han räknade nu de sår, som han fick
 uti den sista kämpafärd,
 då mot sin älskade Lura han gick,
 för första gången så hoppfull och glad. 65.
 till Mustasaari trädsgaga stad.

- Men listige Loke, det ondas Gud,
han hörde Totarnas segerljöd,
de skallade högt kring stad och by,
70. när Nord-Drottens snäckor mände fly.
Och Loke den listige hemst nu log,
och Totuna-Drottens skepnad han tog,
I Mustasaari trädsgagra stad
kring torg, kring gator han segrande drog:
75. han Totarne stöfla och plundra bad. —
Och rasande rusade Totarne opp,
likt brusande elfven, med ohämmadt lopp.
Fasande fäder och mödrar nu fly;
skri och skrån fyller högan sky!
80. Wärlösa qwinnor för bödlarne ligga,
menlösa småbarn om lifwet dem tigga.
Gråt och skrån i lågaste hydda,
gråt och skrån kring gator och torg!
Rop och skri af man och af qwinna:
85. »Ho will, och ho kan oss bestydda?
»Wära suckar till Gylse ej hinna;
»och sluten för dem är Gudarnes borg!
Nu dagen rymde. Ej wille han se,
ej wille han höra de skrånande.
90. Bakom Nuras själlar fem gånger han gick;
fem gånger detsamma han städa fick.
Men ropen till Nuras läger så hinna:

hon ryter, hon suckar, hon ryter, hon ber. 95.
 Men astonens guldljus började brinna,
 hon ropar på hjertats höga Gudinna:

»D Freja! — Du Auras blodstårar ser,
 »och ingen tröst du den lidande ger?
 »D Freja, Freja! Du böd mig ju,
 »för Gylfe lida och strida ännu?
 Så Aura KärleksGudinnan bad,
 och åter en gång denna sång hon quad. 100.

Men Freja, hjertats Gudinna,
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 hon satt i Folkwangs gyllene sal
 mellan sköna tärnor i tusen tal. 105.

Om Gylfe och Aura der taltes då,
 Gudinnan hörde så glad derpå.
 Hos henne satt Gier, den kloka Gudinna,
 som sjukswa Gudarnes läkare är,
 som helar på jorden båd man och quinna. 110.

Hon war på besök hos Freja der;
 fast sällan besök hon göra plär.
 Hon är så allvarsam i sin drägt;
 men lätt hennes hand som windens flägt.

I lifbället många örter hon bar,
 deras kraft för henne blott kunnig war. 115.

Men Wanadis satt i Folkwangs sal,
 och hörde på Giers och tärnornas tal,

- då Alras rop till Wanadis steg:
120. Gudinnan så rörd och lyfnande teg.
 Omfider hon sade till War de orden:
 »Flyg ned till den blödande Mön i Norden;
 »säg henne, att Wanadis lofwade
 »åt stridande Luta segrar tre.
125. »Säg, Gylfe står ännu i pansarskrud
 »för sin Lura, sin älskade brud.« —
 Sagdt; — och War hon bugade då,
 hon månde ur Folkwangs gullsal utgå.
 Och genast hon lättan Faglehamn tog,
130. och flög öfwer dalar och berg och skog
 till klippiga stranden, der Lura månd stå.

- Och War till Lura sade de orden:
 »Jag flög till den stridande Mön i Norden,
 »att säga det Wanadis lofwade,
 135. »åt trofasta Lura segrar tre;
 »ty Gylfe står ännu i pansarskrud
 »för sin Lura, sin älskade brud.« —
 Sagdt; — och Lura förstummad sig höjde;
 ty stumt är glädjens och wördnadens swar.
140. Men War sin gullvinge åter höjde,
 ej länge den ilande dröjde
 förrn åter i Gestrum hon war.
 Men Lura lyfte sin strålande blick;
 dock ej Gudinnan hon skåda fick:

en gyllene strimma der låg blott qwar 145.

på skyn, som Trohets: Gudinnan bar.

»Och Mura hon ropte så glad i sitt hjerta:

»Förskumme hwar suel och domne hwar smärta!

»Och Freja den höga ju lofwade

»åt stridande Mura segrar tre? 150.

Så Mura. — Hon gick med hämnarens mod
till Mustasaari trädfraga stad;

och redan hon nu för portarne stod

i sinnet så stolt, i hjertat så glad.

Hennes swärd ej Zotarne pröfwa wåga: 155.

de sågo flammor af äggen låga,

och blottadt det kräfsde blod, — alltid blod!

Och Zotarne spydde som jagade rå,

och stolt mände Mura i staden intåga.

Mång tårar på kinderna stelnade då, 160.

mångt flämtande hjerta mänd stillare slå.

Men Freja, hjertats Gudinna,

för hwilken de ädlares offer brinna,

hon satt i sitt lönnrum helt allen:

hon bedt den kloka Gir allaren, 165.

ned till den särade Gylse fara;

hans Läkare wille hon wara.

Och Gir med Giosna längesen

nu hunnit till Nord: Drottens fram,

170. der han satt wid Drakens gullkorsade stam
 Och Ume och Femte, de kämpar två,
 som mände med Gylfe i striden gå,
 och deras svenner, en hvar nu fick
 ny kraft wid Gudinnans första blick;
 175. hvar en af dem så färdig uppstod,
 att åter rusa i kamp och blod.

- Men ännu på waggande Draken satt
 den stolte Gylfe så blek och matt.
 På afstånd Giosna stannade,
 180. att uppå den hwilande sjuklingen se.
 Men Gif den kloka Gudinnan framgick;
 fast dölsjd ännu för Nord-Drottens blick.
 Och öfwer den sjuke, en helig slägt
 nu göts af Gudinnans andedrägt:
 185. en kraftfull hwila kring Gylfe den gjuter,
 och Gylfes öga så lugnt sig nu sluter.
 Så wandraren somnar wid astone's susning
 i lunden, och drömmar om älsfogens tjusning

- Och Gylfe stilla slumrande satt,
 190. dock war hans andedrägt tung och matt.
 Och Gif hon sag uppå såren då
 och hwissade i sitt hjerta så:
 »Wäl större sår war Gylfe har fått;
 »men ej de mattade Nordens Drott.»
 195. Och Ljus-Aller många, som mände swästa

Fring Gylfes gullkorsade stam,
 de syntes så häpne strålwingen häfwa,
 och hwiska de orden så sakta fram:
 »Ja, aldrig så matt än Gylfe war:
 »af såren stora i fordna dar.
 »I Welstland fordom hon tömde sitt blod;
 »men hjelten han lika trotsig der stod. —

Och Cir den floka nu åter såg
 på slumrande Gylfe, med oglad håg. 205.

Hon hjelprunor skar, både stora och små;
 men frätande såren ej läktes ändå.
 Med lifgräs hon kunde wäl såren hela;
 men ej den swinnna kraften tilldela.

Och sakta hon mände de gullband om linda, 220.
 med hwilka de Allser hans sår sökt förbinda.

Och Cir nu sade i hjertat så:
 »En hemlig trollkraft mig trotsa må.

Och Ljus-Allser slögo Fring drakens stam,
 och hwissade sakta de orden fram: 225.

»Gå matt satt ej Nord: Drottin i sin sal,
 »när Dan så falskt hans gullkrona stal.

»I Totarnes öknar han spillde sitt blod,
 »dock lika trotsig ju hjelten uppstod?

Och Cir den floka hon åter såg 230.
 på slumrande Gylfe, med oglad håg.

Och nu det smycke hon warse blef,

- på hwilket Loke trollstafwen stref.
 Och Cir hon läste de runor derpå;
 225. Gudinnan sade i hjertat då:
 »Hwarruna harddöds kraft; hans swaghet hongör;
 »det smycket ej Gylse wörda bör.«
 Sagdt; — och ej länge sig Cir betänkte:
 hon lyfte sin hand; så wif är den.
 230. Nu grep hon i smycket, som hjelten kränkte;
 men känslig war Gylse som sjuulingen,
 hon ur sin slummer for opp igen.
 Bakom hans sköld Gudinnan sig löjde:
 den swage sjönk ned; ej länge det dröjde,
 235. förrn öfwer honom en helig slägte,
 göts af Gudinnans andedrägt.
- Knappt Gylse åter inslumrad war,
 förrn åter Gudinnan i smycket tar.
 Af armen hon wille det smycket ristwa;
 240. men Gylse åter mänd uppwäckt blifwa.
 »Ho stör mig?» — så röt han med hormse blick;
 men Cir den kloka emot honom gick,
 med hjudande wifhet, den allid hon har,
 hon talte; — den kloka ej mångordig war:
 245. »Gudinnan Cir dig läka nu tänkte;
 »hon dig den styrkande slummern skänkte.
 »Men säg: hwi lider Nord. Drottin nu?
 »Förr läktes hans sår af sig sjelfwa ju?»

Så Cir. — Nu bugade Drottin i Norden;

Han sade till Cir den kloka, de orden: 250.

»J fästet af detta mitt blanka swärd,
»en Läkdom fordom förborgad jag bar;
»den war wäl all jordens rikdom wärd.

»Desß kraft för werlden förborgad war:
»den läkte sären, båd stora och små: 255.

»och Liffsten den Läkdomen heta må.
»Den härliga stenen, så länge jag haft.

»Men slutligen miste han all sin kraft;
»ty mera jag gaf ej på honom ält,
»jag glömde hwad wise spåmän mig sagt: 260.

»i Sydligt solsten hans kraft förföll,
»blott i Nordlig köld sin kraft han behöll.»

Så talte den matte Drottin i Norden:

ej hade han sjelf de orden förstått,
som af wise spåmän han höra fått. 265.

Men Cir den kloka nu sade de orden:

»Rig Nord: Drottin säge hwad smycke der
»på den mattade armen han här.»

Så frågade Cir; — men Nordens Drott
gaf slutligt det owisa swaret blott; 270.

Han sade: »Det smycket jag länge burit;
»de mäktige Gudar mång runor der skurit.

»De runor jag sjelf icke läsa kan,
 »blott Skalderne druckne dem staswa,
 275. »och ej wet qwinna och ej wet man,
 »hwad betydning de runorna hafwa.« —
 Sagdt. — Och Cir den kloka nu såg
 på det trollstarke smycket med' oglad håg,
 och ofta och länge hon smycket wände;
 280. de listiga runor omsider hon kände.
 Och ändtlig hon ropade ut med harm:
 »Slit, rif detta smycke ifrån din arm;
 »dessa runor torcka din nordliga merg,
 »af dem warder Jätten hopkrumpt till dwerg!«

285. Så Cir den kloka talte de orden;
 men undrande swarade Drottin i Norden:
 »Det smycket är wärdt mer än land och gull!
 »mitt blod jag ger för det smyckets skull.«
 Sagdt; och han döljde med oklok harm
 290. i blodiga skolden sin särade arm.
 Men Cir den kloka, så wred i sitt mod
 nu winkat Giosna, som fjerran stod.
 Och Cir hon sade till henne så:
 »Till Folkwang hafa; säg Odurs brud,
 295. »att Cir förgäfwes lydt hennes bud.«
 Sagdt; och hon slog ett moln kring sig
 och Cir, den kloka Gudinna,
 i skyn nu mände förswinna.

Och redan Giosna sin gullvinge höjde,
ej länge den ilande dröjde, 300.
förr åter i Gefrum hon var.

Till Freja hon gick, och gaf detta swar:
»Gir helsar Ödurs wänsagra brud:
»förgäfwes hon lydt hennes wilja och bud.«
Så sade Giosna, och bort hon gick; 305.

men Freja nu stod der med dyster blick,
och nu hon sade med klappaude hjerta:
»D, Gir! du läker wång dolster man,
»den ädle, den stolte du hela ej kan!
»Skall Gylfe då tråna i wannakt och smärta?« 310.

Och tyft hon sig satte wid gyllene bordet,
mot snöhwita armbågen högt det klang;
men åter från bordet Freja nu sprang,
och långsamt sade hon nu det ordet:
»Wäl äger jag Geid den trolldom än, 315.

»Helt Usa: Gudar ej känna den;
»och om ingen annan hjelp är till,
»med Geid jag Nord: Drottin rädda will.«
Så talade Freja. — Och länge stum
hon satt i sitt inre, lönnliga rum. 320.

Men Gylfe nu stödd wid swärdet stod,
den stumren war för honom så god;
den nya krafter i ådrorna gjutit,
och ersatt blodet, som sednast flutit.

325. Och omkring Gylfes gullforsade stam,
 mång drakar och snäckor nu waggade fram,
 Tre Hofkämpar stodo med swenner derpå;
 de wille med Gylfe mot Totarne gå.
 Den Drottlike Rodin den främste war;
 330. ett gyllene Äpple på skölden han bar.
 Den ordwise Gydmanna kämpen dernäst;
 en bild af sin Grip uppå brynjan han fäst.
 Och Rumbokämpen, den idoge;
 på skölden han förde Eldbergen tre.
 335. De wille för Gylfe swärden nu häfwa,
 af Totarnes blod nu blodsböter kräfwa.

- Men ännu gick kampen så blodig,
 allt öfwer dalarne låga,
 allt öfwer fjällarne höga,
 340. likt björnen, den hungern gjort modig;
 han synes med blytrande öga,
 han höres med hotande stämma
 mot wallande hjordarne tåga;
 och byggdens swage herdar ej wåga
 345. den starka wäldsgästen hämma.

- Och Gylfes stolte Hofkämpar framträdde
 allt uti det Westliga tåg,
 och när Nore de kommande såg,
 ej mycket den stolte sig glädde.
 350. Den urgamle Fätten tillbaka wel

i Hildas första blodiga lek.
 Men stark war den Jätten, stark och stor,
 lik Hrugner, som fälldes af Usa-Thor.
 Ett hjerta af trekantig sten han bar,
 och utaf en klippa hans hufwud war. 355.
 Hans wäldiga sköld war gjord af en fjäll,
 hans klubba huggen utaf des håll!
 Com Hrugner fräsande blixtrar såg,
 som Hrugner hotande åskdån hörde
 när Thor sig Usa-styrkan isörde, 360.
 så hördes kring Nore de kämpars tåg,
 så ljungade det när swärden de rörde.
 Men — söga dem båtad det spillda blod,
 och söga dem båtad det urgamla mod:
 det segerwanda swärdet de sänkte; 365.
 Ty Jarlen, som än bakom sköldborgen stod,
 så fjerran, — afwoga runor blott skref,
 när seger-runor han skrifwa tänkte.
 Så listigt Loke sin trollkonst dref. —
 Förgäfwes med blod dem kämparne stänkte; 370.
 den stolte Nore allt stoltare blef.

Det mände de waktande Ljus-Alfer röra;
 de hwistade ofta i Jarlens öra
 hwad wise höfdingar ofta sagt. —
 Den yrande Jarlen ej wille dem höra, 375.
 mer trotsig än Hildetän med des makt,

som lärt af Oden att slagtingar föra
 i Fjalkenas trekant. Det gjorde ju han
 wid Bråwallaslaget, när Sigurd det wanne?
 380. Men Wylse han trodde på Fjalkens oed,
 och satt der så trygg i sin fjällstängda Nord.

 Och se! uti det Westliga tåg,
 man många Hofkämpar bida såg.
 Den tappre Bergskämpen främst der wot
 385. Han, lil sin Örn, uppå klipporna far.
 I kämpalag han wäl munter går;
 men nu han stod så mulen och dyster,
 lil Sareknote, då fliste den spår:
 till stora wärf hans hjerta nu lyfter.

390. Den flöjdrike Gaute från Westaustfog,
 med Lejon på skölden, han äfwen framdrog.
 Han wille nu slå; — när hejdad han wardt
 då swälde hans blod med Trollhättans fart.
 Wid honom den starke Dalkämpen stod,

395. de pilar han wille förgylla med blod.
 Han wille nu slå; — af harm wid hwart hinder
 lifsom Umetister purpras hans kinder.
 Der Wilens widtsarne kämpe sig ställt:
 hans blod utaf allas det först hode gällt;
 400. men ännu han fienden pröfwa wille.
 Wid honom stod der nu Neri den lille.
 Likt bergens Magnet, som jernet drar,

så gerna han krigets jernskrud bar.
 På Dalkampen såg han, och lansen sänkte
 hvar gång han på Engelbrechts holmen tänkte. 405.
 Och hjordrike Helsing öfwen der war:
 på perlsatta hjelmen gullbocken blänkte.
 der Thornbjörn Skald seger-runorna skar.
 Men — Kampen med blod dem mera ej stänkte!

Nu tänkte wäl Nore de grannar gästa; 410.
 men deras wälpläging war icke den bästa.
 Till Tjällbyggarn Herjulf wäl Nore gick;
 men owänlig helsning af honom han fick:
 ty skölden i Herjulfs hand den flammar,
 som bure hau sjelfwa Ulfa-Thors hammar. 415.
 Och emot Nore i bligtar och dam,
 gick Markhygdens kämpe så allvarsam.
 Så trotsigt hon helsar den kommande Nore,
 som kullens Zätte blef helsad af Bore.
 Och Nore ej länge de grannar mänd gästa; 420.
 ty deras wälpläging war icke den bästa.

Men kampens Tärnor ej foro
 allenast kring berg och kring dalar,
 allenast kring gräsströdda fälten;
 på wimplade snäckor och hwalor, 425.
 kring hafwen beständigt de woro.
 Och ofta de manade hjelten,

att wandra från jordsöddes ord
till Gudhems gyllene salar.

430. Och se! med glupande flammande mund
Dans wimplade drakar nu gånga:
så suabbe kring strand och kring sund
de smögo hwar dag och hwar stund,
likt hungrige hajar, rofwet att fånga.
435. Ty Dan ej sökte den blodiga färden;
kring fredliga wiken, kring lugna sjården,
de wäpnade drakar han spridde,
som med swärdlöse köpmän blott streidde
Och Dan kring rofwet swängde sitt swärd,
440. och skrodt allt öfwer den Wikinga färd.

Och Gylfes Hof-kämpar framträdde,
allt uti det Sydliga tåg.

Och nu brann, högt brann deras håg,
att pröfwa den trotsige Dan, som dem hädd

445. Och länge retades deras blod
utaf det wäckta, forntida mod.
Men — segerwardet kämparne sänkte;
ty Jarlen, som sferran ifrån dem stod,
han endast aswoga runor skref,
450. när seger-runor han skrifwa tänkte.
Så listige Loke sin trollkonst dref.
De kämpar ej mera med blod dem stänkte,
och Dan den hätske, allt hätskare blef.

Och se! uti det Sydliga tåg,
man många Hofkämpar bida säg. 455.

Den stolte Gaute från Östansfog,
han dit med Grip-pryddas skölden drog.
De heliga Walfarter glömt han har,
men går än i fejd som i Britas dar.
Och Bländas Son den wige der stod, 460.
med Lejonsköld och med Lejonmod.

Han har icke glömt sitt wapen att bruka,
sen hans mör för Dan mände dödas bordet duka.
Der stodo ock yngsta kämparne tre,
de trillingbröder wid Sydliga stranden: 465.
den rike, den sagre, den karstige.
De stodo der också med swärdet i handen;
de wille ock undfagna röfvarne.

Och inför Gylse hastigt nu trädde
tre ilande bud; de ingen glädde. 470.

Och första budswennen sade de orden:
»Jag helsar dig, ÖfwerDrott uti Norden!
»från Glesöns kämpe den rike,
»du wet, att i skatter ej har han sin like.
»Han väntar ditt bud, — du säge det of! 475.
»Han väntar ditt bud, med Dan att slå;
»ty lönskt hos Dan de röfware se,
»mot hans ordigra fält, både dag och natt.
»De röfware lönskt åt den lustgård le,

480. »Der han walnötssträden och winrankan satt
 »Men kämpen sitter i tankar djupa,
 »han minnes hur röfscarne mände stupa,
 »när Stenbocken rörde de hårda horn;
 »då stollade det i Rärnans torn.
485. »Han hör nu hwar natt det Urwerk stå,
 »som i Laurentii Tempel mänd stå,
 »fast tusende år det hwilar ren.
 »Högt hwiner då stormen i twilling-tornen,
 »liksom när trollen blåsa i hornen,
490. »och gå i ring under Maglesten.
 »Se — kämpen han sitter i tankar än,
 »och tänker på Gylfes forðne män.
 »Hwar kammar då öppnas i Baldurs berg;
 »ur Klöfwa hallar då gångar mång dverg.
495. »Och Tychos D i böljorna blå
 »hon synes der liksom skälfwande stå.
 »Och Herwora, lik ett Norrskens blöf,
 »hon synes hwar natt ut högen framgå
 »och fråga: om Gydkämpen ej will slåf.« —
500. Så budswennen talte — och ned han steg;
 men Gylfe satt tyft. Af horn han teg.
 Men andra budswennen sade de orden:
 »Jag helsar dig, SfwetDrott uti Norden!
 »från den tarfliga Hallkämpen, Gylfes wän.
505. »Nog minnes Gylfe den kämpen än?

- »Han väntar ditt bud; — det säge du of!
- »han väntar ditt bud, med Dan att slå.
- »Likt Lejonet, som på skölden han bär,
- »så frejdigt hans hjerta till kampen är.
- »Man hört de Jättars boningar gunga 510.
- »i Hallands äs, uti Klackas berg,
- »när Dan begynner mordfloten slunga,
- »och pröfwa Hallboens mod och merg.
- »Och Himmelberg det började skaka,
- »ej Heimdall mer det wille bewaka. 515.
- »Uti Haborgs och Siguilts gräskrönta hög
- »en hotande slamma stundom uppsög.
- »Och kämpen for opp med sjudande blod,
- »och önsfode Gylfe mänd pröfwa hans mod.
- »Ty ännu äro de Alfemänner 520.
- »ättgode kämpar, och Gylfes wänner.»

- «Å budswennen talte — och ned han steg;
 men Gylfe satt toft. Alf-harm han teg.
 Men tredje budswennen sade de orden:
- »Jag helsar dig, ÖfwerDrott uti Norden! 525.
- »från den sagra Strandkämpen, Gylfes wän.
- »Dog minnes Gylfe hans idrotter än?
- »Likt Eken, som uppå skölden han bär,
- »så fast den kämpen i striden är.
- »Han väntar ditt bud; — det säge du of! 530.
- »han väntar ditt bud, med Dan att slå.

- »Wid Trotsö står han i eld och harm:
 »han drog de snäckor ur Klippaus harm.
 »Och Walhalls berget i dimmor månd stå;
 535. »ty kämpen han fick ej mot röstrarne gå.
 »Men Walhöken, som der i skrefwan satt,
 »han skrek uppå kämpen hwar dag och hwar natt.
 »Och Sammels torps Jättar fram tycktes rida
 »på sjät-trädda klippan, att se honom strida;
 540. »Och Ormen, huggen af Hildetän,
 »han krympte sig nu på Klippans plan.
 »Gju-konungastenen sig mände röra,
 »likt Jättarnes dörr, när de Christklockan höra.
 »Och Gottas stugor så hemsta nu ljödo,
 545. »som om Jättar till strids de Gudar bödo.
 »Och Dan han kom med snäckor och spjut,
 »som när Flugträdet wältrar sin yngel ut.
 »Och Strandkämpen röt nu: »De gå der så glade,
 »som Loke, när Misteltein funnit han hade.«
 550. »Och kämpen den fagre undrande stod,
 »om Gylfe ej wille pröfwa hans mod.

Så budswennen talte — och ned han steg;
 men Gylfe satt tyst. Af harm han teg.
 Dock spratt det tide i hans domnade arm,
 555. fastän han sökt dämpa sitt hjertas harm.
 Men Gylfe omsider sade så:
 »Min Jarl sin wilja Ge tyde,

»hvar Kämpa hans härbud lyde.« —
 Sagdt; — och swennerne lugade då,
 till den yrande Jarlen de mände gå. 560.
 Men Jarlen, som än bakom sköldborgen stod
 så fjerran, afwoga runor blott skref,
 då seger-runor han skrifwa tänkte,
 så listige Loke sin trolldom dref. —
 Och kämparne segerswärdet nu sänkte. 565.
 och mera med blod det ej stänkte;
 och Dan den hättse, allt hättfare blef.

Men Aura, Gylfes älskade brud
 stod ännu i kampens blodiga skrud.
 Wid Lindulag åter swärden hon swingar, 570.
 och åter hon Totarnes skaror omringar.
 Och Aura nu häfwer ett segerstri;
 de bedjande röfvarne skönte bli.
 Strag listige Loke sin glaswen swänger:
 en här öfwer blodiga kusten framtränger. 575.
 Ett störtregn han blandar i kampens blod,
 han tänkte att kyla de segrandes mod.
 Och Totunahäten swärdet nu swingar,
 och Aura och Auras kämpar omringar.
 Men åter hof Aura sin blodlans så wred, 580.
 och gjorde sig wäg genom Totarnes led.
 Hon hördes de mattade kämparne falla,
 och fjerran med Aura de flyktade alla.

Så jagade örnen sitt näste förläter;
585. men snart den starke det bygger åter.

Och stolte jublade Totarne då;
men Nura med harm hon ropade så:
»D Freja! hwar äro de segrar tre,
»som åt stridande Nura du lofwade?« —
590. Så ropade Nura, och särad och blef,
hon undan Totarnes mordslag wel.
Och blodet hon strök af den spillrade lanssen.
»D Freja! den blödande Nura du swel!«
så åter med hesan stämna hon skrek,
595. och ryckte mång blad ur den blodiga kranzen.

Men Freja, hjertats Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,
hon satt nu i Folkwangs gyllne sal,
bland sköna tärnor i tusende tal.
600. Hon hörde de bittra Flagoljud,
som kommo från Gylfes älskade brud.
Hon såg hennes harm, hennes smärta,
och Freja sade nu i sitt hjerta:
»Jag lofwade Nura segrar tre;
605. »jag håller hwad Nura jag lofwade«
Så Freja. — Och mot den waktande Synn
hon wänligt sig wände och gaf detta bud:
»Synn! Flyg uppå ilande aftenstyn

»till Thor, den wäldige åskans Gud,
 »säg honom, att Wanadis låna will 610.
 »hans hammar och jernhandskeparet. dertill.»

När Wanadis hade talat så,
 hon wille ur lyfnande laget gå.
 Men lugande talte Gudinnan Syn,
 och blodet purprade rosenhyn, 615.

på kinderna tillrade tårar små; —
 så knoppen duggas af morgonsyn. —
 Hon sade: »Ej Wanadis wredgas må,
 »att Syn dig låter sin wanmakt förstå.
 »Deh gerna jag skall frambara de orden; 620.

»Jag gerna frambar dem för Drottin i Norden,
 »till alla Sudar i Asgårds stad.
 »Men Syn ju alltid dem ohörd bad?
 »Fast Sudar och menstor mig helig finna,
 »Jag intet bland Sudar, bland menstor kan winna; 625.

»Ty Sanningens Sudom endast är worden
 »en halfmakt i Gudhem, en halfmakt på jorden.»

Så talade Syn; men Wanadis teg,
 och hastigt ur lyfnande ringen hon steg.
 Hon gick så tonksfull, hon gick så stum, 630.
 allt in i sitt tosta, lönnliga rum.
 Dit mäktar ej någons blick intränga,
 när Wanadis will sin gulldörr stänga.

- Men länge på gullpryddä hanken hon låg,
 635. och länge hon grubblade wid sig sjelf;
 och länge nu swallade hennes håg,
 likt en hastigt stigande elf,
 när isbergen hejda deß rullande wåg.
 Dusider hon upp från gullbanken for,
 640. hennes klappande hjerta suckade så:
 »Ja! sjelf jag reser till Nuka-Thor.
 »Ja! sjelf jag honom bewela må.« —
 Så talte den sköna Gersemis mor,
 tre slag hörs hon klappa med fingrarne små,
 645. allt uppå det blanka gullbordet då,
 och gullbordet högt hördes klinga.
 Strax Hnos och Gersemi uppå tå,
 till modren båda nu springa,
 som talade till de lyfmande två:
 650. »Säg Lofn och Snotttra, de kläde sig,
 »för att genast följa med mig.« —
 Så Freja. — Och Hnos hon hastigt utgick,
 att säga Lofn och Snotttra det ordet.
 Och mången kyß af dem båda hon fick:
 655. de störtade gullstolen brädt under bordet;
 och sprango som wetlösö mör nu opp
 på gyllne tiljan, med hopp efter hopp.

Men Hnos till Freja månd åter ingå,
 att Gersemi hjelpa, sin älskade syster.

Men

Men Freja satt ännu så tankfull och dystert. 660.

Ej ord hon nu talte; blott då och då

hon lät med tecken sin wilja förstå.

Hon tvättade nu sin fylliga arm:

så blå war hwar ådra, så hwit hwarje led!

Med doft utaf bernsten så wäl hon den gned. 665.

Hon tvättade nu sin fylliga barm:

den swälldde och hwälfdde sig opp och ned!

Hon winkade sedan; och Gerseni lopp

till gullskrinet der. — Så tungt det månd wara;

der ligga mång smycken af guldet klara, 670.

Gudinnorna kunde ej lyfta det opp.

Men Brysfings smycke de togo:

så skälmstt sins emellan de logo,

de tänkte båda så hemligt derpå,

hur Wanadis månde det smycket så; 675.

ty Dwaldes söner har Freja så tyst

för det kostbara gullsmycket lyft.

Men Freja hon satt wid gyllene bord,

hon talte till döttrarne ej ett ord.

Hon speglade sig; sin bild hon såg 680.

i gullskiftdan der, som på bordet låg;

den war så blank som en is i vår Nord.

Och Freja nu Brysfings smycke månd fästa

allt uppå snöhwita halsen då.

685. Och Snoff och Berseri uppå tå,
 de woro så snälla: de gjorde sitt bästa.
 Men Freja hon tänkte i hjertat derpå,
 hur listige Loke det smycket stal
 en gång utur Oefwarnirs gyllne sal.
690. Den listige tog då en loppas hamn,
 och smög sig i sofwande Frejas samn.
 Och Freja hon tänkte länge derpå,
 af hamn då brunno des kinder två.
 Och utaf Falkfjädrear nu en kranz
695. förhöjde lockarnas härliga glans.
 Den falkehamnen hon bruka plår,
 när annars i wigtiga wärf hon är:
 hon fallens snabbhet och mod då tar,
 hon fallens wisshet och blick då har.
700. Men Wanadis gullskirmsmantela nu tog,
 och åter så tyst i hjertat hon log,
 när uppå wällustigt digran Kropp
 hon såg den listiga duken sig böja
 i böljande sållar än ned, än opp,
705. och åter för windslägten opp och ner,
 och liksom owetande röja
 den stätt, som endast inbillningen ser.
 Och på sin lilla högwristade fot,
 nu Wanadis satte de gullskor små:
710. och länge hon trädde gullströskeln emot,

för att få de trånga uppå.

Och sedan öfver den fylliga länd,
blef rika berrstensgördeln nu spänd,
med gulltofsar utan allt tal.

Och tofsarna ned uppå knäet föllo;
de kittlade tidt de knäskålar små,
och kittlade waden, som då och då
förrädiskt utur det fängslet sig stal,
hwari manteln och släpet den höllo.

715.

Och Wanadis åter, med nyfiken häg,
i gyllene skifwan sin bild nu såg.

720.

Och Huof och Gersemi jemka allt mer
des gullband och fallar och smycken,
allt efter de skönas tycken.

De maka dem upp, de maka dem ner,
tills Freja omsider dem sluta ber.

725.

Men ännu på waggande draken satt
den stolte Gylfe, så blek och så matt,
Med armen stödd mot sitt äggbrutna swärd.

Med sjuulingens röst, med sjuulingens blick
han räknade ännu de sår, som han fick
alle i den sista kämpafärd,

730.

då mot sin älskade Ura han gick
för första gången så hoppfull och glad
till Mustasaari trädsgagra stad.

735.

Gylfe.

Sjunde Sängen.

Frejas resa. Thors bedrifter. Gif, Thors maka. Deras söner. Frejas anförwandter. Thor kommer hem. Måltid. Samtal om Loke och om Gylfe. Freja får låna Kräfte gördeln Meigingard. Hon reser. Heimdall wid Bifrost regnbägens bro.

Dch Wanadis Klädd och färdig ren
satt uppå sin gullbänk med korsade ben.
Med handen stödd mot det gyllene bord,
hon talade icke ett enda ord.

6. Giosna för gullkärran spände
det snöhvita kattspannet då,
och lade de perlsatta tömmarne på.
Det ystra spannet fullväl henne kände:
de syntes så tåme för henne stå.

10. och när hon dem strök med fingrarne små,
strag gnistror ur ryggen smattrande foro;
de knorrande smådjur så kärliga woro.
Dock stundom rätt stickna Gudinnan dem samla
i kärlek och wrede korsa hwarann.

Deras gullögon hwälfde så lifligt omkring: 15.

de se, lifsom älfstarn, mång ofsedda ting;

de se allting lika båd dag och natt.

De löpa så tyfte, de löpa så snälle,

som när älfstarn sig stjal till det lönnliga ställe,

der möte han med den älfstade fatt. 20.

Com han, någon gång de än trotsa, än qwida,

när mot kärlekens brinnande trånad de strida.

och list och djerfhet de äga försann,

likt den raske älfstarn, när hinder han fann.

och i lägsta tjället helst de bo, 25.

i konungasalen de finna ej ro.

Men Freja i yttre salen utgick,

hon sade med blid men befallande blick:

»Nå Lofu och Snotttra fågلهamn taga,

och med Sfwergudinnan hortdraga.« — 30.

Strax Lofu och Snotttra utgingo då,

att taga de fågلهamnarne på.

För Wanadis nu i Gefrums sal

sig buga Gudinnor många,

sig buga kämpar i tusental: 35.

ren ut på borgen med Freja de gånge.

Giosna än stod wid det ystra spann;

så gerna hon welat dem följa, försann.

Swå andra nu hjälpte Wanadis opp

49. allt uti gullfärran höga.
 En annan nu fram med gullpiskan löpp,
 ehuru den tarfwades föga.
 En liten nick nu Wanadis gör;
 och alla buga. — Hon gulldömmen rör;
45. de springarne woro ej tröga.
 Och hästigt man lusten hwina hör,
 och alla följa med nyfiskt öga
 den rullande färran, som undan för.
 Men se! — i Folkwang blef tystnaden stor;
50. ty Gnottra den qwicka hon bort nu for.
 Och Lofu den digra man saknade,
 hon plägar åt laget mångt nöje ge.
 Men alla nu undra hwart Freja skall fara;
 ty så hemlighetsfull hon förr ej månd wara.
55. Och Wanadis fram i gullfärran for,
 att söka den wäldige Ulfa-Thor.
 Och hwarje gång hennes perltöm föll ned,
 och ilande kattspannets ryggnotor gned,
 då guistrade det i högan sky
60. som när Norrstenet far öfwer berg och by.
 Och hwarje gång, som hon gullpiskan swängde
 en eldstrimma genom lustwågen trängde
 som när glimrande stjernfall man ser
 från höga blåhwalswet störta ner.

Och Frejas kattspann det lopp så snällt 65.
 öfwer lufthwalswets hwinande fält.
 Hon kom nu fram till de stjernor två,
 som Gudarnes Fader på himmelen ställt,
 när Thor månd Jätten Thiafe slå.
 Ej Freja förglömmmer den Gudaförsoning; 70.
 ty Niord, deß far och Windarnas Gud,
 tog Ekade, Thiafes dotter till brud.
 Då fästes hans ögon på himmelens boning;
 der kan man de stjernorna ståda:
 Thiafes Ögon heta de båda. 75.

Och Wanadis fram i gullkärran for,
 för att söka den wäldige Lufa:Thor.
 Ej sjerran från wägen den stad hon såg,
 der Fensals gyllene boning låg.
 Och Frigga, Gudars och menniskors mor, 80.
 i den gyllne borgen ju bor?
 Och Wanadis såg de stjernor spritta,
 som i Friggas Nock månne sitta:
 de rullode om som en silfverring,
 när Frigga hon swängde sitt hjul omkring; 85.
 ty Frigga är idog, lik jordens tärna,
 och guld och skatter hon samlar så gerna.

Men Frejas kattspann nu lopp så snällt
 öfwer lufthwalswets hwinande fält.
 Hon kom till den klara stjerna då, 90.

som Thor der satte med wäldigan hand,
 när han bar Drwendil ur Jotarnes land.
 Hans frusna tå han på himmelen ställt:
 och än hon skiner så blank derpå,
 95. och än hon kallas Drwendils Tå.

Men Frejas kattspann nu lopp så snällt
 öfwer lufthwalfiwets hwinande fält.
 Dock haf hon ofta gullpiskan opp,
 för att ägga de ilandes lopp.
 100. Och ofta en nyck hon med perlrömmen gaf,
 för att öka de ilandes traf.
 Och Lofn och Snotttra för gullkärran ila;
 ej fingo de tröttande gullwingar hwila.
 Men Freja omsider nu nådde
 105. till Thrudwang, der Auka:Thor rådde.

När Wanadis inom gullgrinden for,
 då såg hon en stenbild så hög och så stor,
 och många konstiga runor derpå.
 Och Snotttra frågade hwad det betydde,
 110. och frågan den tankfulla Wanadis brydde;
 men waktande trälen bugade då,
 och sjöng om den wäldige Auka:Thor,
 för den nyfikna Lofn och Snotttra så:

»Dnänd ännu ibland Askurs ätt,
 115. »och gömd uti jernskogens natt,

»okänd den onda Ungerbod satt.
 »Nu glömmes den Hexan ej lätt!
 »Ej warder min saga så lång.
 »Kom der nu Loke från Alsa:stad,
 »och om Ungerbods älsfog han bad. 120.
 »Förstån I ännu den gamles sång?
 »För Alfar han sjöng den mången gång.

»Och med den Hexan i mörkan fjäll
 »södde Loke Odjuren tre:
 »och Fenris:Ulfwen, så heta de, 125.
 »och Midgard's:Ormen och Hell.
 »Ej warder min saga så lång.
 »När Alsa:Gudar det hade sport,
 »de odjuren bundo, hwar på sin ort.
 »Förstån I ännu den gamles sång? 130.
 »För Alfar han sjöng den mången gång.

»Och Midgard's:Ormen han kastad wårds
 »allt ned under hafsgrundens wåg.
 »Han werde förfärligt der han låg:
 »han fannade jordringen snart! 135.
 »Ej warder min saga så lång.
 »Den ormen han låg kring jordens rund,
 »och hotade krossa den hwar stund.
 »Förstån I ännu den gamles sång?
 »För Alfar han sjöng den mången gång. 140.

- »Sog då sin hammare Guden Thor,
 »förgrymmad han var i sin håg,
 »Dch allt uti hafwets wida wåg,
 »med den Jätten Ymer han for.
145. »Ej warder min saga så lång.
 »De rodde så länge. Dch till slut
 »kastade Thor nu sin angel ut.
 »Förstån J ännu den gamles sång?
 »För Ufar han sjöng den mången gång.
150. »På angeln nu Drmen hastigt bet;
 »han wrol sig från strand och till strand,
 »så böljan steg mot himmelens rand!
 »Han spydde eld. Den striden war het!
 »Ej warder min saga så lång.
155. »Men Thor på hafwets klippegrund stod,
 »ur wattenet han ormen drog med mod.
 »Förstån J ännu den gamles sång?
 »För Ufar han sjöng den mången gång.
- »J handen Thor sin Mjolner nu höll
160. »han wille det odjuret slå;
 »men Ymer han affkar tåget då,
 »och sjelf då för hammararn han föll.
 »Ej warder min saga så lång.
 »Men Midgards-Drmen föll ned igen
165. »i hafwets djup; der ligger han än.

»Förstån J ännu den gamles sång?

»För Asar han sjöng den mången gång.« —

Gå trålen sjöng och bugade då.

och Lofn och Snottra, som lyfuaat hade,

de till hwarann förundrade sade: 170.

»Ja weta ännu hur stark och stor

»är Thrudwangs Herre, den wäldige Thor!« —

Men Freja i hjertat hwissade så:

»Jag wet det; — han Nord-Drottin rädda må.«

Men Wanadis for i gullkärran fram, 175.

mellan gullgrusets glittrande dam.

Mång stenbild stod der wid wägen breda,

som till Gudaborgen månd leda.

och Snottra frågade hwad det betydde,

och frågau den tankfulla Wanadis brydde; 180.

men bugande stod der en träl så stor,

och sjöng om den wäldige Auka-Thor.

»Här står mången bild uti hårdan sten

»af den krost, som Thor månde öfwa,

»när till Utgardi-Loke längesen 185.

»han for, att sin Asakrost pröfwa.

»Men Loke, fruktande Asa-Thor,

»månd blända Guden med trolldom stor.

»Der ståndar nu Thor uti hårdan sten,

»och dricker ur Hornet så driffigt. 190.

»Dch bubblande hafsböljan sjunker ren;
 »men Jätten han ler nu så listigt.
 »Han hornändan ställt i hafwet ner:
 »Thor dricker; men Thor hans list ej ser.

195. »Der ständar nu Thor uti hårdan sten,
 »och med Hegan Elde han brottas.
 »Dch Guden fälls på sitt ena ben,
 »men ej må den starke bespottas;
 »ty Elde hon Alderdomen war,
 200. »ej någon den hegan besegrat har.

- »Der ständar nu Thor uti hårdan sten,
 »högt lyfter han Ratten den stora.
 »Han lyfter: det knakar i merg och ben,
 »allt mod mænd de Jättar förlora;
 205. »ty Midgards-Ormen war den han lyft
 »ur hafwet. — Det arbetet war nog styft!

- »Der ständar ock Thor uti hårdan sten,
 »med Mjolner han Skrymner nu rammat;
 »men häpne Skrymner, som icke war sen,
 210. »sköt ett Berg allt under hans hammar.
 »Tre gånger slog Ufa: Thor derpå,
 »tre Dalar bleswo i berget då.

»Der ständar också uti hårdan sten
 »Thialfe, hans följestven lille.

»Han war uti Kapplopp så flinker en: 215.

»med Dvergen Hugin kampa han wille.

»Men Hugin på winten målet hann;

»ty Tanken ju snabbast löpa kan.

»Der ständar också uti hårdan sten,

»hur Loufejas son sig nu wisar. 220.

»Han äter nu opp både kött och ben,

»med Loge i kapp han nu spisar.

»Men Loge båd mat och fat förtär;

»ty Elden ju allt uppfräta plär.

»Der stånda också uti hårdan sten, 225.

»de Jättar, som alla nu häpnat.

»De kunde ej göra Thor något men;

»fast med trolldom stor de sig wäpnat.

»Och trollen fruktade Ufa:Thor:

»de funno hans Gudakraft så stor.« — 230.

Så trälen sjöng, och bugade då.

Och Lofn och Snotttra, som lyfnat hade,

de till hwarann förundrade sade:

»Få weta ännu huru stark och stor

»är Thrudwangs Herre, den wäldige Thor!« 235.

Men Freja i hjertat hwiskade så:

»Jag wet det; — han Nord-Drottens räddamå.«

- Men Wanadis for i gullkärren fram,
 mellan gullgrusets glittrande dam.
 240. Mång stenbild stod der wid wägen breda,
 som till Gudaborgen mänd leda.
 Och Gnotttra frågade hwad det betydde,
 och frågan den tankfulla Wanadis brydde;
 men bugande stod der en träl så stor,
 245. och sjöng om den wäldige Ulka-Thor:

»Så toft satt i Bilskinnis borg
 »den wäldige Guden Ulka-Thor,
 »och sorgen war bland Gudarne stor,
 »dock större war Ulka-Thors sorg:
 250. »sen hammarn Mjolner ur Gudens sal
 »den driftige Jätten Thrymer stal.

»Kom der ett bud från Thrymer då,
 »oglade hörde de Gudar det bud.
 »För mig Treja hin sagra till brud,
 255. »då skall du Mjolner återfå.
 »Din hammar jag gömt i jorden ner,
 »wål nie dageled, om icke mer.«

»Stum nu satt i Bilskinnis berg
 »den wäldige Guden Ulka-Thor,
 260. »och sorgen war bland Gudarne stor;
 »dock större war Ulka-Thors sorg.

»Och mulen nu gick den starke Thor
»allt till den fagra Gersemis Mor.

»Kläd dig, Freja! Kläd dig till brud;
»jag säger dig dessa ord försann: 265.

»min hammar du endast lösa kan.«

»Så talade Uffornas Gud.

»Men Freja så vred nu gaf det swar:

»Till Jätten aldrig, aldrig jag far.« —

»Gick nu i Folkwangs gyllne borg 270.

»den wäldige Guden Auka-Thor.

»Harmen hos Wanadis den war stor;

»men större war Auka-Thors sorg.

»Salte då Heimdall den hwhite så:

»Thor drage Frejas klädnad uppå.« — 275.

»Nej! — jag Frejas klädnad ej far.

»Swär enda träl mig trälhertad tror,

»om fegt i qwinnoklädnad jag for.«

»Så swarade Hlorridas far. —

»Men alla ropade: »Gör det Thor! 280.

»Ho wet icke, att din kraft är stor?« —

»Gatt nu i Folkwangs gyllne borg

»den wäldige Guden Auka-Thor.

»Hans hjertas blygsel och harm war stor;

285. »dock större för Njolner hans sorg.
 »Och nu de klädde den starke Gud
 »i Frejas klädnad till Thrymers brud.« —

»For då Guden till Thrymers hem,
 »och som tärna for Loke nu med.
 290. »De kommo nu fram. På Jättars sed
 »månd Thrymer då undfagna dem.
 »Och Loke, länkande wäl sitt tal,
 »förde nu ordet i Jättens sal.« —

»Gatt nu tyst i bergklungens borg
 295. »den wäldige Guden Uka:Thor,
 »hans hjertas wrede den war så stor,
 »långt större än Gudarnes sorg.
 »Men Jätten Thrymer, stolt i sin häg,
 »på unga bruden kärligt nu säg.«

300. »Hwi är Freja den fagras blick,
 »som en ljungeld så skarp i sitt sken?
 »Hwi äter hon både kött och ben?
 »Kinga matlust ej Freja fick!« —
 »Så Thrymer sade; — men Loke då
 305. »som brudetärna, swarte derpå:

»Gatt i Gefnarnis gyllne borg
 »så länge Gersemis sköna mor;

hennes

hennes längtan till Thrymhem war stor:
 »Ej åt hon, ej sof hon för sorg.
 »I dagar åtta hon fastat har,
 »I nätter åtta hon waken war.« —

310.

»Gade då Jätten Thrymer nöjd:
 »Vären mig hammarn Mjolner härin!
 »Den skall mig wiga wid bruden min.
 »Stor warder nu Jättarnes fröjd!« —
 »Lades den hammarn i brudens stöd;
 »Ej Jätten Thrymer sitt löfte bröt.

315.

»Gatt nu i Jätten Thrymers borg
 »Den wäldige Guden Uka:Thor.
 »Hans glädje den war försann så stor,
 »Förswunnen nu war all hans sorg,
 »När hammarn Mjolner åter han såg,
 »Som på hans knä så härlig nu låg.

320.

»Nu i lyftade handen tog
 »Den starke Thor sin Mjolner igen,
 »Och Jätten Thrymer han slog med den,
 »Och Jättarne alla han slog.
 »Drog han sen fjerran från Jättars land
 »Med hammaren i sin Gudahand.

325.

»Åter kom till Bilskirnirs borg
 »Den wäldige Guden Uka:Thor;

330.

»bland Gudarnes ätt war glädjen stor,
 »försvunnen all fruktan och sorg;
 »ty Guden sin Mjolner återfått.
 335. »Ej bortröfwes Mjolner nu så brådt.« —

Gå trälen sjöng och bugade då,
 och Lofn och Snotttra, som lyfnat hade,
 de till hwarann förundrade sade:
 »Ja weta ännu huru stark och stor
 340. »är Thrudwangs Herre, den wäldige Thor.«
 Men Freja så tyst i hjertat log,
 och sade: »Den sagan war artig nog.« —
 Och nu ett wigtigt gullstycke gaf
 åt trälen, som bugade wid sin staf.
 345. Men Freja i hjertat hwistade så:
 »Ja, Thor han Nord-Drottin rädda må.« —

Men Wanadis for i gullkärren fram,
 mellan gullgrusets glittrande dam.
 Der stod mängt märke wid wägen breda,
 350. som till Gudaborgen mänd leda.
 Det skygga spannet till sidan slog
 hwar gång det såg en sten eller hög.
 Der stodo runor skrifne så nätt,
 hur Thor han slagit Gwarangers ätt;
 355. hur Thor han reste till Österled,
 och slog Jättinnor och Jättar ned.

Men Freja, som såg att de Bilskirnir kallas,
 hon sade till båda Gudinnorna då:
 »I nu ären nu muntra båda två.
 »Thor will så gerna att gästerna skalkas. 360.
 »I honom med skämtan roa må.« —
 Sagdt; och Gudinnorna swarade båda:
 »Den höga Freja wet bäst att råda.
 »Skämt är wår glädje, du wet det nog,
 »wi skola allt länka wårt tal med fog.« — 365.
 Sagdt; och nu till porten de hinna;
 Gudinnorna aflägga hamnarne små,
 wid gullkärran båda på borgen ingå.
 Der Ulka: Thors söner de finna.
 Der Mague och Mode och Hlorrida war, 370.
 den sifte mest säges likna sin far.
 De kämpade nu. Så hete de woro,
 att ingen såg hwar Gudinnorna foro.
 Blott Uller, Swekampens wige Gud,
 som märckte Ödurs framljungande brud. 375.
 Han war nu i Thrudwang, hos Sif sin mor,
 han annars i borgen Ydallir bor.
 Han fastade lansen och bågan der,
 och fram han sprang i sin pansarskrud;
 ty snabb den wänsälle Guden är, 380.
 han far på skidor likt windens ljud.
 Till Kärran nu Uller den fagre framtrände;
 thæn Uller hastigt stadna man såg,

när Snotttra på honom des strålögon spände:
 385. allt gick nu omkring i Gudens håg,
 högt brusade blodet som elswens wåg.
 Han glömde att Freja ur gullkärran lysa,
 hans ögon åt Snotttra den qwicka blott lysa.
 Men Wanadis hastigt ur gullkärran sprang
 390. och Brysing wid hoppet på snöbarmen klång.

Men Sif, den höga, rena Gudinna,
 som sjelfwa Loke ej tadla kan,
 som endast fannat sin egen man,
 hon Ålta kärlekens skyddarinna,
 395. mot kommande gästerna ilade,
 att Freja den första lysen ge.
 Och gullhåret uppå den höga Sif
 i lockar nu hängde. — Det Loke låt sinida
 för att från Nuka:Thor rädda sitt lif,
 400. när håret han stal af Gudinnan den blida.
 Helt enkel hon annars war i sin drägt,
 och mild hennes röst som en sommarflägt.
 En snöhwit låpa war nu den skrud,
 som bars af de Gudars rena brud.

405. De främmande tre med Sif nu ingå
 i Bilskirnirs borg den höga,
 den störste för Gudars och menniskors öga
 som ännu i werlden finnas må.

Femhundra rum och ännu tu tjug
 man i gyllne Bilsfirnit säg. 410.

Deß wäggar med sköldar och pansar man täckt,
 på bänkarne gyllne hyenden sträckt.
 Men Uller den fagre i hjertat log,
 från gullkärran Frejas kattspann han tog:
 och glad öfwer Frejas wäna besök, 415.
 det guistrande spannet så kärligt han skrök,
 och skaffade dem både mat och ans,
 och bästa mjölk, som i Thrudwang fanns.

Men Gif med Freja i borgen ingick,
 der Freja mång slägtning i möte fick: 420.
 de kommo till Gif, att en timma förnöta.

De Freja hon först wänd sin styfmoder möta,
 hon heter Skade och både hon bär,
 och Jagtens höga Gudinna hon är.
 Hon bygger helst uppå högan fjäll, 425.
 och löper på skidor kring snöigan håll.

De Niord, Windarnes Gud der war,
 han är den höga Wanadis far:
 och talet utaf hans tjenare,
 wänd wara två gånger sexton tillhopa; 430.
 men fyra äro de wäldigste,

på dem plägar Guden som oftast ropa.
 Men Niord helsade dottern sin,
 och ledde de båda Gudinnorna in,

435. han wille att Skade nu skulle se,
 hur högt han sin Freja älskade.
 Med fötterna små han gief der så nått,
 som wårslågten öfwer en blomsterlått.
 Han håller en swajande duk i sin hand,
 440. och bygger helst ned wid hafwets strand.

Men Gif än längre med Freja ingief,
 och Freja sin bror i möte nu sief:
 den trogne Frej hos sin Gerda satt;
 de helsade Freja båda så gladt.

445. Den trognaste man är Skördarnes Gud,
 och aldrig han swikit sin älskade brud.
 Hans tjenare Skirnir med honom war;
 han följer alltjeme hwarit Guden far.
 Och Byggwir hans andra trogne dräng,
 450. han följde Frejs gullgalt på grönan äng.

Och mycket der taltes med allwar och skäm
 och krus och nyheter wegla alltjeme.
 Men Gif omsider för Freja berättar
 att hennes make, den starke Thor,
 455. han nyligen bort till Österled for,
 att kämpa mot troll och mot Jättar.
 Ej Freja hörde de orden med fröjd,
 dock wiste hon wisa sig lugn och nöjd.
 Omsider blef hwarje Gudinna stum,

sen ämnen till tal man mera ej hade, 460.

då Gif den rena till gästerna sade:

»Wi måge nu skifta säte och ruin.« —

Strax gästerna alla reste sig då;

enhvar wille sist genom dörren gå.

Om sider de kommo i Nuka-Thors sal: 465.

der stod ett bord så bredt och så stort,

det war wäl för hundrade gullfat gjordt;

der stod också gullfat i hundrade tal.

Nu måltiden börjas. Ekön Kösga der
uppsågade nu den Gudahär. 470.

Den sköna Kösga och hennes bror

tog Thor i sin tjänst, när till Utgård han for.

Men Freja ej kunde sin fruktan lemna,

hon wille den suckande Nura hämnna,

och Freja hon sade nu dessa ord: 475.

»Wore Hlorridas fader wid detta bord!« —

De Nfar ej kunna Nuka-Thor nämna,

förrn Nuka-Thor hos dem tillstädes är.

Det wiste Freja; hon klokskap bär.

Men Gif hon såg så mistänksam 480.

på Freja, när hon hennes önskan förnam.

Och se! en bligt genom gullsalen for:

nu nalkas, nu kommer den wäldige Thor!

Gjelfwa Wanadis mände nu darra

485. när hon hörde gullhjulen knarra,
och Uka:Thor fram på borggården for.
Hans bockspann hastigt nu stadnade,
och sönerne alla då bugade.
De gjorde på leken ett hastigt slut,
490. och kastade både sköldar och spjut,
och hjälpa Uka:Thors följeswen
den unga Thialse att spänna ut
det svettande bockspann igen,
som nu med de kräsiga hornen,
495. så höga som Bilsfirnirs tornen,
den starka gullkedjan gnedo.
Snart woro båda nu redo,
att af Thialse den snälle dräng
släppas i bete på grönan äng.
500. Men Uka:Thor följd af sönerne find,
ur åsklärran steg och frågade då:
»Hur må de älsfada mina?» —
Ett glädjeligt svar man gaf deruppå,
och nöjd mände Guden i borgen ingå.
505. Så stor, så för, den wäldige war!
Solf gyllene stjernor på ännu han bar.
Den rynkade pannan neg liknas må
wid ett skrofligt berg, med snärstrog derpå.
Hans insjunkna ögon ej stora woro;
510. men bligtrar derur som Norrsken foro.

Sin Njolner på skottdryga skullran han lade,
 wid gördeln de jernhandskar fästas han hade.
 De stundom emot hwarann mände slå,
 kring werlden det ljöd som en åsstkräll då.
 Wid munnen, hög som en sfögwerit wif, 515.
 stod den bugtiga näsan, en bergås lik.
 Och halsen, med gullröda skägget derpå,
 war tjock som en klysta, der granarna stå,
 i sfogseldens gullröda lågor.
 Och senorna röredes som elfwens wågor 520.
 på de tjocka armar och wador och händer.
 Hans bugtiga bröst, likt ätthögar två,
 war ludit som björnhuden kring hans länder.
 Och när Guden sin breda höft mände wrida,
 des refben, som hundra-års eken så dryga, 525.
 då syntes mot Meigingards gördellant gnida,
 och quistror ur höften som ljungeldar flyga.

Men gulldörren på widan gaswel nu flög,
 och Nuka-Thor ingick wäldig och hög:
 för fjäten de gulltiljor lugna. 530.
 Hwar enda gäst till sidan nu smög;
 dock sökte sig Wanadis lugna;
 ty Guden ren i den andra sal
 sin hotande rustning bortklade,
 att ej störa de främmandes nöje och tal; 535.
 stor aktning för gästfriheten han hade.

Och aldrig han friden störa plär,
fast i sitt sinne han hästig är.

- Och Auka-Thor Gif i samnen nu tog,
540. som wänligen neg och käriligen log.
Men nu brakade agelbanden
wid smeket af Gudahanden.
Och Gif med fingrar hwita och lena
den wäldiges Guda-arm smekade då:
545. strax gnistror sprutto röda och blå
ur hwarje ådra, ur hwarje sena.
Men Gif den ädla det kände fullwäl;
dock för hon häpen tillbaka
när en stöt hon kände, från hjesa till häl,
550. sin späda Gudinnekropp skaka.
Men Thor i skägget nu log åt sin maka,
och hemligt en blick på Freja han stjal.

- När helsningen stett efter Gudased,
sig alla satte på gullbänken ned
555. allt omkring Auka-Thors stora bord.
Man åt och drack och man åt igen.
Der glammades icke rätt många ord,
förrn sista rätten blott återstod än.
Och Auka-Thor åt wäl ogar sju;
560. ty både i maten och drycken,
som i många andra stycken,
har ingen liknat honom ännu.

- När första hungern de hunnit filla,
 det gyllne hornet kring laget gick.
 Ej Thor det upptog så illa; 565.
 och oftast sitt horn han påtömdt fick.
 Hans skål af alla skålar är störst,
 och störst bland alla är äfwen hans törst.
 Men sedan de hade hoendrycken tömt,
 då började alla glamman så glade: 570.
 mång nyhet Gudinnorna hade.
 Men Freja ej Gylfe och Nura glömt,
 hon mycket om dem för gästerna sade.
 Och Lofn och Snottva med lekande skämt
 nu muntrade Nuka-Thors sinne alltjemt. 575.
 Och Guden satt så förnöjd och glad,
 och en efter ann honom dricka bad.
 Så retades nu den wäldiges blod,
 och högre steg nu Wanadis mod.
 Gif sade wäl till dem då och då: 580.
 »Ej Nuka-Thor mera nu dricka må.»
 Men Guden i gullröda skägget log,
 och gång efter gång han gullhornet tog.
 Och Thor han sade till Freja de ord, —
 så gerna med henne han glamman wille: 585.
 »Du skänker ju i wid Asarnas gille?
 »Du äfwen må skänka i wid mitt bord.
 »Nog mins jag att ensam uti Walhalla,

- »då Gudarne suto så häpne alla,
 590. »åt Jätten Hrugner du gullhornet böd,
 »då han hotade tömma allt Gudarnes mjöd.«
 Så Thor. Och Freja så glad det hörde,
 ej såg hon att glädjen hos Sig hon störde;
 och Freja hon sade: »Thors ord är nog.«
 595. Och mjöd hon åter i gullhornet slog.
 De gullskålar äro drygast af alla;
 så stora ej finnas uti Walhalla.
 Och sjelfwa SkaldGuden Brage knappt tål,
 att tömma en endaste gång en skål.
600. Dmsider tog Guda-måltiden slut.
 Thors söner strog sprungo i borgen ut;
 men Uller den fagre blef ensam inne;
 ty tankar många hon hade i sinne.
 Men Sig böd de gäster i granrummet träda.
605. Strog Niord henne wid armen tar,
 men Freja leddes af Hlorridas Far;
 ej ringa det mände nu Freja gläda
 när hon såg, att Lufa-Thors rustning der var.
 Der hammarn Mjolner låg i en wrå,
 610 den Dwalldes söner gjorde,
 och Jättar dess kraft försporde.
 Der hängde de Jernhandskar två
 på gullspiken starka och fasta,
 hur långt än Thor sin Mjolner må kasta,

Kommer Mjølner åter i dem ändå. 615.

Der låg uppå gullbänk hans gördel också,
den ju Meigingard nämnas plär,
och Asa-kraften uti sig den bär?

Men Freja så glad i hjertat nu såg
hwar Anka-Thors härliga rustning låg. 620.

Doct hemligt wid bliken på Mjølner hon ryste,
som om swarta troll henne kyste.

Men Freja nu öppnar sin rosenmund,
det ljud som en wind i heligan lund,
och gladt hon mot Anka-Thor myste: 625.

»Den wäldige Anka-Thors makt är stor,
»all werlden det wet, all werlden det sagt;

»men se! nu weger ju Jättarnes makt?

»Ej skulle jag tro, hwad Jordbou tror,
»att redan äldras den wäldige Thor!« 630.

Men wid de orden hos Guden höga
mot hwalfwet sitt blytrande öga.

Ett flammande sten öfwer salen gick;
att salen blef itänd, det fattades söga,
om icke Guden tillslutit sin blick. 635.

Och alla i salen darrade då;
men bleknande Freja teg nu en stund.

Omöder hon öppnar sin rosenmund.

Och talar nu till den wäldige så:

»Den wäldige Thor icke wredgas må; 640.

- »men Trettirs Gudafwar har ju sagt:
 »Af Jättar skall krefas de Alfars makt?
 »De Gudar ju Loke scid tillswurit,
 »fast Loke mot Gudarne wapen burit?
 645. »Den eden en gång blifwer tung, försann;
 »ty Lokes makt ännu wega kan.«

Så Freja. Men Jotens Gudinna Skade
 nu afbröt sijnusdottrens wisa tal.

Deh Skade den allwarsamma nu sade:

650. »Jag minnes hur Loke i Agirs sal
 »wig hånat. Blott qwinnowapen jag hade:
 »owänliga råd jag lofwade då.
 »En gång jag mitt löfte hålla må.«
 Nu framsteg den qwicka Snotttra så dristigt,
 655. mot Thor hennes öga plirade listigt;
 hon sade: »Hwar Gud nog mins, som jag tror,
 »den dag då Nuka-Thors ädla Måka,
 »den dag då Gersemis höga Mor,
 »de skulle båda Gudhem försaka.
 660. »Dem Loke ju lofwat förrädiskt tryggt
 »till Jätten, som Asgårds murar uppbyggt?
 »Om Nuka-Thor sjelf då ej kommit hem,
 »hade segrande Jätten borttröswat dem.«

Nu sade den ädla lyfnande Gif:

665. »Ej älskar jag strid, ej älskar jag lif;
 »dock aldrig jag glömmet att Loke det war,

- »som utaf mitt huswud håret skar.
 »Wäl fick jag då gullhår med lefwande rot;
 »men ej jag det såit utom Mula-Thors hot.«
 Och wid dessa orden hof Guden höga 670.
 mot hwalfwet sitt blytrande öga.
 Ett flammande sken öfwer salen gick;
 att salen blef itänd, det fattades föga,
 om icke Guden tillslutit sin blick.
 Men Freja, som tegat en långan stund, 675.
 att i sitt hjerta sig bättre betänka,
 hon wiste allt nog det samtalet länka.
 Hon öppnade nu sin rosenmund,
 det ljöd som en wind i heligan lund;
 hon sade: »Ja hwila dig, mäktige Gud! 680.
 »ty ingen mer aktar på Asarnas bud.
 »Nu Totarne segra kring wida jorden.
 »Se Gylfe, de Gudars ätling i Norden,
 »hwem räddar wäl honom, hwem räddar hans
 brud?« —
 Så Freja. Nu tyfnade alla, alla; 685.
 på Thor deras forskande blickar mänd falla.
 Men åter nu swarade Mula-Thor,
 och ögonen syntes som Norrsten glimma:
 »Det mågen I alla förnimma,
 »wid Gudars Ting den eden jag swor, 690.
 »att Njölner för Gylfe ej lyftas skall,
 »sören Gylfes owän hämnar hans fall.« —

- Nu öppnade Freja sin rosenmund,
 det ljöd som en wind i heligan lund:
695. »Ej bryter den wäldige Thor sin ed,
 »det wet jag full wäl, det är ej hans sed.
 »Men om en annan din Mjolner får,
 »han Aura räddar, han Jotarne slår.« —
 Gå Freja. — Men Thor förundrad nu teg,
700. och Freja till Thor allt närmare steg,
 och åter till Guden talade så:
 »När Jätten Thrymer din Mjolner stal,
 »hur kom den då åter i Gudars sal?
 »Af mig du lånte min Falkehamn då;
 705. »den tacksamme Thor det gälda må.«
 Wid sista ordet utaf sitt tal,
 så listigt hon myste med läpparne små,
 och sneglade med sina ögon blå.
 Men åter swarade Åst: Guden Thor,
710. och ögonen syntes som Norrsten glimma:
 »Det mågen J alla förnimma,
 »att dertill är ingens kraft nog stor.
 »Fast starke Jätten min Mjolner stal,
 »ej någon här Mjolner ur denna sal.«
715. Strax öppnade Freja sin rosenmund,
 det ljöd som en wind i heligan lund:
 »Och om jag din Mjolner lysta förmår,
 »till

»till låns jag då din Mjolner ju får?
 »Men om jag din Mjolner lysta vill,
 »så höra de jernsmidda handskar dertill.« 720.

En vänlig nick gaf Hlorridas Jar
 den ifriga, blinda Freja till svar.
 Och gullröda skägget, då Thor sig rörde,
 likt stormböjda eken man susa hörde.
 Men Thor i gullröda skägget log, 725.

när Wanadis efter Jernhandskarne tog:
 Den lilla Freja ej till dem räckte;
 men Thor sig malligt från gullbänken sträckte,
 och lyfte dem ifrån gullspiken ned, 730.

han kände det enwisa qwinnoslägte.
 Men Freja nu handskan på handen drog:
 ett finger för hela des hand war nog.

Men skinet det silkesfina nu följde
 med jernet hwart tag, som Wanadis tog. 735.

Ein harm hon wäl och länge fördölsjde:
 hon såg att Nuka-Thor åt henne log.

Och nu hon grep med girigan häg
 i hammarstafset det tjocka;
 men hammarn, lik fjällen, orörlig der låg. 740.

Strog Thor sig malligt på bänken månd bocka,
 och opp han lyfte hammarens skaf.

- Nu pröfwade Freja åter sin kraft;
 ty modet plär ofta den swage locka
 745. Men icke måltade Wanadis arm
 af Mjolner blotta skastet att lyfta:
 det nedföll tungt emot gullbänkens karm,
 det gjorde ett brak, det gjorde ett larm
 som när klyfta rullar på klyfta.
750. Nu Mjolner wid handskarne båda der låg
 och Wanadis misflynt sin wanmakt såg.
 På det skast suto perlor af rosenblod,
 på de handskar renfor af swanhwita skinn
 Men ännu retades Wanadis mod;
 755. ty wanmakten äggar ju qwinnsinnet?
 Hon sade: »Jag ser att jag såfångt försöket
 »om ej jag får låna gördelen din,
 »som Gudakraften föröklar;
 »den skall ock föröka kraften min.« —
760. Sagdt; och Freja med fingrarne små
 tryckte den samnsbreda handen då.
 Det spratt i Frejas barnspåda arm,
 det gnistrade genom kropp och harm!
 Men rådwill stod nu Anka: Thor der:
 765. det handtrycket tände båd merg och blod.
 Han fruktade länge, att Gif det förstod;
 ty Gif den ädla hon swartsjuk är.

Men Thor han älskade henne så mycket;
 dock war honom Freja ej ful i tycket! —
 Och länge Thor syntes tveckande stå. 770.
 »Nå!« hwiskade Freja, »kan jag den ej få?»

Högt skrattade nu den wäldige Thor;
 en skälsning igenom Bilskirnir for,
 och wäggarne mänd som af eldslågor glimma.
 »Det mågen I alla förnimma,« 775.

»Så den wäldige Anka: Thor sode —
 »att om jag min Mjolner ej hade,
 »snart Gudhem af Jättar skulle nedriswas,
 »Gudinnor och Gudar af dem fördriswas.
 »Dock mäktiga skal mig Wanadis sagt: 780.
 »ej Thor bör hylla Totarnes makt.

»Tre gånger du bruke Gördeln min,
 »att dermed föröka kraften din.«
 Du bugade Freja; men Thor ändå
 tillade de orden och talade så: 785.
 »Förrn Mundilsfars Son en gång rest omkring
 »den blomsterkransade jordering,
 »jag mände ju Meigingard återfå?»

Så Thor den wäldige; men wid de orden
 sag Freja så gladelig emot Norden, 790.
 och åter bugande talte hon så:
 »Förrn Mundilsfars Son en gång rest omkring

- »den blomsterkransade jordering,
 »skall Meigingards hálte du återfå.» —
795. Sagdt; och hon gördeln tog utaf Thor,
 i kárran försigtigt af Uller den lades:
 han kattspannet ledde till Gersemis mor.
 Mång wána ord mellan alla nu sades,
 och affledsfamntag urdelades då.
800. Och Snottra och Lofn togo hamnarne på;
 át wänsfálle Uller wänd Snottra blicka,
 och Lofn något afundsjukt át honom nicka,
 och hastigt de spände wingarne små.
 Och Sif nu följde Freja till slut
805. ur Bilsfirnirs gyllene salar ut.
 Men Thor ännu wände i tankar stå,
 han tänkte uppå sin Meigingard då.
 Och Wanadis glad i gullkárren steg
 af Uller upplystad. — Men Uller teg:
810. den wänsfálle Guden så sorgsen stod;
 ty Snottra mördad hans lugn och mod.
 Och Freja med gullpiskan spannet nu dref,
 ej länge för Uller hon synlig blef.
 Och Sif gick in i salen till slut;
815. men Thor nu trädde på borggården ut,
 för att se sina söner der leka.
 Gå wäl de förde båd sköld och spjut,
 att Thor dem ej kunde sitt bifall neka.
 Men åter gick Thor så tankfull och stumt

i Thrudwangs hundraportade rum. 820.

Der satte han Mjolner wid sin sida,
och wille Gudinnans återkomst bida.

Men Wanadis nu sitt kattspann dref,
den återresan så lång henne blef.

Deh Losn och Hnosß så tyfsta foro 825.

på Uller Gudinnornas tankar nu woro:
de hade så gerna till Thrudwang wändt om!

Men Freja omsider till Jemsal kom;

wid Gefwarniers gulldörr hon steg utaf,
och tömmar och piffa åt tärnorna gaf. 830.

Hon sprang i sitt löanrum, tog Meigingard på:
så stark som en Thor hon tyckte sig då.

Den gördeln blef passad, och passad igen;
dock skafde han kupa länderna än.

Hon tog nu uppå både brynja och swärd; 835.

hon stod som en Sköldmö i ledingsfärd.

Hon satte gullsporrar på nättan häl,
och nickade åt de mör ett farwål.

Hon steg på den ystra springaren der,
som alltid i striden Gudinnan här. 840.

Den ystra springarn höll hufwudet opp,
och frustande genom lusten han lopp.

Snart Wanadis kom till regubågens bro,
den Sudarne Bifrost kalla.

845. Der mände Heimdall den hwite bo;
 mest älskar hon honom af Gudarne alla.
 Ty Freja pröfwat hans kärlek och tro,
 när Bryfings smycke han sökte opp;
 när för deß skull i hafwet han lopp,
 850. och Bryfing från listige Loke wred,
 som i Gjälhundshamn der dylade ned.
 Ty Bryfings smycke den listige stal,
 en gång ur Gefswarnirs gyllene fal.

- Gj under att Freja med kärlig håg
 855. på den hwita Guden Heimdall nu såg.
 Han är så helig, han är så ren
 som afontstjernans molnstra sken.
 Af nie jungfrur han aflad är,
 och tänder af klaraste gullet han bär.
 860. Hans blick ser tusende mil och deröfwer,
 han mindre sömn än en fågel behöfwer.
 Hur gräset weger han höra kan,
 och Waksamhets - Guden kallas han.
 Men Wanadis helsode Guden så glad,
 865. en blick, — än en blick, och hon flög åstad
 och Bisrost inunder hästfoten dånar.
 Gj litet den waktande Gud det förwånar,
 att se huru hastigt Gudinnan red
 till de blodiga Nordsjällar ned.
-

Gylfe.

Åttonde Sången.

Sommar. Freja hos Aura. Jotarne tillbakaträngde. Gylfe, förwillad af Loke, gör gagnlösa anfall. Frejas affigt förfelad. Aura segrar åter. Gylfe förwillas å nyo. Auras tredje seger. Gylfe åter förblindad. Freja far tillbaka och återlemnar gördeln Meingard till Thor.

Men Sommarens Gud lycksalig och mild,
sin fader Swadilfars leende bild,
på Nordliga fjällarne töfwade än,
der flyttfåglen uppsökt sitt näste igen,
och rugade nu sina älskade små. 5.

Oh ännu gick Guden kring dal och äng,
att bädda för mön och dess ungerswen
den lönnliga, warma brudefång,
med rosenwirkade täcket uppå.

Han lockade ofta de lycklige två 10.
in i den tätta, lösrika skog,
der han gröna omhänget kring dem drog,
som swallande hwistade då och då.
Gå frount då Guden i hjertat log;

15. ty den fromme kan kärleken bäst förstå.
 Han böd småfåglarne morgon och qväll
 Sjunga för unga och gamla lika.
 Han gör den arma, han gör den rika,
 i Konungasolen, i herdens tjäll,
 20. han gör en hwar så sorgfri och fäll.

- Ej känner Sommarens Gud någon flärd:
 han älskar lika hela vår werld.
 Till alla de fyra Dvergabröder,
 båd Öster och Wester, båd Norr och Söder,
 25. han styr alltjemt sin ärliga färd.
 Och alla han gläder, och alla han föder:
 han gifwer till hwar en wännegård;
 fast den olika blifwit de fyra bestärd.
 Men klagar den tredje: han kommer så sent!
 30. Men klagar den tredje: han reser så fort!
 då swarar han alltid så warmt och så rent:
 »Jag lika wäl emot alla har ment;
 »min resa på Gudars befallning jag gjort.
 »Wäl war min påhelsning icke så lång;
 35. »kanste den blir längre till nästa gång.
 »Men om jag ock längre fick löfwa hos dig,
 »måhända du mindre då älskade mig?
 »Ej må dina bröders loff dig förtryta;
 »med dig de ju ofta loff wille byta?« —
 40. Så swarar den gode, helt kärlig och warmt.

och trycker sin Nordlige wän till sin harm. —

Men ännu Sommarens milde Gud
besökte Gylfe och Gylfes brud.

och se — på waggande draken satt
den stolte Gylfe så blek och så matt, 45.
med armen stödd mot sitt äggbrutna swärd.

Med sjuulingens röst, med sjuulingens blick,
han räknade ännu de sår, som han fick
allt uti den sista kämpofärd,
då mot sin älskade Nura han gick 50.

för första gången, så hoppfull och glad,
till Mustasaari trädsagra stad.

och omkring Gylfes gullkorsade stam,
mång drakar och snäckor waggode fram.
Mång kämpar och swenner stodo derpå, 55.

de wille med Gylfe mot Totarne gå.
Han tänkte alltjemt på sin älskade brud,
som ännu stod i sin blodiga skrud.

och Ljus-Alfer många med gullwingar små,
till hwilande Gylfe ropade då: 60.

»Din Nura står redan till kampen färdig,
»upp Gylfe! blif din Nura nu wärdig.«

Men Freja, hjertats Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,
hon kom nu i klaran sommar natt 65.
till fjällen, der blödande Nura satt.

- Öfynlig hon mände till Nura gå,
 och sakta hon hwistade till henne så:
 »Till wapen, till wapen, Gylfes brud!
 70. »En Gudom dig nalkas, jag för des bud;
 »en Gudom till Nura skall komma,
 »förrn morgonen solat sin blomma.« —
 Sagdt; och Nura med brinnande mod,
 nu rusade fram öfwer Hermåflob.
 75. Tre dagar Nura nu Jotorne står,
 tre dar hon sig badar i Jotunablod.
 Och lik en sol, som i höstdimman går
 emellan de frostige Asparnes topp,
 så Freja bland Nuras kämpar nu står,
 80. och väcker det domnade modet opp.
 Och se! till Lappo de Jotar nu trängas,
 och der likt fångade Ulfwar de stängas.
 Förgäfwes de kasta från kullarne höga
 de mördande pilregnen ned
 85. emot Nuras framträngande led.
 Förgäfwes! det batar de trollmän blott föga
 Och Jotarne måste nu dö eller fly;
 ty Freja förde de stridande fram,
 mellan åfkor och blod och dam.
 90. Så Nuka: Thor far i en mördande fly.

Och Nura kom genom dam och blod,
 till Leochtala brinnande by,

- hon såg nu hur allt uti lågor stod,
 hon röt så att själlen månd skälla:
- »Ha! svartnat hafwa nu husen alla. 95.
- »Ej wännerna mina gästet här;
 »men snart jag lönen till gästerne bär.« —
- «Å Mura sade; ej Freja hon såg,
 som henne följt på sitt segertåg.
- De fallna swenner hon satte i hög: 100.
- en perla derwid på des känd framsinög.
- Men listwad af Frejas andedrägt,
 hon kände sig stark som Forniothers slägt.
- Men Loke den listige, wred i sin håg,
 nu märkte Muras segrande tåg. 105.
- Han såg hur de Jotar månd blöda,
 han undrar hwem Mura månd stöda.
- Som Giare klädd till lägret han gick
 i nattens mörker, der Mura månd hwila.
- «Å se! — han Wanadis skåda fick; 110.
- strax mände han fjerran nu ila.
- Han sade de orden med hotande blick:
- »Wäl såg jag att Mura ej stridde allena;
 »men än skall jag Freja segren förmena.
- »Med trollstafwen skall jag Nord-Drottens slå; 115.
- »ej mera skall han sin Mura stöda.
- »Hwar gång hans Mura för honom månd blöda,
 »skall han efter trollsyner willad gå.«

Den listige Loke talte de orden,
120. och ilade bort till Drottin i Norden.

Och Loke den listige hemst nu log,
och hamnen han nu af en budswen tog.
Och Loke for fram i mörkan natt
till draken, der wäntande Gylfe satt.

125. Men Loke talade nu de orden:

»Jag helsar dig, Öfwer Drott uti Norden!
»Ifrån din Aura ett budskap jag bär;
»du wet hon håller sin Gylfe så kär.
»Sy ila nu genast till Auras strand:

130. »de Totars Höfding du lägge i band.

»Du ile de trotsande skaror att slå,
»som än mellan dig och din Aura stå.
»Din gång will jag leda, du troget mig följ;
»wårt tåg för de listiga Totar wi dölj.«

135. Så talade Loke de listiga orden;

men högt nu ropade Drottin i Norden:

»Ja, Gylfe de trotsande skaror skall slå,
»som mellan hans Aura och honom än stå.«
Och nu han sade till kämparne sina;

140. hans röst den ljud som när stormarne hwina:

»En Hofkämpe tage nu swärd i hand;
»och följ mig till min Auras strand!«
Och kämparne swarade honom då:

»Vi följa dig, Nord-Drott! till Auras strand,
»med swenneerne våra och swärd i hand.« 145.

Gå kämparne ropte, likt stormens ilar;
och lönskt nu Loke den listige smilar.
Men Gylfe så vänligt nickade då;
tre Hofkämpar wände för honom uppstå.
Och först den drottlige Rodin det war: 150.

ett gyllne Äpple på skölden han bar.
Han följer sin Gylfe, så troget, så gerna;
i pilregnet står han alltid så glad,
som om en hwitarmad tärna
till brudebänken den kämpen bad. 155.

Han minnes från Asar sitt ättartal;
och liksom i Upsalas Disarsal
de Öfwer Gudars bilder ju stått,
så främst han står utmed Nordens Drott.
Som Gudarnes högar wid Tyrisswall, 160.
så stod han i pansar stolt och kall.

Och Gydmannakämpen den andre war,
en Grip uppå gyllene skölden han bar.
Likt Wingåkers marmor så hwit och röd,
han framgick på winken när Gylfe det höd. 165.
Den swällande ådran på kämpens hand
war lik Ugaten wid Dalarö strand.
Han mindes Nyköpings bröllopgille,

så Totuna-Drottin han wiga wille.
 170. Ty Mannahems sonen seg ej war,
 det minnes nog Gylfe, sen fordua dar.

Och Kumbolämpen den idoge
 han war den tredje bland kämparne.
 Likk Anunda-högen så stolt han stod.
 175. Tre brinnande berg på skölden han bar,
 hon wille dem kyla med Totunablod.
 Alf skivrande Berglin hans brynja war,
 i kampens eld han den renat har.
 Hans pil den war som Stenträdet hård;
 180. hans arm lik Kopparen i hans gård.
 Wid Gylfe den Kumbolämpen månd stå,
 han wille med Gylfe i kampen gå.

De Hofkämpar stodo med forskande blick,
 Hwar sade, då än intet svar han fick;
 185. »Mig kan du wäl också behöfwa?» —
 Men Gylfe swarade kämparne så:
 »Mig Rodin allena följa må,
 »och de andre på snäckorna töfwa.
 »Wi skola wårt mod och wår lycka pröfwa;
 190. »den ledswen wi fått, han wet allt nog,
 »att föra oss genom den mörka skog.
 »Förn solen flytt bakom fjällarne hän,

»Jag kommer med Rodin och segren igen.«
 Så Gylse; men honom svarade då
 den Rumbokämpen med dessa orden: 195.
 »Vi gerna lyda Drottin i Norden;
 »dock hellre med honom i kamp wi gå.
 »För ringa tal du wäljer igen;
 »du minnes wäl Mustasaari än?» —

Så Rumbokämpen den idoge 200.

till den lågande Nord-Drottin talade.
 Med glädje han hördes af Drottin i Norden.
 Men se, på draken hos Gylse nu stod
 den yrande Jarlen med trotsigt mod;
 han sade till Rumbokämpen de orden: 205.

»Din kärlek för Gylse wi känna nog;
 »men lönnligen Gylse i land bör gå,
 »och lönnligen ila kring berg och skog,
 »att honom de Jotar ej röja må.
 »Dch snäckor och swenner der ligga ju många 210.

»wid Rimito strand, att Jotarne fånga?»
 Så Jarlen sade med trotsigt mod;
 han wiste nog spara sitt eget blod.
 Dch Rumbokämpen undrande teg;
 men Gylse med Rodin i snäckan steg. 215.

Dch Rodin på swennerne sina mänd kalla,
 i snäckorna gingo hans swenner alla.

- Och se, förr än Dellingur, Morgonens Gud,
 sig klädt i sin rosenfärgade strud;
 220. mände Gylfe med Rodin och swennerne hans
 på gungande snäckorna waggas.
 Snart Morgonens Gud sin gullröda krona
 nedfänkte på Nord-Drottens slagga;
 och snart han nu hastwets silfwerkrugga
 225. förgyllde med manens härliga glans,
 af hästen Skinsfax, som sprang så snällt
 upp öfwer Uuras styhöga fjäll.
 Och årorna rördes med senig hand:
 snart hunno de alla till Uuras strand.
 230. Sig Gylfe nu tyckte så segerfäll;
 ty medan de swenner årorna rörde,
 ett fjerran härsfri wid Sandö han hörde.
 Och Gylfe sade så glad och nöjd:
 »Nu werer i Walhall Einherjars fröjd!
 235. »De kämpar, som ligga wid Rimito strand
 »mot Jotarne gå med swärdet i hand.
 »De skola nu Jotuna-snäckorna fånga;
 »ty will jag i ryggen på Jotarne gånga.«
 Så Gylfe sade, så häftig och djerf
 240. han manar de swenner till blodiga wärf.
 Och hastigt till Uuras stränder de hunno,
 så lätt nu Nord-Drottens ådror runno.
 De snäckor styrdes så lönnligen
 i hanna

i hamnen; — ej Totarne märkte det än.
 Men Loke den listige hörde de orden, 245.
 Han väckte en storm, der på snäckan han stod,
 för att hejda Drottin i Norden.

Han såg hwar hans swenner wid Rimito flod
 fönde de rasande Totarnas blod.
 Men Gylfes snäckor till hamnen dock hunno; 250.
 de swenners hjertan af mordlust brunno!

De Gylfe steg nu med swärdet i hand
 allt uppå sin Nuras klippiga strand.

De Gylfe sade de orden då:
 "Jå swenner wid snäckorna töfwa må; 255.
 de andre och följe: den ledswen jag tog,
 skall föra och genom den mörka skog."

Sagdt. De Gylfe med Rodin nu gick,
 den listige Loke de följde.
 Väl spejade Gylfe med säker blick; 260.
 men ledswennen Loke dem båda bedrog,
 ty den listige kände nog

hwar de Totar i bakhall sig döljde.
 De se, när Gylfe Totarne hann,
 den listige ledswennen hastigt förswann. 265.
 Det märkte den stolte Drottin i Norden,
 han sade till drottlike Rodin de orden:

"Det kan jag nu se, det kan jag förstå,
 att du har fört mig till denna stå."

- »att jag platt bedragen är worden.
270. »Dock skola wi fram mot röscorne gå;
 »fast tusen dagsled de döljt sig i jorden.
 Men Rodin den drottlike swarade då:
 »Det må nu wara som Nornorna vilja;
 »men ej skall Rodin från Gylfe sig skilja.»
275. Så Rodin. De wandrande följdes nu
 på sin långa äfwentyrliga stråt.
 Men Loke den listige war icke sen;
 han slugit till Totunahöfdingen ren,
 han sade till honom de orden:
280. »Här nalkas hämnaren från Norden.»
 Den Totunahöfdingens fruktan blef stor:
 han undan på flasande springaren for
 med Hersorne alla, som honom följde;
 sin fruktan ej Totunahöfdingen döljde.
285. Men Loke framkallade nu de Totar,
 han sade till dem: »Ej mågen I fly;
 »här en blott hundra ju hotar!
 »Ert tal är som droppar i äskregnets fly.
 Sagdt; och de flyende skaror han motar.»
290. Och Gylfe med Rodin allt längre frångått
 omsider han Totarnes möte fick.
 Han sade: »Här äro de Totar ej många;
 »hwi kunde wi deras höfding ej fanga!«

Men se, hwar stund och hwart ögonblick
 mot Gylse Jotar wid Jotar framgång. 295.

Deras tal föröktes allt mer och mer;
 så ormar ur röset man framvältra ser.

De snäckor, som nyss månd Jotarne hota,
 ej kunde de rasandes snäckor nu mota.

De welo; ty Jotarnes tal war så stort, 300.
 de welo, — och redan nu Loke det sport.

Och Loke nu hördes Jotarne kalla,
 från stranden mot Gylse de rusade alla.

Som ormar kring bergshällen smyga de troll
 kring Gylse och Rodin från alla håll. 305.

De sprutade eld och etter ner;
 och striden blef hård, och werpte allt mer.

Och bästwa nu tycktes den gamla jorden,
 som wore på trådar hon upphängd worden.

Den gullögda solen gömde sig rädd, 310.
 och tordes ej se genom dammolnets bädd.

Och spjut och glaswar och stenar och pilar
 nu stögo som sanden wid stormens ilar;

Och Gylse den slagdjerswe mände då
 i huggfärd mot Jotuna-trollen stå. 315.

Och hugget han hade alltjemt tolf män,
 många klubbhugg han gaf dem, som märkes än.

Och högra handen han swärdet bar,
 och klubbhan uti den wenstra war.

320. Men söga jernet på trollena bet;
i stycken dem Gylfe med handen stek.
Han sade: »Ej skola sär eder brista,
»fast mängden mig swel som i striden den sista.

Och Hofkämpen Rodin mände nu strida
325. wid Nord-Drottens blodiga sida.
Som watten framwäller från Gloska Källa,
så syntes blodet kring honom wälla.
Man såg honom Totarnes led genomtränga,
han wiste fullwäl sin lans att swänga.

330. Com fordom de Wendes bröder mänd rasade
i Gylfes hofborg, så rasade han
i Totarnes led från man till man.
Han spridde nu död, han spridde nu fasa;
och hwar han kom mände blodet flyta;

335. wid den Smildes blodbad så fordom det rasade
Han sade: »Ej må af segren I skröta;
»de blodströmmar wäcka ej Rodins sorg.
»Nog mins jag ännu den dag I mänd kommo
»till Giggas silfwerportade borg;

340. »I plundraden då både gator och torg.
»Ej war mig den dagen till stor fromma;
»men Rodin den dagen Er lönar igen:
»han äger båd mod och mannakraft än.

Gå Rodin sade, och swärdet han swängde
345. och fram genom Totarnas led han trängde.

Men nu en förfärlig Tote framdrog,
 han mände mot brottlike Rodin tåga,
 väl högre än Jarlens ättfog på Håga.
 Och Rodin sade: »Jag känner dig nog:
 »du plundrande kring mina förbergar drog, 350.
 »du brände opp både stad och by,
 »när wår djerfve Jarl mänd till Mielagård fly.«
 Så Rodin; och högt med sin klubba han slog;
 men slaget sågs som en windslägt förswinna.
 Den Tote sade: »Ditt swärd är ej hwaft, 355.
 »och swärligen upp till min hjelm kan det hinna.«
 Sagdt; han högg nu till Rodin med hast;
 hans wapen war hårdt, hans sena war fast.
 Han högg till Rodin med sådan fart,
 att Rodins sköld deraf kluswen wardt. 360.
 På knä föll Rodin, han kunde nu sinna,
 att med ett troll han war uti färd.
 Dock sprang han opp och hof nu sitt swärd,
 han högg mot det swärd, som trollet höll,
 det fäste nu brast; med dån det nedföll. 365.
 Förgrimmadt lopp trollet mot Rodin nu,
 och wille rista Hofkämpen itu.
 Men Rodin nu grep uti trollets skägg,
 han stet det från trollets grinande haka.
 Han satte det troll mot en klippewägg, 370.
 och sade: »Jag will nu de skägg-gastar raka.«
 Så Rodin; och hårdt han sitt swärd mände skaka.

Det trollet i hundrade lugter sig vred,
 till de andra trollen det wände sig maka;
 375. men Rodin så manligt mot trollet stred;
 han klyfde des bröst, och det dignade ned.
 Och när det trollet nu föll till jorden,
 det ljöd som ett klippers ramlar i Nordens.
 Och Rodin des rustning nu wille taga;
 380. men Rodin ej hann des rustning att få;
 ty tusende troll nu wände framgå,
 och det särade trollet ur striden bortdraga.

Ein lars nu Gylse wärnde i blod,
 och Jotarnes skräck på hans wapen stod.
 385. Mandräpande swärdet som stormen hwett;
 det tyktes utaf des blixtrande sten,
 som om Nord-Drottens fört wäl fyra swärd
 på en gång uti den ledingsfärd.
 Och etter i båda äggar det hade,
 390. de Jotar det sägo: de woro ej glade.
 Och Gylse sade till Jotarne så:
 »Gj Jotuna-Drottens här wägar löstwa,
 »hans höfding wägar ej mot mig stå.
 »Ho är wäl den, som för eder då,
 395. »will han ej en twelkamp med Gylse pröswa?
 De Jotar ej swarade på dessa ord,
 de rusade fram nu alla.
 Så hungrige ulswar ju falla
 på lammet, som skildes från herdens hjord.

Men Gylfe allt längre och längre framtränger, 400.
 och Totunahären hans wäg nu slänger;
 ty Loke föröcker de Totars tal
 i den grässtrån, i den bördiga dal.
 Förgäfwes sköldarnas blodmånar krossas,
 förgäfwes pilarnas dödsffott loffas! 405.
 Alf tusende Totar omringad står
 den stolte Gylfe med hundrade sår.
 Och Totunahären hwar stund sig föröcker,
 förgäfwes Gylfe inpå den söker.

Men Gylfe nu såg ett troll der gå, 410.
 och ingen kunde det emotstå.
 Det klöf på en gång wäl tjuge man;
 platt ingen det trollet nu hejda kan.
 Det klöf den mannen, som fanon bar,
 i twenne stycken han skuren war. 415.
 När Gylfe detta mansfall nu såg,
 han lopp emot trollet med rasande håg.
 Han klöf deß sköld allt ända ned,
 i deß sida äggskarpa swärdet han wred.
 Nu trollet röt, och ett hugg det gaf: 420.
 det hugget tog hjelmens kant utaf.
 Det sårade Gylfes kind och panna,
 men wände på axlen omsider stanna.
 Och wardt nu detta ett sår så stort;
 det kunde förwisso ej läkas så fort. 425.

- När Rodin den drotslike detta såg;
 mot trollet han lopp med rasande häg.
 Men trollet mot honom sin klubba swängde,
 och slaget i krossade hjeskan inträngde.
430. För andra gången det hugga will;
 men hämnande Gylse kom nu till.
 Ett hugg med swärdet han trollet gaf,
 han snedde des ögonbryn tvert af.
 För andra gången med swärdet han slog;
435. det hugget nu hafan af trollet tog,
 i bröstet udden for ned med fart:
 olyckeligt nog det trollet nu warden
 Högt mände af wrede det wråla:
 så kunde det skrännet tåla,
440. det skakade slog och berg och kulle.
 Dock ringa det altat sitt skadesår,
 det såg blott en stund hur det hugga skulle,
 och fram emot Gylse det åter går;
 men Rodin sprang till; sitt swärd han hof,
445. i trollets gap han swärdet begrof.
 Och Gylse åter hof swärdet opp
 med båda händer, mot trollet han lopp,
 han högg till det trollet, att slatt på jorden
 det föll, som elen för stormen från Norden.
450. Ett dån det gjorde när trollet mänd fallo,
 som när man hör störta ett skyhögt torn.

Och blod der mände ur trollet swalla,
 som när dropparne strida man swalla ser,
 af hjorten Niflthyrnirs wida horn,
 der han står i det höga Walhalla, 455.
 och floder tolf deraf flyta ner,
 långt ner i Hwergelmers mörka werld.
 Så blodet nu flöt för Gylfes swärd.
 Men Gylfe och Rodin wille nu gå
 af fallande trollet att rustningen taga; 460.
 men ej de kunde det rustning få:
 ty tusende troll framrusade då,
 att särade trollet ur striden draga.

Af Rodins swenner nu många föllo;
 men högt de skölden mot Totarne höllo. 465.

Och högt de swärden mot Totarne buro,
 som sköldarnas prunkande ritningar skuro;
 het swett de swenner mänd pressa
 ur Totarnes krossade hjässa.
 Och lik bredwid lik så stelt nu låg,
 och blodet rann utur såren wida. 470.

Så de öppna å: dragen jemt man såg,
 ur islagda sjon framflyta så strida.
 Men fåfängt war nu kämparnes mod,
 de spillde sin kraft, de spillde sitt blod; 475.
 ty Totarnes här hwar stund sig föröcker,
 och Gylfe förgäfwes inpå dem söker.

Och Loke den listiae hemstt nu tog,
 så glad att han Nord-Drottin hit bedrog,
 480. han sade ut sitt sinne så stolt:

»Den blinde Gylse min list ej rörer,
 »för en ringa kamp med Totarnes söner;
 »han Auras seger och frihet har salt.«

Så Loke talte om Drottin i Norden;
 485. men Gylse hon röt ännu de orden:

»De Fortunaflastwar jag fälla skall,
 »som stormen täller den wisnade tall.«
 Sagdt. Och åter i kampen han rusar,
 der lansarnas dödswind starkast susar.

490. Men se, en Alf med gullwingar små
 nu sade till stridande Gylse så:

»Se, falska Disor å sidorna båda
 »dig stånda; — de wilja dig saran ståda.
 »Till snäckorna åter nu hasta,

495. »de fiender eld i dem kasta.
 »De snäckor, som lågo wid Kimito strand,
 »de redan flytt för Totarnes hand.«

Så Alfem; och Gylse röt nu de orden:
 »Upp swenner! söljen nu Drottin i Norden!

500. »till stranden låtom of återwända,
 »der Totarne wåra snäckor antända.«
 Så Gylse röt; när Rodin det hörde
 han sade: »De Swart-Alfer hit of förde!«

Com Motala strömmen stannar ibland,
men sedan framrusar med sjudubbel fart, 505.

så Gylse med hären nu hejdad wardt.

Men hastigt han flög med swärd i hand,
med Rodin och swenner ner till den strand.

Och Gylse röt med rasande håg,
när Totarne wid sina snäckor han såg: 510.

»I wägen nu låtom of hasta,
»att de Totar från snäckorna lasta.«

Så Gylse röt och ilade då
till snäckorna sina i böljan blå.

Och Rodin och swennerne honom följde, 515.
och stranden med Totuna:lik de höljde.

Den rasande Gylse swärdet nu swängde
mot de Totar, som fram på snäckorna trängde.

Men se, två snäckor hwarandra nu kroga:
och högt de bräckta sidorna knaka; 520.

ej kunde dem Nord:Drottens swenner lofa,
ej kunde dem Gylse föra tillbaka.

Och swennerne lyste årorna då
på snäckan der Nord:Drottens sjelf månd stå.

Men Gylse röt nu: »Hwi flykten I?
»I bleknen då för en Totuna:här?« 525.

»Nu swennerne sade: »Ej blekna wi;

»sast mäktä olika striden är.

»Om flera swenner du med dig tager,

530. »en hwar ju gerna mot Totarne drager.«
 Så swennerne talte och rodde tillbaka
 till de snäckor, som Jarlen mände bewaka.
 Snart flera snäckor nu gungade fram
 wid Gylfes höga gullförsade stam.
535. Mång kämpar och swenner stodo derpå,
 de wille med Gylfe mot Totarne gå.
 Från Gydliga fåget de glade anlände;
 ty Gylfe till dem sitt pilbud sände.

- Men långt och längre Nura framträngde,
 540. allt efter Gudinnans segerfart.
 Desß kämpar segerwärden nu swängde,
 de ropte: »Wår Nura frälsas snart!«
 Så ropte de alla med wexande hopp,
 och lyfte allt högre hämswärdet opp.
545. Och se, Gudinnan nu åter framrusar
 med Nuras swenner och kämpar.
 Så en ström från fjällen nedbrusar;
 ej kraft, ej mod honom dämpar.
 Nu Totarne fly bakom egna fästern.
550. De häpnande fly inom egna wallar!
 Så gömma sig hökarne i sina nästen,
 när jägarens horn kring dem skallar.
 Men Alfser många med gullwingar små
 de hwissade åter till Gylfe så:
555. »Din Nura står åter till kampen färdig;
 »upp Gylfe! blif nu din Nura wärdig.«

Och Gylfe sade i hjertat då:

»Ja, jag min Uura till mötes skall gå.«

Men Loke den listige häpen sett
de segrar, som Wonadis Uura gett. 560.

Han sade: »Wäl Uura fler segrar fått,
»om min trolldom ej bundit Nordens Drott.«

Sagde; och hemste han i hjertat log,
och hamnen han nu af en Ljus-Alf tog.
Han flög nu ned till den ljunna wäg, 565.
der Ugirs döttrar han leka såg.

Alf dem mände hafwet befallas
och böljan och winden och strömmen de kallas.

Dem Loke som Ljus-Alf helsade då,
till de nie syster han talade så: 570.

»Skyn den Er, sagra! skyn den Er nu,

»Er Fader hyllar Nord:Drottens ju?

»Upp! drifwen till Gylfes gullforsade stam

»de härliga drakarne fram,

»dem Totarne lönst från hans Uura togo. 575.

»Skyn den, skyn den!« — så sade han,

och nu han hastigt åter förswann.

Men Ugirs döttrar så glada logo:

på böljan med swanhwita händer de slogo,
och wägorna gungade strax emot skyn; 580.

och fram öfwer böljornas mörkblå bryn

de röfswade drakarne drogo.

- Men Gylfe med swallande hjerta nu såg
 de twenne drakar på mörckblå wåg,
 585. dem Totarne lönsft från hans Nuras togo,
 när till hennes härliga fäste de drogo.
 Och Gylfe röt med rasande håg:
 »Ej skola min Nuras röfware öga
 »de drakar; det will jag för wifo säga.«
590. Den yrande Jarlen på draken stod,
 han sade till Gylfe med trotsigt mod:
 »Ej må du den segren försaka,
 »de andra snäckor jag här will bewaka.«
 Så Jarlen; han wiste att spara sitt blod.
595. Och Gylfe till Bländas Son nu sade,
 som wid Gylfes snäcka nyß ankrat hade:
 »När midnattens stjernor på himmelen stå,
 »då skall du med mig mot Totarne gå.«
 Glad hörde nu Hofkämpen dessa orden,
600. han swarade åter Drottin i Norden:
 »Ja, midnattens stjernor då skåda må
 »hur Bländas Son de Totar skall slå.« —
 Den listige Loke de orden hörde,
 han såg huru swaret Nord-Drottin rörde;
605. och lönsft han sade i hjertat så:
 »Ej Gylfe de röfware drakar skall fånga,
 »än skall efter trollshyner willad han gånga.«

Så Loke, och hastigt han flög nu åstad,
att wäcka de Jotar till blodiga bad.

Och se förrän midnattens guldljus brunno 610.

allt uppå den höga himmelen blå,
månde Gylfes snäckor mot Jotarne gå.

Snart de röfwade drakar de hunno.

Men listige Loke, som icke war sen,

han uppväckt Jotuna Drottin ren, 615.

som Hwalehamn påtagit hade,

och mellan de röfwade drakar sig lade;

ty Jotuna Drottin det tänkte så laga,

att han skulle i ryggen Nord Drottin taga.

Men Gylfe och Bländas Son det ej röjde! 620.

nu swennerne höljat med lölarne plöjde:

och se, de nu kommo till drakens sida. —

Den draken namn af den Starke bar,

som stridde med Sigurd i fordna dar.

De unge swennerne kunde ej bida, 625.

de wille mot Jotarne alla strida,

dem Gylfe sade: »I glömt mina bud;

»försigtiga hären er wapenskrud.»

Förgäwes Gylfe de ord till dem sade;

ty stridslusten många berusat hade. 630.

När Jotuna Drottin detta såg,

han log, der i Hwalehamnen han låg.

Och Gylfe sade till Bländas Son :

- »Här skole wi gälda de Jotuna-rån;
 635. »Oß kampens gille ju fågnar?
 »Gast dödsdaglet öfwer oss regnar;
 »bestigom den drake, som modige swenner.«
 Ett härskri nu hördes från Gylfes männer.
 Och nu den röswade draken bestiges,
 640. till döden hwar hejdande Jote inwiges.
 Nu Nord-Drottens swenner sig närma;
 i Jotarnes bröst de stålet wärma.
 Och Gylfe på skeppet går fram och åter,
 de stridande trollen han blöda låter.
 645. Han ser tolf troll så stora der stå;
 han wred emot dem nu hostar:
 de tie i böljan han kastar,
 med swärdet han klyfwer de andra två.

- Och Bländas Son på draken nu gick;
 650. så stolt fordom Wasa till Stensö kom.
 Och Bländas Son swängde blodswärdet om,
 mång sår han gaf, och mång sår han fick.
 Han lade de Jotar på långskeppets bord,
 så bryts wid Taberg dess walra ofwan jord.
 655. Han lade de Jotar på blodigt däck,
 som Urngrimers söner så modig och kää.
 Upp sprang han i tadel, upp sprang han i råg,
 han

han fällde hwar Jote, som der han såg.
 Likf Skuru-hatts klippa han öfwer dem stod,
 högt werge kring honom nu Mannablod! 660.
 Han stod der i mordhaglets heta skur,
 så stolt som Dwertta med högans mur.

På knä de Jotar för segrarne ligga:
 de wapen nedlägga, och frid de tigga;
 och frid de af segrarne singo. 665.

Men se, när segrarne undangingo,
 då grepo de röfrarne wapnen igen,
 då föllo de åter på Gylfes män.
 När Gylfe och Bländas Son det sågo,
 de rusade fram med hämdens skri: 670.

»Ert swel med ert blod må oftwäntadt bli.«
 Sagdt; och i blod de Jotar nu lågo.
 De swenner i Jotuna-blod sig twätta;
 sina hämdfulla hjertan de mätta.

I blod der lågo nu Jotarne alla, 675.
 och segerrop hördes kring Gylfe skalla.

Widt wände de segerropen gå
 som om Jätten Hräswelger det wore,
 som börjat med sina wingar slå,
 och opp i sin örnehamn fore: 680.
 den rytande stormen ju wäckes då

wid wingarnes slägt af den Jätten store?
 Nu hweno de segerropen lifsä.
 Och lif på lif, och sårad och död
 685. från draken störstas, i djupet falla;
 och mörckblåa wågen den war så röd,
 lif ett enda sår den syntes för alla.

När Totuna-Drottin detta nu såg,
 förbittrades han i sinne och håg.
 690. Högt mände han böljorna gunga,
 der i Hwalhamnen den hätske låg,
 att Gylfes snäckor mot Klipporna slunga.
 Han reste sig opp ur hafwets bryn,
 förfärlig för alla war denna syn!
 695. Han reste ur wågen sin fjälliga kropp,
 och hof ofwan däckat sitt hufwud opp.
 Den Hwalen swäljde wäl hundra män,
 och swäljde åter hundra igen.
 Han drog wäl hundra i djupet neder,
 700. och kastade hundra i höga styn.
 Den Hwalen död öfwer allt nu breder,
 mång tapper swen måste blekna då:
 så mände af Gylfes wänner nu stå.
 Och tyktes nu alla swenner försann,
 705. att eld ur det trollet mänd röka;
 ej fanns så stark och modig en man,
 att han djersdes sitt wapen försöka.

Men se, när Nord-Drottin detta såg,
 då stög han mot Hwalen med rasande håg.
 Sgenoin elden Gylse framträngde 710.
 till stället der Jotuna-Drottin låg.
 Sitt swärd förfärligt Gylse nu swängde,
 han högg; — men hugget till sidan stred,
 och högt då fräste den träffade wåg.
 Men Hwalen med käftin Gylse nu slängde 715.
 så plötsligt på blodiga däcket ned.

När Bländas Son det såg, wardt han vred;
 han sade: »Din seger ej lång skall blifwa;
 men tarfelig gengäld jag wil dig gifwa.«
 Sagdt; och mot Hwalen han rasande lopp, 720.
 och twehändes hof han nu swärdet opp.
 Han hogg då forswis på Hwalens rygg;
 af forshugget blef han båd sär och skyg.
 Och trollet rymde i wägen bort;
 men kämpen sade: »Den striden war fort!« — 725.
 Men Gylse, som åter färdig nu stod
 att pröfwa mot Hwalen sitt swärd och sitt mod,
 han sade till Bländas Son de orden:
 »Haf tack för ditt mod, fast ej striden war lång.
 »Ej detta nu war den första gång, 730.
 »som du räddat Drottin i Norden.« —
 Sagdt; och en gullring af armen han tog,
 och på Hofkämpens armring den fäste.

Wäl war ej den gullring den störste, den bäst
 735. men Bländas Son honom gömmer nog.
 Så ofta han olönt i kampen drog.

Men Gylfe ur kampens blodiga gille,
 den räddade draken draga wille.

Deh Gylfe sade till kämparne så:

740. »Det anskartåg wi nu kapa må.» —

Strax Gylfes snäckor sig redo göra,
 att den räddade draken bortföra.

Men Loke den listige hwissade då:

»Ej Gylfe den räddade draken skall få.»

745. Deh från andra draken, den röstarne togo,

när lönskt till Murras fäste de drogo. —

Den modiges namn den draken bar,

som Ungantyr's bane fordom war. —

Från den andra draken de Totar slunga

750. tusende, tusende mordklot då:

det smattrande haglet störtar lifsä.

Men Gylfe man hörde nu segrande sjunga

»Ej skola de rösware draken få,

»fast ensam jag skulle emot dem gå.»

755. Så Gylfe. — Alf hwäsande stenar och pilar

ett regn nu går från hans segrande här:

så snöstocken flyger wid stormens ilar.

Nu fångas en snäckla, nu skölad den är,

och dödens helsning han Totarne här.

- Och swennerne alla ilade då, 760.
 den räddade draken att undandraga.
 Och Ljus-Alfer många med gullwingar små,
 i tacket, i tågen åslande taga.
 Ej mände det Jotuna-Drottin behaga;
 och Hwalestjerten åter han rörde: 765.
 den brusande wägen man swalla hörde.
 En dimma nu täckte nattliga skyn,
 ett mörker den spred öfwer hafswets bryn.
 Ej Gylfe, ej swennerne hans kunde se
 hwar den listige Hwalen sig wältrade. 770.
 Han swängde den fjälliga swansen om,
 på grund den räddade draken nu kom.
 Så stark en stöt den draken då fick,
 att aldrig sen han rätt mera gick.
 Der stod han, som hafsgrundens Klippa fast; 775.
 ej kunde den draken lösas i hast.
 Förgäfwes Gylfe i tågen mänd fatta,
 och såfängt sig swennerne åslande matta;
 de måste det dyrköpta rofwer lemna.
 Och Gylfe nu röt med rasande harm: 780.
 » Gudar! skall såfängt jag lyfta min arm?
 » Men tigen, sjelf Gylfe sig ännu kan hämnas!
 Och se, en Ljus-Alf med gullwingar små,
 till den harmsulle Gylfe hwiskade så:
 » Bort! bort! — med drakar och snäckor många 785.
 » de listige Jotar nu fram mot dig gånga.«

Gå Alfien; — och Gylfe sade då:
 »J swenner! Wi alle nu återgå.« —

Sagdt; och i nattliga dimman de gingo
 790. från den blodade draken. Kort seger de fingo
 Men Loke den listige lönskt nu log,
 när han såg hwat Gylfe i natten bortdrog
 Och Loke till Jotuna: Drottin sade:
 »För andra gången jag seger fått,
 795. »för andra gången jag Nordens Drott
 »med trolldom och blindhet ju slog?
 »Gj än han sin Mura till mötes gått,
 »hon strider allena med Freja blott.
 »Men Gylfe möter nu snäckor många;
 800. »de skola nu Gylfe i natten fånga.«
 Den listige Loke talade så,
 högt jublade Jotuna: Drottin då.

Men Agir hafswenas kung den gamla,
 som den listige Lokes swel nu sett,
 805. han mände på djupet de döttrar samla,
 dem Loke de drakar framwagga bedt.
 Och Agir sade till döttrarne sina:
 »Rätt illa J gagnen wännerna mina;
 »den listige Loke er willat har,
 810. »ty Gylfes och Gudarnes owän han war.
 »Men ilen nu opp på hafswets kölja,

»Der Nord: Drottens snäckor månd gå,
 »med min hjälm I skolen dem dölja:
 »osynligt blit allt som den lägges uppå.
 »Ej Nord: Drottens snäckor röjas må, 815.

»dem rosflystue Totar försölja.«

Så Agir i sin Konungasal

till döttrarna nie nu sade.

De ödmjukt hörde på Gudens tal,

och swarade honom så glade: 820.

»Wi lyda wår fader, wi pröfwa ej mer,

»förr än hafwenas Drott sitt bud öf ger.«

De nie döttrarna swarade så,

och flögo till Nord: Drottens snäckor då,

som Guden dem budit hade. 825.

De Agirs hjälm på snäckorna lade,

som ofedde nu förbi Totarne gå.

Men Nura åter för tredje gång

man hörde sjunga sin segersång.

Ej nog att wid Kahuajoki hon gick 830.

och Totarnes blod der tömma fick;

till Mlawo rusade sedan hon from

genom mördande blygtrar och dam.

Förgäfwes Loke kallade ned

mång störstflur på Nuras framtågande led; 835.

ej kunde han släcka den låga,

som brann i den hämsfulla Nuras barm.

- Ej kunde han hejda Wanadis arm,
 som osynlig wid Nura mänd tåga.
840. Likt hungrige ulfwar de Totar nu strida;
 men länge de wågade icke att bida.
 De störtade blöddande alla åter
 öfwer elfvens brygga med flyktingens lopp,
 de reswo den knakande bryggon opp.
845. Den härliga segren då Nura förlåter,
 ej haun hon den flyende röfwaretrops.

- Men Ljus-Alfer många med gullwingar små
 de hade ren hwiffot till Gylfe så:
 »Din Nura står redan till kampen färdig,
 850. »upp Gylfe! blif nu din Nura wärdig.«
 Och Gylfe sade i hjertat då:
 »Ja, glad emot Totarne skall jag gå.«
 Men se — när Nura nu segrat hade,
 strag Loke till Totuna-Drottin sade:
855. »Möt Nura gå med din styrka all,
 »jag Nord-Drottin ensam förwilla skall.«
 Sagdt; och han slog till de fränder flyggas
 till haserån, som uti strandflystor bygga.
 Han sade till dem: »Med tjusande sång
 860. »förwillen Gylfes Jarl än en gång.«
 De haserån mänd listige Loke förstå,
 och swarade nu deras frände så:
 »Wår trollsång skall Jarlen och Gylfe bedraga!

»Små du de förtrollande syner tillaga.«
 Sagdt; och Loke på böljan framdrog;
 han trollsyner wäckte och trollkretsar slog. 865.

»Och se, två haserån i natten då
 sig smögo öfwer den mörkblå wäg
 till hwar sin klippa, som månde stå
 kring sundet der Zarlens drake låg. 870.

»Och första haserået sjöng der det satt
 på höga klippan i mörkan natt:
 »Hwem månde på Ugirs hästar der rida
 »öfwer högans wäg å det bullrande haf?
 »De tyckas ju fly, de frukta att strida, 875.

»mång sådana fordom jag sett gå i qwaf.« —
 »Och andra haserået sjöng der det satt
 på motsatta klippan i mörkan natt:
 »Jag känner jag dessa slaggrädda drakar,
 »dem Gotarne styr; god Bör de nu fått. 880.

»De fly för den starke, som sundet bewakar,
 »de fly ju för Wordens hämnande Drott.« —
 »Den yrande Zarlen hörde de ord,
 »der han lög på den gyllene drakens bord;
 »ty retades nu den yrandes håg: 885.
 »de drakar han redan i tankan såg.

»Men första haserået sjöng der det satt
 på höga klippan i mörkan natt:

- »Hwi slipar ej Gylfe sitt segerstånd åter?
 890. »han ännu ej hämd på röfvarne fått.
 »Den sjösprängda kölén han hwila låter,
 »tills Totuna: drakarne fjerran gått.« —
 Och andra hafsvådet sjöng der det satt
 på motsatta klippan i mörkan natt:
 895. »Jag gerna den Jarlen nu väcka wille:
 »han har både snäckor och wapen och wind.
 »Dyrt blef för de Totar ett wapengille;
 »ty flyr nu hwar köl likt en jagad hind.«

- Så sjöngo de hafsvådet med tusande ljud,
 900. och gömde sig undan i ljusnande wågor;
 ty Dellingur, morgonens härfagre Gud,
 red fram i sin rosenfärgade skrud,
 af Skinfages gullman stod Östern i lågor.
 Men Jarlen yrande upp nu stod,
 905. den sången tändt hans hjerna och blod.
 Och redan på hafsvæts brusande wäg
 han Totarnes drakar nu flykta såg.
 Berusad han lopp till Drottén i Norden,
 och talade till honom dessa orden:
 910. »Upp Nord-Drott! se Totarnes drakar der gång!
 »dem skola wi jaga, dem skola wi fånga.
 »Du mins wäl ännu den härliga stund,
 »då Totarne blödde i Gylfes sund.
 »Den seger din Jarl och min fader ju waun?
 »

- Så Jarlen; och yrande pekade han 915.
 åt wägen der Jotuna:drakarne gingo,
 och båda den trollsyn i sigte nu fingo.
 Och Gylfe han stod der med klappande bröst,
 han sade med hämnarens blick och röst:
 »Ja, Jotarnes drakar ser jag der gånga, 920.
 »dem skola wi jaga, dem skola wi fånga.«
 De sågo wäl trettie Jotuna:segel
 framwagga på hafwets blåglatta spegel.
 Den wäldige Hafsman i Gylfes förbund,
 han log wäl åt Gylfe i samma stund: 925.
 dock wille han honom ur dwalan ej wäcka,
 fast han såg hur Loke dem månde gäcka.
 Och den wäldige Hafsmanen sade då:
 »Ja, Jotarnes drakar skola wi få.«
 Och Gylfe förtjust af den härliga syn, 930.
 nu waggade fram på böljornas bryn;
 ej kunde han Hafsmanens drake följa,
 den flög libfom winden på hafwets bölja.
 Men Gylfe sjöng nu till draken sin:
 »Du höre, god sjöhäst! wiljan min, 935.
 »flyg fram som en bligt ur åfädigra ffyn!«
 Den draken sin ägares ord månd förstå,
 och hastigt som blykten framlungade då.
 De andre drakar ej kunde den följa;
 ty snabb han klyfde den fräsande bölja. 940.

210 Och hastigt de efter den trollsynen jaga,
som jägarn när skogeråt honom flyr
och undan hans åsyn i bergskreswan flyr.
De falska syner till hamnen sig draga,

945. det månde Gylse och Jarlen behaga.

220 Nu Jarlen åter sade de orden:

»De Totars flotta vårt rof är worden.«

Och Gylse förtjust nu ropade så:

»Då hämnas den lidande Drottin i Norden.«

350. Och Hafsmanen slugt dem svarade då:

»För wifo skall Totarnes drakar du få.«

Och Gylse och Jarlen nu bidande lägo,
att walta de drakar i Rogers wil.

Med längtan uppå denna trollsyn de sågo,

955. hwar drake ett wikingabål war lif.

Men se, nu drakarna hastigt förswunno,
ej Gylse, ej Jarlen dem mera funno.

Så flyr en dunst, som i dalen uppstår,
ju närmare wandrarn till den går;

960. så flyr också haf frun på Wettrens bölja,
när Färjemannen will henne förfölja.

Och hastigt nu walmade Nordens Drott,
han kunde sin harm ej fördölja.

Han röt: »Hwi har jag mig sjelf ej förstått?»

965. »Jag blott efter trollsyner willad gått!

»Tre gånger min Mura till kampen war färdig;

»men Nord: Drottin war ej sin Aura wärdig.«
 Så Gylfe; och nu han med sorgsen blick
 tillbaka med Torlen och snäckorna gick.

Men Aura för tredje, för sista gång 970.
 nu hade sjungit sin segerfång.

Och Freja, den höga Gudinna,
 för hwilken de ädlares offer brinna
 i klappande hjertat talade så:

»Tre gånger om lifwet jag Meigingard spänt, 975.

»tre gånger de Totar min styrka känd.

»Nu Thor måste Meigingard återfå;

»ty Mundilsars son ren en gång kört omkring

»den blomsterkransade jordering.«

Så Freja; och nu till Aura hon gick, 980.

»Se, Aura!« hon ropte. — Med öppnad blick

nu Aura såg den hulda Gudinna,

och Aura sig mände så lycklig sinna.

Sillbedjande nu på knä hon föll,

sin blodiga hand för hjertat hon höll. 985.

Men Wanadis mände nu Aura upplysta,

en tår framsmög i Gudinnans öga,

så wid morgondaggen ser solen den höga

på blomman i svartkläddan flysta.

Men när Freja mot Aura sig bugade ned, 990.

det sår uppå kupiga länderna swed,

som af Meigingards gördel skafwit war
medan ännu Gudinnan den bar.

Nu rörde Wanadis läpparne små
995. och talte till Nord: Drottens Aura så:
»Gj Aura må tårar gjuta;
»ej Freja skall Aura förskjuta.
»Min ättling är Aura; jag minnes det nog;
»från de wisa Waner wår stam utdrog.«
1000. »Tre segear dig Freja har gifwit,
»tre resor din Gylse förwillad blifwit.
Gagdt; och en tår ifrån ögat nu rann,
och Freja steg opp på blodiga hästen.
Snart den höga, himmelska gästen
1005. för Auras stirrande öga förswann.
Dch Aura allena, mistrostande stod;
hon ropade ut med sorgse mod:
»D, Aura! blodstårar mände du gjuta,
»fast Freja ej ännu will Aura förskjuta.
1010. »Dch än för min Gylse jag kämpa bör,
»fast ringa till Auras frälsning han gör.« —

Så Aura; och åter med rasande mod
hon rusade fram i kamp och blod.
Men Freja på blodiga springaren for,
1015. att lemna gördeln till Auka-Thor.
Till Thrudwang hon kom med dystre håg;

och när nu Thor henne grätögd såg,
 han sade: »Hwi gräter Gersemis mor?« —
 Men Freja ej swarade Uffornas Gud.
 Och åter han frågade henne igen 1020.
 om Nord-Drottin och hans älsfades brud;
 om Jotarne woro besegrade än? —
 »Nej, Jotarne segra.« War Frejas swar;
 det söga i Nuka:Thors tycke war.
 Hans ögon gnistrade margalund, 1025.
 och Guden dem sänkte mot jordens rund,
 då starkt kändes Thrudwang häfwa.
 Men Freja sig mände på springaren häfwa;
 och tyft hon sig satte i Folkwangs sal,
 så tyft, som när Loke des Brysing stal. 1030.
 Men se, of Nuka:Thors ljungande blick
 mång stråle mot Nord-Drottens fjällar gick,
 och trollen flydde i bergens klyfta;
 de trodde han wille sin hammar lyfta.
 Men Guden mindes den ed, som han swurit, 1035.
 och mildare blef han i sin håg,
 när han gördeln Meigingard såg,
 den Freja på kupaiga länderna burit.

Gylfe.

Nionde Sängen.

Aura tillbakatränges. Gylfe angriper. Slag. Jotarne segra.
Winter. Aura fången. Frejas bestydd. Gylfes sorg.
Lofe far till Döds-Gudinnan Hell. Dödar resa i Gylfes
läger. Troll i Bargham. Gylfes Hofkämpar sjunga
om Ragnarök, Gudarnes domsdag. Swart-Alfer.

Stod nu Gylfe i pansarskrud
färdig att dö för sin älskade brud.
Stod han ännu med klappande bröst,
och hörde sin Auras segerbud.
5. Dch Nord-Drottin sade med bjudande röst:
»De gullharpor höje nu sina ljud!» —
Strax Skalderne hördes gullharpan slå;
men welliga toner från strängarne gingo.
Ej kunde till kämparnes hjertan de nå;
10. men gullringar många dock Skalderne fingo.
Dch Swart-Alfer syntes i natten uppfigo,
och blicka på Nord-Drottin då och då;

ej kunde Gylfe den warning förstå;
 ty ännu de warnande mände tåga.

Men se, en Ljus-Alf med gullvingar små 15
 till Nord-Drottin saktelig hwisslade så:
 »Hög Wanadis upp från din Aura for
 »med Gudagördeln till Auka-Thor.
 »Och Jotarne strax, som en åstidiger sty,
 »din Aura mötte wid Lindulag by. 20.
 »Wid Kuortane åter de drabba tillsammans:
 »ej war den striden till Auras gamman.
 »I höstliga regnet och mörkret hon drog,
 »genom djupaste kärr kring fjällar och stog.
 »Hennes kämpar och höfdingar alla omringas; 25.
 »men Auras och kämparnes swärd nu swingas:
 »de höfdingar räddas till nya slag.
 »Des svenner blöda hwar natt och hwar dag,
 »och Aura i regn, i töcken och köld,
 »sig hwilar på marken wid blodigan stöld. 30.
 »Hon mände de Jotar försära:
 »de frid af din Aura begära.
 »Men åter mångdubblade komma de Jotar.
 »Förgäfwes din älskade brud dem motar;
 »sen Wanadis bort ifrån henne for 35.
 »med Gudagördeln till Auka-Thor.«

- Gå Alfén; — men Gylfe i hjertat nu led
han rodnade att ej ännu han stred.
På swennerne sina han hördes kalla;
40. han sade: »I land wi skola nu gå;
»wi skola dö eller Totarne slå.
»Två kämpar mig följ.« — Nu kämparne alla
den manande Nord-Drottén swarade så:
»Glödt är att i huggfärd mot Totarne stå.»
45. Men Gydmannakämpen den ordwise teg,
och tyst han ännu på Nord-Drottén sag;
men hastigt han fram till Nord-Drottén steg;
han sade: »Gj Gylfe mig dömmen som teg.
»Jag tror wäl du mins mina wikingatåg?»
50. »Men ett må du weta, det lärde oss tiden,
»att Totuna-Drottén är mansstark i striden.»
Gå talade kämpen de wisa orden;
men honom swarade Drottén i Norden:
»Jag likwäl minnes sen fordnä där,
55. »att en mig nog emot tie war.« —
Gå Gylfe; och Jarlen som wid honom stod
han swarade åter med trotsigt mod:
»Hwad Gylfe will nog Gylfe förmår;
»stor segren blott är när segren är swår.»
60. Den grande Jarlen talade så,
han wiste att spara sitt eget blod;
men Nord-Drottén trodde den Jarlen ändå,
och sade: »Mig följ blott kämpar två.»

En wink gaf den stolte Nord-Drottin nu
 åt Rumbokämpen och Bländas Son; 65.

de skulle nu gälda Totarnes rån:

den ene ren hade dem gäldat ju?

Och Gylse gick nu med kämparne båda

å nyo att troisa dödar och wåda.

Han följdes af båda kämparnes swenner, 70.

de warit, de woro Nord-Drottens wänner.

För windende bugtiga seglen stå,

till Helsinges Gylses snäckor nu gå;

ej kunde dem Totarne röja.

I land han gick med de Hofkämpar två, 75.

med deras och andra swenner också;

ej länge i hamnen de röja.

Mång frustande springare kämparne förde

på de snäckor, som Gylse tillhörde.

De springare sattes på Uras strand, 80.

dem styrde de swenner med säker hand.

På fältet de blystrande stridswagnar dragas.

Ring bergen de spejande Totarne jagas;

ty Bländas Son han fram mot dem gick, 85.

mång sår han gaf, men ej många han fick.

Öå kämpade Gylse den första dagen,

och Totarne söllo för hämdefflagen.

När kämpar och swenner sig hwilat hade,

den waknande Nord-Drottin till dem sade:

90. »Vårt arbete åter wi börja må;
 »upp! kämpar och swenner att Totarne slå
 Hwar kämpe och swen sin rustning nu tog,
 de rusa kring fär och berg och skog.
 En här utaf rasande Totar
95. sörgästnes nu hämmarne motar;
 de falla de djerswe som mot dem stå,
 och till Wisas ren de segrande gå.
 De särade swenner ej kampen flytt,
 å andra dagen de säras på nytt.
100. De segrande Nord-swenner åter nu hwila;
 men åter de rasande Totar framila,
 de rusade åter mot Gylfes led.
 När Bländas Son det såg wardt han vred
 han sade: »I röfswat från Drottin i Norden
105. »den mö, som honom war trolofswad wordent,
 »men tron ej att Bländas Son ännu glömt
 »hwad trohet och hämd öfwer röfswaren dömt
 Så röt han, och åter i kampen han gick,
 mång sår han gaf och mång sår han fick.
110. Å tredje dagen, förrn himlatanden
 af Dellingur pryddes med rosenfärg,
 stod Gylfe med swenner på Aluras berg,
 och kämparne två, med swärdet i handen.
 Men se, den listige Loke redan
115. wid nattens mörker framilat hade,

till Jotuna: Drottin Loke då sade:

»Här Nord: Drottin gästade länge sedan,

»och Jotuna: Drottin i wapen ej slår,

»fast Gylfe mot honom hämnande går?»

«Så Loke; men Jotuna: Drottin röt, 120.

»sin hvirvande hand om svärdet han knöt,

»och hastigt han sade de orden:

»Välkommen är Drottin från Norden.

»Om Jotars styrka han än hade fått,

»om än den konsten han hade förstått 125.

»mot ormars etter och trolldom sig värja,

»skall likväl hans blod mitt svärd nu färja.

»Mitt svärd aldrig selar, ej rostas det kan,

»och jern och sten som kläde det styrkar,

»och segren det följer när blodet det smyckar. 130.

»Dess trolldom ej sällan Nord: Drottin fann.»

«Så Jotuna: Drottin till Loke röt,

»och upp med de troll från lägret han bröt.

»Han tusende, tusende samlat hade,

»medan natten sitt flor uppå blåhvalfivet lade. 135.

Nu Gylfe den Jotunahären såg
så tallös som knotten kring glittrande våg.

»Och Gylfe sade de orden

till Rumbokämpen och Bländas Son:

»An är icke segren oss ämnad worden; 140.

»dock är icke segren så långt ifrån.

- »I wågen nu båda kring flog en hesta,
 och strax bakom Totarnes rygg eder kasta.»
 Så Gylfe sade; och kämparne två
 145. nu mände de Totar i ryggen gå.
 Men se, de Totar i samma stund
 emot kämparne båda nu gånge.
 De kommo som ulfwar med glupande munn;
 de tänkte nu båda kämparne fånga.
 150. Men Bländas Son den wige framdrog,
 wäl hundrade Totar till marken han slog.
 Och Rumbokämpen med honom framgick,
 den blodlystne gammen god måltid då fick
 af Totars blod och af Totars merg.
 155. Ty Rumbokämpen dem tog på sitt stål.
 Så kastade Thor ju Litur den dwerg
 allt uppå Baldurs brinnande bål?
 Många äro sitta kämpen i detta råg,
 så i Toppeberget många jättstätt man såg.
160. Allena mot tusende Totar han stod,
 sitt slagswård han förde med kraft och med mod

Fram kom der en Tote så stolt och så högh;
 mot honom Rumbokämpen nu flög.
 Den Toten såg att det war ingen lek;
 165. till sidan för Hofkämpens hugg han wel,
 och i ett träd det hugget då kom.
 Strax wände den Toten så snabb sig om,

- till Rumbokämpen han högg igen,
att ena armen tycks lamad än.
- Nu kastade Rumbokämpen sitt svärd 170.
och lopp på den Toten med harm och iswer.
De brottas länge, och hård nu blifwer
och ännu hårdare deras färd.
- Omfrider den Toten till jorden föll,
och Rumbokämpen segren behöll. 175.
- Allena han gick uppå ängen nu,
han klös många hundrade Totar itu.
De rasande röfware länge han motar,
der föllo hans swenner, der föllo de Totar.
- Men tusende Totar kommo ändå; 180.
och Kämpen omsider tillbaka månd gå.
Han sade: »Min seger ej full är worden;
»men ännu bidar er Drotten i Norden.« —
- och åter han stadnade modigen
och flogs med röfvarne länge igen. 185.

Med swenner många månd Gylfe framgå,
han ropade till de swenner så:
»Nu skola wi in på Totarne söka,
»nu skola wi Walhalls Einheriar öka.«
Sagdt; och han rusar i striden så nöjd, 190.
likt Walhalls kämpar, som se med fröjd
hur mjödet strömmar i Odens sal,
då det rinner från swällda spenar

- af Hejdrun, den get med silfverhår,
 195. som wid Leradstrådet der står,
 och äter af trädets fastfulla grenar. —
 Ho känner ej här om de wisas tal?
 då rinner, då forsar det röda mjöd;
 så rann också blodet så het och så röd.
200. Med hujgeldens lågor, med åffornas dån
 går stridswagnen fram mot de rasande Jotar;
 på honom nu sitter Gjällarnes Son,
 och swärdet han swänger, och trollen han motar.
 Men Jotuna-Drottin han skåda får
205. hwar lik han som gräsfrön omkring sig får;
 från Gylses stridswagn han ledswennen fäller,
 han sparar det frustande spannet ej heller.
 Med rasande harm det Nord-Drottin ser;
 från blodiga stridswagnen rusar han ner.
210. Han ropar: »Jag ser att det ensamt mig gället.
 »Här röfware! Gylse allena sig ställer,
 »till enwig Lutas brudgum dig ber.«
 Så Gylse sade, och hof sitt swärd;
 med Jotuna-Drottin kom han i färd.
215. Tillbaka mände han röfwaren drifwa,
 och stora och många får honom gifwa.
 Men röfwaren kallar på flera troll:
 de kommo kring Gylse från alla håll.
 Och äter nu Gylse tillbaka mänd wifa;

ty skylan kan äfwen den modige swifa. 220.

Men Gylfe roppte till swennerne så:

»Hit swenner! här skolen I blodsgille så.» —

Och många swenner då wände swara:

»Der wilja wi gerna med Gylfe wara.»

Sagdi; och nu rusade swennerne fram 225.

wid Gylfes sida i blod och i dam.

Stor dödsgåld då af dem hos Totarne gjordes:

så Totar emot dem nu kämpa tordes.

Det blåa skälet de färgade rödt:

så sådana män hade Totarne mött. 230.

Nu Gylfe skölden ifrån sig lade,

till Totuna-Drottin de ord han sade:

»An en gång hwarann wi försöka må.»

Han rusade fram mot röfwaren då;

och röfwaren tänkte nu hugga stort: 235.

sin stridsyxan wänd han upplysta,

så tung som en wärlig klysta.

Men Gylfe sprang inpå honom så fort,

och redan om lifwet han röfwaren tagit;

att Nord-Drottin honom till marken slagit, 240.

det fattades nu för wiffo blott föga.

Wilde gnistrade Totuna-Drottens öga;

och gnistor derur så tätt föllo ner

som när skogseldens lågor man spraka ser.

De brottades länge, de brottades grymt, 245.

starkt mände de båda mattas och säras.
 Af sparkande hålarne marken säras,
 att uppstigna dammoln solen bortskymt.

Kommo mång Jotuatroll med larm:

250. Sju grepo i Gylses hotande arm,
 tolf grepo om lifwet, och tolf om hans länder;
 de sletu nu röfwaren utur hans händer.
 Och Jotuna: Drottin sig undandrog
 med trollen sina i mörkan flog.
255. När Loke det såg, han rasande sade:
 »Den feghet jag dig icke tilltrott hade;
 »men åter din lycka du pröfwa må.
 »Ny här skall jag samla, att Gylse tvinga,
 »mång härar af troll, skola Gylse omringa.«
260. Den listige Loke talade så,
 mång tusende troll han samlade då.

Och se, de Jotar framensode åter:

- på flåsande springare kommo de fram.
 Kring fältet rullade hwirflar af dam;
 265. men Nord: Drottin ej sig försträcka låter.
 Han såg hwar Jotuna: Drottin red
 allt uppå en häst lil skylippon höga,
 han sprutade eld ur mun och ur öga,
 och frustande fram öfwer själlen skred.
270. Hware steg han tog med samnstjocka skor

det ljud som en åstfräll af Muka:Thor.
 Och manen, som hängde på bringan ner,
 var wäl åtta alnar, om icke mer.

När Gylfes swenner mot honom framryckte
 allt på sina springare små, 275.
 man dem endast myror då wara tyckte,
 som kråla kring björnen än upp och ner,
 när på deras stack han månd brummande gå.

Förfärligt man striden nu wega såg,
 och blodet flöt liksom hafswets wåg. 280.
 Der lågo på sältet de stinkande liken
 ej olikt den insjö, som utorkat har:
 ej mera man finner den ekgröna wiken,
 ett stinkande träsk är endast qwar.

Och Gylfe sitt swärd förtwifladt nu swängde, 285.
 de röfwares här inpå honom trängde.

Och Jotuna:Drottin allt längre framred,
 han krossade Gylfes kämpande led.
 Ej någon nu stod mot honom försann,
 han klöf i hwart hugg både häst och man. 290.

När Gylfe det stora mansfallet såg,
 han röt till trollet med rasande håg:
 »Rid hit allt efter höfdingasöd,
 »så will jag dig kasta från gångaren ned.« —
 Så Gylfe; och fram han nu rusa wille, 295.

- allt uti det blodiga korpagille.
 Men tusende Jotar på honom framrusa,
 högt mände bakom honom pilarne susa.
 Förfärligt de sina blodlansar höslo,
 300. tolf wegte der opp när tre blott föllo.
 Alf Gylfes swenner ej mången war,
 som ej stora sår från den striden bar.
 Omfider de måste för mängden wika;
 men Gylfe röt, när han detta rönt:
 305. »Hwad! kunna sin Drott de Nordkämpar swika?
 »Som legottälar jag eder ej löaf.» —

- Men se, en Ljus: Alf med gullwingar små
 mot Gylfe nu slög och hwistade så:
 »Till snäckorna hast; ditt mansfall är stort;
 310. »till snäckorna hast; jag redo dem gjort.
 »Der ligga de swenner, som höra dig till;
 »dem fånga de Jotar om löswa du will.»
 Så Alf'en talte till Gylfe då;
 men ännu månd Nord-Drott'en tvekande stå.
 315. Men Alf'en hwistade åter de orden:
 »Se, Rumbokämpen särad är worden,
 »och swennerne kunna ej mera strida;
 »de på snäckorna Gylfe nu bida.
 »Med buller och gny de på snäckorna gått,
 320. »de räddat de wapen, som rädda de fått.
 »De frustande springarne dit de föra;

»med hängande stridswagnar, som dig tillhöra.«
 Så Alf en till lofnande Gylfe nu sade,
 han upptog den sköld, som Gylfe bortlade;
 han den mot det smattrande pilregnet höll, 325.
 som på återtagande Gylfe nu föll.

»Dy se, till Gylfe i blod och dam
 sprang Bländas Son den wige nu fram.
 Han ropade högt till Nord-Drottin så:
 »Drott! fort uppå suäfforna återgå 330.

»De Jotuna-kämpar jag bjuda will
 »till enwig, om någon har mod dertill.«

Hans ord med glädje Nord-Drottin hörde,
 han sade till bedjande Hofskämpan så:
 »Ja, uppå ditt ord jag drifvar gå; 335
 »du ofta ut faran mig förde.

»Men låtom oss följas båda två.« —
 Så Gylfe till Bländas Son nu sade.
 Ej längan wäg de nu wandrat hade,
 förrn tusende Jotar öfwer dem föllo; 340.
 men högt de wapnen emot dem höllo.

Dem Bländas Son till enwig hörs mana;
 men enwig det war icke Jotarnes wana.
 När kampens blodiga lön det gällde,
 de tie mot en i striden ju ställde? 345.

Stäck der nu Bländas wige Son,
 och wägen med lif han höljde.

- Han allt efter Nord:Drottens följde,
 som gick tillbaka ej långt derifrån.
350. Och Hofkämpen under det blodiga bad
 likt Ragnar nu sitt Bjarkamal quad.
 Han sjöng hur fordom i kamp han dragit,
 och Nord:Drottens fiender slagit.
 Och Jotarne efter Hofkämpen gingo;
 355. men sår både stora och många de fingo.

- När Gylfetill stranden med Hofkämpen kom,
 röt Hofkämpen: »Drott! på snäckan nu illa!
 »min arm tar swar ännu ej hwila.« —
 Och nu han mot Jotarne wände sig om;
 360. som rusade ned på den blodiga stranden,
 så tallöse som den glittrande sanden.
 Och Bländas Son allena der stod,
 höljd utaf sår och höljd utaf blod.
 Men Gylfe, på snäckan, sin hwila förtröt,
 365. och hastigt till Bländas Son han röt:
 »På snäckorna åter nu hasta.« —
 När Bländas Son af ropet sörenam,
 att Nord:Drottens hunnit till snäckorna fram,
 han wände i böljan sig kasta
 370. och fram till Gylfes snäckor han sam.
 Nu sprungo de Jotar i böljorna blå,
 ty kämpa-öfveln dem fattade då;
 mång blödande swen de månd fånga.

Och Gylfe som uppå snäckorna stod,
 med kämpar och swenner i sår och blod; 375.
 han gaf dem sitt affked med pilskurar många.

Och hafwets Drottning, den wäldiga Kan,
 drog så tyst sitt nät öfwer böljornas ban.
 Mång blödande swen ned till sig hon tog:
 hon älskade Nord-Drottens swenner nog. 380.

Ej wille hon Totarne skulle taga
 de kämpar, som sår för Gylfe månd draga.
 Och Älgir desz make och hafwenas Gud,
 han gaf sina nie döttrar det bud:
 »God Bör till Nord-Drottin gifwen, 385.

»hans snäckor nu fjerran driswene!
 Sagdt; och döttrarne nie då
 öfwer lifsadda strandböljan gingo,
 de slogo på böljan med fingrarne små,
 och Gylfes snäckor god Bör nu fingo, 390.
 och gungade fjerran på böljorna blå.

Nu snäckorna gingo på mörkan wåg
 tillbaka; — den grande Jarlen det såg
 der han låg att de andre bewaka.
 Han swäbande sade: »I kommen tillbaka? 395.

»Ej ringa I segrat på detta tåg!« —
 Så Jarlen sade med hänande blick,
 och hem på sin drake med Hofmännen gick.
 Han satt nu alltfedan så stolt i sin borg,

400. och hade för Gylfe blott föga sorg.
 Men Forlens hänande ord förtvöt
 den stolte Drotten i Norden.
 Han sade: »Mitt blod förgäfves ju slöt!
 »Ej nog; — jag äfwen hädad är worden!«
405. Och wrede hörde hans swenner derpå,
 den grände Forlen dem hädat också.

- Men Gylfe med kämpar och swenner nu drog
 till Signilds D, der han lägret uppslog.
 Och kämparne sade: »Du drage nu hem!«
410. Men Nord-Drotten rodnande röt till dem:
 »Jag swor för de helige Diar,
 »jag swor ju wid Gudarne alla,
 »att sjelf i mitt blod jag will falla,
 »om blott jag min älskade Mura befriar!«
415. Så Nord-Drotten röt till kämparne då.
 Den oppväckta björnen ryter likså,
 när han rusar emellan de mofiga tallar
 och uppå sin hwilande maka tallar.

- Men Wintren Windswales son man såg
 420. å nyo börja sitt sorgliga tåg.
 Kallbröstad och grym han alltid war,
 lik Drons Förste, hans faders far.
 Och Wintren nu mände bring fjällen fram
 han

Han andades tungt öfver böljan blå,
 och stelnad den hwitnande böljan låg. 425.
 Snart dalen drog sin lifflädnad på,
 snart lunden i rögråt månd wid honom stå.

Och Mura, Gylfes älskade brud,
 stod ännu i kampens blodiga strud.
 Men hennes blodiga kämpar nu fly 430.
 från stad till stad, och från by till by.

Och Totarne samlas allt mer, allt mer:
 omsider sig Mura allena ser.
 Likt wandrarn, när höstdimman falla 435.
 kring gulnade fälten sig sänker,
 och träden och klipporna alla

för ögat försvinna i dimma och röcken
 han ensam, ensam sig tänker
 i hela werldsrymdens öcken.

Han hör endast bullren, som skalla 440.
 kring fjällen, men icke han ser
 en enda solstråle blicka ner.

Så Mura sig ensam i werlden såg,
 och hörde blott bullret af segrarnes tåg.

Och Mura mände förtwiflad der stå 445.
 och sjöng till sin sfermade Gylfe så:
 »Gylfe! din brud du förblöda låter.

- »D kom! — förrän wintrens isöga gråter
 »wid wårens warmare andedrägt,
 450. »wår bröllopsfadla ju redan är släckt?
 »Min Gylse, min älskade Gylse kom!
 »min brudgum, min älskade brudgum wänd om!
 »Hwar är du? — se stogens klagande dufwa
 »der hon styr mellan stormarnas ilar,
 455. »hon trångtar ju efter den tufwa
 »der den sludda makan sig hwilar?
 »Min Gylse, min älskade Gylse kom!
 »min brudgum, min älskade brudgum wänd om!

- Gå Nura qwad med snystande röst.
 460. Starkt swedo de gapande såren
 wid den bittra nedströmmande tåren.
 Men fast hennes tårar månd flyta,
 dock flammade lika högt hennes bröst.
 Gå brinner ju under höljornas yta
 465. den klara stjernans speglade bild
 i dallrande sten mera härlig och mild.
 Men Gylse stod redan på fjerran stranden
 och såg blott af Nura den winkande handen.
 Likt ett berg af flygsand i sommarens dar,
 470. när Nordanstormen deröfwer far,
 det sänder de yrande sandhvirflar fram
 och höljer dalar och ångar med dam.
 Gå rusade fram nu Jotarne alla,

öfwer Nura och Nuras kämpar de falla.
Den blödande Nura röstrarne togo: 475

för Jotuna: Drottin sin fånge de drogo.
Den frid och frihet hon röfwaren bad,
hon skälsde af harm som aspens blad.

Men Jotuna: Drottin, stolt i sitt hjerta,
nu lög åt den blödande Nuras smärta. 480.

Han sade: »Jag will dig i fatnen trycka;
»min kärlek skall warda Nuras lycka.« —
Och blodet stelnade i hennes bröst,
liksom bäckarne små i senan höst,
när hon såg det stora trollet der nalkas: 485.

ej war stor gamman med honom att skalkas.
Hon tänkte allt på sin Gylfe då,
och upplyste ögat mot himmelen blå.
Hon ropte: »O Freja! hwi röfwar du?
»Förbarma dig öfwer din Nura nu.« 490.

Så Nura; hon vågade högt ej klaga;
hon vågade knappt en suck nu draga.
Men högt det skäggiga trollet lög,
sin blödiga famn kring Nura det slog.
Men Freja, hjertats Gudinna, 495.
för hwilken de ädlores offer brinna,
hon satt i Folkwangs gyllene sal,
hon hörde Nuras suckar och qwal.

Hon hastigt till Gefion sade de orden:

500. »Fort! Slog till den häfswande mön uti Norden.
»Tag henne ur blodiga röfwarens famn,
»och blända den röfswarn med Auras hamn.»

Så Freja; och Gefion hastigt stod opp,
hon sägglehamn tog; med ilande lopp
505. på wintermolnens lifwagn hon for
till de snöiga fjällar, der Aura bor.

Hon såg hur Jotuna-Drottin stod färdig
att samna sitt rof; ej war han det wärdig.

Nu Gefion hwissar till Aura sitt namn,
510. och slog kring Aura ett moln så ljus.

Hon ställde af Aura en iskall hamn
för Jotuna-Drottin, som blindt förtjust
den tryckte uti sin blodiga famn.

Och Gefion upp med Aura for
515. till Folkwangs sal, der Wanadis bor.

Men Auras kämpar lades i band
af den blodiga röfwarens hand.

Få swenner ännu sig räddat hade
till Gylfe de ilade glade.

520. Men när Aura nu trädde i Folkwang in
månd Freja henne till mötes gånge;
hon sade: »Wälkommen i salen min.
»Här finner du hjeltar och tärnor många,
»som alla beundrat striden din.

»Jag har dig räddat ur röfwarens famn; 525.

»han kyßer nu blott din iskalla hamn.

»Om Gylfe sin Nura värdig blifwer,

»jag Nura åter till Gylfe gifwer.

»Men än han den kraft och den storhet ej har,

»att wara sin älskade Nuras förswar. 530.

»Och ännu måste Nord-Drottin strida,

»och ännu måste Nord-Drottin lida.

»Dock förr än hans segerdag man har sett,

»ej Gylfe må weta det under, som sett.»

Så Freja talade himmelske blid, 535.

och Nura sig bugade för den höga.

Mång tårar tillrade från hennes öga;

hon kände i hjertat båd lugn och strid,

hon såg båd den flydda och kommande tid.

Men Wanadis tog nu Nura wid handen; 540.

en eld sig tände i ådrorna då,

som Nura ej känt i Nordliga landen.

Men Wanadis sade till Nura så:

»Här främst du bland tärnorna sitta må.

»Så skön, så tapper en mö som du 545.

»har aldrig i Folkwang sutit ännu.»

Så Wanadis sade; och Nura neg,

och blyg och ödmjuk i högsätet steg.

Der sitter hon nu i tärnornas ring,

550. och hör dem glamma så glade.
 Men Nuras tankar swärma omkring:
 hon minnes den brudgum på fjällen hon hade,
 hon minnes de ord, som Freja sade.
 Hon väntar hwar dag, hon väntar hwar natt
 555. att höra från Gylse ett bud mera gladt.
 Hon aldrig, aldrig förglömmar sin wän,
 och önskar blott komma till honom igen.

- Men Gylse låg uppå Signilbs ö,
 ännu omhvärfd af den islagda fjö.
 560. Alltjemt på sin Nura han tänkte;
 han såg hur deß snösfällar blänkte,
 han såg de grönkädda stogar derpå,
 och Gylse i hjertat ropade så:
 »Jag swor inför de helige Diar,
 565. »jag swor ju wid Gudarne alla,
 »att sjelf i mitt blod jag will falla,
 »om ej jag min Nura befriar.
 »Nu är hon ju tryckt i röfwarens armar,
 »och öfwer oss ingen Gud sig förbarmar!«
 570. Så Gylse röt; ingen tröst han fick.
 Den yrande Jarlen ju från honom gick?
 Och Gylse så stum utan tröst der låg;
 hwar kämpe på honom betydningfullt såg.

- Men Loke den listige log så glad,
 575. och hemstkt som en gäst denna sång han qwad:

»Sett har jag, Wanadis! hwad du gjort;
 »men icke ditt swel skall gagna dig stort.
 »Du Nura tog ur segrarens famn;
 »men Gylfe det böte: förswinne hans namn!
 »Till Hell skall jag gå; min dotter hon är, 580.
 »min hjelp skall hon wara, hon döds kronan bär.
 »Hwad Totarnes swärd ej nederlagt,
 »skall falla för Hells och dödarne makt.« —

Så listige Loke; — och hemstt han log,
 på foten de lustiga trollstor han tog. 585.

Sin fart han mot Nordan nu wänder.
 Han gick öfwer dal och berg och skog,
 till Dödens hosborg han ilande drog.
 Han gick öfwer töcken, han gick öfwer wåg,
 i dygnen nie med ilande håg. 590.

Till gullbyggdan Dödsbro han länder,
 der som Gjallar-å den djupa
 med fragga och dån mände stupa
 allt emot de kullriga stränder
 af murknade menniskotänder. 595.

Här Modguder, waktmön, han såg,
 som wid swarta ben-ledstängen der låg
 wid sin båga, så tyst och allena,
 hwars sträng war gjord af en Jättes sena.
 Men Modguder känner sin Drottning's fränder; 600.
 han sade: »Förfärligt snabbt är ditt tåg.

»Jem skaror af döde i går här foro;
 »men ej så snabbe på foten de woro.«
 Så Modguder sade; men Loke for fram
 605 på nordliga wägen i töcken och dam.

- När Heliurs boning i sigte han fick,
 en rytande hund emot honom gick.
 Med öppna gapet han mot honom stod,
 hans bröst war bestänkt med fragga och blod.
 610. När Loke han såg, han wände strög om.
 Nu Loke till ryggknote gallret kom,
 som Heliur, dödens boning, inhägnar.
 Gj tarfwades kalla på wäktaren,
 som annars en främling det egnar;
 615. ty grinden flög opp förrn han kallades det,
 och grinden sig slöt på hans häl igen.
 De grindarna äro så breda och höga,
 deras jern äro fasta, men äro ej tröga;
 två gånger har ingen dem öppnat än.
 620. Och rummen äro der nie till tal;
 dit komma de sordöde alla,
 som ej dömmas till Hwergelmers qwal,
 som i Midhöggs mörker ej falla.

I höga lofssalen stod Loke ren;
 625. deß murar äro af menniskoben.
 Mång tusende skuggor arbeta derpå;

den mur, blir wäl aldrig fullfärdig ändå!
 En dödsfalle hängde som lampa der,
 des olja af dwergspeck sjuden är;
 och dystert och sorgligt war detta sten, 630.
 som månans, när höstmolnet regnar.

Men Loke gick fram i den dimmiga natt;
 sin dotter han helsar. — Hon märkte det föga
 der wid swarta likstensbordet hon satt.
 Men slutligt hon öppnar sitt halssläcka öga, 635.

och drog en smil så matt, — så matt!
 Blott illa sin gästande far hon undsägnar;
 ty illa hos Hell är gästningen gjord.
 Des knif heter Swält och Hunger des bord;
 des sal heter Skrän och Swinsot des säng, 640.
 Sen heter des piga och Sångdöd des dräng.

På en thron af hörselben Hell mände sitta;
 halfhvit, halfblå är des skumpna hy.
 Hennes dunkla ögon så stelt framtitta,
 som månans bleka, halfröjda Ny, 645.
 då han står uti hinner af dimma och sky.

Hon satt der uti sin Drottningstrod:
 des mantel är sydd af hjertsäckars hud.
 Ett smycke uppå sin fötlösas barm
 af dödas ögonstenar hon bär; 650.
 ett smycke hon på sin knotiga arm
 af dödas ögonhår fläta plär.

och kronan, som hennes hjesa klär,
af gulbruna grafmaskar slingrad är.

655. Ej Drottningen steg från sitt likstensbord;
ty jemt och ständigt hon äter:
en ewig hunger den magra fräter.
Men Loke talade många ord
med hemliga tecken; ty HELL aldrig hörde,
660. hon är som den falla fjällmassan döf.
Dock Lokes tecken till smil henne rörde.
Du hwissade HELL; — hon ej tystnaden störde;
hon hwissade likt det praflande löf,
som vinden kring ätthögen förde.
665. Men af benrangel hopar på hopar
med hållkade ögongropar,
på golswet wankade ner och opp.
Så dystert sig rörde den långsammas tropp!
De sofwande gingo, och aldrig de wakna.
670. De oklädde gingo, så blotta, så nakna!
Blott wårdslost wivad krind medjan en hwar
af mulnad swepning en gördel bar.
och brandgul en hane på thronen satt
tätt bakom Dödsdrottningens rygg.
675. Han slagade med sin winge så matt;
han gol. — Hans röst war så hes och stygg
Hans röst war så hemst som stogstrollens skatt.
då de helsa wandrarn om Julenatt.

Han gøl hwar gång som Drottningens tärnor
inträdde med nykomna skuggors hop. 680.

Dans ögon då glänste som stoft af två stjernor,
sen gömde de sig i sin mörka grop;
och åter han gaf då ett dödningsrop.

Men se, i Heliurs mörka natt
nu främst på gyllene hyende satt 685.

den gode Baldur. Bland Gudarne alla
den hafte. Han mände för Misteltein falla,
allt genom Höder, hans blinde bror.

Det war stor sorg för Gudarnas mor! —
Den listige Loke mänd Misteltein rikta, 690.

han för sitt swel nog en gång skall plikta.
Och Baldurs Nauna satt wid hans sida;

hon med sin älskade Baldur dog,
hon med sin Baldur till Heliur drog.
De båda på Gudarnes dom nu bida: 695.

den tyeliga dag är för dem så fäll!

Då skola de båda slippa från Häll;

med alla de gode de wänta båda

att snart den härliga morgon skåda.

Ut sin dotter Loke nu tecknar åter,
sin hwäsande röst hon då höra låter. 700.

Son hwiskar: »J Dödar nu swingen

»den swarta, mördande wingen

»öfwer Gylfes snöklädda fjäll!

705. »Uppstigen, I dödar! uppstigen,
 »inwigen, I dödar! inwigen
 »ett wälkommet offer åt Hell!
 »Gj må hjelten i Walhalla gästa!
 »Gj må hjelten till Oden gånga.»
710. »Hell skall Nordswenner fästa!
 »Hell skall Nordswenner fånga.« —

- Sagdt; och den sorgliga benrangentropp
 med murknade knotor nu hördes klappa.
 De drogo de grinande käftben opp,
 715. som hängde på halsen så slappa.
 De hwiskade alla till hwarann;
 ett ljud af de röster man höra kan
 när winden suckar i löfffallen topp:
 »Gj skola Nordswenner gästa
720. »hos Oden bland kämpar många;
 »ty Hell skall Nordswenner fästa;
 »ty Hell skall Nordswenner fånga.« —
 Så dödarne sade och rusade ut;
 deras fart war som höststormens sorgliga tjul
725. Och Draupnir med skrumpna mogen,
 på en blodsky af dödarne dragen,
 han förde det nattliga mordfåget an.
 Den rysliga hären till slut
 upp till Nord: Drottens läger nu hann.
730. De fällde om natten, de fällde om dagen

mång hurtig yngling, mång senig man;
än ingen de slagne talja law.

De trollen woro så mörka och små;
de togo dödsbådarns stegnad på.

En hwar med sorgligt surrande wingar, 735.
och med lilklukt kring såltet sig swingar.

På kämparnes hjälm de satte sig då,
de mordlystna trollen mång offer månd slå.

De rasade fram öfwer dal och fjäll,
de mörda hwar morgon, de mörda hwar qväll. 740.

Så såg man de män och ynglingar falla;
de föllo förutan hjeltebragd alla.

Uti en bautasten af de sörjande kära
månd säga för werlden: »De föllo med ära.«
Likt fången som släpas wid segrarens wagn, 745.

Likt slitiga myror, dem björnar förtära,
när sitt lilla bördfulla agn
till boet med möda de bära;
så föllo de kämpar båd natt och dag
för dödstrollens mördande slag. 750.

Uti Digerdöden man rasa såg,
Kring Gylfes borg mera grym och wred,
när fordom han gick öfwer land och wäg,
likt en hungrig ulf i mördande tåg,
som mättad slår alla hjordar ned, 755.
och täcker med lik den blodiga hed.

Kom der nu bud för Gylfe in:

- »Se, stråddöd förhärjar nu hären din.
 »Atan hjeltars namn, utan hjeltars gagn,
 760. »den släpas likt fången wid segrarens wagh.
 »Din yrande Jarl ej aktar dertill,
 »din sista kraft han förspilla will.« —
 Så budswennen sade; men Gylfe teg,
 en dödlig blekhet i anletet steg.
765. Ej såg han ännu den Jarlens willa;
 ej heller han wille sin här förspilla.
 Men budswennen ännu otålig war,
 han sade: »Hwad gifwer mig Gylfe till swar?
 Och Gylfe såg på den lifsådda jorden,
 770. och sade till budswennen dessa orden:
 »Wäl ser jag min egen skada och wåda;
 »men icke dertfore min Jarl kan råda.
 »Ty låtom ofß offra till Ulka-Thor,
 »han gångdöd afwänder; hans makt är stor.
775. »Han kan med en bligt från sin Mjolner allena
 »den förgiftade Nordlusten rena.« —
 Till budswennen talade Gylfe så;
 och budswennen mände till Diarne gå.
 En reningsfest de alla tillredde,
 780. till Ulka-Thors altar mång offer de ledde.
 Men såfångt de ropte på Ulka-Thor;
 ty han wid sin hammar den eden ju swor:

att Mjolner för Gylfe ej lystas skall;
förrn Gylfes öwän hämnar hans fall.

och Gylfe stödd wid skölden nu satt, 785.

Bland störande kämpar så blef och matt.

ett rysligt mörker honom omsluter;

likt winterstarbraket's långa natt,

då på Lappens fjällar solen uppskjuter

allenast wid middagens timma 790.

en döende, blodfärgad strimma.

och Loke den listige smilade då;

ty Gylfes plåga war alltid hans gammalt.

Nu kallade Loke de troll till samman, 795.

som uti hans frändskap och wälde stå,

och till de trollen han talade så:

»I fränder! som glädjens åt rof och skador,

»Er skyn den att taga wargar - hamn på.

»Er skyn den att draga kring hedar, kring lador;

»nu Gylfes hjordar I slagta må, 800.

»nu Gylfes hjordar I skolen slå!»

Så Loke; och trollen rusade ut

i wargars skepnad, med wargars tjut.

Mång dragare stark och fet och frodig

der låg nu i bondens stall så blodig. 805.

och Loke med skadesfröjd då såg

på Wargatrollens mördande tåg.

Nu pustade Nord. Drottin mången gång
 hans dag war så mörk, hans natt war så lång.
 810. Och stormande röt han till Skalderne sina:
 »I sjungen mig nu en ryslig sång,
 »en sång så ryslig som sorgerna mina;
 »han döfwe de suckar, som kring mig hwina!
 Så Gylfe de bleknade Skalder bød;
 815. men bleknade Skalderne tego.
 De sågo Nord. Drottens stundande död.
 Men fram nu Gylfes Hofkämpar stego;
 en hwar i handen sin gullharpa tog,
 och wildt på de dallrande strängar han slog!

820. »Om Gudarnes dom
 »Om Gudarnes fall
 »qwad Wola; — ty skall
 »nu sjungas derom.
 »En gång, blott en gång
 825. »hör den wisas sång.

»Blodstid och dråpstid!
 »Se, bröder mot bröder,
 »se, barn emot fäder
 »nu rusa till strid.
 830. »Dud tid och stormtid!
 »Den sol, som nu glöder,
 »i blodmoln sig kläder.

»Sagen

- »Ingen sommar blid.
 »Intet bröd, ingen frid!
 »Tjumbul-winter tre år: 835
 »ej sommar, ej vår!
- »Högt Heimdall mänd lyfta
 »sitt skallande horn!
 »Nu häfwar hwar flyfta!
 »Det tjufer; det skakar 840
 »de gullräckta torn
 »kring Walhallas borg.
 »Det tjufer, det brakar
 »kring Gudarnes borg.
 »Ur sönn och ur dwala 845
 »nu Gudarne wäckas.
 »Wid Gjallarhorns dån
 »Gudinnor förskräckas!
 »Med Wishetens Con
 »går Oden att tala. 850
 »Sill Nimer han will;
 »men råd han ej får.
 »Han hinner ej fram!
 »Se, skälswande står
 »redan Dgdrasil 855
 »med wofigan stam.
 »Högt suckar och susar

»Deß werldsgamla topp;
 »och Örenen han rusar
 360. »förfärligen opp.

»Hwad göra de Gudar?
 »I gyllne skrudar
 »till Sings de ju gå.
 »Hwad gör nu den Alf?
 365. »Hwad gör nu den dwerg?

»De hånne ju stå
 »i dörrarnas hwalff
 »af de öppnade berg?
 »Nu Jordenes kropp
 370. »som aspbladet skälfwer.
 »Nu skogen rycks opp.
 »Se, Berget sig hwälfwer
 »på omkantrad topp.
 »Wår jord och wår himmel
 375. »gå allt i ett hwimmel.

»Ken hafsgunden gungar!
 »Ho kommer wäl nu?
 »Ha! Midgardisormen
 »sig uppwältrar ju?
 380. »De wågor han slungar
 »långt högre än stormen.
 »Och himmelens rynd

- »och wågen är skymb
 »af det gift, som han spyr.
 »På höljornas bryn, 885.
 »som skummar och fraggar
 »mot natthöljda skyn,
 »dödsfkeppet framwaggat,
 »och Loke det styr
 »mot en häswande jord, 890.
 »utrustad till mord.
 »Dch Eldwerldens här
 »besättningen är
 »på Nagelfars bord.
 »Från Öster sig samla 895.
 »de barn af den gamla,
 »som i jernskogen satt.
 »Nu är Gudarnes natt!
 »Nu Gudar det gäller!
 »Hör Garmur nu skäller; 900.
 »han rusar ju ut
 »ifrån Gnipa-hällen?
 »På häswande fjällen
 »nu Fenrer sig ställer
 »med rasande tjuet! 905.
 »Den Ulfwen blef född
 »till mord och till lif.
 »Den Ulfwen blef gödd

»utas fegas lif.

910. »Och utur hans öga
 »och utur hans näsa
 »de eldslågor fräsa
 »mot himmelen höga!
 »Widt gapar hans mund!
 915. »En läst han nu ställe
 »mot himmelens rund;
 »ned mot jordens grund
 »den andra han fällt.
 »Nu månen månd strida
 920. »i gapet det wida.

»Från Sydligan werld
 »nu Gurtur framtågar;
 »hans brianande swärd,
 »som solen ju lågar!

925. »Hans här skall nu strida
 »i kampen den sista:
 »på Bifrost de rida,
 »och Bifrost månd brista!
 »Då stenklyftan knakar!
 930. »Då wågorna brusar!
 »De Jättar framrusa,
 »och himlen nedbrakar.
 »Ej skonar han nu:
 »han remnar itu!

- »Men heligste port 935.
 »står på heligste ort;
 »den Walgrind månd heta.
 »Men ingen lär weta
 »när Gudarne må
 »igenom den gå; 940.
 »ty wid Gudars dom
 »uppriglas des bom.
 »På slätten Wigriðer,
 »wål hundra mil lång
 »och hundra mil bred, 945.
 »di dånande språng
 »för Gudarnes led
 »då Oden fram rider.
 »Not Fenrer han strider,
 »sin Sugner han brukar; 950.
 »men Ulfwen omsider
 »dock Walguden slukar!
 »Dch Frej, som har gett
 »sitt swärd för sin mö,
 »för Surtur månd dö. 955.
 »Sitt fall han beredt;
 »så wittna de kloke.
 »Dch Garmur och Thyr,
 »och Heimdall och Loke,
 »de strida nu alla; 960.

»och ingen nu fry,
»men hwar måste falla

»Men Oden ej ämnas
»den ringares hån.

965. »Hans död skall nu hämnas
»allt utaf hans son.

»Den härlige Widar
»ej höjer sin röst;

»men icke han bidar

970. »på Ragnaroks slut,
»han sänker sitt spjut
»i Jättungens bröst.

»Likt hvinande stormen

»nu Asa-Lhor går

975. »emot Midgardsormen.

»Med Njoluer han slår:

»och Formungand redan

»ej mera sig rör!

»Af ormgiftet sedan

980. »Hlodynias Sou

»nie steg derifrån

»nedsjunket och dör!

»Nu solen månd släckas;

»hon svartnar allt mer!

»I hofsgrundens öden 985.

»sänks jorden nu ner!

»Kring himmelen sträckas

»de giftiga töden.

»Nu stjernorna falla;

»nu flockna de alla! 990.

»Och Gurtur utsträcker

»sitt lågande swärd:

»mot himlen det räcker;

»snart är han förtärd!

»Nu flammor, nu brinner, 995

»till intet försvinner

»nu hela vår werld! —

»Se Nidhögg; — med hot

»han länge månd gnaga

»på Ygdrasills rot. 1000.

»Han skall nu bortdraga

»med nidmännens här.

»På nattswarta wingar

»han lifen nu bär,

»och bort han sig swingar 1005.

»der Hwergelmer är.

»All ormyggar står

»den rysliga boning

»den solen ej når.

»Och utan förskoning 1010

»de onde der må
»i ormetter gå!

»Gå Gudarne falla,
»så mörkna de alla!

1015. »Men renade bygden

»kan icke förgås;

»till ewiga bygden

»hon gästbjuder of.

»Ue swallande sjön,

1020. »som allting omgifwer,

»upptiger så skon

»den ewiga Dn.

»Hon alltid förblifwer

»så härlig och grön.

1025. »Lif och Lifthras då

»utur Nimers fött

»skola båda gå;

»och morgondagg föde

»de mennifcor två.

1030. »Den dygdiges loff

»då warder så säll

»uppå Nida fjäll.

»Fri är han för brott,

»fri är han för qwal

1035. »uti Simles sal.

»Der lyser så skär

- »den gulldotter röda,
 »som Solen månd föda,
 »sörn slukad hon är.
- »Dch dit man då bidar 1040.
 »de älfade bröder:
 »båd Wale och Widar,
 »båd Magne och Mode;
 »och Baldur den gode,
 »och godtrogne Höder. 1045.
 »Dem qvalen ej hinna:
 »I gräset de finna
 »de galltaflor då,
 »som Gudar månd få. 1050.
 »Thors ätlingar lära
 »hans Mjolner då bäca.
 »Der skola de bo,
 »och tidd sig påminna
 »de forntida öden,
 »med lugn och med ro 1055.
 »för qwalet och döden.«

Så sjöngo de Hoflämpar alla,
 och tankfull hörde nu Gylfe derpå.
 Han kunde ej mycket af sången förstå;
 ty tusende werop kring honom månd skalla. 1060.
 Dch Gylfe nu hördes befalla

de wise Giarne fram att gå.
 Han Hornornas wilja speja tänkte,
 en forskande blick han på Giarne sänkte;
 1065. men se, de wise Giarne tego,
 med handen bloet tecknande då och då.
 Och swarta Alfex ur jorden nu slego
 med sakta stämman sjungande så:
 »Litet månd offren er båta,
 1070. »litet ju Gudarne mäktat
 »med höga Hornorna twista;
 »för de wäldiga allt förgås.
 »Kämpa och blöda och gråta,
 »i hunger, i stråddöd försmäktat,
 1075. »ware det första, det sista.
 »Ho skref det för oss?« —

Så Alferna sjöngo, och nu de tego,
 och åter i öppnade jorden slego.
 Och Gylse röt med stolthet de orden,
 1080. det skallade högt uti Norden:
 »Wälan J Gudar! Er ättling må dö;
 »men än skall han kämpa för sig och sin mö.«

Gylfe.

Tionde Sängen.

Arets början. Oden på Hlidstjalf. Frigga. Hennes Hof.
Ljus-Alfernas Sång. Järtecken. Totarne kallat Gylfes
borg. Freja hejdar dem. Hon uppmanar Gylfes Hof-
kämpar. Jarlen affärtes. Swart-Alfer.

Men se, wid Askträdet Ygdrasil,
wid Tidens träd det stora, det gamla,
som länge war till och länge blir till,
fast hafwen förtorka, fast klipporna ramla;
der hade de heliga Nornor tre, 5.
som bestämt hwad skett och sker och skall ske,
ur gullbyggda salen åter gått fram
trehundra morgnar och ännu tre tjog,
och wattenat den wrofiga Ygdrasills stam, 10.
med Urdarbrunnens heliga wäg.
Doch året nu fyllde åter sin ring,
och började rulla på nytt omkring.
Doch plötsligt den dom man fyllas säg,
som gafs öfwer Gylfe på Nornornas Ding.
Men Jarlen satt med Hofmännen sina 15.
så stum och så kall wid sitt Sulebord.

- Han sade till dem dessa stolta ord:
 »Du känner jag krafterna mina;
 »och ej skall jag wackla ett steg från mitt mål.
 20. »Dock låtom of drika wår Gylfes skal.
 »Han ligger fjerran på Signilbs ö,
 »färdig att än för sin Ura dö.«
 Så Jarlen; och bordswennen nu inbar
 ett horn. — Det på sidorna guldragdt war.
 25. På stickeln ett mannahufwud det hade;
 tillkommande ting det hufwudet sade.
 Tu många ord det sade också;
 men den yrande Jarlen ej månd dem första.
 Men häpne de wisaste hofmän woro;
 30. de kunde ren märkla den stundande oro.
 Det stora hornet gick laget omkring;
 det hwissade mycket om stundande ting.
 Hwar gäst, som ur hornet dricka tänkte,
 en handskatt förut åt hufwudet skänkte,
 35. om ej det skulle röja för hwar
 den hemlighet dreckarens hjerta bar.

- Men Gylfe låg fjerran på Signilbs ö,
 färdig att än för sin Ura dö.
 Kring honom suto få Hofkämpar blott,
 40. färdige än att dö för sin Drott.
 Dock fanns ej en enda, som honom tänkte swilto;
 ty kämpen i faran och glädjen är lika.

Och Gylfe der satt wid tarfligt bord;
 han sade till kämparne sina de ord:
 »Jag vill nu dricka min Nuras minne, 45.
 »och qwäfsa all frukton och lätta mitt sinne.
 »Wäl är icke fjerran min död och mitt fall;
 »men glad som en brud jag dem helsa skall.«
 Och kämparne swarade honom så:
 »Med dig wi skola i döden gå.« 50.
 Det ljöd som stormen i skyhöga tornen;
 gladt tömde de nu de halffyllda hornen.
 Hos Jugiald likså i hans sista stund
 de kämpar suto i glädtrig rund.
 Med Drottten de tömde båd öl och mjöd, 55.
 förrn glade i lågan de sökte sin död.
 Men Gylfe war icke glad i sitt hjerta;
 halft war det isadt af harm och af smärta.
 Hans swenner föllo för dödarues hand,
 hans fiender hotade redan hans strand! 60.

Men Oden, Gudars och menniskors far,
 han satt i Asgårds härliga stad,
 der Gudarnes gullstäcka hemwist war.
 Han satt så wänlig, han satt så glad
 uti Walhallas gyllene sal, 65:
 mellan tusen och tusen kämpars rad;
 ty ingen känner de hjeltars tal,
 som kampens tärnor till Walhall bragt,
 för att öka Walfaders makt.

70. Och glädjen och mjödet wandra omkring
 liksom två wänner i kämparnes ring.
 Och alla talte om Nord-Drottens då;
 så glade Gudarne hörde derpå.
 Och alla talte om Nord-Drottens brud,
75. så uppmärksam lyfnade hwarje Gud.
 Men hastigt Oden från högsätet steg;
 sig bugade kämparne alla.
 Nu Gudars fader så dyfter teg,
 han gief ur det glada Walhalla.
80. Der, framledd af Hermod, wid gullsalens port
 stod åttafotade Sleipner i dans,
 med silfverman och med silfverswans.
 På honom steg Oden. Han lopp nu så fort
 Hans ridtyg, af Klaraste gullet gjordt,
85. kring werlden spred en högtidlig glans.
 Af alla tolf hästar, som Gudarne äga,
 är Sleipner förnämlst, det sagorna säga.

Men Walfader stigit på Sleipner opp;
 till Walastialf red han i hjungande lopp

90. Der Odens boning silfvertäckt står;
 den stått der mång tusen, tusen år.
 Och i den borgen Gudarnas far
 sitt Gudafäte Hlidskialf ju har?
 Och ned från det Gudafädet höga

95. ser Walfaders strålande öga

Den hela wida werlden omkring,
 der ser han de största, de minsta ting.
 Det sätet för Oden allenast är;
 och ingen Gud wägar sitta der.

Och Oden nu till sitt Hlidskialf kom; 100.

han wände det blytrande ögat om!

Det mände så dystert sig häfwa
 som morgonsoleu ur stormigan wäg,
 då Frigga på Hlidskialf han sittande såg.

Doct mände Frigga den rila ej häfwa; 105.

ren Färlig wid Gudens hals hon låg,
 och redan de orden på läppen nu swäfwa:

»Jag wet att Hlidskialf för Oden är,

och ingen Gud wägar sitta der.

»Men ej må den starke Oden hämnas 110.

att uppå hans Gudastol Frigga steg,

»för att se hwad öde Gylfe mänd ämnas.« —

Sagdt; men Guden den toredgade teg.

Med blytrande öga på Frigga han såg,

och pannans bugtiga rynka nu låg 115.

wid de mörkblå ådrornas spänning,

så hög som en swällande wäg,

när hon stiger med bränning på bränning.

Om sidet de orden till Frigga han sade:

hwart ord som en stormwind kring Hlidskialf for — 120.

»Ej trodde Oden, att Gudarnes Mor,

- »att sjelfwa Frigga den swagheten hade,
 »som i Emblas jordiska slägte än bor;
 »ty deras nyhetslystnad är stor.
125. »Men wet, att Nornans dom icke häfwes,
 »och sjelfwa Oden den trotsar förgäfwes.
 »Du minnes hwad Frextirs Gudastwar sagt?
 »Du wet att intet ändrar den dom:
 »Du uppå Hlidskialf en Aser kom,
130. »då faller den Asern i Totarnes makt.«

- Gå Walfader sade; en stund han teg.
 Men rodnan i Friggas anlete steg;
 sitt forskande öga hon rädd uppslog.
 Men Walfader åter till orda tog:
135. »Har Frigga wår Frejers öde förglömt?
 »Han steg på Hlidskialf mot Nornans hüd;
 »till tårande älsfog hon honom ju dömt?
 »Han såg från Hlidskialf i Totars land;
 »han brann, — han gaf en Totinna sin hand!
140. »Han brann, — för Serda gaf hon sitt swärd:
 »dyrt ångar han det i den sista färd.
 »Förgäfwes de runor och Ekirnirs hot!
 »Förgäfwes de gyllene ringar!
 »Det swärd, som Jättar befwingar,
145. »nu lades för Jättemöns fot.
 »I fegden med Bele hon ångrat det nog;
 fast

»fast Bele han lätt med Hjorthornet slog;
 »men swärare blir det å Ragnaroks dag,
 »då swärdlös han faller för Surturs slag.
 »Gå skall för wisso af Nornans domar 150.
 »ditt hjerta wändas till Zättars fröjd;
 »ty söga, jag ser det, din håg är böjd
 »för det, som Nord-Drottin frommar.« —

Gå Oden; — hans harm allt högre nu steg;
 men Frigga den rika så ödmjukt teg. 155.

Hon såg wäl på Guden allt då och då;
 men Walfader talade åter så:
 »Ej sällan snålheten dig bedrog,
 »ej sällan dermed min höghet du kränkte!
 »Hwar Zätte i Zättehem spottstt ju log, 160.
 »då du de gyllene smycken borttog
 »på den bild, mig Drottarne skänkte?
 »Du gömde så listigt det stulna guld;
 »men Oden månd rodna för Friggas skuld.«

Walfader nu sade de straffande orden; 165.
 men Frigga den rika såg tytt emot jorden.

Omfider hon slog kring Guden sin arm,
 och gret så fromt som en jordiff mö.
 När Oden blef tryckt till des snöhwita barm
 förswann å nyo hans hjertas harm, 170.

och tinadt det blef som fjällarnas snö,
när solen den smälter i stilla rö.

Och Frigga med nättan liljehand
nu ströf den ludna armen ibland.

175. Hon tryckte sin kind så sakta till den;
och stilla på Wal-Gudens hand då flöt
den silfwertår hennes öga göt.

Hon ströf sen Walgudens arm igen,
och sen omkring den sin famn hon knöt.

180. Hon blidkade Guden allt med sit fog;
hon wiste den gamla sanningen nog,
att mannens harm till älsfog sig byter,
när ångrande qwinnans tår blott flyter.

Hon såg att hon redan seger fick,

185. hon såg det i Walfaders lugna blick.

Och Frigga sade så listelig:

»Ej hatar den starke Walfader mig?»

»Du fordom mig alltid sade hwart ting»

»som tina skulle på jordens ring.«

190. Och åter swarade Gudarnes far,
ej mera wrede i blicken war;
dock mände stoltheten löjet hämma,
och allwar hördes i Gudens stämma.

Och Oden såg på sin maka då

195. och talade till den lyfnande så:

»Af Friggas smel förförd, har jag sagt

- »mång gång hwad Nornorna förelagt.
 »Du hade till mitt förtroende rätt;
 »ty du döljde mitt ord för Ulfurs ätt.
 »En gång deras öde Loke försporde, 200.
 »han sade dem det; han dem osälle gjorde.
 »Men se, — ditt öde du sjelf ej förstått;
 »ty annars till Hlidskjalf du icke gått.«
 Och Walfader sade ännu de orden
 med en röst, som skakade hela jorden: 205.
 »Du höre de mäktiga Nornornas dom:
 »För Jotuna: Drottin du sucka skall
 »tills en Jarl, som din Baldur så god, så from,
 »likt din Baldur af alla begråts i sitt fall.« —
 Så Walfader sade, och nickade då, 210.
 och Frigga mände den nickan förstå.
 Hon lugade ödmjukt; och Gudarnes Mor
 från det silfvertäckta Walaskjalf for.
 Sin Höl-hamn tog hon; med ilande wingar
 hon nu till det härliga Fensal sig swingar; 215.
 ty Frigga den rika i Fensal bor.

Nu Frigga kom hem; tungt war hennes sinne;
 hon hade sin älskade Baldur i minne.
 Och när öfwer gulltröskeln in hon gick,
 den gyllene tafan i sigte hon fick, 220.
 der Baldur den gode låg uppå bål:
 det war intet gladeligt föremål!

Der stod på gullskifwan längre ned,
 hur Hermod den snabbe till Heliur red,
 225. att lösa Baldur den gode från Hell;
 men ej af den sändningen jorden blef fall.
 Och Frigga den rika såg tårögd derpå;
 hon mände helt tankfull för taflan nu stå.
 Dmsider i dyster, sorgliga tankar
 230. hon upp och ned på gulltiljan wantar.

Och Fulla, den mö, som hos henne går
 med gyllene band på sitt lösa hår,
 som waktar de astar af gullet klara,
 der Frigga plår sina smycken förwara,
 235. hon drog nu af Frigga de perlsatta skor,
 och frambar andra för Gudarnes Mor.
 Men Fulla såg med forskande blick,
 hur Öfwer-Gudinnan så tankspriidd der gick
 En gång tordes Fulla blott wåga,
 240. att Öfwer-Gudinnan om orsaken fråga.
 Men intet swar af Gudinnan hon fick;
 fast Fulla annars får weta af Frigga
 hwar hemlighet, som på des hjerta månd ligger
 Hon äger Öfwer-Gudinnans nåd,
 245. och är också i hennes hemliga råd.
 Hon följer henne på Gudarnes fester,
 och inför i Fensal de Gudagäster.
 Men icke ett ord, och icke en blick
 hon nu af Öfwer-Gudinnan fick.

De andra Under: Gudinnorna två, 250.
 nu stodo så häpna och tysta på tå.
 Den ena war Hlyn den blida;
 hon stod der wid gulldörren wida.
 Hon sändes af Frigga att dem förwara,
 som Gudarnes Mor will rädda från fara. 255.
 En gyllene sköld i handen hon för,
 oskulig dermed hon den räddade gör,
 när Frigga det bud henne gifwit.
 De jordföddes suckar alltjamt hon hör;
 ty faran de jordföddes följeswen blifwit. 260.

Den tredje Under: Gudinnan der stod,
 hon hade ej lätt för att kufwa sitt blod.
 Och Gna är det namn, som Gudinnan har,
 i Friggas ärenden alltid hon far.
 På hästen Hofswarper rider hon då: 265.
 han månd genom elden och lusten gå.
 På Gardwors-sonen mot solen hon tågar;
 ej örnen, den djerfwe, så högt sig wågar.

Men framför Gudinnorna båda nu gif
 Gudinnan Saga med rastare blick. 270.
 Ty Saga är icke ung och skön;
 men språksam och djerf är den gamla mön.
 De skönaste rune-flokar hon äger;
 ty Häfdernas säkra Gudinna hon är.
 Hon talar wäl mycket; men sant hon säger; 275.

- kring hela Asgård hon tidningar bär.
 Dock när någon gång ett besök hon får
 af Oden sjelf, hon det dölja förstår;
 ty Walbuden älskar båd nöje och namn,
 280. och smyger sig gerna i Sagas famn.
 Men Saga den talträngda wön likwäl
 att göra sin älskog till hemlighet.
 Från Godwabäck kom hon i Friggas sal
 att hålla om Gylfe och Mura ett tal.
 285. Hon kunde ej längre sig hejda der borta
 wid gulldörren; hon gick till Gudinnan fram
 att lätta sitt hjerta med joller och glam.
 Men Saga kom plötsligt med talet till Fort
 när Öfwer: Gudinnan så allvarsam,
 290. med en enda blick böd henne nu tiga.
 Och Saga wardt stött; helt kort månd hon tige
 Ej Frigga det såg; men Saga nu for
 till sin sal igen. — Den saln är så stor.
 Och Godwabäcks elf med nattswarta wägar
 295. med run märkta bubblor förbi honom rinne
 der plötsligt hwar bubbla och runa förswinne
 som snöfloken, smält wid wårsolens lågor.

Men af och an på gulltiljan wankar
 nu Öfwer: Gudinnan i djupare tankar.
 300. Omfider i hjertat så tytt hon sade:
 »Jag ser att Oden, Gudarnes Far,

»Den största wisdom bland Gudarne har.
 »Mitt hjertas swaghet han forskat hade;
 »af Totarnes guld det förblandadt war.
 »Doct ännu jag ryser wid Törnornas dom; 305.
 »Jag ryser, att Totarne älska jag skall,
 »tills en Jarl, som min Baldur så god och from,
 »likt min Baldur af alla begråts i sitt fall.«
 Så talade Gudars Mor i sitt sinne;
 hon hade Walsaders ord i minne. 310.
 Och hastigt hon uppå den gulltastan såg,
 der Baldur den gode på hålet låg.
 och Dsiver-Gudinnan en rysning kände,
 sitt tårhöljda öga från tastan hon wände.
 Och Under-Gudinnorna alla månd gå 315.
 så tyta som stilla windar på tå.
 Men Oden, Gudars och menniskors far,
 på sitt högsäte Hlidskialf ännu war.
 Det sätet för Oden allenaft är,
 och ingen Gud wägar sitta der. 320.

Men Oden såg från sitt Hlidskialf ned,
 han såg hwar Gylfe på Jädernesed
 satt med sina kämpar tillsammans,
 Sj hade Nord-Drottin mycken gamman!
 Doct modigt blänkte hans öga ibland, 325.
 som ögat på Dhyr när han lade sin hand
 i Fenvers ulfgap det stora.

Han wiste fullwäl hwad han skulle förlora,
 då Ulfwen ej kom ur Gleipners band;
 330. men Thyr dock modet ej öfswergaf,
 fast ena handleden bets utaf.

Men Gudarnes fader talade så:
 »Hel Nord Drottin! ännu hans thron skall stå;
 »den konungastol i Norden jag byggt
 335. »för Yngwes stam, jag grundat så trygg.
 »Den lott står ock fast, som jag Gylfe tillade,
 »när honom jag till min ättling upptog.
 »Hwar gång hans fiende segren hade,
 »hwar gång han Gylfe till jorden slog,
 340. »skulle Nord-Drottin åter från sädernes mar
 »uppstå tredubbel modig och stark.
 »Fast Gylfe tillbeder den hwita Christ,
 »jag älskar dock Gylfe, det är fullwist,
 »och än skall han leta barnsligt och fromt
 345. »i gruset bland förfädrens nedbrända tomt.
 »Hel Nornornas dom, som bød honom lida;
 »den skall lära den stolte Gylfe att strida.«
 Så Gudars Fader i hjertat sade,
 när han ifrån Hlidskialf skadat hade.
 350. Och ifrån Gudens strålande blick,
 en Norrskens flamma kring Nordsjällen gick.
 Men Dden steg ifrån Hlidskialf ned,
 och uppå Gleipner till Asgård han red.

Der gick han nu in i Walhalls sal,
 att räkna de nya kämparnes tal, 355.
 som kampens tårnor till Walhalla bragt,
 för att öka Walfaders makt.

Men Gylfe från Zulebordet uppstod,
 han sade: »Snart gäller det åter blod.
 »Jag ser hur de dödar förhärja mitt läger; 360.
 »men sjelf att dö den tröst jag ej äger!« —
 »Dock förrän jag skulle min krona mista,
 »jag mitt eget bröst med Weirsudd skall rista;
 »förr störta mig ned på de uppställda spjut.« — 365.
 Så Gylfe den stolte ropade ut.

Men Jotunahären kom längre fram,
 så tallös som frön i en grodsfylld dam.
 De waktande män, som på stranden gingo,
 ej mycken fred af Jotarne fingo.
 När den ordwise Gydmannakämpen det såg, 370.
 han gick till Gylfe med hämsfull håg.
 Han sade: »De Jotar jag nalkas ser;
 »deras tal sig föröker allt mer och mer.
 »Ly låtom of alla nu wapen taga,
 »och de nalkande waldsmän bortjaga. 375.
 »På islagda sjön de nalkas ju of;
 »ly låtom of med de röfware slåf!« —
 Så Gydmannakämpen den ordwise sade,
 och alla hans swenner ropade glade:

380. »Ja, låtom of alla till wapen taga,
»och de hotande wåldsmän bortjaga!«

 Och flöjdrike Gaute från Westan stog
nu glad sitt guldragda swärd utdrog.

Han sade: »Till Gylse ej nyß jag anlände;
385. »ty Gylse i sommar sitt härbud mig sände.
»Men ännu har jag icke pröfwa fått
»det swärd, som jag burit för Nordens Drott.
»Ty will jag med swennerne mina nu gå,
»att swärdet i år också blodas må.«

390. Sagdt; och Nord-Drottens ännu teg;
men uti hans blick dock glädjen uppsteg.
Gå gerns han såg de swenners mod;
dock ännu Nord-Drottens tyft der stod.

 Och guldragda stridshornen hördes nu falla
395. på kämparne båda, och swennerne alla.
Mång swenner på frustande springarn sig kasta;
öfwer isarnas silfwerplan de nu hasta.
Det dånade högt i den hwilande sjön;
det hördes som sjelfwa Auka-Thors dån.

400. Den ljungande stridswagnen hastigt framrullat
öfwer isens wråkar, och drifwornas kullar.
Det bullrade högt under hjulens ring,
som när Auka-Thors eldhjul rulla omkring.

 Och isen för hästarnes jernsnidda fot
405. nu spred sitt hagel, med smattrande hot.

Snart kämparne nådde till Auras strand;
de sågo de waktande Totar.

Och swärdet de lyfte i segerwand hand,
ej länge röfwarehären dem motar.

Den flydde, den slog in i närmsta skog; 410.
der war deras styrka fulltalig nog.

Men Nord: Drottens kämpar sade då:

»Ej skola de oss uti suaran så;

»men nidstänger skola wi åt dem resa,

»att alla må se deras rån, deras nesa. 415.

»Ej mera de skola hwila trygga

»i de hus, som Gylfes wänner månd bygga.«

Sagdt; och de reste nidstänger då,

och skuro många nidrunor derpå,

hur Totarne röfwat Gylfes mö, 420.

fast Gylfe för Totarne nyß welat dö.

Och nu de kasta med hämsfull hand

de tärande lågor på Auras strand.

Och flammorna alla nu stego

mot nattliga himmeln, som offerlågor, 425.

wid de blodiga, stelnade wågor.

Och Gylfes kämpar i blodiga skrudar,

till wittnen kallade Walhallas Gudar;

men Walhallas Gudar de tegeo!

Till Gylfe kämparne wände tillbaka; 430.

de hörde de flammande lågorna språka.

- De sade: »Ej Jotarne sitta nu trygga
 »i husen, som Gylfes wänner månd bygga.«
 Men Gydmannakämpen sade med sorg:
435. »Så brann på Känninge Jugialds berg,
 »när Iwar fram emot honom kom.« —
 Sagdt; och nu wände de alla om;
 till Gylfes läger de lände alla.
 Dit mände nu Gylse de flyktingar kalla,
440. och flyktingar kommo hwar dag, hwar natt
 ifrån Nuras blodiga stränder.
 De räddat från röfrarnes händer
 deras lif och friid, deras enda skatt.
 Blott jemner och werop man hörde och såg!
445. Af störtade swenner ett berg der låg!
 Och slöjdrike Gause han sade då:
 »Jag hört dessa werop å fosterjorden,
 »när Birger kung så irölost månd slå
 »på Elgarås de menlöse små.«
450. Men Gydmannakämpen sade de orden:
 »Nu will jag åter mot röfrarne gå.«
 Och åter gingo de båda två
 att Jotarne drifwa från islagdan sjö,
 der de horade Drottens i Norden.
455. Sen wände de åter till Signilds ö.

Men Loke den listige hemstt nu log,
 till Jotuna: Drottens han ilande drog.

- Och Loke framgick till den mäktiges bord,
och talade till honom dessa ord:
- »Hel dig, som har trotsat de Asa:Gudar, 560.
»som går här så stolt i segrens skrudar.
»Hel dig! som till frilla Nura nu fått;
»ty högt hon älskade Nordens Drott.
»Din vunna seger jag länge beredde;
»ty Asa:Gudar från Gylfe jag ledde. 465.
»Men hör nu mitt ord, och märk dertill,
»om Nuras kärlek du äga vill:
»Wet, Nura aldrig dig älska skall
»förren sjelf hon har sett sin älskades fall.
»Se, vägen är öppen till Gylfes borg, 470.
»se, böljan är stel. Lik ditt guldragda torg,
»så jemn östwer Nordwiken vägen är;
»i silswerkistwor han ligger ju der?
»Wet, han stundar den dag, han stundar än,
»då Gylfe skall komma som hämnaren. 475.
»Den dag har kommit; han kommer ej mer,
»då Gylfe om frid sin fiende ber.
»Wet, ännu ropar Nura den sköna:
»Gj kyßer jag röswarn i manteln gröna.«
»Upp då, din mäktige Drnhamn du tage, 480.
»du krosse den trotsige, krosse den swage!« —

Så Loke talte; och nu han teg,
och smilande han ifrån bordet steg.

Men Jotuna: Drottin reste sig opp,
 485. och solen wardt skymd af hans Jättkropp.
 Han röt med en röst så ryslig och grof,
 som björnen när hungrig han spårar sitt rof,
 »Mig Ufa Gudar trotsade länge;
 »men nu, ännu de hotande hwila!

490. »Nu Jotuna: hären stridsklubban swänge!
 »Nu skall den åter till segren ila.
 »Må Gylfe de wredgade Gudar åkalla;
 »med min makt och min trolldom jag trotsar
 dem alla.«

Sagdt; och i hären man hörde ett gny,
 495. som när Ulka: Thors wagn framrullar i sky.
 Och Jotarnes härar nu samlades alla;
 likt Gjallarhorn deras stridslurar skalla.
 De ilade fram öfwer islagda sjön,
 så fallöst som flocken af yrande snön.

500. Till Dan och till Nore Loke nu for,
 han ropade högt: »Till striden! till striden!
 »förrn hämdens högtidsdag ren är förliden.
 »Upp, krossen er urgamla fosterbror;
 »och delen hans land med Jotarnes Drott;
 505. »ert orf J ej ännu af Gylfe fått.« —
 Så Loke till Dan och Nore nu sade;
 och Dwilling: Drottarne hörde det glade.
 De sade: »Wi skola ditt råd ej förfela;

»vi skola nog rofwet med Zotarne dela.«
 Sagdt; och de grepo till swärden igen, 510.
 och kallade på sina kämpar och män.

»Mång gånger sig jorbringen wände om,
 och ingen budswen till Gylfe kom.
 Men Alferna alla med gullwingar små,
 nu hwistade till hwarandra då: 515.

»Förr war det wist annorlunda!
 »För Dans försåt wäl Nord: Drotten föll,
 »dock sen som Hårfader swärdet han höll;
 »men nu hans död mände stunda.

»Förr war det wist annorlunda! 520.
 »Fost hunger och död war i Gylfes borg;
 »lik Heimdall han wärnade sält och torg;
 »men nu hans död mände stunda.

»Förr war det ock annorlunda!
 »När kämpe mot kämpe i wapen stod, 525.
 »dem Nord: Drotten enade med sitt mod;
 »men nu hans död mände stunda.«

De hwistande knappt uttalat de orden
 förrn ett hastigt jordskalf skakade jorden.
 Sin hjesa lystade Rinnekulle, 530.

med dån, som om genast han omstöta skulle.
 Och Norrstenet fräste på himmelen höga,
 och ringar sig swängde kring månens öga.
 Mång eldsolar flögo nu upp och ner,
 535. och jordgrunden skalades mer och mer.

 Och Alferna höllo den frälände wingen
 framför sina blinkande ögonpar.
 Och bland de häpne talade ingen,
 förrn det rysliga Järtecknet slutadt war.
 540. Och första Alfien öppnade då
 sin rosenmun och talade så:
 »Ho wet hwad öde för Gylfe mänd stunda?
 »Jag sett sjelfwa Skulda hans öde begrunda;
 »wen mörk hon war i sinne och håg,
 545. »när sist jag på Nornornas Ting henne såg

 Och andra Alfien öppnade då
 sin rosenmun och talade så:
 »Jag såg på Tinget wid Urdas brunn
 »den höga Werdandi tankfull stånda.
 550. »Nog kände hon Gylfes fara och wända;
 »doel log ännu lugnet från hennes mun.
 »Så allwarsam är hon i tal och blick,
 »doel gaf hon Urda en glädjesfull nick.

Och

Och tredje Alfven öppnade då

sin rosenmun och talade så: 565.

»Ja, strålande Syster! som bo i det höga,

»hwad ödets Gudinnor, de mäktiga Tre

»beslutar, det skall och det måste ske.

»Och föga of suckar ju båta?

»Sy Ljus: Alfens lilla himmelsblå öga 560.

»det kan icke, får icke gråta,

»fast hjertat af fruktan är qwaldt.

»Dotr Urd, den höga Gudiinna,

»som ständar främst i Nornornas ring,

»som röstar först på Nornornas Ting, 565.

»hon alltid så kärligt om Gylse talt.

»Han skall hennes bistånd vinna;

»och mig till hans väktarinna

»den mäktiga Nornan ju walt?

»Sy will jag nu ıla på lustigan wäg, 570.

»och säga den höga det Under jag såg.«

Sagdt; och hon spände de strålande wingar,

och bakom stjernornas gullklot sig swingar;

men mången Ljus: Alf mände ändå

»ring Gylse swäfwä med gullwingar små. 575.

Men Nord: Drottin Alfernas sång ej hörde,

det stora Järtecknet honom ej rörde;

han satt utan känslor och anitugar än
emellan liken af störta de män.

580. Och ingen budswen till Gylse anlände;
ty på Jarlens bud de tillbakawände.
Den yrande Jarlen på Siarnes råd
had Freja om skydd, had Freja om nåd.
Men ohörd had han den höga;
585. hon såg med hämdefullt öga,
att giriga offer han räckte blott fram.
Hon gaf ej en höl; han gaf ej ett lam.
Och Jarlen till Galldrar-männenne sade,
som tjuvnings-trolldomen brukat hade:
590. »I magen till Nord-Drottin alla nu gå,
»och Galldrarslogin för honom slå,
»att hans far och smärtor må domna,
»att han lugnt och stilla må somna.«
Så Jarlen; och männenne trollharpan togo
595. de döswande slogin för Gylse de slogo.
Och Nord-Drottin satt der i drvala då;
den snöhöljda björnen slumrar lit så.

Så trottsigt den yrande Jarlern uppstod;
han talte i Nord-Drottens namn ned mod
600. Han såg wär Gylses stundande död;
stor leding den yrande Jarlen påböd.
Ur bondens wisthus, ur bondens kista
han wille nu plundra had silfwer och bröd;

ej skulle för honom sjelf något brista.

Da Loke till Jarlen mände framgå 605.

och hwisslade till den grande så:

»Tag Gylfes skatter, tag Gylfes guld,

»snart är dig Lyckan ej mera huld.« —

Så Loke till Jarlen den grande sade;

och Jarlen till Gylfes skattkammars lopp. 610.

Han ämnade bryta de gullkistor opp;

men trogne skattsvenner Nord: Drottens hade:

ih swel den grande Jarlens hopp.

Men Gylfe ännu i dwala satt

omhvärd af den hotande mörka natt. 615.

Ej Gylfe nu tänkte på Bardaleken;

förslöad han war likt den halfdöda eken,

som höjer en wisnad, en saftlös topp

allt öfwer de friska granarna opp,

och skjuter uppå sin stagghölsda stam 620.

blott några friska smågrenar fram.

Så satt nu Gylfe i dwala än,

omhvärd af brinnande kämpar och män.

Men J. rne alla nu ilade fram,

så tallöst som frön i en grodfylld dam. 625.

De wille nu Nord: Drottens gästa;

de gästerne woro just icke de bästa.

Nu Alferne sågo hwad Andret betydde,

och Alferne alla från Nord: Drottens flydde.

630. De flögo så snabbe med blinkande öga
till äldsta Nornan, Urda den höga.
De sade för henne det tecken de sett,
och faran, som Lofe för Gylfe beredt.
Men Urda den höga svarade blott:

635. »Må Freja nu rädda Nordens Drott!« —
Så talade Urda den höga,
och åter ljusnade Allfernas öga.
Dch alla spände de gullvingar små
och flögo till Gylfe tillbaka då.

640. Men ena Allfen med gyllene wingar,
sig hastigt till Folkwangs gullsal swingar.
Hon sade till Freja de orden:

»Du rädde nu Drotten i Norden;
»så helsar dig Urda den höga.« —

645. Strax ljusnade Wanadis öga;
men Allfen spände de gullwingar små
och ilade ned till Nord: Drotten då.
Dch Freja, hjertats Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,

650. hon hörde så glad dessa orden.
Från gullbänken mände hon hastigt uppstå,
och hwissade uti sitt hjerta så:

»Jag får då rädda Drotten i Norden!

»förgäfwes i strid för Aura jag gått,

655. »om Gylfe måst falla för Totarnes Drott.

»Förgäfives till mig jag upptog hans mö,
 »om Gylfe i Totarnes bojar måst dö.
 »Nu Loke ej mera sig sägna skall
 »af Muras rån och af Gylfes fall!
 »Bland Gudar jag äger den trolldom allena, 660.
 »som Seið mænd heta; den skall mig nu tjena.
 »Hel Urda den höga, som ännu will
 »att Nord Drottens räddning skall höra mig till!«

Så Freja; och nu hon sin falkehamn tog,
 och hastigt ur gyllene Gefrum bortdrog. 665.
 Hwar tärna trodde att Wanadis satt
 ännu i sitt lönnrum båd dag och natt.
 Men Totarne rusade alla nu opp,
 öfwer islagda sjön de ställde sitt lopp.
 När Gylfes kämpar dem komma sågo, 670.
 der på Sigmilds ö mellan lil de lågo,
 då sade de kämpar till hwarannan:
 »Bäst är nu att taga de skarpa swärden,
 »och sätta sin hjälm på den blodiga pannan;
 »ty blodig blifwer den sista färden. 675.
 »Till sista man wi skola här stå,
 »wi skola här dö eller Totarne slå.«
 Sagdt; och widt nu de flyglar sig swängde,
 af ualkande Totar på islagdan sjö.
 Allt längre och längre de Totar framträngde, 680.
 och snart de nu omhvärfde Sigmilds ö.

Men hördes Totarnes segerstri:

»De töfswande kämpar vårt byte bli!

»Till Gylfes Hofborg wi wända sedan;

685. »hans land och hans brud är vårt byte redan.«

Sagdt; och de rasande Totar framforo,
som knotten i soldam de talrike woro.

Men Freja, hjertats Gudinna,
för hwilken de ädlares offer brinna,

690. nu redan hunnit till Siguilbs ö.

Hon mände på slumrande Nord-Drottens kalla,

hon sade till honom: »Du mistar din mö,

»men ej må Gylfe den stolte dock falla!

»Känn Freja. — På Ueda den högas bud

695. »hon räddar nu Gylfe; fast icke hans brud.

»Tillbaka du kämpar och swenner skall föra,

»ej gagnar ditt blod ett fruktlöst förspilla.

»Jag Totarne skall med trolfsyner willa.«

Hon nu med sin Geidstaf mänd Gylfe beröra,

700. det tände den slumrande Nord-Drottens blod;

med kämpar och swenner han plötsligt uppstod.

Ett moln kring dem alla Wanadis slog,

och Gylfe med swenner och kämpar bortdrog.

Men Freja, att Totarne ännu förblända,

705. sig Sydmannakämpens hamn nu påtog.

Hwart träd och hwar stubbe af ö-strandens skog

till en skällädd sven hon mände förwända.

Och Totarne roslöfne alla nu gingo
 att gripa den bidande kämpahär;
 men se, när de kommo den spawillan när, 710.
 blott söga byte de fingo.

Sig Freja gömde då allt uti en sky,
 och synerna alla månd plötsligen fly.

Förgrimmade röto nu Totarne alla:

»Dj Gylfe gäckat; ty skall han nu falla. 715.

»Snart skall han nu böta för detta swel.

»Nu stundar för honom den sista lek.« —

Så Totarne fällde Nord-Drottens dom,
 och kämparseln öfwer dem kom.

Och Totuna-Drottin talade så: 720.

»I flockar tre wi oss dela må.

»Öfwer is, öfwer land wi skola nu alla,

»till den stolta Nord-Drottens hofborg gå,

»der skall han som slaf för min fot nedfalla.«

De rasande swarade på detta tal: 725.

»Ja, allt öl och mjöd wi nu dricka skola

»innan dagar tre i hans konungasal;

»der wilja i sommar vårt stägg wi sola.«

Sagdt; och de rusade alla nu opp 730.
 med strän likt en rosgirig ulfwatropp.

Och ljudet hördes till Gylfes stränder,
 och blefnade sputes alla nu stå.

Mot Gudarne lyfte de sina händer;
men Gudarne swarade icke derpå!

735. Och ingen den rasande hären nu motar,
allt mera den kallades Gylfes strand.
Men se, med Geidstafwen i sin hand,
den höga Freja nu slög mot de Jotar:
hon lade dem alla i Geidkonstens hand.
740. Hon sade: »Stån här tills Ny och Nedan
»fått skifta sin ring; — och gången sedan.«
Hon skref en krets omkring Jotarnes här;
förstenade stodo de alla der!
Ej mäktade trollen gå derifrån,
745. de ryttande sågo mot Själlarnes Gon.
Men fåfångt de röto; ty Freja med stafwen
dem buudit, som jernet den maktlösa stafwen.

- Och Freja till Nore hastigt nu slög,
der han stod i sin rustning som snöfjällen hög.
750. Hon hwistade tyst i hans öra de orden:
»Hwi strida de ädle Drottar i Norden?
»Snart granntrollen skola sluka er båda,
»om längre I grunden hwarandras wåda.«
- Sagdt; och Nore de orden betänkte,
755. och lystade swärdet å nyo han sänkte;
men Dan ej mäktade föra sitt swärd,
sen Nore det sänkt i den ledingsfärd.

Men Wanadis for med ilande håg
 till Gylses män i det Westliga tåg.
 Den tappre Bergskämpen främst der war, 760.
 så stolt sin Örn på hjelmen han bar.
 I kämpalag han wäl munter går;
 men nu han stod så tankfull och dyster,
 likt Gaxe-knute då skifte den spår.
 Och Wanadis framgick till Bergskämpen då, 765.
 der han ännu i djupa tankar månd stå.
 Upp spratt han ur dwalan wid hennes blick,
 en helig eld genom ådrorna gick.
 Och huldrikt talte Gudinnan så:
 »Det gäller nu Gylses frihet och lif; 770.
 »upp! — Gylses man och röddare blif.
 »Sag detta pansar; mot gift, mot jern,
 »det alltid varit sin ögares wärn.«
 Så Freja till Bergskämpen sade,
 sitt pansar hon honom ren lemnat hade. 775.
 Han röt; »Ja, Gylse jag rädda skall;
 »det koste mitt blod, det göre mitt fall.«
 Sagdt; och på skullran han pansaret drog;
 på sin Jaspiskantade sköld han nu slog.
 Han ropade högt: »Stallbröder! Stallbröder! 780.
 »Till wapen, till wapen, förrn Gylse förblöder.
 »Se, Drätäljas ättling er kallar nu.
 »Wid Högbordet sitten I alla ju?
 »De förnämste Gåteskämpar I ären

785. »hos Gylfe; och ännu J wapen ej bären?
 »Upp! Eder jag väcker till kamp och strid;
 »än Gylfe ej fallit, än är det tid.«

Så den tappre Bergskämpen ropade;
 och upp sig nu reste Hofkämpar tre.

790. Den starke Dallämpen war den förste;
 han är bland Gylfes kämpar den störste.
 Han reste sig opp till ledingsfärd,
 han wille nu draga sitt breda swärd.
 Det swärdet aldrig ur skidan gick,

795. förrän kämpens fara det sporde,
 en sång derom han då qwäda berde.
 Det swärd af en Dwertg han fordom fick;
 ett mjöd honom gaf den Dwertgen också,
 deraf fick han wisdom att qwädet öfwa

800. hwar gång, som han kunde det swärdet behöfwa.
 Ly stod han och qwad till swärdet då:
 »Mitt goda swärd! jag ofta dig förde;
 »ur skidan du gick när min sång du hörde.
 »Nu bjuder jag dig ur skidan gå;

805. »ty Nord-Drottin mände i fara stå.«
 Så Dallämpen qwad, och swärdet nu lydde,
 det wiste hwad denna sången betydde.

Och Kumbokämpen den idoge,
 han war den näste bland kämparne tre.

Han ofta mot Totarne swärdet dragit, 810.
 wid Gylfes sida han trollena slagit.
 Ej ännu han astwäntat deras blod,
 och redo till kamp nu Hofkämpen stod.

Och Neri den lille den tredje war;
 två pilar i seniga handen han bar. 815.

Han sade: »Mitt mod jag ej pröfwa fått
 »mot Nore och Dan, eller mot de Totar;
 »men nu skall jag möta den fara, som hotar:
 »nu Neri skall rädda sin älskade Drott.«

Så Neri; och alla kämparne glade 820.
 till den kallande Bergskämpen sade:
 »Stallbroder! wi följa dig alla, alla!
 »För Gylfe wi strida, med Gylfe wi falla.«

Förrn Solar tolf af himmelen woro,
 till Gylfes Hofborg de kämpar ren nått. 825.

De ilade fram till sin älskade Drott,
 de sökte nu stilla den gamles oro.
 För Nord-Drottens fötter de skölden nedlade,
 och astogo hjelmen och bugande sade:

»Hel, säll den Gamle i Norden! 830.
 »Uf Freja han räddad är worden.« —

De åter sig höljde när helsat de hade.

Och alla i Gylfes wälde så glade
 upprepade nu dessa orden.

835. Men Nord-Drottens fatt wid sitt kungabord
 rörd war han; han kunde ej tala ett ord.
 Dmsider de orden han sade blott:
 »H ifwen tack, mina barn! I räddat er Drott.»
 Och tunga tårar framträngde på kinden,
 840. så töggräten droppar från urygla kinden.

- Men Freja, den höga Gudinna,
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 till Gylfes Thignarmän hwifkat så:
 »Den yrande Jarlen I fängsla må;
 845. »ty Döds runor tecknat hans födselskund.
 »Hans blod dock ej smitte Gylfes grund.
 »I Gudhem friden helig ju är?
 »Ej dräpte de Fenrer, fast Yrettir dem sade
 »att Oden wid Ragnarok sluka han lär.
 850. »Så i helgd deras heliga ställen de hade:
 »så helig nu hålles ock friden här.« —
 Till Gylfes Thignarmän Freja det sagt;
 de gåtuo till Wanadis tal stor akt.
 De sade: »Helig här blifwe friden;
 855. »ty blott för Nord-Drottens frihet är striden
 Sagdt; och den yrande Jarlen de togo,
 deras hjertan så wilde, så oroligt nu slogo.
 Så älskarens hjerta af ängslan månd slå,
 när sin trolösa tärna han lemna må.

Men se, de Thignarmän swärden nu drogo; 860.

den grande Jarlen de fängslade då.

Och snart med en enda åra i handen

han bands i en julle, han stöts ifrån stranden;

så måste han biltoq från Gylse gå.

Och Gylse och kämparne alla nu tego; 865.

strax swarta Alfet ur jorden stego.

De gingo kring dem uti hwirfwelgång,

och sjöngo så saktelig denna sång:

»Jarl hör jag sucka och kalla,

»men häpne wännerna tiga.

870.

»Swärd ser jag blytra och brista,

»och borgar och snäckor förgås.

»Att ser jag sjermas och falla.

»Att ser jag närmas och stiga.

»Det första, det sista,

875.

»ho skref det för oss?»

De swarta Alferna alla nu tego,

och ned uti jorden hastigt de stego.

Men ännu de sjöngo djupt under jorden:

»Wänaste hand

880.

»från sjermoste land.

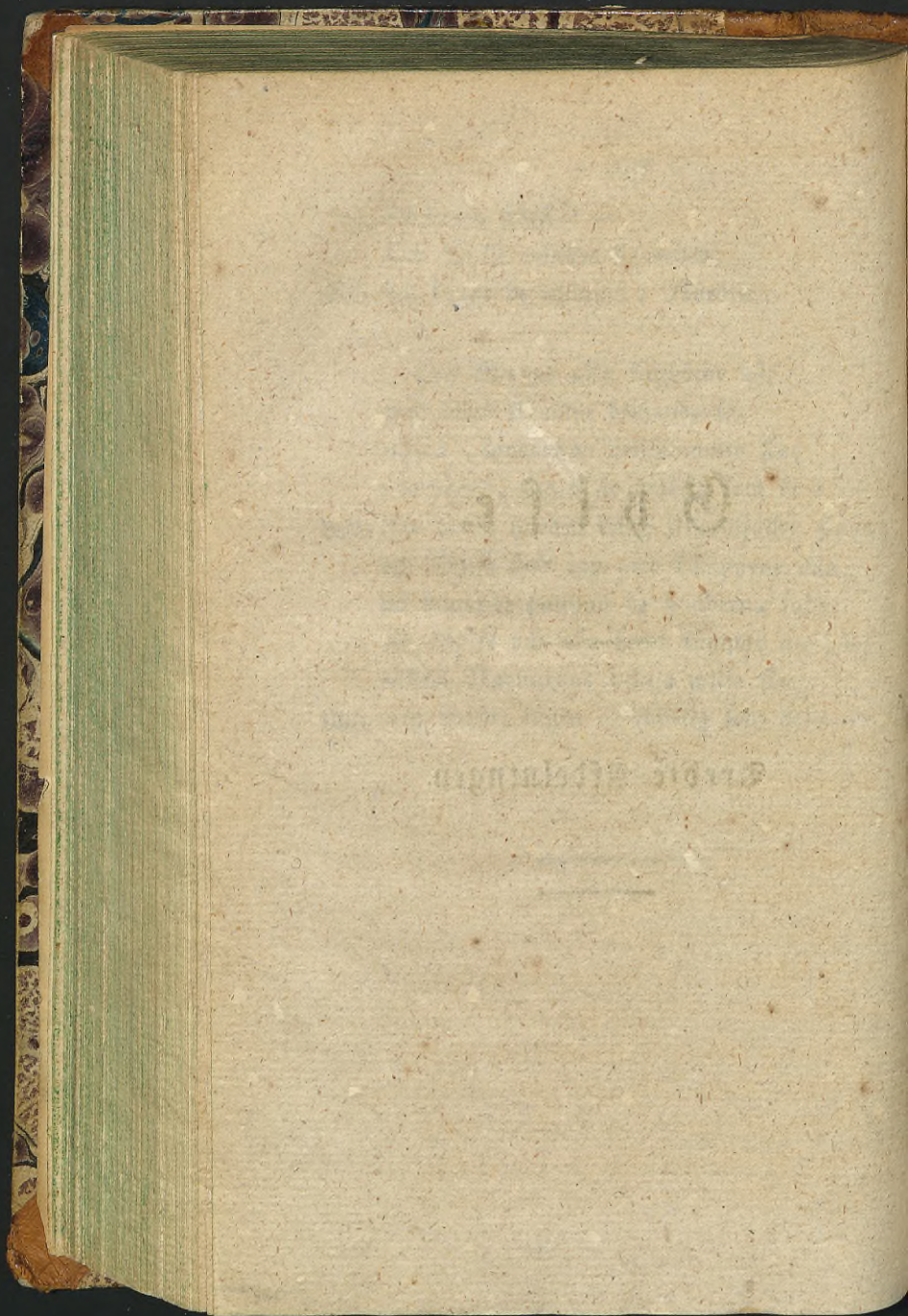
»Dwän först,

»wännen först.« —
 Och Gylfe mindes de orden,
 885. och länge de minnas i Norden.

Och Siarne alla knäböjde vå,
 med sakta stämma bedjande så:
 »Må Kornornas heliga wilja ske;
 »ty ingen, ingen är mäktig som de.« —
 890. De orden hördes kring Nordfjällen skalla,
 och Gylfe stod opp med kämparne alla;
 på bugande pannan de händerna lade,
 och Gylfe och alla hans kämpar nu sade:
 »Må Kornarnas heliga wilja ske;
 895. »ty ingen, ingen är mäktig som de!« —

Gylfe.

Tredje Afdelningen.

Gylfe.

Elfte Sängen.

Gylfe besjunger Lucas skönhet och mod. Hans trollslunge
borttages. Hans krafter ökas. Allhärjar-Ting. Ny
Jarl. Lucas räddade Swenner fångne. Jotarne tillbaka-
drifwa någre af Gylfes Hofkämpar. Hunger och fiender
inom deras landamåren. Lottning. Sjötag. Agir och
hans döttrar. Lofe warnar Jotarne. Gylfes framtag.

Satt nu Nord-Drottin tyst i sin borg,
och såg det Under, som timat hade.
Hans Hofkämpar helsade honom så glade;
de ropade: »Drott! försvinne all sorg;
»blott glädjen genljude kring sält och torg!« — 5.
Men Nord-Drottin handen på hjertat lade,
och starkt och betänkligt de orden han sade:
»Fast stormarne tiga på hölsornas nytta,
»dock länge ur djupet des swallningar bryta.«
Så Nord-Drottin sade; mot skölden böjd, 10.
han satt wid sitt lungsbord i tankar djupa.
Lil en kämpe, som står wid sin ättestupa

- färdig att dela Einheriars fröjd,
 när förnygrad han kommit till Odens sal
 15 och lemnat det jordiska lifwets qual:
 med mod han bestiger ättstupans höjd,
 i hjertat så modig, i sinnet så nöjd.
 Han plötsligt stannar wid brådjupets brädd,
 ej är han för fallet, för döden rädd;
 20. men se, han minnes sin älskade mö,
 han glömmet då Walhall, han glömmet att dö,
 och gerna till bruden han återgick,
 om blott af henne en wink han fick.
 Så Gylse hoppfull såg sin förwandling;
 25. men ej war han redo till krostig handling.
 Han såg hur hwar kämpe bidande stod
 med Einheriars blickar att forska hans mod.
 Men Gylse sin blick emot jorden sänkte,
 och willrådig stod ännu Nordens Drott.
 30. Gå mer på sin stundande frälsning han tänkte,
 han tänkte på älskade Lura blott.

- Och lif den regniga winternatt,
 så mörk, så dyster Nord-Drottien satt,
 mot den buckliga skölden böjd;
 35. ej hörde han mera de Hofkämpars fröjd.
 Hans kämpahär ännu omkring honom stod,
 af rustningen torrkaude Totarnes blod.
 Ut sären då rycktes mång spillrad glas.

Och der glömmades under smärtan så glet
 om förtida bragder, om förtida tåg 40.

af Sylfes söner kring land och kring haf.

Mång Skald, som hänröft på kämparne såg,
 grep gullharpan åter, och åter en gång;
 och högt som Trollhättans frusande wåg
 han sjöng då Fädernes segerfång, 45.

och sög sen mjödhornets fragga så nöjd.

Och glad man hörde de harposlag då,
 som Dwinnans Sångare mände slå.

Men, liksom den regniga winternatt,
 så mörk, så dyster Nord-Drottens satt 50.

mot den bucliga skölden höjd;

han hörde ej Skaldernas sång och fröjd.

»Hwi suckar den stolte Nord-Drottens än?»

Så rötto hans kämpar. — »Till strid! till strid!»

»Här träna ju dina blodige män?» 55.

»App, Nordfjällens Drott!, ännu är det tid
 att vinna din röswade Mura igen.»

Så rötto hans kämpar; men Nordens Drott
 med halfwäfsda suckar dem swarade blott;

så Nordans ilar wid midnattstundens 60.
 blott brutne höras i Disar-lunden.

Men Sylfe hof mot stormhafswets strand

sin ännu blodiga klippehand;

- och nu han röt såsom fjällstormen wild:
65. »Nej! ewigt hon är från mitt samntag skild.
 »I den mäktiga röfwarens band
 »står ju ren min trolofswade der? —
 »Förgäfwes hon gömmer sin Gylfes bild;
 »förgäfwes hon stafwar tårögd och rädd
70. »de namn, som jag skrifwit i hafswikens sand.
 »Uck! ensam klagar ju Nord-Drottens här!
 »Uck! ensam, ensam Gylfe ju är,
 »af Gudar förskjuten, af Jotarne hädd!

- »Hur rik, hur fager min Förflliga brud!
75. »Hon stod der i fjällets snöhwita strud.
 »En krona af stjernor kring ännu hon bar,
 »mot himmelsblå slöjan den lysta så klar.
 »Dch Norrstenet och den kyliga wind
 »de sminkade båda den sagras kind.
80. »Dch malmen glittrade på hennes barm,
 »hon sjelf den töjde med jätte-arm.
 »En gördel omkring sitt bördiga stöt,
 »lit grönskande skogen den rika knöt.
 »Dess stamma som Österns morgonsång war,
85. »dess gång lit en wind, som kring fjälletryggen far
 »Dess thron på sju holmar min hand hade byggd,
 »dess fotpall på snäckor der waggade tryggd.
 »Dch hjörnen waktade hennes borg,
 »der Göa utswälfde sin ofyllda korg.

- »Hur modig, hur trogen, min Kungliga hälft! 90.
 »en knotande suck hennes bröst aldrig hwälft.
 »Som isfjällen härdad, orygglig som de
 »hon gaf mig ett handslag, som Göter blott ge. !
 »I harnest som sköldmön hon ofta stod,
 »och spillde för Gylfe sin kraft, sitt blod. 95.
 »Fast wäldsmannen fradgade mäktig och wred,
 »hon swor mig dock åter sin kärleksed.
 »Men fåfängt de rytande jättar jag slog;
 »en tvehöfudad rese om ryggen mig tog.
 »Gent slet jag mig lös med en blödande harm, 100.
 »ack! sanslös hon låg då wid röfwarens arm!
 »Förgäfwes jag lyfter min hämnande hand,
 »den räcker ej fram till den blodiga strand!
 »Förgäfwes jag winkar emot dess brädd,
 »hon stjal blott uppå mig en blick så rädd! 105.
- »Ja!« röt han åter som fjällstormen wild.
 »Ja, ewigt hon är från mitt samntag skild!
 »I den mäktiga röfwarens band
 »står ju ren min trolofswade der!
 »Förgäfwes hon gömmer sin Gylfes bild, 110.
 »Förgäfwes hon stafwar, tårögd och rädd,
 »de namn, som jag skrifwit i Hafswakens sand.
 »Ack, ensam klagar Nord-Drottens här!
 »Ack! ensam, ensam Nord-Drottens är;
 »af Gudar förskjuten, af Jotarne hädd!« — 115.

- Och lik den regniga vinternatt
 så mörk, så dysker Nord: Drottens satt
 mot den buckliga skölden köjd.
 Och kämparne reste sig alla nu,
 120. de glömde båd tärnor och glam och fröjd;
 de slogo den mjödsfulla bågarn itu.
 »Annu den begråtna älskar dig ju?«
 Så röt de alla, så röt en hvar. —
 »Till kamp, till strid! vår Drott och vår Far!
 125. »Till kamp, till strid! Hvarför tösvar du?
 »Mång gång, du mins det, i forntidens dar,
 »din mö du från Wäldsmannen frälsat har.
 »Upp Gylfe! Gylfe gör det ännu!« —
 Och Nordfjällens genljud gaf detta svar:
 130. »Upp Gylfe! Gylfe gör det ännu!«

- Men Freja, hjertats Gudinna,
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 hon hörde Nord: Drottens klagosång,
 han sjöng den allena så mången gång.
 135. Men Wanadis sode nu i sitt hjerta:
 »Jag lider wid Nord: Drottens smärta;
 »jag ser det qual som den stolte förtär.
 »Men ännu för honom dock icke jag röjer,
 »att Nura ren i min gullsal är,
 140. »så länge han jättskuldran böjer
 »för Totarnes trotsande här.

»Om Gylfe sin Lura wärdig blifwer,
»jag Lura åter till Gylfe gifwer.«

Gå Freja; hon tänkte i hjertat derpå,
hwad Sic den kloka lät henne förstå 145.
om det smycke, som Nord-Drottin ännu bar,
på hwilket Loke de trollrunor skar.

Och Wanadis sade i hjertat så:
»Sj skall det förtrollade smycket han bära;
»des runor den Nordliga mergen förtära.« 150.

Gå sagdt; och Wanadis swängde med harm
sin Geidstaf å nyo; och Wanadis läste
mång kraftiga runor, af alla de bäste.
Hon löste det smycket af Gylfes arm,
hon löste de runor, som Loke skurit. 155.

Mång ärr wäl syntes på armen än;
ty länge Gylfe det smycket burit,
men långsamt han kunde dock läkas igen.

Men upp stod Gylfe och kände sig;
han röt nu så högt dessa orden, 160.
ett jordskalf då skalade Norden;

Han röt: »En Gud jag känner i mig!
»Jag känner en leswande kraft i min merg;
»min domnade sena börjar att wakna,
»det är som förmådde hon lyfta hwart berg! 165.
»Min lutande skuldra börjar nu rakna;

- »det är i mitt blod såsom förr det war
 »uti mina rosskast mandoms dar.«
- Gå Nord-Drottens sade; sig sjelf han kände;
 170. men wiste ej ännu hwad Under, som hände.
 Hans blick den war så dristig, så ren
 som middagssolens härliga sten.
 Hans stämma den war så klar och så hög
 som stormen, när den kring Skyberget slog.
175. Men redan från Gylse budkastar många
 kring land och by i hans wälde gånga.
 Han stände nu till ett Allhärjar-Ting;
 snart kring honom samlas den mannaring.
 På talarestolen nu Nord-Drottens steg,
 180. om ljud han bad, och hwar Odalman teg,
 att höra hwad Nord-Drottens sade;
 ty stora och wigtiga wärf han nu hade.
 Och wänligt helsade Nord-Drottens då,
 och började sedan att tala så:
185. »Er alla, I Odalmän! tackar er Drott,
 »för det hans ordsändning riktigt framgått.
 »I mågen nu weta den tidning, som händt:
 »min fordna Zarl jag biltog bortfändt.
 »Jag walt mig en Zarl, som bepröfwad är,
 190. »han ständar, I Odalmän, för eder här!
 »Sy skola alla, som under mig bo,
 »bewisa honom all lydriad och tro.«

Gå Gylfe; och hela den Odalskora
med upplysta händer nu hördes swara:

»Ja, alla som under dig bygga och bo, 195.

»nu swärja honom all lydnad och tro.«

Der stod nu den Jarlen med silfwerhår,
i ögat framträngde en tacksam tår.

Han war af Nord-Drottens urgamla ätt,
han hade till Gylfes hyllest stor rätt. 200.

«Och Jarlen till högsätet mände framgå
och lugande talte till Nord-Drottens så:

»Hel Öfwer-Drott! dig trohet jag swär;
»för dig och ditt folk jag korad är.«

Men Gylfe räckte Jarlen sitt swärd, 205.

han sade: »Sag detta; du warit det wärd.
»Mot Totarne stolt du wid Högland stod,

»och wägade der ditt unga blod.

»Nu är du gammal, du lönen nu får;
»fast olönt du tjent mig i många år.« 210.

Och Jarlen nu tog af Gylfe det swärd;
och Gylfes kämpar och Odalmän alla,

de ropade ut, så fjällen mänd skalla:

»Ja, lönen blef då den gamle beskärd!
»Hel honom! han är denna lönen wärd.« 215.

Och glädjen nu war i den manning stor;
den fromme så lätt ju sin lycka tror?

- Men Loke den listige såg med harm
 sitt trollsmicke falla från Gylfes arm;
 220. såg hiltog den yrande Jarlen bortgå,
 såg Jotarne alla förstenade stå
 på Wanadis bud; och han sade de orden:
 »Jag märker din seger, du Drott i Nordens!
 »men ännu jag wet, att af Gudarnes här
 225. »den trotsige Gylfe lemnad är.
 »Och ännu jag minnes, att Auka-Thor
 »han wid sin hammar den eden swor:
 »att Mjolner för Gylfe ej lystas skall,
 »förrän Gylfes owän hämnat hans fall.
 230. »Mot Gudarne alla jag kämpa då törs;
 »men Thor är farlig när hamaren rörs.
 »För honom ur Agirs gille jag flytt;
 »ej wägar jag reta den starke på nytt.
 »Men Mjolner ej lystes för Gylfes skuld,
 235. »den mäktige ännu ej är honom huld.«

Så Loke den listige; vred han såg
 de Jotar der stå på den frusna wäg.
 De mände der länge förstenade stå,
 sedan Freja med Geidstafwen talade så:
 240. »Här skolen I stånda tills Ny och Nedan
 »fått skifta sin gullring. Gången sedan.«
 Med rasande harm såg Loke derpå,
 ej kunde de ännu från stället gå.

Men se, förslupen war tiden redan,
 som Wanadis hade dem förelagt, 245.
 när dessa ord hon wid Geidstafwen sagt.

»Och Totunahären nu rusade opp
 likt uppväckte björnar med rasande lopp.
 Så hätske som Fenrer då Droma bröts,
 i hwars band den Ulfen af Gudarne slöts, 250.
 de lösgifne Totar upprusade då;
 och glad såg den listige Loke derpå.

»Och Loke till Totarne röt dessa orden:
 »Sillbaka I mågen nu alla gå;
 »se, hafwets lösja snart lofad är worden. 255.
 »Snart skolen I krofa Drottin i Norden;
 »mång wägar leda ännu till hans borg,
 »jag eder skall föra kring fält och torg.«

Den listige Loke nu detta sade,
 och Totarne rusade opp så glade. 260.

»Och Loke nu förde de röfware sjelf
 från kust till kust, öfwer berg, öfwer elf.
 Men Nord Drottin satt på det Allhärjar-Ting,
 han satt uti sina Odalmäns ring;
 mång wigtiga wärf de nu förehade. 265.

Men se, de Siare hastigt nu sade:
 »Här höres mycket stormwäder fara,
 »med droppar af blod det fullt mände wara;
 »ty undra wi hwad detta båda må.«

270. De wise Giarne talade så;
 men Gylse hördes de Giare swara:
 »Jag är utan fruktan, jag är utan fara;
 »Jag känner min arm i styrka tilltager,
 »ej swiker han mig om i striden jag drager.»
275. Så Gylse; han satt i den manning,
 och rådde och dömde mång wigtiga ting.

- Men inför Gylse en ungersweu trädde
 med detta spjutsbud; hans ord ingen glädde:
 »Upp Gylse! swäng åter din hwilande lans,
 280. »stänk blod på din nybundna ekekrans.
 »Se Uuras räddade blodige swenner,
 »som woro Nord-Drottens endaste wänner,
 »som flyktande sökte till Gylses strand,
 »de fallit i Jotuna-Drottens band.
285. »Jörgäswes de stridt för Uura den sköna,
 »dem fångade röswarn i manteln gröna.»

- Bland Gylses kämpar ett wapengny,
 det strällde, det hwen i högan sty! —
 Och hastigt för Gylse en ungerswen trädde,
 290. med detta spjutsbud; hans ord ingen glädde:
 »Upp Gylse! swäng åter din hwilande lans,
 »stänk blod på din nybundna ekekrans.
 »Se, hjordrike Helsing och björnjägarn Jemte
 »i blod och i strid emot Jotarne stå,

»som ryttande fram emot Ume gå. 295.
 »Du wapen nu tage, de snäckor du hämte,
 »du sätte nu swärdet i segerwand hand;
 »du rädde de kämpar från Jotarnes band.
 »Snart måste de annars som Uura den sköna
 »sig böja för röfvarn i manteln gröna.« 300.

Bland Gylfes kämpar ett wapengny,
 det strällde, det hwen i högan sky! —
 Och inför Gylfe en ungerswiden trädde
 med detta spjutsbud; hans ord ingen glädde:
 »Upp Gylfe! swäng åter din hwilande lans, 305.
 »stänk blod på din nybundna elekrans.
 »Se Jotarne rasa hos Ume den länge,
 »och hunger och blod man ser i hans gård;
 »hwar dag blir för honom den strid mera hård.
 »Dit med dina modiga kämpar du gånge. 310.
 »Sill Wilbon Angur sig ämna de Jotar,
 »och ren deras blodiga röfwarehär
 »Bergbrytaren Gesturs hofgård nu hofar;
 »snart i Håsträmjarn Medals hofgård den är,
 »om Nord-Drottens sjelf ej röfvarne motar. 315.
 »Snart måste de alla, likt Uura den sköna,
 »sig böja för röfvarn i manteln gröna.«

»Nej!« ropade Gylfe, »nej, fri är min arm,
 »och styrka och mod är uti min harm.«

320. Och upp han nu stod ur det Allhärjar: Sida
han sade: »Jag lemnar er manning;
»men snart tillbaka hos eder jag är,
»när min arm har förjagat de töfswares här
»Mång wigtiga ting of äm återstå;
325. »I alla dertföre ännu töfwa må.«
Och högt nu ropade männernes skara:
»Må segren och friden din följeswen wata
»när åter tillbaka wi här dig se!
»Wi töfwa nu här, som du ordade.«
330. Så Odalmännen; och Gylfe uppstod,
han gick ur den mannaringen med mod.
Och Gylfe ropade åter de orden,
det dånade högt i den bästwande jorden:
»Hwar är nu den kämpe, som följer med mig!
335. »det blåa pansar han drage på sig.«
Så röt han; strax swarade kämparne alla,
och själlarne hördes wid swaret skalla:
»Wi följa wår Gylfe i lif, i död;
»ett ord är of nog, när Gylfe det böd.
340. »Wi följa dig alla, alla försann.«
Och kämparne reste sig man för man;
men Gylfe nu opp uti laget stod,
han sade: »Jag känner de Hofkämpars mod;
»men kort är wår tid, ty faran är när,
345. »så snäckor wi hafwa wid borgen här.

»Ly kunna blott fem Hofsämpar mig följa,
»med deras swenner på haswets kölja.«

Nu kämparne alla uppreste sig;
ett bråk, ett larm mänd de rustningar göra
som när Jättar i berghwalswen föra: 350.

»D. Gylse, du tage mig! — Nej mig!«
Det ropet från alla man mände höra;
en ordstrid emellan de kämpar uppstod
om hwilken ibland dem wore mest wärdig.
En hwar till kampen stod wugen och särdig, 355.

en hwar till Gylse framträngde med mod.
Hwar ropte: »Jag förr dig ju offrat mitt blod?
»Hwi will ej Nord-Drottens åter det hedra?
»Skall mig hemmasittande andre förnedra!«
Så ropte de alla, så ropte en hwar: 360.

»Jag will följa Gylse, min Drott och min Far.«

Men Nord-Drottens rörd i hjertat uppstod,
han sade med swallande känslor de orden:
»Jag tackar er, kämpar, för wilja och mod;
»Jag wet hos er flyter detsamma blod. 365.

»Jag wet att trohet är stor i Norden;
»men wackre kämpar ej länge må twista,
»wi tiden och segren ju derwid mista.
»Ly hören, I kämpar, nu eder Drott:
»en hwar tråde fram för att draga lott 370.

»ho som nu skall Nord: Drottens följa
»med svennerne sina på hafwets bölja.«

Så talade Gylfe, och nu han teg;
men högt ett stri bland kämparne steg:

375. »Ja, alla wi lyde Gylfe, vår Drott:
»ty wiljom wi på hans bud draga lott,
»ho som nu skall Nord: Drottens följa
»med svennerne sina på hafwets bölja.«
Dch fredlige alla kämparne woro;

380. ej wille de öka Nord: Drottens oro.

Dch Nord: Drottens nu de lotter framtog,
sin lott ur hans hand hwar Hofkämpe drog
»Den blodröda lotten skall det nu gälla;
»så se huru Nornorna domen fälla.«

385. Så sade till kämparne Nordens Drott;
hwar kämpe då wiste den lott han fått.
De kämpar, som blodröda lotter tillfölo,
dem stolte i lyftade handen höllo.

De roppte med segrarens stämma och blid:

390. »Se! — se, den blodröda lotten jag fick!

Den drottlike Rodin bland dem war;
på skölden ett gyllene äpple han bar.

Han såg på de andre kämpar så blid,
och sade: »Min plats närmast Gylfe jag har,

395. »nu får jag stå närmast honom i strid.«

»Dch

Och Gydmannakämpen han hörde derpå,
 en grip uppå skullran den ordwise hade,
 och nu till den drottlike Rodin han sade:
 »Ej skall du allena wid Gylse stå,
 »se här, jag en blodröd lott fick också.« 400.
 Strax Rumbokämpen höjde sin röst
 och lyfte sin sköld med tre brinnande bergen;
 han sade: »Ej har jag min lycka förlöst,
 »jag också får prästwa senan och mergen.«
 Den stolte Gaute från Östansfog, 405.
 nu hastigt sin blodröda lott framtog;
 han sade: »Så godan lott som J
 »fick Gaute; — ej heller han hemma skall bli.«
 Och upp sig höjde en röst långt ifrån,
 han ropade: »Blömmen ej Bländas Son; 410.
 »den blodröda lotten så ofta jag fick,
 »och gerna för Gylse i kampen jag gick.
 Så talade nu Hofkämpar fem,
 dem de blodröda lotterna tillfallit hade;
 de andre sågo så misfölynt på dem, 415.
 de woro med lotterna sina ej glade.
 Mång färna man såg, mång Hofkämpes färna,
 för Nord-Drottens offer sitt gull så gerua.

Till kämparne talade Drottens i Norden:
 »Nu, kämpar, jag först edert mod förstår, 420.

- »nu Jotunahären jag slår till jorden;
 »ej mera jag känner de forntida fär;
 »min domnade arm är nu helad worden.
 »Ty kommen med Gylfe på drakarne nu,
 425. »de milda Walkyrior winta of ju.
 Så Gylfe s-ede; med segerfäll blick
 till bryggan med kämpar och swenner han gick,
 der waggande drakar dem mände bida
 allt uppå den swallande wåg.
 430. Så fordom gullhjelmade Oden man såg
 med Asarne tåga ut Swithiod det wida,
 att under sitt stora segrande tåg
 mot trollen och Jättarne strida.
 I gyllene rustning då gingo
 435. de wäldige Asarne fram,
 och seger de allestäds fingo,
 och högt man såg deras härliga stam
 på Nordens isfjällar uppspira då,
 och Drottarne alla från dem nedgå.
440. Och Gylfe han nu med segerfäll blick
 uppå de waggande drakarne gick,
 med swenner och kämpar på hafswets bölja.
 Mång tusende härfri Nord-Drottens följa,
 och fädernes hamnar ut högarna stego.
445. De sågo uppå det härliga tåg;
 de mindes ännu med brännande håg

hvar Totunahärrarne fordom nego
 för swärdet, som wid dem i högarnelåg.
 De undrade alla hwi Skalderne tego,
 hwi ingen höjde till segerfång. 450.
 sin stämna ännu en enda gång.
 Och stuggorna winkade Skalderna då;
 och Skalderne mände den winken förstå.
 Och Wikingens Skald nu gullharpan tog,
 och länge och högt på henne han slog. 455.
 Så glad nu Gylse det hörde;
 hans wakenade hjerta det rörde.
 Han slog de fordna konstgrepen blott,
 som på längan tid man ej höra fått.
 Han slog Sudrunas härliga slag. 460.
 De Rungsmänner hörde det med behag;
 de hörde med tjusadt hjerta derpå,
 fast så ännu kunde de slagen förstå.
 Men Gylse på Draken med kämparne gungar;
 hans blixtrande lans nu helsande ljungar. 465.
 På knarkande rullar ankarne windas;
 de för winden fladdrande seglen upplindas.
 Gullkorsade slaggorna börja nu slägta,
 och de rostiga redren nu knarka. 470.
 Och tacklen och wanterna starka
 än swigta så slappa, än stånda så sträckta.
 Och långsamt ur hamnen nu wagga

- de ärade drakar och snäckor
genom hafswets sqwalpande fragga,
475. som klyfswes i långa porlande sträckor.
Den draken, som Gylfe på böljorna bar,
från wattugängen bestruken war.
Af guld och silfwer en skatt som man sade
i drakestammen förborgat han hade;
480. mång swen derät lönnligen sneglade,
han wille så gerna den skatten se.

- och Ägir den gamle, hafswens Kung,
som i hwalarnes rike månd throna,
han wakenade upp ur sin sömn så tung,
485. när han hörde de kämpars segerång.
Han wille se Nord-Drottens ännu en gång,
hans älskling war Gylfe ren då han war ung.
och Ägir nu tog sin korallprydda krona,
på håret af Sång ren Gudens den här,
490. som en waskbuske hög och yfwig hon är.
och med sina fingrar som böljan blå
der snäcklika naglarna suto uppå,
han hafstummets borstströk så nöjd, så glad,
som i möfiga ögonbrynen der satt.
495. och nu till Kan sin droctning han sade:
»Jag hör att Gylfe på böljan är;
»jag håller Gylfe ännu så kär.
»Hans kämpar der sjunga så glade;

»Will du icke höra på deras sång?
 »Ej vägen dit upp för oss är så lång.» 500.

Och Hafswets drottning den wäldiga Kan,
 som herrskar på böljornas lugna ban,
 hon nu sitt gyllene nät bortlade
 och till hafswets Herre hon sade:
 »Då lägger jag bort mitt starka nät; 505.
 »ty icke mot Gylfe jag brukar det.

»Och ännu min sång så tom måste stå;
 »ty will jag med dig uppå böljan gå.« —
 Så talade Kan; och på sig hon tog
 sin mörkblå, hwitflammiga Drottningsskrud. 510.

Men Agir, den gamle, hafswens Gud,
 af hwalar och hajar en brynja drog,
 des fjäll ett pansarled liknade nog.
 Det Gudaparet arm under arm
 steg opp i sin lätta silfwerkarm 515.

och for nu opp i ljusa dagen
 på silfwerkarmen, af sjörån dragen;
 de hade skälars och uttrars hamn,
 de hade skälars och uttrars namn.

Nu Agir och Kan upp ur böljorna ila, 520.
 och gingo att sig på den klippestol hwila,
 som omkring Nord-Drottens skär mände stå.
 Ur böljan de mäktige båda stego,
 och klipporna djupt ned i hafwet nego

525. när Gudaparet sig satte derpå.
 Och Gudens skägg föll på knäet nu,
 och droppande wattuet klang derifrån
 mot Klippans kant, med sus och med dån,
 som hade der nedrullat strömmar sju.
530. Han mände mot Klippan de snäcknaglar slipa,
 ur lättblåsta wosfen tog han en pipa;
 han satte nu henne för uppbläst mund,
 han syntes så nätt med de snäcknaglar gripa;
 och stilla stod böljan i samma stund.

535. Och hafswets Herre han kallade
 allt på sina döttrar nie då,
 som alltid mände tillhoppa gå,
 som alltid der wandra tre och tre:
 och Böljan och Strömmen och Windern

540. så bland de jordsfödde nämnas ju de?

Och Nigir med uppspända linden,
 på sin Klippstol höjde nu sig,
 han quod denna wisan så saktelig:
 »Fraggen, fraggen

545. »böljor blå;
 »waggen, waggen
 »böljor små,
 »waggen långskeppet fram,
 »der hjelten mänd stå

550. »wid gullkorsad fram.

Och Kan utmed Ägir höjde nu sig,
och qwad denna wisan så saktelig:

»Dragen, dragen
»strömmar små,
»jagen, jagen 555.
»böljan blå.
»Jagen gullsnäckan fram,
»der hjelten mänd stå
»wid gullkorsad stam.

Och Ägir nu åter höjde sig, 560.
och qwad denna wisan så saktelig:

»Susen, susen
»windar små!
»krusen, krusen
»böljan blå. 565.
»Fören hafstjället fram,
»der hjelten mänd stå
»wid gullkorsad stam.

Så Ägir och Kan. — Och tre och tre
deras döttrar ur djupet tittade: 570.

och Böljan war det och Strömmen och Winden.
Och hastigt hafsguden Ägir teg,
och pipan han tog från uppspända kunden.
Men i sin silfverkarm åter han steg;
dit steg äfwen Kan hans älskade maka, 575.

och snart de nu kommo tillbaka
 till Hafs gudens gyllene salar,
 som bewakas af hajar och hwalat.
 Men Kan hon tänkte uppå den särden,
 580. hon wäntade gäster från Nordliga werlden;
 ty henne tillhöra alla, som dö
 utan blod och sär i den swallande sjö.

Men Hafs-Gudens döttrar tre och tre
 ur märkblåa djupet framittade.
 585. Och böljorna gingo i dyster gång,
 och sjöngo så sakta sin systerång:
 »Nu ilande sjöwandrar hast
 »öfwer djup, öfwer skär!
 »Den snobbe sjöhäst ej raste,
 590. »som swärdsvingarn bär.
 »Fraggen, fraggen, fraggen
 »sjösostrar små!
 »kring gullforsad stam
 »der Gylfe mänd stå.
 595. »Waggen, woggen, waggen
 »swärdsvingarn fram,
 »der han trampar böljorna blå.

De strömmarna gingo i dyster gång
 och sjöngo tillhopa en systerång:
 600. »Ringormslil swallningen trille

»Kring Föl och kring skär,
 »som om kappas han wille
 »med sjöhästen här.
 »Jagen, jagen, jagen
 »strömsystrar små! 605.
 »Kring gullkorsad stam,
 »der Gylfe månd stå.
 »Dragen, dragen, dragen
 »sjöhästen fram,
 »der han trampar böljorna blå. 610.

Och windarne gingo i dyster gång,
 och sjöngo tillhopa en systerfång:
 »Swalkande pustar slägte
 »omkring segel och mast!
 »Blifwe fällorna sträckte! 615.
 »Styfnæ tågen i hast!
 »Susen, susen, susen
 »windsystrar små!
 »Kring gullkorsad stam,
 »der Gylfe månd stå. 620.
 »Krusen, krusen, krusen
 »hans bana allt fram,
 »der han trampar böljorna blå.

Så systrarne sjöngo; och tre och tre
 öfwer blåa hafsbryn de dansade. 625.

Och seglen alla nu fylldes med hast
 allt uppå drakarnas flyhöga mast.
 Och seglen spände nu rågen;
 de spände dem alla så styfwa.

630. Men de fraggiga kölarna klyfwa
 den fräsande, sqwalpande wågen.

Och rodren på jernhakar starka,
 de hördes så långsamt nu knarka;
 de mörkblåa böljornas fragga,

635. de klyfwande rodren nu watträ.

Och drakens gullkorsade slagga,
 man hörde för windarne smatträ.

Och man hörde de doswa slagen
 af böljornas swallningar strida

640. emot långskeppets frångande sida,
 den blandades hela dagen
 med kämparnes rop ifrån Nörden,
 som gingo på drakeborden.

Och Gylfe så stolt uppå draken stod,

645. han skulle nu pröfwa sin arm och sitt mod.

Och Hofsämpar fem, Walkyriors wänner,
 på drakarne stodo, med modiga swenner.

Men listige Loke så harmse såg

på Gylfes och kämparnes segrande råg.

650. Wäl såg han de gyllene snäckor framgång
 wäl hörde han kämpar och skalder sjunga;

Ly stundade Kampens åstväder snart.
Men Loke han wiste nu icke hwar
de stolte ämnade blixtrarne slunga.

De listige Loke allt med en hast 655.
sig skapade då till en Walhök om.

De Loke den listige fram nu kom
till draken, der kämparne lågo;
han satte sig på den styhöga mast.

Den gungande fåglen kämparne sågo; 660.
men ingen den Walhöken kände.

De tågen nu stötte, de rodrer nu wände,
så glade de sjöngo, så glade de rodde.
De Gylfe sade till draken sin:

»God Gjöhäst! påskynda nu segren min.« 665.

Ly Odens korp han det wara trodde,
den dagligen flyger all werlden omkring
för att se, för att höra allting.

De kämparne glade på däcket lågo,
de uppå den lyfnande Walhöken sågo; 670.

de sjöngo hämdens åskande sång
mot Jotarne alla, gång efter gång.

De Walhöken hörde så wred derpå;
ett hotande stri han häfde då.

En nattlig dimma kring stranden han bredde. 675.

Gj skulle Gylfe till stranden nå;
men Hersen war stor som wid stästwen månd stå,

Bland töcken han drakarna ledde,
af Jotarne ännu ej sedde.

680. Men Walhölen spände de mörkgråa wingar,
och öfwer hafsstrandens wåg han sig swingar;
och Loke sade till Jotarnes här:
»Ge, Gylfe dig nalkas i Unnes skär.
»Upp nu! din mäktige Denhamn du tage,
685. »du krosse den stolte, den hotande swage.«

Men woro de snäckor wid Unnes strand,
då ännu blåhwalswets westliga rand
i Ufstonens halstjusa guldblinda låg,
fast Gylfe den ej genom töcknarne såg.

690. Och när Mundilsars dotter nu förde
ur Österhwalswet solwagnen fram,
stod Gylfe i hamnen wid gullkorsad stam.
De Jotar ej hämnarens swenner störde,
i land de båd wapen och stridswagnar förde
695. Men Gammal Man, denna Jatte Drott,
som länge förtrollad i klippehamn stått,
han mulnade nu om pannan;
liksom fordomdags när han förespått
att windarne skiftade med hwarannan.
700. Han bådade Gylfe ej mycket godt,
han bådade blod och nederlag blott.

Men se, lik en fraggande klippestod,
nu Gylfe på stranden med kämparne stod

i det stålblåa pansaret klädd.

Hans blickar ropade efter blod; 705.

Hans kämpar andades efter strid.

På Klippans branter, på elflivens brädd

de rusade fröm med jättemod,

och kämparne sjöngo om fordom tid,

om modets förflingor: ära och frid. 710.

Deh Gylse han glädde sig åter en gång,

som fordom åt Skaldernas segersång.

Deh Gylses tält de swenner uppslä

allt af skimrande färger randadt,

man gullrosor der uti ränderna blandat; 715.

och stängen som sägs ur tältet stå,

den war förgylb och knoppen likså;

och huswuden utaf stängerna der

gullbonade woro som brukas plär.

Næn Nord-Drottin tankfull i tältet stod, 720.

in kom till honom en kämpe så god;

stor är han bland Gylses Hofkämpar många,

och hans namn är Ume den länge.

Nu wände Ume till Gylse framgå,

och bugande talade kämpen så: 725.

»Wälkommen hit, min Drott, min Far,

»dig länge nog jag nu wäntat har.

»Jag ensam måst med Fotarne strida,

»jag måste båd hunger och nöd här lida.

730. »Doel gerna jag stridt, ty det hopp jag fick,
 »att Gylse sin kämpe till mötes gick.
 »Och gerna jag hungrat; det slutas nu snart,
 »mång år af hungren jag präfwad wardt.
 »Wälkommen hit, min Drott och min Far!
735. »dig länge nog jag nu wäntat har.

 Nu Gylse räckte åt Ume sin hand;
 »Stor är du bland kämpar i Gylses land.
 »Som Gale den räddade Erik har
 »allena kring fädernejorden,

740. »så ensam för Gylse du kämpat har,
 »fast din lön icke stor är worden.
 »Men bättre lön du en gång skall få
 »af den räddade Drottens i Norden.»
 Högt talade Gylse de sista orden;
745. men högre swarade Ume då:

»I frid och i strid jag för Gylse skall stå.»

- Och se, en Själlkämpe kom der fram;
 han är utaf Fornjothers äldre stam.
 En wäldmans klubba i handen han bar,
 750. en Ren hans stätt och springare war.
 En stärf ifrån sina wofslupna sälar
 han frambar till älskade Nord-Drottens tält.
 Genom Jofarnes här han fört den så trygg,
 - wäl hundrade mil på renarnes rygg.

Till Gylfe han kom; sin stärf han nedlade, 765.
 ej många ord till Gylfe han sade;
 men Gylfe så rörd hans hand då tog,
 och hästigt Nord: Drottens hjerta slog.
 Så Gudatnes fröjd månd högre blifwa
 när de se hwar en torstig offerare går, 769.
 att wid altaret offra en suck och en tår,
 då ej hjordar till offer de honom månd gifwa.
 Och Gylfe sade: »Din blick jag förstår,
 »fast icke ditt språk. Dock hjertat det når.»

Om qwällen röt Gylfe till kämparne sina: 765.

»I dragen de ljungande stridswagnar fram.
 »må Totarne pröfwa wännerna mina.«
 De stridswagnar gjorde ett brak, ett dam,
 som när åstkan ryter och stormarna hwina.
 Och se, öfwer fjällens skyhöga topp 770.
 den blodiga månen nu skred;
 och stormvinden lyfte sin winge opp,
 och ställde på nytte sitt hwirfwellopp
 långa öfwer den dammande hed.
 Och hämnande Gylfe fram nu gick; 775.
 som åstwiggen glänste den starkes blick.
 Som åstornas ljud hans stänma lät,
 och fjällarne gungade för hans ffät.
 Hans hjertas glädje war stor och wild;
 han hörde de kämpars huller så mild. 780.

Så unga Skalden i hjertat sig gläder,
när den älskade mön hans fånger quäder.

Fram gingo de alla med Nord-Drottens då;
främst gingo bland dem nu Hofkämpar två;
785. Den ordwise Gydmannakämpen det war,
en grip på hjelmen den kämpen bar;
och Bländas Son den wige dernäst,
som uppå sin gullring Linnea har fäst.
De gingo nu der i blytrear och dam,
790. och dreswo Jotarne för sig fram.
De Jotar uppreswo hwar bro, hwar bryggor
att sig mot Jemte och Helsing betrygga.
Och Unnes stad de gingo att gästa,
ej woro de ibland gäster de bästa.

795. Men Gylfe sade till kämparne då,
i lunden hwiner ju Nordan likså:
»De Jotar ren blekna som wårens sippor;
»de fly som för seglaren strändernas klippor
»när Gylfes kämpar fram mot dem gå
800. »Ej få wi med röfwaru i swärdsting stå;
»men hinsidan elfwen dit undan de flytt,
»der Helsing och Jemte dem bida,
»der skola de åter tvingas att strida,
»och pröfwa Nord-Drottens kämpar på nytt.

Så talade Gylfe och fram han gick,
med kämparne sina i hotande stic. 805.

Men se, en Ljus-Alf med gullwingar små,
till Nord-Drottin hwiskade saktelig då:

»Dig kampens mörklare stunder nu bida;
»snart måste din här allena strida. 810.

»Den listige Lokes swel du ej känner.

»Se, Helsing och Jemte, med alla swenner,

»på hinsidan elfwen wänmäktige stå;

»de kunna ej Gylfe till mötes gå.« —

Den warnande hwiskade dessa orden; 815.

men icke förstod dem Drottin i Norden.

Han såg blott hur Totarne mände fly

litt häpna Ekogstrå wid åfornas gny.

Allt längre och längre hans här framträngde,

och redan kring Gäwar sin fana han swängde. 820.

Han trodde de Totar skytt Hildas lek;

han glömde den listige Lokes swel.

Så Gylfe gick fram den första dagen,

och Totarne flydde för hämdeslagen.

Gylfe.

Tolfte Sängen.

Morgon. Slag. Gylfes kämpar omringas. De slå sig igenom.
Nytt slag. Jotarne fly inom Luras landamären. Gylfe
misköjd. Frejas råd. Afsegling. Frej nedstiger. Frejas
skölden upplöstes. Aftertåg.

- Men Natten, den swarta Gudinna,
på Fodrens gångare ilade bort.
Tre männer hon har; hon besökte dem fört
ur Nagelfars famn hon mände förswiarna
5. fören knappt hon en midnattslyß hunnit
åt Audurs fader den sorglige.
Och Dnar wid första Morgonwäkt
sin famn halfswaken emot henne sträckt;
men flygtigt hon honom blott famnade.
10. Och Nattens Gudinna med trånande blick
till Dellingur Morgonens Gud framgiæ.
Mest älskar hon honom, och det med rätt
ty stön han är, och af Alfa: ätt.
I famnen han slöt sin flygtiga brud,
15. sen tog han sin rosenfärgade skrud.

Och hastigt han steg på Skinfare opp;
 med sönnen ännu i sitt tindrande öga,
 han blinkade fram öfwer kullarne höga.
 Och Skinfare fram uti Östern lopp,
 des man förgyllde fjällarnas topp. 20.
 Nu Dellingur väckte Dag, hans Son,
 som låg och sof icke långt derifrån.
 Och Dellingur sade de orden blida:
 »Opp Dag! Min Son! du ej längre må bida;
 »tag Skinfar, som Gudarne budit dig, 25.
 »att föra på luschwalfwet wida.« —
 Sagde; och Dellingur fjermodade sig.
 Och Dagen steg opp ur den purprade bädden,
 tog gullkärran fram, satte Skinfar nu för.
 Ett språng; och från kärran han gullpiskan rör; 30.
 och snart ifrån flammande öfsliga brädden,
 allt högre och högre på hwalfwet han för.

Men redan förut under mörkan natt
 wid blottade swärdet Nord: Drottens satt.
 Ring honom mände hans Hoflämpar stå; 35.
 de wille nu alla mot Zotarne gå.
 Men såfängt de swärden ur slidan hade;
 de töfswande Zotarne kommo ej fram.
 Men Nord: Drottens, när han detta förnam,
 med löje till sina Hoflämpar sade: 40.
 »Snart är ju natten liden till ända,

»och till strids de Zotar ej återwända!
 »Men mände nu dagen på himmelen stå;
 »men Zotunablod wi ej tömma så!«
 45. Så Gylfe; och skölden på marken han lade,
 de Hofkämpar glammade alla så glade.
 Men Loke den listige smilade då.

 Och se, likt en flyttande fågelstara,
 som redan tågat tillbaka mot Norden,
 50. i hopp att der stadig wår skulle wara,
 den känner sin wäg, den ser ingen fara,
 den skriande helsar landsmanna-jorden;
 men -- plötsligt ett yrmoln kring himlen sig breder
 det nalkas allt mer de framskridande leder:
 55. af döds-skölden ren öfverraskad worden,
 snart stöck wid stöck störtar döende neder.
 Så Gylfes kämpar och svenner man såg
 helt plötsligt anfallas af rasande Zotar;
 de rusade fram uti hwirlande tåg,
 60. och böden ifrån deras mordspjut hotar.
 På Gydmannakämpen, främst utaf alla,
 de rasande Zotars mordhagel falla.
 Men kämpen sade: »Jag ensam står här;
 »men ej allena jag kommen är.
 65. »Snart skolen I se om Nordbon är sann
 »om Gylfe ej flere här ställa kan.«
 Så talade kämpen; han ljungande slog,

och Jote wid Jote för slagen dog.
 Mång sår wäl Gydmannakämpen fick;
 dock utur striden ej Hofkämpen gick. 70.
 Han stod på en kulle i blodswettens imma,
 ej wel han ett ffär, fast höljd utaf sår.
 Så månen ensam wakande står,
 om höften, i kulnaste morgontimma;
 hans blodröda kind blott stormar då spår. 75.

Men hastigt framryckte den Rumbohjelten
 alle öfwer de lifsådda fälten.
 De brinnande berg på skölden han bar,
 som de hans hjerta brinnande war.
 Som qwick silfret rinner uti hans berg, 80.
 så stridslusten rann nu i blod och merg.
 Han sade: »Jag Gydmannakämpen skall slåda,
 »som ensam mände mot Jotarne blöda.« —
 Det ropet hörde nu Bländas Son,
 som stod med deß swenner ej långt derifrån. 85.
 Han sade: »Der wilje wi också wara;
 »att stilla sitta är icke wår sed.« —
 Och fram han gick genom Jotarnes led.
 Han gjorde en wäg genom röstrarnes skara
 som Skurugatan, så lång och så bred. 90.
 Nu stodo de stolte Hofkämpar tre
 på kullen, och sköldarne sammanhöllo,
 och för deras slagswård Jotarne föllo;

men Jotarne kommo mång tusende.
 95. Från kullen de Hofkämpar saktelig drogo,
 men åter tillbaka de Jotarne slogo.
 Tre gånger de kommo på kullen då,
 tre gånger de måste från kullen gå.

De hejdande stängflen man riswas ser,
 100. de ogrödde åkrarne trampas ner.
 Nu Jotarnes flyglar allt längre sig spriddo,
 kring fält och kullar och skogar man striddo.
 Och fram gick Hjällarnes stolte Son,
 som Ulka. Thor sjelf med huggeld och bån
 105. För hans swärd föllo Jotar wid Jotar ned,
 han gick fram och åter ibland deras led.
 Och Rodins kämpe med honom följde,
 den tappre sig ej undan pilorne döljde.
 Det gyllene äpple på skölden han bar,
 110. af Totunablodet färgadt war.
 Den stolte Gaute från Östansfog,
 nu fram emot Totunahären drog.
 Med Tinspångs dundrande wapen han kallade
 de Jotar fram så berget det skallar.
 115. Likt Hungerkällans stigande flod,
 som bådare krig eller dyran tid,
 så bådade nu hans stigande mod,
 de Totunahärar fall och strid.
 Hans pansar mörckblätt som Rålmo wald

af imma nu hölides i stridens qvalm. 120.

Likt Timmerns märkbara flottholme der,
som stundom syns, stundom sjunken är,
så in ibland Setarne ryckte han;
och stundom han syntes, och stundom förswann.

Men Gylse sade till Hofkämpen så: 125.

»Med swennerne dina du tälten må walka;

»fort kämpe! ty Setarne efter dem trakta.«

Med misnöje Hofkämpen hörde derpå;

men Hofkämpen lydde dock Nord Drottens wilja.

Så Bøse månd sig från sin Herraud sällja. 130.

Dch Gylse sade till kämparne sina:

»Här höra wi huru de pilstormar hwina;

»det är som ett bad så varmt och så härligt,

»som om Winfats mön oss famnade kärligt.

»Gullforade hölar sin gästning bida; 135.

»ej skola de längre af törst nu lida.

»De swartklädde korparna skola så glada

»i Walblodets strömmar länge nu wada.

»Se jorden rodnar af blodets hetta;

»ej fredliga möten wällate detta.« 140.

Dch Gydmannakämpen ropade då:

»Till Odens hemsalar will jag gå,

»som Walkyrior dit mig nu kalla.

»Ej skall jag det nedersta sätet då få;

145. »ej blifwa den ringaste uti Walhalla.
 »För Wifwen jag litet ej anträtat har
 »i huggstormen, der jag den främste war.«
 Och Rumbolämpen swarade då:
 »Här gäller det nu som man att stå.
 150. »Nog minnes jag strider sen fordom tid;
 »men icke jag minnes så blodigan strid.«
 Och åter de lyste nu swärdet opp,
 högt ljöd det i Totarnes hufwudskallar;
 ty när det träffade fienders kropp,
 155. en skräll man hörde i dalar och wallar.

- Men Gylfe framgiel i det mördande tåg
 Han slog; han rofdjurens måltid förökte;
 öfwer allt han Totuna-Drottin sökte.
 Och när Gylfe den Totuna-Drottin nu såg
 160. han ropade ut med rasande håg:
 »Ej kärligan helsning jag skyller dig,
 »wänswikare! du som stal mön ifrån mig.
 »Ty skall du snart nog nu komma på skam,
 »du trollborne niding, som wägat dig fram.«
 165. Så Gylfe; och nu han lystade opp
 sitt swärd; emot Totuna-Drottin han lopp.
 Och hjelmen han klöf; men swärdsäggen slant
 mot Totuna-Drottens hjäsetopp
 som hade den träffat en Klippelant.

Och Totuna: Drottens sade med hån: 170.

»Ditt swärd är ej skarpt, du själlarnas sou!»

Men Gylfe sade: »Här duga ej swärd;

»men dö du skall; du den lönen är wärd.»

Och hastigt, som blixten, en klippa han slängde,
mot Totuna: Drottens bröst den framträngde. 175.

Den bröt ett resben på trollens bröst,
att swarta blodet ren började flyta.

Och nu som med tusende Allswars röst

man hörde Totuna: Drottens ryta.

I Gylfes hjelm ett hugg han då gaf, 180.

Det hugget skar nu skölden tvert af.

Det särade armen på Nordens Drott;

ett större hugg han ännu ej fått.

Han sade: »Gast wida i strider jag varit,

»så jemngodt hugg jag aldrig erfarit, 185.

»men jag dig betalar ditt mannaprof.»

Han klubban med wensfra handen nu hof;

strax Totuna: Drottens tillbaka wel,

för hård för honom war denna lek.

Och Nord: Drottens sade: »Du listig är, 190.

»du flyr när faran dig kommer när.»

Men Totuna: Drottens sin trollkonst öfwar,

med den han hjeltarnas wapen öfwar.

I röcken och blixtrar han döljde sig då;

»hyllig han månd bakom Nord: Drottens gå. 195.

Ej Gylfe det märkte, förrn slaget han kände,
 som i nacken han mände af trollet så;
 men Gylfe i fallet behändigt sig wände.
 Han såg nu hwar listige röfwaren stod;
 200. han sade: »Du tyckte din list war god;
 »men lönen derfor jag dig gifwa will.
 »Stå, ärligen, om du har mod dertill.«

Sagdt; och Gylfe på röfwaren nu rusat,
 fast blodet ur gapande såret frusar.
 205. Han grep nu det trollet om lifwet fast;
 han skuffade det framför sig med hast,
 att trollet måste tillbaka wika,
 fast söga de worogi styrka lika.
 I hundrade bugter sig trollet wred,
 210. likt en orm så smidigt i hwarje led.
 Så grym war ej ormen, som Lodbrok slog,
 när den älskade Thora ur fångslet han tog.
 Den striden war nu så gruslig, så het,
 och Gylfe trollet allt framför sig förde.
 215. Omföder det åter sig löst nu stet,
 och högt man de orden det wråla hörde:
 »Hit Fortunatroll! att hämnas er Drott,
 »förrn Gylfe den lille ifrån oss har gått.«

Nu tusende Jotar rusade fram
 220. kring Nord: Drottens der uti bligtrat och bann.

Och pilar likt sandmoln nu månde flyga;
 men Gylse gaf hugg både många och dryga.
 Se, detta märkte nu Bländas Son,
 der han stod och stridde ej långt ifrån;
 han sade till sina swenner de orden: 225.

»Upp! ilen att rädda Drottin i Norden,
 »mot Totarnes högra flygel nu gån,
 »sen låtom of åter den wensstra anfälla.«
 Sagdt; och nu slögo hans kämpar alla,
 att drifwa från Gylse de tusende Totar, 230.
 dem Gylse allena blödande motar.

Och Bländas Son den wige framgick;
 mång sår han gaf och mång sår han fick.
 Hans sköld war skuren och slitet hans pansar;
 dock stod han ännu mellan ljungande lansar. 235.

Och Totuna-Drottin för honom wäl,
 han tyckte ej om denna wapenlek;
 ty kämpen allt mera inpå honom gick,
 sen stridande Nord-Drottin skåda han fick.
 Men listige Loke som detta såg, 240.

nu sade de orden med harmse håg:
 »Den kämpens styrka och mod jag känner;
 »men snart skall jag fånga hans uodiga swenner,
 »jag ser hwart de ställa sitt lönnliga tåg.« —
 Så Loke; och fram ett töcken han dref, 245.
 till skogen der Hofkämpens swenner månd gånga,

att wensfra flygeln af Totarne fånga.
 Och Loke den listige trollkretsar skref,
 och sweennernes här förwillad nu blef.
 250. I mörka skogen de swärmade om
 tills nattens mörker öfwer dem kom.

Och fram och tillbaka striden nu gie,
 som wågorna waggas å stormiga dagen:
 de fräsande skifta hwarf ögonblick;
 255. och ännu wid de skwalpande slagen
 utgropas den natthöljda stranden,
 än weyer han medelst den uppvräcktä sanden.
 Men Loke nu förde de Totar sjelf
 allt hop efter hop, öfwer Umes elf;
 260. Och striden åter förnyad wardt,
 de Totunahäcar förjagades snart.
 Men Totarne kommo sem storindrifna skyar,
 som böljorna, hwälsde af hotande byar,
 så kommo de Totar tillbaka igen
 265. mot Nord: Drottens få och särade män;
 och strid och mansfall hwar stund sig förnyat.

Men Gydmannakämpen ej längre då
 förmädde mot Hungande trollen stå.
 Och Rumbokämpen, som stod wid hans sida,
 270. ej längre förmädde mot trollen strida;
 de hela dagen i blod månde gå.

Med blodssett och damp på den hjälmpryddapannan,
 de kämpar talade till hwarannan: »Stån alla
 »Swårt är det att längre mot trollen här stå,
 »våra goda swärd wi ju alka må; 275.
 »ej skola de Zotar dem fånga.
 »Sy låtom of nu genom skogen gånga;
 »i lägret wi wilja nu hvila en stund,
 »sen göra wi åter ett blodigt förbund.«
 Så kämparne sade; de swärden månd swinga; 280.
 men tusende Zotar dem båda omringa,
 och när de Hofkämpar sägo det,
 de sade: »Dyrt blifwer of hwarje ffät.
 »Mångblodsdroppar kostar hwart steg som wi gå;
 »men Zotarne skola ej segra ändå.« 285.

Sagde; och de kämpar följdes nu åt
 allt på deras sena, blodiga stråt.
 De gjorde sig wäg genom Zotarnes led,
 de slogo hwar hejdande Zote ned.
 Till swennerne sina de sade de orden: 290.
 »I skolen som gode Nordswenner slåß;
 »fast segren ej är of nu ännad worden,
 »skola blödande Zotar dock blekna för of.«
 Och swennerne swarade alla så:
 »Wi följa, Hofkämpar! ehwar I månd gå.« 295.
 Och nu genom Zotarnes led de sig slogo,
 och slita brynjor ur striden de drogo.

- kring fogar och klystor de alla gingo,
tills möte af Nord: Drottens hudsven de fingo.
300. Och Golen, Mundilfars dotter den blidar
som efter sin långa resa plär bida
på Umes fjäll, att der hwila sig ut,
hon sett nu de blodiga lansar och spjut;
hon tordes ej mera der herberge taga,
305. ej mände den dagen henne behaga.
Hon for nedom fjällen med sträck och sorg,
hon såg än de Jotar i Umes borg.
Dch möcker kring halfwa jorden nu låg,
och Gylfe det stora manfallet såg.
310. Men Jotarne ännu de kämpar förföljde,
med svenuernas lil de wägarne höljde.
Dch åter gick Gylfe i natten fram
likt Thor i blytrande töcknar och dam.
Dch högt han sade: »Om Jotarnes Drott
315. »än druckit af wildswinets galla och blod,
»och deraf trollets förmåga fått,
»och tolsmanna styrka och tolsmanna mod;
»så skall han dock intet mot Gylfe förmå,
»här skall jag i natten stridande gå.»
320. Så Gylfe sade; i blytrar och dam
han gick mot de stridande trolen fram.
Dch se, som Lapplands portfjäll det wida
i milar många ju Kluswit är;
som fjällen der uppå hwarje sida

de höga, trotsande mäsorna här; 325.

Så öppnades leden i Jotarnes här,

hvar Gylfe den starke mände framskrida.

Deh krossade lågo de Jotar der;

och redan de tröttnat att längre strida. 326.

Men Loke sin trollkonst nu wille pröfwa; 330.

till Gylfe i natten han mände framgå,

förklädd som des höfding, han hwistade så:

»Blind är du, som längre i striden will löfwa;

»de mattade Nordkämpar hwila behöfwa.

»Snart nykomne Jotar dem alla nedslå.« — 335.

Så Loke; och höljd af dam och af blod,

gick Gylfe med swenner och kämpar tillbaka

till lägret; der Gaute den stolte stod,

der Nord-Drottens budit honom bewaka.

Han sade till Gylfe: »Min arm och mitt mod 340.

»tycks Nord-Drottens wilja förfaka?

»Hwi har du mig fjerran från striden ställt?

»Har Gaute swikit när blod det har gällt?« —

Men honom swarade Gylfe de orden:

»Nog ofta din trohet är pröfwad worden, 345.

»och snart jag ditt mod behöfwa lär;

»du ensam osärad bland kämparne är.« —

Nöjd bugade Gaute för Drottens i Norden.

Nu nattliga mörkret de härar åtskilde,

doch skriade Jotarne ännu så wilde,

350.

som i flogen höres ulfwarnes tjut,
 när det wäntade rostwet de bida ut.
 Men Gylfe redan i lägret stod
 höljd utaf dam och får och blod.
 355. Mång svenner af hären han saknade,
 och Bländas Son ännu töfswade.
 I flogen han mände förwillad gånga,
 att samla de svenner, som Loke tänkt fånga.

Men se, en Alf till Hofkämpen kom,
 360. han sade: »Till Nord-Drottens läger wänd om!»
 Och Bländas Son sig nu draga wille
 ifrån det blodiga förpagille.

Men hwar han nu såg de Jotar mänd stå;
 ej kunde hans svenner igenom dem gå.
 365. En nedramlad Klippa från bergens topp
 den likaså hämmar elfwens lopp;
 och floden nu måste arbeta sig ut,
 och åt andra håll fromtränga till slut.
 Så Bländas Son der omringad han stod;
 370. det återtåget kostade blod.

Och liksom i månskenets qväll
 en mörkgrå dimma i fjälldalen dröjer,
 och stänges och tränges inom den fjäll,
 som grönklädd kring dalen sig höjer;
 375. men plötsligt hon flyr öfwer fjäll och flog;

en lilsluft är allt hwad af henne man röjer.
 Så genom Totarne Hofkämpen drog,
 blott liken röjde den wäg, som han tog.
 Och fram flög en Alf med gyllene wingar,
 till Gylses läger han Hofkämpen bringar, 380.
 och alla de swenner som räddade woro;
 det lättade Nord-Drottens fruktan och oro.
 De blödande kämpar i lägret nu gingo;
 ej mycken hwila den natten de fingo.
 Om morgonen åter när stridslust det wardt, 385.
 sad' Gylse: »Du börjas wårt arbete snart;
 den swärdsmeßa skola wi hålla igen,
 »fast Dagen ej gått öfwer kullarne än.
 »Om Jarlen den djerfwe, som Totarne slog,
 »jag stundom drömt fören i strid jag drog. 390.
 »God för mig den djerfwe i drömmen war,
 »när strida jag skulle i forda dar;
 »ej skall han nu heller sin Gylse swika,
 »ej skall ifrån Gylse nu segren wika.« —
 Så Gylse sade till kämparnes här, 395.
 som rusade opp från lägret så modig;
 de wäntade alla en dagward så blodig.
 Och se, man såg hure på springaren der
 en ilande härold anlände;
 honom Totuna; Drottens sände. 400.

Han sade till Gylfe med trotsigt mod:

»Dig Jotuna-Drottin nu ljuder,

»att spara de sårades sista blod.

»Förrn krigshornet åter här ljuder,

405. »tillbaka gå på den svallande sjö,

»om ej här du med kämpar och svenner vill dö.»

När Jotuna-härolden talat de orden,
han sporrhögg träswarn och bort han for;
men harmisen ropade Drottin i Norden:

410. »Vär detta swar, du trälarnes brot!

»Om Jotuna-Drottin oss sega tror,

»han komme och högsätte oss här i jorden.

»Säg honom att värre trott icke fins

»än Jotuna-Drottin; det ord du nog minns

415. »Säg honom, hans bröst eller också hans sida

»skall blifwa Nord-Drottens swärd till en flida.»

Så Gylfe; och fram för hären han sprang
hans rustning högt uti själlarne klang.

Och kämparne alla ropade då:

420. »Ja, gerna med Gylfe i swärdelek wi gå

Och nu de Jotar fram månne rusa,

nu pilarnas dödsvindar åter susa.

Itu drogus de guifrande swärden ut,

och åter sig svepte de lansar och spjut;

425. som när stormen i pilstogens tronor går,

och gren emot gren der korsande står.

Men Fortuna: Drottens sin trollkonst öfwar,
 med den han hjeltarnes wopen döfwar.
 En Rhimthufes ftepnad uppå sig han tog,
 på ett troll i warghamn mot Gylfe han drog. 430.
 Den wargens öga som flammor fågs låga,
 i blod och dam han derpå månd råga.
 Den hungriga tjet så högt och så gällt,
 han ryckte nu fram på det blodiga fält.
 Den ridande Resen instoppar 435.
 i wargagapet mång hundrade kroppar.
 Och lik efter lik flök Wargtrollet opp,
 och blod och merg föll i strida droppar
 från Kästarne ned, der kring heden han lopp.

Det sågo Nord: Drottens kämpar då, 440.
 de sade till stridande Gylfe så:
 »Gj är det rätt mycket godt att strida
 med trollet, som der på ulfwen månd rida.»
 Sagdt, och Gylfe med rasande håg
 det ridande trollet omsider såg. 445.
 Och nu han ropade dessa orden,
 så det häfwade djupt i den gamla jorden:
 »Det trollet Fortuna: Drottens är.
 »Ha! wäl att jag fann den gästen här.»
 Så Gylfe; och nu han fram månde ila, 450.
 allt uppå den blodiga mark;
 »Som Nordaustormen häftig och stark,

- när hans hwasande wingar ej hwila.
 Och Gylse flög emot trollet fram
 455. uti blygrar och blod och dam.
 Och Gylse åter nu sade de orden,
 det dånade djupt i den gamla jorden:
 »Tu är du hitkommen,« så war hans tal,
 »du rösware, som min Trolofswade stal.
 460. »Och må du nu taga ditt goda swärd,
 »som hulpit dig uti den sista färd;
 »ty nu det gäller båd lif och blod,
 »nu will jag pröfwa din arm och ditt mod.

- Så Gylse; men Jotuna-Drottin då
 465. med frädgande mun honom swarade så:
 »Ej tarfwar du huglöser nämna mig;
 »mångt hän och sår har jag gifwit dig.
 »Och jag dig säger förwisso de orden,
 »att på denna dag skall du kysa jorden.«
 470. Så Jotuna-Drottin talade då,
 men Gylse förgrymmad swarade så:
 »Mins blott det hugg, som wid Narva du fö
 »när en emot tie af Jotarne gick.« —
 Så röt nu den stolte Drottin i Norden;
 475. men röswaren sade med hän dessa orden:
 »Jag tror att du bundit har på din hand
 »din älskade Nuras fasteband?
 »Du tror nog att hennes älsfög dig hägnat

»om Totunahagel omkring dig regnar?»
Men Gylfe swarade honom så wred: 480.

»För Mura jag ännu wäl fåfängt stred;
»men nog skall du här få ett wänne: gille,
»om åter de mina du gästa wille.«

Så Gylfe; och wäg han gjorde sig fram
allt genom mörkdande blytvar och dam. 485.

Han fällde mång Totar, som hindren ökte,
att nalkas till röfvarnes Drott, den han sökte.

Förfärligt månd Gylfe sin lans wäl swänga;
men hann ej till Rösware. Drotten framtränga.

»Och Gylfe nu sade till kämparne så: 490.

»Wi stola tillbaka så saktelig gå
»mot hafstrandén der våra härskepp waggas;
»der skall jag förgylla hafswets fragga
»med digra strömmar af Totuna-blod.«

Så Gylfe; hans mening hwar swen nu förstod; 495.

och saktelig woko hans swenner då
till stranden, som sköljdes af böljorna blå.

»Och Totarne alla så trottsigt framgingo,
de trodde att redan de seger fingo.

Nu kommo de ned till den klippiga strand, 500.
der Gylfes härskepp waggat i land.

Nu Totarne tänkte de härskeppen fånga,
och ut i böljan de rasande gånga.

Men pilhagel helsade Totarne då,

505. det smattrande hördes mot pansarne slå.
 Der föllo de Jotar i tusende tal,
 som grässtrån för lian i bördigan dal.
 Och Berserkslyran de Jotar månd fatta,
 som ulfvar de tjuto, som gastar de skratta.
510. Och Jotuna-Drottin der rasande stod,
 när han såg sina troll bära sår och blod.
 Likt floden Won, som Genrer spyr ut,
 sedan Gudar den ulfwen ur Gleipner ej löste
 och satt i hans fraggande gap ett spjut;
515. så Jotuna-Drottin med strån och tjut,
 en giftig fragga ur gapet utöste.
 Han ropade åter till trollen då:
 »De drakar och kämpar I sluka må.»

- Och åter de rasande Jotar framrusa,
 520. och åter från snäckorna dödsvindar susa.
 Men pilskurar än dem tillbaka ej drefwo;
 och korswis de Jotar nu helsade bleswo
 från berg och från holme af Hofkämpar trod,
 som der med sweennerne fina månd stå.
525. Från berget de glödgade stenar nedslängde,
 från holmen mång tusende mordhagel trängde
 från snäckorna gingo blott dödnarnas regn;
 ej stöldarne gåswo nu Jotarne hägn.
 Och sävelden brände de blödande kroppar;
530. från slitna brynjorna blodet nu droppar;

Och lifsom de Lappländska Marmorbergen
 stå prydd med blodröda strimmornas rand;
 så Totunakroppar i blodlesivers färgen,
 nu lägo uppå den lifsådda strand.
 Men Gylfe ännu under gullhjälm stod; 535.
 han sade: »Den drömmen i natt war god.
 »Om Jarlen den djerswe, som Totarne slog,
 »jag drömde; han aldrig ännu mig bedrog.»
 Och åter hans stridshorn det ljud så gällt,
 som då Heimdall för munnen sitt Gjallarhorn ställt: 540.
 fram mände hans stridswagnar rulla,
 fram ropte han hären på blodigt fält.
 Nu häpnade Loke; och uti Allkulla
 de bergströll alla sig gömde så snällt;
 blott blinkande genom de glashwalf de sågo, 545.
 som på deras boningar lägo.

Omfider af Totarne alla förswann
 den Berserksgång, som dem fattat hade.
 Ej mera den blodörst i ådroena brann;
 den rasande yrseln plötsligt sig lade. 550.
 Så säges, att när denna yrsel förgår,
 som sjuklingen kraftlös då Berserken står.
 Men Gylfe och Gylfes blodiga män
 nu gingo åtta slag efter slag
 igenom fienders led denna dag. 555.
 De wille nu gå samnta wäg igen,
 de sökte Totuna: Drottin än.

Och Gylse ropade nu så stolt:

»Männ Jotuna-Drottin mig flydde?

560. »Ken har jag sett hwad hans hot betydde;

»till trældom jag swennerne mina ej sålt,

»de äro wid striden så wane.

»Ej skall uti leken den djerfwa mö

»säga: de rädas sin hane.

565. »En gång ju den tappre ändå skall dö!«

Men Golens gullwagn åter nu skred

bakom Gylses fjällar så sakta ned;

och se de Jotar nr striden sig drogo,

ej särad, ej död de med sig togo.

570. De ilade bort öfwer slätt, öfwer fjäll,

likt jagade rosdjur, som tänkte slagta

hwart lam och hwart kid i herdens tjäll;

men waksamt de herdar der wakta,

och snart de bortdrifwa den mordlystna här,

575. blott sär och skräck des byte då är.

Tu sade Gylse till kämparne sina:

»Er taclar, god kämpar! Nordfjällens Drott;

»ert följeslag war denna dag mig godt.

»Ej ringa I lättat sorgerna mina;

580. »ty låtom oss gå i vårt tält med ro.

»Frid hägne den redlige Nordkämpens ho!

»När solen åter sin gullwagn uppför

»på fjällen, man åter vårt härstri hör.»

Gå kämpade Gylfe den blodiga dagen,
och Totarne föllo för blygrande slagen. 585.

Men fram uppå himlen små stjernorna gingo,
och fred och hwila nu kämparne fingo.

Men nästa dagen när stridsljust det wardt,
såb Gylfe: »Nu börjas vårt arbete snart.

»En swärdsmeßa stola wi hålla igen, 590.

»fast solen ej gått öfwer fjällarna än.»

Gå Gylfe; och kämparne reste sig alla,
en hwar ماند på swennerne sina kalla.

I wapen de gingo; på fältet de sågo
hwar de fallne Totar än blödande lågo. 595.

Och Gylfe otålig ماند länge bida;

han wille med trolen å nyo strida;

men Gylfe förgäfwes bidade då,

ty Totunahären ej tordes framgå.

Och Gylfe sade: »Gj Totarne wille 600.

»nu mera pröfwa ett wapengille.

»Den listige Loke dem räddat har;

»min seger likt häanden då half blott war.

»Men trodde jag Totarnes här omringad, 605.

»ren trodde jag Rösware: Drotten tvingad,

»att lemna min rös Wade brud igen;

»men Nornan den höga ej hyllar mig än!«

Gå Gylfe ماند klaga den hela dag,

och lät sina swenner jordlägga de Totar,

610. som fallit der i det sista slag.
 Han sade: »Ut Krigsguden Thyr jag nu blot at;
 »det offer ware nu honom kært,
 »sast tråla: offer ej mycket är wärdt.
 »Men alltid i helgd jag min fiende höll,
615. »sen för mitt swärd i striden han föll.«
 Men Dagen på nytt bakom fjällen sig sänkte,
 och stjernorna åter på blåhwalfwet blänkte;
 och Gylfes kämpar gingo att hwila.
 Swar siven nu drömde så käriligen,
620. hur han fannade åter sin brud igen.
 Menswärmande Nord-Drottens tankarmänd ila
 likt skeppsbruten Wiking på swallande sjön;
 han tänker blott på den förjande mön;
 så Gylfe allenast på Nura tänkte,
625. mot lutande skölden han hufwudet sänkte.
 Han sade i hjertat de orden:
 »Skall nu åter jag sänka mitt hämdeswärd,
 »förn min Nura är räddad worden?
 »Nej, blodet skall dränka den wida Norden.
630. »att gifwa min Nura en offergård.
 »Mer offer än Gudarne är hon wärd.«

Så ropade Gylfe rasande ut,
 och slakade hästigt sin sköld och sitt spjut.
 Men se, ett gullmoln kring honom sig sänkte
 635. desß strimma på Gylfe så härligt blänkte.

Ge, Freja den höga på molnet månd stå;
 hon talte: — så visla ju häckarne små? —
 »Hwi suckar du lik en döende Jätte,
 »när han ej kan störta det styhöga torn?
 »In Nornan uti sitt run-märkta horn 640.
 »en giftdryck till Gylfe ej måtte,
 »som mergen och senorna frätte.
 »War modig; den trälborne sucka blott må.
 »War modig; — med kämpar och svenner nu gå
 »på drakar och snäckor tillbaka. 645.
 »Jag skall denna stranden bewaka.«
 Sagdt; och Freja den höga Gudinna
 nu månde från bugande Gylfe försvinna.

Upp Nord-Drottens stod; på svennerne sina
 han ropade nu som när stormarne hvina: 650.
 »Till drakar och snäckor skolen I gå,
 »värt återfåg Totarne röna ej må.«
 Sagdt; och kämparne reste sig opp,
 en hwar till sin drake, sin snäcka nu lopp.
 De stridswagnar åter på härskuppen fördes, 655.
 och frustande springarne uppå dem fördes.
 Och förr än de Totar det röja hunno,
 ren Gylfes härskapp från stranden försvunno.

Men Freja, hjertats Gudinna, 660
 för hwilken de ädlares offer brinna,

- hon tog sig en Wolas Hamm uppå,
 till Fotuna: Drottin hon ilade då.
 Med häpnad den stora Jätten hon såg,
 der ännu uti sin bädd han låg;
665. men i hans öra hon hwissade så:
 »Upp! fly med din här, med din styrka all,
 »ty Nord-Drottin annars din Ura skall fånga.
 »Hans härsklepp redan på böljorna gånga;
 »din röswade frilla du mista skall.«
670. Så Freja i drömmen till trollet sade,
 och hastigt försvann när hon talat hade,
 Men Fotuna: Drottin ut bädden uppstod,
 han hade förlorat båd kraft och mod.
 De blodiga trollen han mände nu kalla,
675. de rusade opp; de flyktade alla
 båd natt och dag med störande lopp;
 de brände nu elswernas bryggor opp.
 Från Unes Hofgård de flyktande drogo;
 men rika byten de med sig togo.
680. Men när nu den listige Lole såg
 de Jotar borsförta i flyktande tåg;
 då slog han så harmse till hafwets strand,
 der Gylfes kämpar med äran i hand
 mänd kyswa den stummonde wåg.
685. Han trollenor läste, han trollkreisar slog,
 mång stormindigea moln han kring snäckorna drog;

de hwälfde nu böljorna opp med fart.
 Båd natt och dag wänd böljorna swalla,
 med dån på Gylfes snäckor de falla;
 på hafwet nu Nord-Drottens hejdad wardt. 690.
 Och Gylfe de stummande böljorna såg,
 han trodde att Agirs dötror hade
 mot honom dem uppväckt; och Gylfe nu sade:
 »Ej Hafs: Gudens hyllar mitt segertåg;
 »Härs mör ser jag gånga på hafwets wäg. 695.
 »De brudarne äro mot män ej glada,
 »hård är deras säng, och alltid de wada
 »i swalldular hwita kring fjärd och kring kust.
 »Deras hår äro lätta och bleka,
 »ej mycket i lugnet de leka, 700.
 »alltjemt de waka; det är deras lust.«
 Så Gylfe; han trodde Härs mör der woro,
 som uppå den stormiga böljan foro.
 Men Agir den gamle, när detta han såg,
 i harmen sade: »Ho plundrar mitt rike? 705.
 »Fall ned för mitt bud, förwillade wäg!
 »förwillade storm, ifrån hafwet du wike!«
 Så Agir, den gamle, i harmen sade,
 och böljan och stormen sig genast lade.
 Och Gylfes snäckor med bugtiga segel 710.
 framwaggade nu på den blåglatta spegel.

Ej länge Nord-Drottens snäckor gingo
 sen af Agir den ggunande winden de fingo;

- ett lugn öfwer böljornas yta sig spred,
 715. och slappade seglen föllo nu ned.
 Och stilla sig kölarne lade,
 som om redan bemärkt de hade,
 att en Gudem fram emot Gylfe stred.
 Och se, der kom nu Skördarnes Gnd
 720. den milde Frej, som råder för Friden
 och människors wälstånd; i gullfärgad strud,
 han kom; med en röst som oxens ljud
 när winden dem waggar i skördetiden,
 till den bugande Gylfe han gaf detta bud:
 725. »Min syster den höga Wanadis är;
 »hon bad mig söka Nord-Drottens här.
 »Nog länge jag sette dig i kampen ila,
 »nu tar swar på du och de Hoflämpar hwila.
 »Wäl hafwa dig Nornorna seger gifwit,
 730. »fast icke så härlig den seger blifwit.
 »Ej kan du din Lura nu återfå;
 »men derföre Gylfe ej sucka må.
 »Din Lura skall blifwa dig huld och frogen;
 »blott gör till segrens timma dig moget.
 735. »Men Fotuna-Drottens till Lura gått,
 »ren Ume har frid i sin Hofgård fått,
 »den Helsing och Zente med honom bewaka;
 »ty ile nu Gylfe tillbaka.
 »Se, Fotarne lysta ju fridsstölden opp?
 740. «Du har dem hämmat i segrens lopp.

»Se, hemma sitta de Odalmän
 »på Allhärjar: Tinget och vänta dig än.
 »Nå swärden nu hvilat i fredligan slida;
 »den dag skall nog komma när Gylfe kan strida.
 »Höj fridskölden nu, din arm ej förmår 745.
 »att krofa den Täfte, som mot dig står.
 »Snart Asa: Gudar dig warda blida,
 »då kan, då bör också Gylfe strida.
 »Sör fred; men heligt håll denna fred;
 »ty Gudarne gälda hwar trosast ed. 750.
 »Fast Loke de Gudar hata må,
 »sin fridsed mot honom de höllo ändå.«

Så Frej, den Gud som råder för Friden;
 som gaf sitt swärd för sin älskade mö.
 Ett gullmoln sig spred kring den lugna sjö, 755.
 som kring solen det synes om sommartiden.
 Och Frej i gullmolnet hastigt försvann,
 men mången gullstrimma på draken än brann.
 Och lugande stod ännu Nord: Drottens der,
 omhvärfd af sin blodiga kämpahär; 760.
 han sade, så dyster i hjerta och sinne:
 »Jag linder Fridens och Eldornes Gud;
 »han har mig återlofwat min brud;
 »ty ewigt bor Nura här inne.«
 Så Nord: Drottens sade med hemlig smärta, 765.
 »och lade sin blodiga hand på sitt hjerta.

Och när en stund han nu tegat hade,
han till sina kämpar de orden sade:

»Jag ser att de Jotar, fordom så lönska,
770. »frid med den hånade Gylse nu önska.

»Jag ser, att de hålla på Auras strand
»den hvita fridsköld i svartan hand.

»Ty vill jag den blodiga striden nu ända;
»till min Hofborg låtom of återwända.«

775. Så talade till dem Drotten i Norden,
de Hofkämpar hörde ej glade derpå.

De kramade swärden, att handen blef blå;
och alla nu sade de orden:

»Mig unne dock Nornan, att lefwa jag må
780. »den dag då du skall emot Jotarne gå.«

Och se, hwarje kämpe, i striden så läck,
nu satt der så tyst på det blodiga däck;
en hemlig smärta han kände.

Den blodiga brynjan han af sig spände,
785. förkrypsam han satte ifrån sig sitt spjut,

och sade: »Nu är på den kampen ju slut!

»Mitt trogna swärd! dig jag hwila låter;
»men snart ester wana wi träffas åter.«

Så kämparne hördes nu bittert klaga;
790. det fridsbudet mände dem icke behaga.

Nu Gylfes härskäpp på böljorna gingo,
 god Bör de af Wind:Guden Nord singo;
 och Agirs döttrar waggade dem
 så saktelig fram till Nord:Drottens hem.
 Swar kämpe wäl hade i land sin mö; 795.
 men föga på henne han tänkte,
 der han satt på den swallande sjö;
 hans hjerta fast mera det kränkte,
 att Gylfe så hastigt swärdet nu sänkte,
 att längre han sjelf icke blöda fått, 800.
 mot röfvarnes här för sin älskade Drott.
 Men snäckor och drakar hamnen nu hunno,
 i djupet de nedsänkte aukar förswunno;
 de nedfällde seglen hoprullades då,
 och hwilande rodren orörlige stå. 805.

Ken Gylfe på fädernestranden steg
 med kämpar och Hoffswenner sina.
 Rikt stormen mång fröjderop kring honom hwina;
 men Gylfe så dyster, så tankfull teg.
 Allt på sin Aura i hjertat han tänkte; 810.
 han blygdes, att ohämnad swärdet han sänkte.

Gylfe.

Trettonde Sängen.

Alhärjar. Tinget fortfatt. Sång af Swart-Alfer. Ny Jarl
wald. Hans ankomst. Gudarne blidkade, utom Frigga.
Loke reser till Utgard och Hwergelmer. Widare till
Hell. Hennes beslut. Jarlens död. Gylfe rasar.
Sång om Baldur den gode.

Nu Gylfe med kämpar och swenner alla,
mellan fröjderopen, som kring dem skalla,
den rastande, blodiga brynjan aflade,
som twenne somrar de slitit hade.

5. Och Gylfe nu steg i den manning,
som ännu der satt uti Alhärjar-Ting.
Honom helsade Odalmännen så glade,
som när Norden besöks af en Usa-Gud.
Men Nord-Drottin had dem nu gifwa sig ljöd,

10. och Gylfe uppsteg på Salarestolen;
så går öfwer fjällen den härliga solen.
Och Gylfe till manningen nu sade:
»Frid, Odalmän! eder Drott är nu åter;

- »Sitt blodiga swärd han hwila låter.
 »Jag fordom från striden wäl stoltare kom, 15.
 »Då med slafwar och byten jag wände om.
 »Men Hornornas dom ej någon kan häfwa,
 »Sjelf Asa: Gudar ej mäktia den jäfwa.
 »Jag fridsffölden lyft uppå Frejas bud;
 »Men ännu jag mins doel min älskade brud!« 20.
 Och när dessa orden han talat hade,
 ett mäktigt band på hans tunga sig lade.
 Och tyst stod Gylse med dystre blick,
 doel än han från talarestolen ej gick.
 Och Nord: Drottens sorg nu alla rörde, 25.
 och ingen den hemfka tystnaden störde.
 Men åter mänd Gylse sitt öga uppslå,
 och till menigheten han talade så:
 »Jag tackar eder, I Odalmän!
 »I delen Nord: Drottens känslor än. 30.
 »Jag tackar oel Er, att I hållit striden.
 »Då Nord: Drottin ännu war uti striden.
 »Men se, nu tarswas ej mera blod;
 »Nu tarswas blott offer af ädelmod.«
 Så Gylse från talarestolen sade; 35.
 de män dessa orden begripit hade,
 Och alla nu mände enhälligt uppstå,
 och alla nu swarade Nord: Drottin så:
 »Wi wägar vårt lif för Gylses skull,
 »Wi gerna nu offra båd silfwer och gull.« 40.

- Så hördes ett rop från den mannaring;
och mycket der taltes på detta Ding.
Men den gamle Jarlen, som Drottin i Norden
sitt swärd hade lemnat, nu syntes uppstå,
45. och till mannaringen han talade så:
»Sen är jag på foten, och sen till orden;
»men lika warmt månd mitt hjerta slå.
»Dock alla den gamle nu höra må.
»Se, Nord: Drottin räckte mig detta swärd,
50. »glad skulle jag åter i kämpafärd
»nu gånga för Gylse och fädernejorden;
»men redan min hjesa gränad är worden.
»Den unga kraften flytt ur min arm,
»fast wiljan ännu är lika warm.
55. »Nu höfswes eder att wälja en ann,
»som för mig i striden draga kan.«

- Så Jarlen den gamle; och nu han teg,
från bänken han gick med wacklande steg.
Men Gylse steg uppå talarestolen;
60. så går uppå fjällen den härliga solen.
Och Gylse talade: »Wist och rätt
»war Jarlens ord; fast wårt mod det månd qwälja,
»men icke må walet länge dwälja.
»Ej finns någon mer af den gamles ätt;
65. »ty wilja en ungan Jarl wi utwälja.« —
Så Gylse från talarestolen sade;

men ingen nog wisdom till walet hade.
 Och länge de twistade med hwarann;
 men ingen den Jarlen dock nämna kan.

Men Gylfe åter äskade ljud, 70.
 han talte med rösten af Alfans Gud:
 »Jag ser att ingen will ordet wåga;
 »ty må wi de wisa Giarne fråga.«

Så Gylfe sade, och kallade då
 på Giarne, talande till dem så: 75.

»I mågen of alla nu säga
 »hwad Jarl, som Gylfe skall äga.
 »Jag minnes ännu de orden,
 »som Alferna sjöngo i öppnade jorden.
 »Men än jag ej hört dem den tredje gång, 80.

»wid offringen sjunga sin spådoms sång.«
 Så Nord: Drotten nu till Giarne sade;
 men Giarne ännu sig fattat ej hade.
 Och Gylfe åter en wink dem gaf,
 han harmades att de Spekingar tego. 85.

Stor Giarne swängde sin rune:skaf,
 och swarta Alfur ur Jorden stego;
 bring Gylfe de gingo i dyster gång,
 och sjöngo betydningfullt denna sång:
 »Jarlen den Gode, den Store, 90.

»kommer från Wester från Söder;
 »den ena skall Nord: Drotten mista,

- »den andre för honom skall slåß.
 »Blodfri blir striden mot Tore;
 95. »gladt samnas de Fösterbröder.
 »Det första, det sista;
 »ho skref det för oss?«

- De sjungande återtogo sin sång
 en gång och ännu åter en gång.
100. Och Giarne alla knäböjde då,
 med högan stämma ropande så:
 »Må Kornornas heliga wilja ske;
 »ty ingen, ingen är mäktig som de!
 Men Alfarna alla sjönko i jorden,
 105. och sakta de hwistade fram dessa orden:
 »Wänaste hand,
 »från fjernaste land.
 »Dwän först,
 »wänneu störst.«
110. Men Giarne alla nu tego,
 och hastigt ut kretsens de stego.
 Och alla, alla knäböjde då,
 med högan stämma bedjande så:
 »Må Kornornas heliga wilja ske;
 115. »ty ingen, ingen är mäktig som de!«

Och Gylfe bad åter dem gifwa sig ljud;
 han sade med rösten af Alfornas Gud:
 »Ja, Kornans heliga ord jag förstår,

- i Nores borg denna Jarlen går.
 »Han är den bästa af kämpar alla; 120.
 »Och will jag den Gode Jarlen inkalla.« —
 Så Gylfe sade; ett wapenbrak då
 i manningens mände uppstå,
 och högt dessa rop hördes skalla:
 »Med den stolte Nore frid nu gör, 125.
 »han den Gode Jarlen dig unna bör.«
 Och Gylfe nu nedgiel från talarestolen;
 så går nedom fjällen den härliga solen.
 Och Gylfe nu sände de härolder ut
 till Nores borg, för att Jarlen inkalla; 130.
 han trodde sig känna de Nornors beslut.
 I Nores borg nu bleknade alla,
 på Drottens kind mände tårar falla,
 när Jarlen den Gode till härorden sade,
 att han lydde hwad Nornorna budit hade. 135.
 Så fordom, när Usarne friden gjorde
 allt med de wisa Wanernas ätt;
 de giflan hwarannan gifwa borde
 af wisaste Drottar, på urgammalt sätt.
 Så Niord, Wanadis höga far, 140.
 från Waner till Usar flyttat har.
 Så Quasir, bland Waner den wisaste,
 utbyttes mot Häner till Usarne.

Och Gylfe ofälilig i wäntan stod;

145. förökt war hans kraft, förökt war hans mod.
Men Gylfe allt uppå den Jarlen tänkte,
som Nornornas hyllest åt honom stänkte:
den Jarlen war såsom Baldur god.
Och se, nu den wäntade hjelten anlände;
150. och stor blef glädjen i Gylfes borg,
så stor, som för Alra hans heimliga sorg.
Hans känslor den skeppsbrütne endast kände,
när en främling nalkas hans ensliga ö,
der han länge och ohörd begråtit sin mö.
155. Och se, nu Skalderna gullharpan togo,
och länge och högt på henne de slogo;
men högst då slog der ett Skaldepar,
och Templets och Hembygdens Skald det war.

- Men Walhalls Gudar alla tillsammans
160. nu hörde med mycken glädje och gamman,
när Hermod om Gylfe den tidning sade,
att Jarlen den gode han wunnit hade.
Och upp stod Ålf-Guden Alka-Thor,
han sade: »Den ed jag wid Mjolner swor:
165. »att ej för Gylfe den lystas skall,
»förrn Gylfes owän hämnar hans fall.
»Den eden ser jag af Nornan nu häfwes;
»ej kom den Jarlen till Gylfe förgäfwes.
»Och länge jag älskat den stolte Tore;
170. »jag önskat, att Gylfes wän han wore.«

Så talade Thor; de Gudar tillsammans
 nu drucko till Jartens och Gylfes gamman.
 Och Frej, de Skördares milde Gud,
 som råder för frid, och är menniskor huld,
 och gifwer dem både gods och guld; 175.
 han kom i sin rika gyllene skrud.

Hans gullkarm galten Gullinborst drog
 på åker och äng, kring hall och skog.
 Mång härliga bilder den gullkarmen sira,
 med rankor af frukter båd stora och små. 180.

Som kransar af ory äro hjulen derpå,
 och tusende, tusende blommor uppspira
 i spåren, der gullkarmen mände framgå.
 Och galten Gullinborst prisad är worden,
 af Skalder och wise mång sang hatt fått; 185.

fast sent de jordsödde honom förstått:
 han lärde dem först att plöja jorden.
 Hans gyllene borst lil säden är;
 Frejs anspann af blommor på ryggen han bär.
 Så Skördarnes milde Gud nu for 190.

Kring Nordliga fjällen, der Gylfe bor.
 De tegar med strålände or han förgyllde,
 de lador med frukter och kärswar han fyllde.

Och Niord, hans far och Windarnas Gud,
 som tog Thiasfes dotter till brud, 195.
 som är så penningfäll, att han gifwer

- Båd lösa ägodelar och land
 åt den, som hans hyllest förunnad blifwer;
 han ut sitt Noatun gick nu ibland,
 200. besökande Nord-Drottens snäckfyllda strand.
 Med fötterna små han gick så lätt
 som wårslägten öfwer en blomsterflätt.
 Han winkade fram de wimplade snäckor
 med den wärande dulen, han för i sin hand;
 205. de kommo i prunkande, ståtliga sträckor.
 De waggade hastigt till fjerran länder,
 och wände gullfylde till Gylfes stränder.
 Och många andra af Walhallas Gudar
 nu kommo ned i gyllene skrudar,
 210. att se huru Nord-Drottens wälnat hade;
 mång skatt hos honom de ofedde lade.

- Och Freja, hjertats Gudinna,
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 nu satt i Folkwangs gyllene sal;
 215. hon tröstade Nura med wänliga tal.
 Och Wanadis ofta för Nura sade,
 hur Gylfe i krafter nu tillwert hade;
 hur Gylfe war säll af sitt Jarlewal.
 Hur wänfäll hos alla den Jarlen ren wore,
 220. den gode Jarlen, som kom ifrån Nore.
 Och Nura hörde så glad deruppå:
 hon leende såg på Freja den höga,

och från hennes leende öga
 medtillrade silfwerperlorna små;
 ett regn under solskenet tillrar likså. 225.
 Hon hwiskade sen med wårflägtens ljud:
 »An minnes wäl Gylse sin trångtande brud?
 »Jag aldrig, aldrig förglömmer min wän,
 »och önskar blott komma till honom igen.«
 Och Wanadis hörde de orden så rörd; 230.
 hon sade: »Din bön skall en dag warda hörd.
 »Snart Nornorna Gylse hans kraft återgifwa;
 »snart kan han sin Auras skyddare blifwa.«
 Så talte de ofta och länge tillsammans,
 och önskade Gylse och Jarlen all gamman. 235.

Men Frigga den rika gick ännu så stum,
 hon gick så dyster i Jensefs rum.
 Ej Frigga den rika war wäl till mode;
 hon tänkte alltjeut på Baldur den gode.
 Fast ännu hon icke glömde så lätt, 240.
 att i hjertat hylla Jotarnes ätt.
 Dock länge hon tycktes akka derpå,
 hwad öde mänd Nord-Drottin förestå.
 Wäl såg hon den gode Jarlen ankomma,
 och Gylse uppstå med nywaktadt hopp: 245.
 likt den länge snötäcka blomman,
 som ur djupet mot wårsoolen tittar opp.
 Men söga i Friggas sinne det lopp,

hwad som lände till Nord-Drottens fromna.
 250. Och Frigga den rika gick ännu så stum,
 hon gick så dyster i Hensals rum.

Men Loke den listige vred i sin håg,
 på Gylfes wegande lyela såg;
 och Jarlen den gode han willa tänkte,
 255. på tusende sätt hans stolchet han kränkte.
 Och Loke den listige till honom gick,
 han påtog en Alfwa-Mornas stück.
 Sy hwarje dödlig en Disa månd följa,
 hon Fylgia kallas af Alfurs ätt.

260. I mången skepnad de wäsen sig dölja,
 som fåglar, som djur, på tusende sätt;
 men mest i egen skepnad de gå,
 och qwinnoskapnad hafwa de då.
 Och af der dödlige, som de hägna,
 265. de alltid sig lynnet och lynnet tillegna.
 De lysande framsör de höge gå;
 men swage och dystre följa de små.
 I sömnen de alltid sig uppenbara,
 de Disor drömmarnas upphof månd wara.

270. De Disor ofra sitt skyddsart sträckt
 från led till led i de ädlas släkt.

Och Loke tog nu en Fylgias stück,
 till den gode Jarlen mång natt han gick.

Han swängde kring honom sin runestaf,
 mång sorgliga drömmar han honom ingaf. 275.

Han wille Jarlen mot Gylfe förleda;
 men den goda Fylgian månd Jarlen freda.

Ej Loke fick störa den godes ro;
 och Jarlen de drömmar ej månde tro.
 Med harm då Loke ifrån honom gick, 280.
 han såg, att den gode dock segren fick.

Och Loke såg, att hans hämd det gällde,
 han sade: »An trotsar jag Disornas wälde.«
 På foten de lustiga trollstor hon tog,
 till Utgardi Loke nu ilande drog, 285.
 till trollens Förste sin kosa han ställde.

Öfwer land, öfwer haf han till Utgard for;
 dit reste en gång också Nuka:Thor.
 Den gången for Loke med Asornas Gud;
 ty ännu i Gudarnes wänstap han stod. 290.

An hade ej Angerbod blifwit hans brud,
 och än han ej utgjutit Baldurs blod.
 Men Gudarnas fiende Loke nu blifwit,
 och långt han sitt hat mot Gudarne drifwit.
 Nu retar han blott deras wrede och hämd; 295.
 ty en gräns för det onda blef äfwen bestämnd.

Men Loke såg, att hans hämd det gällde,
 och nu den listige flög så fort;

- af de Nie werldar, som Allfader gjort,
 300. han genom de tre sin kosa nu ställde.
 Genom Manheim Loke framlade,
 den Allfader skapte för menstorne.
 Förbi Wanenheim nu den listige for,
 den Wanernas wisa slägte bebor.
 305. Genom Windheim mände han fara,
 der säges stormarnas rike ju wara?
 Omfider till Totunheim Loke anlände:
 och trollens rike han länge kände.

- och Loke nu kom till Utgardi Förste,
 310. han är ibland trollen den äldste, den störste.
 Och Loke helsande sade nu:
 »De trollkämpars fader du känner ju?
 »Ett råd utaf dig jag söka will;
 »ty Utgardi Försten har wisdom bertill.«
 315. Och Utgardi Försten swarade då,
 som tusende elswar från fjällen brusa,
 så tyktes hans röst i trollhwalfwet susa;
 han sade: »Det råd du af mig skall få.«
 Och Loke bugande swarade så:
 320. »Den trotsande Nord-Drotten fälla jag tänkte
 »och nära war han sitt fall och sin död;
 »men Freja den listiga war hans stöd.
 »En Jarl åt Gylfe omsider hon skänkte;
 »i Nores borg den Jarlen wäl gick,

»men Gylfe den Zarlen dock till sig self. 325.

»Ty säge du mig ett ord och ett råd,
»hur Loke skall hämnas det öfwerdåd.«

»Och Utgardi Försten lyfte nu pannan,
så hög som tre klippor, som stå på hwarannan.

»Och Utgardi Försten swarode då, 330.

»som tusende elfwar från bergen brusa,
så hördes hans röst uti trollhwalfwen susa;
och Utgardi Försten talade så:

»Stor är den makt, som min trolldom mig gifwit;
»men Nornan sin trollkrets omkring mig skrifwit. 335.

»Wäl kan jag förwilla de onda, de swaga,
»wäl kan jag de halfwa wise bedraga.

»Du mins nog det äsrentyr fordom jag haft,
»när med trolldom jag öfwerwann Nuka-
Thors kraft?

»Men en kraft der gifwes på jordens bygg, 340.

»fast få uppå jorden den äga.

»Den kraften all kraft månd öfwerwäga,

»han trotsar min trolldom, och kallas Dygð.

»Sill mörkrets Förste du ila må;

»hos Nidhögg du kanske hjelp kunde få.« 345.

»Så Utgardi Försten till Loke sade,
och Loke förtörnad från honom gick
när frändligt hwarannan de helsat hade.
»Men Loke war wred att han råd ej fick.

350. Ur salen wäl tusende troll honom följde,
 men listigt för dem sin harm han fördöljde.
 Han sade: »Jag skall nu till Nidhögg gå;
 »af mörkrets Förste jag råd skall få.«

Och Loke såg, att hans hämd det gällde,
 355. och nu den listige flög så fort.

Uf de Nie werldar, som Alfader gjort,
 genom tre han resan nu ställde:

Han for utur Jotunheims wälde.

Genom Myrkheim han sedan ilande for,

360. den nattliga mörkret endast bebor.

Sill Nifelheim wägen honom nu förde,
 den töckniga werlden döden tillhörde.

Här såg han N astrands rysliga boning,
 der alla de onda utan förskoning

365. ett straff utan ända lida;

ty fåfängt förlofning de bida.

Den rysliga boningen stånda skall

efter Ragnarocks dag, efter werldarnas fall.

Den boning på swarta fjällspetsar står,
 370. och solens stråle aldrig den når.

Deß dörrar mot Nordan sig wända,
 der stormen ewigt rytande går,

och kölden och qwalen sig aldrig ända.

Af ormruggar byggd den boningen är,
 de slingrat sig hop mång tusen i tal; 375.
 och gröngula huden på ryggarne der
 är wäggarnas bonad i Nastrands sal.

Och tåket af ormar slingras ihop;
 deras kantziga ögon ur svartan grop
 genom öppna gluggarne stirra 380.
 mot de nidmän, som innanför irra.

Och gift och etter de alla spruta,
 de natt och dag dermed salen begjuta.
 Och i dessa tunga efterwågor
 allt lik som emellan brinnande lågor, 385.
 menedare, mördare wada må,
 och aldrig, aldrig hwila de få.

Nu Loke såg denna rysliga sal,
 han skälde; han kände de ondans qwal.
 Och långt och längre han ännu gick, 390.
 tills Hwergelmers swalg han ståda fick.

Han stannade häpen och famlade mot
 de swarta, de nattliga branter.
 Liket det swalg, som är under Heklas fot,
 när utbrändt och slocknadt kring alla kanter, 395.

det står som Urwerlden tomt och tyst,
 ej mer af en enda eldgnista lyst;
 Mott ett ogenomträngligt swafwelstöcken

- omhvirflande rullar i swalgets öfken.
400. Så Hwergelmers swalg. Der Loke såg
 tjugeåtta floder med grumlig wåg
 framhwälfwa så dyssert. Och Ygdrasills rot,
 månggrenig och stor genom swalget framträngde.
 Och Nidhögg, Drottin, med gnagande hot,
 405. i drakefepnad wid roten hängde;
 sin swans kring henne i ringar han swängde
 Och jemt och ständigt han derpå månd gnaga,
 det urgamla trädet han will förswaga.
 Mång tusende trädar från roten gå,
 410. mång tusende ormar hängde derpå.
 Com Nidhögg de alla på roten beto,
 mång tusende trädar af roten de slo.
 Ej någon de ormarne tälja kan;
 sjelf Wola talet ju ändlöst sann?
 415. Ett ewigt gnagande hördes allena,
 med flodernas sorgliga sus sig förena.

Wid trollstafwen Loke sig stödjande
 öfwer brådjun och hållar nu famlade.
 Omföder han fram till midswalget lände,
 420. med trollstafwen slog han en krets; och se,
 strax Nidhögg emot sin gästande frände
 de gröna gnistrande ögonen wände,
 som en swaswelblå lysning åt swalget månd g
 Men Nidhögg så maktigt nu sträckte ut

de jernspetsvingar swarta och styfwa; 425.

och manen, som räckte till swansens slut,
nu började rysligt sig yfwa,
och slängdes i tusende bugter med hot.

Ur munnen, som gnagde Ygdrasills rot,
ett hwäsande ljud nu hördes gå, 430.
som frågade hwem der månde stå.

Men Loke sade de orden blott:

»Känn Formungands fader, Nifelheimts Drott!»

När Nidhögg dessa orden nu hörde,
med helsande tecken han drakswansen rörde. 435.

Och hwäsande tycktes han Loke fråga:

»Hwi Loke månde till Hwergelmer tåga.»

När Loke det tecknet af Nidhögg fick,
han längre fram till Nidswalget gick,
och närmare Nidhögg sig ställde: 440.

Han fäste på Draken en häpen blick.

Och Loke sade: »Jag känner ditt wälde.

»Jag wet, att på sjelfwa Ygdrasills rot,

»du gnagit och gnager med trotsande hot.

»Fast ännu des möfiga stam du ej fällde, 445.

»dock frukta alla för Nidhöggs makt.

»Och Ornen, som håller på Ygdrasill wakt,

»han fruktar alltjemt att den morgon dagas,

»på Ygdrasills rot skall söndergnagas.

»Jag wet, att när Gudar och menstor förgås, 450.

- »då ständar ditt rike det mörka, det stora.
 »Fast fall och död månde bida på oss,
 »skall du ej ditt mörka rike förlora.
 »På nattswarta wingar du liken hitbär,
 455. »och ewig som plågan din makt ju är.
 »Men mäktige Drott, din makt nu wisa,
 »så skall också Formungands fader dig prisa.
 »Upp! öfwa din styrka på jordens rund
 »med Formungands fader uti förbund.
 460. »En döblig, som wägar trotsa ditt wälbe,
 »kring hwilken de Asar sin stöldborg ställde;
 »en Jarl i den trotsige Nord-Drottens hof,
 »föringar din makt, föringar ditt lof.
 »Den fallne Baldur han likna söler,
 465. »och Nord-Drottens lycka och wälsärd han öfer.
 »Från Ygdrasills rot, som du gnager uppå,
 »en etterorm hemligt uppsändas må.
 »För des giftiga gadd den trotsande falle,
 »och sorgen kring himlen, kring jorden skalle.«
470. Så Lokes tal till Nidhögg nu war,
 och draken sig höjde att gifwa ett swar.
 Den mantäckta swansen han åter swängde
 i tusen och tusen bugter omkring;
 och åter den mantäckta swansen han slängde
 475. kring Hwergelmers swalg i ring på ring.
 Ut drakens näsa och ögon fräste.

en gröngul låga af etter och gift.

Och lik en höstwind kring hjeltens grift,

hans wida gap de orden framhwäste:

»Wäl gnager båd jag och drakarne alla 480.

»hwar stund på roten af Ygdrasill,

»att deß stam en gång doel må falla;

»jag anar det blifwer ej långt dertill.

»Wäl skall jag de nidmänners lik bordsdraga,

»och ewigt dem slita och ewigt dem gnaga; 485.

»den måltiden aldrig då slutas skall,

»den börjas wid werldens och Gudarnes fall.

»Men se, till de gode af Askurs slägte

»min makt icke går, min gadd dem ej räcke;

»den starke Nornan en krets för mig skref, 490.

»den kretsen en sköld för dygden blef.

»Din dotter gaf Nornan ju större wälde,

»fast endast till Ragnaroks dag det gällde?«

Gå Nidhögg; och åter i roten han bet,
och stycken från stycken utaf den stek: 495.

och aldrig hans måltid sig månne sluta.

Gå skola de onde i ewighet

efter Ragnaroks dag aldrig hwila njuta.

Men Loke, förtörnad att råd han ej fick,

från Nidhögg så plötsligt sig wände. 500.

Ur Svergelmers rysliga swalg han gick,

med trollstafwen wägen han för sig kände.

- Öfwer brådjun och hållar han wandrade,
och länge kring swalget han irrade.
505. Dimsder till utgången Loke anlände,
han sade: »Jag till min dotter skall gå;
»af Hell jag månde dock bistånd få.«
Och Loke såg att hans hämd det gällde,
till Heliurs boning han kosan ställde
510. med ilande håg, med ilande fart;
till Heliurs boning han nådde snart,
ty den ligger allt inom Nifelheims wälde.

- Men Oden, Gudars och menniskors Far,
på sitt Gudasäte Hlidskjalf då war.
515. Och Oden så dystur från Hlidskjalf såg
på den listige Lokes ilande tåg.
Och Oden förstod nu Nornornas dom,
och mörkögd tillbaka till Walhall kom.
Så tankfull han satt wid sitt långa bord,
520. han talte till Gudarne ej ett ord.
Einheriar och Gudar i glada Walhalla
på Walfader sågo så häpne alla.
Det gyllene hornet så tyst de tömde,
och mången af häpnad nu dricka glömde.
525. Han räckte det orördt till grannen igen,
som stirrande såg på Walfader än.
De Gudar ej wiste hwad tidning månd stunda;
ty blott Oden kan Nornornas dom utgrunda.

Sen Gudarne alla på Walfader sett,
och Walfader ingen akt derpå gett; 530.

Då mände den rena Wale uppstå,
till Gudars Fader han talade så:

»Stor sorg jag röner i Walfaders hjerta,
»som när fordom wår älskade Baldur föll.
»Men sönerne wille nu dela din smärta, 535.

»om Walfader den ej så hemlig höll. cc —
Så Wale sade, och bort han steg;
men Gudarnes Fader än länge teg.

Med handen han kramade Gugnens spjut,
att röda gullet månd blekna till slut. 540.

Af ringen Draupner, som Walfader bar,
från hwilken hwar nionde natt mände flöda
två gånger fyra gullringar röda,
den Baldur från Heliur hemsändt har:
af honom dröp blod nu i stället för gull; 545.
det blodet dröp ej för glädjes skull.

Omfider häfwade en och hwar;
ty Gudarnes Fader talte; och rösten
ihälig och grof som en stormil war,
när kring dalar och klyftor han hwirflande far 550.
under nattliga regnet om hösten:

»Ej mågen I undra om Oden ses förja;
»ond tidning I alla skolen snart spörja.
»En Jarl till Heliur falla skall;

555. »min makt förringas igenom hans fall.«
 Så Oden; och hela skaran wid bordet
 nu lyfnade wid det sista ordet.

I Walhall blef tystnaden djup och lång,
 som efter en åstkräll wid första stunden,
 560. när djuren flykta med störande språng
 i hiden och skrefwor, och fåglarnas sång
 så plötsligt tystnar i lunden.

Och Walhalls tärnor så bleka månd stå,
 ej tordes de mjöd uti hornen slå;

565. ty alla sågo hur Gudarnes Far
 ännu i sitt hjerta orolig war.
 Dock wiste ingen i Walhall rätt
 hwem det gälla mände bland Aßurs ätt.
 Blott Oden det wiste; hans hjerta slog
 570. som fordom det gjorde, förrän Baldur dog.

Men Loke igenom röcken och dam,
 ren hunnit till Heliurs boning fram.
 Han helsat sin dotter, DödsDrottningen, ren;
 att säga sitt ärende war han ej sen.

575. Med många tecken lät han förstå,
 hur hos Uigardi-Loke förgäfwes han warit,
 hur äfwen förgäfwes till Nidhögg han farit.
 Men Hell till Loke talade då;
 hennes stämman war så hes och så dyster,
 580. en puff af den döende roflar lifsä.

Hon sade: »Gj tarswar dock Nares syster,
 »att länge i walet twäljande dwälja;
 »af Hornorna fick jag en gång den rätt,
 »att hwart hundrade Solår utwälja
 »hwad offer, jag will ibland Asfurs ätt. 585.
 »Så Dygwæ jag fordom från Gylfe tog.«

Den listige Loke segrande log,
 när Hell de orden uttalat hade.
 Men Drottningen åter hwisslande sade:
 »Upp, Nali! flyg nu till jorderingen, 590.
 »att swänga den swarta, mördande wingen.
 »Dig skall min fader döds-offret wisa:
 »det offer, som Gudar och menniskor prisa.«
 Sagdt; och den sorgliga benrangelstropp
 med murknade knotor nu hördes klappa; 595.
 de drogo de grinande käftben opp,
 som hängde på halsen så slappa.
 Och Nali sade: »På jorderingen
 »skall offret falla för mördande wingen.« —
 Och Hell honom räcke pilar tre; 600.
 af Dgdrafills rot de tagne blifwit.
 Gj föga de Misteltein liknade,
 som Baldur den gode banesår gifwit.

Och Loke och Nali fero ästad;
 Den listige Loke log nu så glad. 605.

När å himlen de hotande åskkyar swäfwat,
 och på jorden djuren och fåglarne bäfwat;
 då mår den lönnste ormen ju bäst?
 Då har han i hidet sin största fest.

610. Så Loke; — men uppå jordens rund
 war tyst, som å Naguaroek's morgonstund.

 Och Loke och Nali ilade snällt
 till Nord-Drottens strand, till Glesöns fält
 Den gode Jarlen sin gästning gjorde
 615. hos Glesöns rike kämpe den gång.

 Sin Griksgata han göra borde;
 men ej war hans Weisslo tung eller lång.
 Den spejande, listige Loke försporde
 allt detta; och glad han nu hwisslade:

620. »Snart, Nali! skola wi offret se.« —
 Kring sig och Nali ett moln han nu slog;
 så dystert det mände kring blåhwalswet strida
 Men se — nu Loke den listige log,
 när på heden den gode Jarlen framdrog.

625. Och Loke, som följde wid Nalis sida,
 då sade: »Ej längre du nu må bida!« —
 Men Nali, wid Jarlens åsyn försagd,
 nu skalf för sin Drottning's rysliga dragd.

 På hans rödblå lästben, dem smärtan särar
 630. en wätska sig framsmög; den liknade tårar.
 Men Jarlen den gode, å ljungtäckt hed,

på frustande springaren snabb nu red.
 Ein blick den listige Loke ej hwilar,
 han ser hvern Jarlen allt längre framilar,
 följd af de ljungande swennernes led. 635.
 Och Loke såg nu på Nali så wred;
 han stot ur hans hand de dödsdigra pilar.
 De hwina; — och Jarlen nu dignade ned! —

Gråt och mörker, jemmer och qwal,
 nu fylde stogar och fällt och dal. 640.
 Ein hand för ögat hwar kämpe höll,
 så stum som de Asar, när Baldur föll.
 Men Loke den listige hänfull log,
 är Nali med flyende fluggan bortdrog.
 Och de goda Disor, som Jarlen månd följa, 645.
 med tårar syntes sin rosenlind skölja.
 Örgäfwes de sträckte sin lärliga famn
 mot den flyende Jarlens älskade hamn;
 ty dem åligger till Gimles bygd
 att föra den stridande, lidande dygd. 650.
 Och alla de Ljus-Alfer, som der woro,
 nu kände Gudars och menniskors oro.
 De stodo der alla så häpne och tyste,
 med tårar den flyende fluggan de lyfste.
 Och hela Walhallas Gudahär 655.
 såg tårögd ned uppå offret der.
 Och Walfader slog sig för sitt bröst,

förstummad war Brages harpa och röst.
 Och när de Einheriar ofallet hörde,
 660. i dyggen tolf de ej mjödhorner rörde.

Den ädla fluggan ej länge månd bida,
 öfwer Gjallarbron flog hon wid Nalis sida
 Snart inträdde Jarlen i Heliurs sal,
 der bugade fluggor i tusende tal.

665. Wid högsätet Nali med Jarlen månd stannar
 der suto den gode Baldur och Nanna.

Den nykomne gästen de gäfwro rum,
 och vänligt helsande sänkte sin panna.

Men Jarlen i högsätet steg så stum:

670. en suck han för Nord: Drottens lycka tömde
 ty i Heliur ej man de jordwänner glömde.

Nu Jarlen sitter wid Baldurs sida;
 de båda Ragnaroks morgon förbida.

Den rysliga dagen dem warder så säll;

675. då skola de alla slippa från Hell.

Men Gylfe, förstummad af qual och sorg
 gick nu i sin ödsliga Konungaborg.

Djupt frätande suckar hördes han draga,
 och Walhallas Gudar och jorden anklaga.

680. Hans hjerta som hafwers swallningar slår,
 men ej kan hans öga fölla en tår.

När mörkaste molnen omsluta

wår himmel; förstöckad han är:
 han kan icke molnets tårar utgjuta,
 så länge stormen som starkast månd tjuta, 685.
 och jagar molnen båd fjerran och när.
 Så Nord-Drottin utan tårar der stod;
 men dödt war hans sinne och qwaldt hans mod.

Omfider den sorgliga likfest tillreddes,
 kring Gylses Hofborg de sorgdukar breddes; 690.
 och högsatt den gode Jarlen nu bles.
 Nång härlig runa lät Gylse rista,
 han såg fullwål hwad han mände mista;
 sitt hår och sin klädnad i sorgen han ref.
 Och länge Nord-Drottin stum der stod; 695.
 hans hjerta war isnadt, dock brände hans blod.
 At slidan drog han omsider sin glas,
 och eldgnistor glänsade derutas.
 Och kämparseln på Gylse nu föll,
 när det grynma swärdet i handen han höll; 700.
 ty hwar gång det swärdet utdraget är,
 mans hane det alltid då warda plär.
 Efter blod det Nord-Drottin tröstar igen,
 och offret föll bland hans Thignarmän.
 Den rasande björnen, när sårad han blifwer, 705.
 upprisar. — Han känner allenast sitt sår;
 men ej han känner hwem såret gifwer,
 han rusar blott fram i sin hämdeifwer.

Utrustad till mord kring flogen han går;
710. eho han då möter han nederflår.

Men hwilken jordsödd kan Tornan hämma?
Hon hjuder; des röst är Alfaders stamma!

Nu pustade Nord-Drottin mången gång;
hans dag war så mörk, hans natt war så lång
715. Och stormande röt han till Skalderna sina:

»S sjungen mig nu en ryslig sång,
»en sång så ryslig som sorgerna mina;
»han döfwe de suckar, som kring mig hwina.
Så Gylfe de bleknade Skalderna böd,

720. men alla Skalderna häpne tego.

De sågo Nord-Drottens jemmer och nöd;
bakom Jarlens bautasten skygge de stego.

Men se, en Ljus-Alf med gullwingar sinå,
till den suckande Gylfe hwissfode så:

725. »Om Baldur den gode jag sjunga skall;
»all werlden begråter den godes fall.«

Sagdt; och Alfven nu gullharpan tog.

Likt en sorglig wind det i strängarna hördes,
och elfwernas wågor så sakta rördes,

730. när Alfven den sången på gullharpan slog:

»Under Alfven den gamla

»alla Aisar sig samla.

»Gudar suto i ring,

- »derom höllo de Ting
 »hvarför Baldur allstjemt 735.
 »uti drömmar dem skrämt.
 »Frettir frågat de hade;
 »Frettir endast dem sade:
 »Blomman af Gudarne alla,
 »Baldur den gode, skall falla.« 740.
- »Oden qvalde sitt hjerta;
 »Frigga röjde sin smärta.
 »Gudar mände uppstå;
 »Frigga rådandes så:
 »Swärje all ting en ed, 745.
 »Baldur swärje de fred.« —
 »Gorgsen mände nu Frigga
 »fridsed af alla tiggä.
 »Eden att Baldur ej skada,
 »gjorde nu Asarne glada. 750.
- »Oden eden ej trodde,
 »sorgen hjertat bebodde;
 »lugnet icke han fick.
 »Oden från tinget gick,
 »sökande Gleipner då, 755.
 »slade gullfadeln på.
 »Oden red nu åt Norden;
 »Varten skakade jorden.

»Oden till Nifelheim ilar,
760. »tröttade Gleipner ej hwilar.

Och andra Allsen slog denna sång,
som regnbäckens seel war tonernas gång:
»Oden på Gleipner trötte,
»blodstänkta hunden mötte.
765. »Oden kom nu till Hell
»Östan för Hegas tjäll
»Wala snöbetäckt låg.
»Oden i Norden såg,
»dödas trolldom han qwädde;
770. »Wala ur dwalan trädde.
»Oden nu spåqwinnan sporde,
»hwärför Heliur prydas borde?»

»Nödige qwad nu den wisa:
»Baldur alla ju prisa?
775. »Honom wi mjöd tillredt,
»hyend på hänkar bredt.
»Sångar med gyllne skrud
»wänta Fromhetens Gud.
»Höder hans bane blifwer,
780. »Wale hämd honom gifwer.
»Nödige du twang mig att tala;
»figa will åter nu Wala.« —

»Oden

- »Oden wände nu åter
 »ensam, länge han gråter.
 »Asar, komne från Ting,
 »flöto kring Baldur ring: 785.
 »alla pröfwa den ed,
 »swuren till Baldurs fred.
 »Fåsfängt pröfwa de alla,
 »Baldur måste dock falla. 790.
 »Misteltein edfri uppgrodde;
 »Frigga för späd honom trodde!« —

- »Och tredje Alfen slog denna sång,
 som wågornas swall war tonernas gång:
 »Lofe qwinnohamn hade, 795.
 »sporde Frigga; — hon sade:
 »Edfri Misteltein är,
 »wester om Walhall der.« —
 »Lofe log och förswann;
 »Misteltein snart han fann. 800.
 »Dödswind i löfwen hwißlar;
 »Lofe med tändren gnifflar:
 »Misteltein skall jag upprycka.
 »Fallen är Asarnas lycka.« —

- »Hastigt gick han till slätten;
 »ännu månd Asa, Alsten 805.

»pröfwa hwart edfäst Ting.
 »Tjerran från Gudars ring,
 »Höder den blinde sakk.
 810. »Loke såg det så gladt;
 »sade: »Baldur man hedrar,
 »Höder honom förnedrar.
 »Broder på brodren bör lasta;
 »Asarnes råd icke lasta.« —

815. »Höder swarade: »Tingen
 »skönjer jag der i ringen.« —
 »Loke swarade då:
 »Wännens spjut skall du få.
 »Handen rigta jag will.

820. »Höder lyfnar dertill.
 »Misteltein flög ur handen;
 »Baldur föll död på sanden.
 »Asar nu dödsfasan kände;
 »Oden omsider anlände.«

825. Tre Ljus-Alfer slogo nu denna sång,
 som stormarnas sus war tonernas gång:
 »Gudarne ord ej sade;
 »liket å bål de lade.
 »Jorden det hejda will;

830. »Hringhorns köl stod nu still.
 »Hirrolin lös den fick;

»Lågan mot himlen gick.
 »Baldurs Nanna sin smärta
 »qwäfsde; ty brast des hjerta.
 »Nanna blef bränd wid hans sida;
 »döden förente de blida. cc — 835.

»Alla Gudinnor och Gudar
 »stodo i sorgestrudar.
 »Oden drog Draupner af,
 »ringen åt lågan gaf. 840.

»Badad i tårestod
 »hwarje Walkyria stod.
 »Jättar wid bälet woro,
 »delade Ulsars oro.
 »Onde uti deras hjertan,
 »kände dock qwalet och sinärtan. cc 845.

»Hermod sade: »D Moder!
 »hämta will jag min broder. cc —
 »Frigga swarade då:
 »Friggas gunst skall du få. cc — 850.

»Hermod på Sleipner sprang;
 »dödsbron för gullskon klang.
 »Sleipner flög nu som vinden
 »öfwer Heliurs grinden.
 »Hermod till Hell nu anlände;
 »honom DödsDrottningen kände. cc — 855.

Tre Gjus: Alfes slogo nu denna sång,
 lik en fjerran åska war tonernas gång.

»Hermod bød nu försoning,

360. »sökte Baldurs förskoning;

»säfängt Hell han dock bad.

»Lokes dotter nu quod:

»Gråte, på jordens ring,

»gråte hwart enda ting,

365. »Baldur skall fri då wara.« —

»Detta månd Hell nu swara.

»Hermod då swarade åter:

»Baldur all werlden ren gråter.« —

»Hermod sänkte sin panna,

370. »helsar Baldur och Nanna.

»Tysta suto de der;

»dödsqwal dygden ej tår.

»Ingen de wänner glömt,

»hwilka dem älskat ömt.

375. »Baldur åt Hermod nickar,

»Draupner till Oden sticar.

»Nanna till Hermod sig wände,

»smucken till Frigga hon sände.

»Hermod på Gleipner snara,

380. »mände tillbaka fara.

»Kommen till Asars stad,

»denna fången han qwad:
 »Allting gråta nu må;
 »Baldur frigifwes då.« —
 »Hastigt månde nu Frigga, 885.
 »tårar af alla tigga.
 »Allting månd Baldur begråta. —
 »Föga de tårar dock båta!«

»Hördes en Heras qwåde;
 »Baldur från Hell ej tråde. 890.

»Torra tårar ger Thock;
 »gråte werlden ändock!« —

»Kändes då Lokes röst;
 »Baldur bles nu ej löst. 895.

»Annu all werlden gråter,
 »Kallar än Baldur åter.

»Dagg-gråt bär bladet och grenen,
 »inmigråt bär jernet och stenen.« —

Nu tystnade alla uppå en gång,
 hwar Alf såg rörd på sin strålande syster. 900.

Och tystnaden war så djup och så dyster
 som fordom den uti Ginnunga:rymd,

då Urwerlden ännu låg död och skymd.
 Men Alfernas tystnad war icke lång;

de öppnade åter sin rosenmun. 905.

Likt suset i Urdas heliga brunn,
 så ljufte de framhwißade denna fång:

- »Fåfångt werlden dock gråter;
 »Baldur fallas ej åter!
 910. »Lilwål wid Gudars strid
 »stundar en bättre tid.
 »Uppå den nyfkapta ön,
 »wäntar dygden sin lön.
 »Samlas skola de bröder,
 915. »både Baldur och Höder.
 »Gode på Idawall bygga
 »ewigt i Gimle så trygga!«

- Gå Alf med Alf på gullharpan flog;
 och Gylfe nu andan lättare drog.
 920. Och uppå den uttårda linden,
 der än ingen tår lunde falla,
 af Alfernas qwäde de presjades fram;
 och stride de började swalla.
 Gå utur den mofjade linden,
 925. hwars blad, hwars grenar och stam
 förstelnat af rimfrosten falla,
 man ser den mildare sybliga winden
 de strida tödroppar wänligt framlocka,
 dem kölden wänd nyß i deß saftådrox stocka.
-

Gylfe.

Fjortonde Sängen.

Höft. Frigga förliker sig med Freja. Uthärjar-Ling. Dans
tillbud. Gylfes afflag. Freja reser till Nimer, Wisdoms-
Guden. Lidsträdet Ygdrasil. Nimers svar. Gylfe
infallar ny Jarl. Gudarnes Gille. Deras Namnfästen
till Jarlen. Thors löfte.

Men Mundilsfars son nu redan
i tre gånger Ny, i tre gånger Nedan
fört blänkande silfwerkärran omkring
wår rosenkransade jordering.
Och unga wildgäsen började ren
sin walfart till sydliga länder.
Blott då och då uppå Gylfes stränder
hon hwilade trötta wingen, och sen
hon följde de gamla beresta fränder,
allt på deras långa, lustiga tåg
öfwer fjäll, öfwer berg, öfwer wåg.
Och hösten kom; med sin gula hand
han tog på träden kring Gylfes strand:
och bladen nedflögo wid frostiga winden,

5.

10.

15. och blonman nedböjde den wiftnade kinden.
 Och hwilan nu gick öfwer dal och äng,
 och började bädda sin wintersäng.

Men stillad ej war i Nord-Drottens borg
 öfwer Jarlens död, hans häpnad och sorg.
 20. Och ännu suto Gudarne alla
 så mörkögde i det höga Walhalla.
 Så högtidlig tyfnad man icke der såg,
 sen Baldur den gode på bålet låg.
 Så älskad en Jarl ej någon wiste,
 25. sen werlden den gode Baldur wiste.

Men Frigga satt stum i Jensels borg;
 för Gylfe wändes des ömhet och sorg.
 Gudinnan Gna på Hofwarpner hon sände,
 att höra hwad öde, som Gylfe hände.
 30. När Gna tillbaka till Jensal kom,
 hon talte med bittra tårar derom.
 Den tidningen Gudarnes Mor nu sårar;
 hon utbrast i många och bittra tårar.
 Och uppå den gyllene taflan hon såg,
 35. der Baldur den gode på bålet låg.
 Och Frigga till Fulla nu sade;
 ty Fulla Gudinnans förtroende har,
 och i Friggas hemliga råd hon war:
 hon länge den wigtiga tjensten hade.

Men Frigga nu handen på hjertat lade; 40.

Hon sade: »Gullbordad är Nornornas dom;

»nu föll der en Jarl, som min Baldur from.

»Nu Gylse åter min kärlek fått,

»nu åter jag hägnar Nordens Drott.

»Uplåna jag skall hwart split, hwar strid, 45.

»som mot Gylse jag wäckte i fordom tid.«

Så Frigga sade; och Gulla hon böd

de mörka sorgdot framtaga,

som wäl tusen år hon månd draga,

allt efter sin älskade Baldurs död. 50.

Hon sade: »Lägg alla gullsmucken in;

»de skola ej blänka på skuden min:

»förrn Gylses tårar ej mera flyta,

»förrn Gylses öden till glädje sig byta.«

Och Frigga, Gudars och menniskors Mor, 55.

som i det gyllene Jensef bor,

war mot Gylse så blid nu worden.

Hon sade till Hlyn dessa orden:

»Du plägar mitt sändebud wara

»till dem, jag will skydda från fara. 60.

»Upp! ila till Drottin i Norden.

»Om Loke än wägar grunda hans fall,

»med din sköld du honom betäcka skall.«

Sagdt; och Hlyn ner till Nordfjällen for.

Men ännu talade Gudarnes Mor 65.

- till Gna Gudinnan: »Min wilja nu hör,
 »du kring hela werlden min ordsändning för.
 »Ly stig på ilande Hofwarpner snart;
 »genom lust, genom eld nu flyg med fart.
 70. »Till Gefrums gullsal du skynde dig,
 »säg Freja, att Frigga har ångrat sig.
 »Dch Frigga med Freja will göra förbund,
 »att skydda Gylfe från denna stund.«

- Gå Frigga, Gudars och menniskors Mor;
 75. strax Gna sig på Hofwarpner kastar.
 Genom eld, genom lust hon ilande for;
 till Gefrums gyllene boning hon hastar,
 der Freja den höga Gudinnan hor.
 Dch Gna gick nu in i Frejas sal,
 80. och när hon bugande helsat hade,
 då mälte hon Öfwer-Gudinnans tal.
 »Hel! Gudarnes Moder de orden sade:
 »Till Gefrums gullsal du skynde dig.
 »Säg Freja, att Frigga har ångrat sig.
 85. »Dch Frigga med Freja will göra förbund,
 »att skydda Gylfe från denna stund.«
 Gå talade Gna med forskande blick,
 att höra hwad swar hon af Wanadis fick.

Men Freja satt i sin gyllene borg,
 90. der rådde ännu både tystnad och sorg.

Så blodröda tårar ännu hon grät,
 som då maken Odur henne förlät.
 I dock hon höljte sitt himmelsblå öga;
 så molnen beslöja solen den höga.
 Hon Brysfings smycke slitit med harm 95.
 ifrån sin sköna, snöhwälsda barm.
 Dess lockiga hår inga gullband höllo;
 kring skuldrorna wårdslost de guldockar föllo.
 Och skarlakans manteln, som fordom hon bar,
 i en svartgrå kåpa nu ombytt war. 100.

Så Wanadis satt i sin gyllene borg,
 dess hjerta war qwaladt af fruktan och sorg.
 Och ingen af tårnorna wågade tala,
 och ingen wågade Freja hugswala.
 Men Nura den sköna, när detta hon såg, 105.
 hon blef så dystert i hjerta och håg.
 En hemlig aning hon redan kände,
 att någon osärd Nord-Drottens hände.
 Dmsider af tårnornas hwisfningar blott
 hon det sorgliga olycksbudet förstått. 110.
 Och Nura den sköna när detta hon hörde,
 så djupt hennes älskande hjerta det rörde.
 Hon slog sig för panna, hon slog sig för bröst,
 och sade: »Hwad blifwer nu Nuras tröst?
 »Min älskade Gylfe står öfvergiftwen! 115.
 »Hans dom af Swart-Alfer redan är skrifwen!«

Så Nura hemligt och länge månd qwida,
men obemärkt wille sitt qwal hon lida.

- I Follwangs sal war tystnaden stor,
120. och gråtögd och stum satt Gersemis Mor.
Men Gna, som länge nu wäntat hade,
å nyo till Öfwer: Gudinnan framgick,
att höra hwad swar af henne hon fick;
och Friggas ordsändning å nyo hon sade.
125. Nu Freja säg opp; och Gna hon kände,
och swarade henne, med gråten i mund:
»Hwad! Frigga den rika det budet mig sände,
»att Frigga med Freja will göra förbund,
»och skydda Gylfe från denna stund?
130. »Hwad! wist är det bud, som du förde till mig,
»att Frigga den rika har ändrat sig?« —

- Så Freja till bugande Gna nu sade,
och hästigt af glädje des hjerta slog;
hennes stämna så mild sig ändrat hade,
135. den war lik en windslägt i Disarffog.
Kring halsen of Gna hon sin liljearm lade,
och glädt en tår uti strålögar log.
Hon sade: »Säg Frigga den rika de ordett,
»att Freja skall rädda Drotten i Norden.«
140. Sagdt; och Gna Gudinnan nu neg,
ur Gestrum hon gick, och på Hofswarper steg

Men Nura såg häpen på Freja den höga,
 omsider hon sade: »Mitt hopp skall ej dö.
 »Jag ser, ren ljusnar Wanadis öga;
 »hon räddar min Gylfe, hon räddar hans mö.« 145.

Men Nord: Drottin åter församlat hade
 de Odalmän alla till Allhärjar: Ting.
 Och Gylfe nu gick i den mannaring;
 på Salare: stolen han uppsteg, och sade:
 »Lätt är ej att tala när qwal och smärta 150.
 »min tunga binda, och stocka mitt hjerta.
 »Men hören nu alla de staplande orden:
 »Den gode Farlen oss röfivad är worden,
 »och bittert och länge begråtes han än;
 »men se, hans rum måste fyllas igen. 155.
 »Ej äger jag mod en annan att wälja,
 »ej är jag så swag att hans rum borsälja.
 »Ty sägen mig nu, I Odalmän alla!
 »på hwilken wårt wisa wal nu bör falla.

Gå talade Drottin i Norden, 160.
 helt aldrig of smärta tycktes han worden.
 Men Odalmännen swarade alla:
 »Wi wilja de höga Gudar åkalla,
 »de skola bestämma wår wilja, wårt wal;
 »de skola hämma din fruktan, ditt qwal. 165.
 »Ej kunna wi framtidens röktnar urskilja;

»men wisligt man forste Nornornas wilja.«
 Så Dbalmännem swarade alla,
 i twelan på hwem deras wal borde falla.

170. In kom en budswen för NordDrottens då,
 och se, han talade till honom så:
 »En häröld från Dan här kommen nu är,
 »från Dan han dig en ordsändning bär.
 »Dan bjuder dig wänligt sin Lyd'Drott att blifwa;
 175. »då will han dig skydd och hyllest gifwa.«
 Så budswennen talte, och nu han teg,
 men Gylfe med lågande kind uppsteg
 allt ifrån talarestolen;
 hans öga brann som midsommarsolen.
180. Ej tårarne flöto på kinden ner,
 det wreda swar han till budswennen ger:
 »Till härölden skall du nu återgå,
 »säg honom att Gylfe swarade så:
 »Dan slösar sitt gull och sin list förgäfwes.
185. »För Gylfe hans wänskap och stöd ej kräfwes.
 »Ej är jag en tärna, som låter sig gilja,
 »och säljas för guld till mannens wilja.
 »Ej är jag en träl, som behöfwer en ann,
 »nig sjelf jag sjelf ännu wärna kan.
190. »En gång med Dan jag brödralag gjort;«
 »men icke det gagnade Gylfe stort.« —
 Så Gylfe till lyfnande budswennen sade,

och hastigt budswennen från honom gick;
 och härolden nu förnimma sig
 det swar, som Nord-Drottens lemnat hade. 195.
 Men se, af de Ddalmän fanns der ingen
 i hela den lyfnande mannaringen,
 som ej kände sig stor i det ögonblick.
 De Ddalmän ropade alla så glade:
 »Ej är Gylfe en träl, som behöfwer en ann, 200.
 »sig sjelf han sjelf ännu värna kan.« —

Men Freja, den höga Gudinna
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 förmärkte Nord-Drottens twelan och qwal;
 hon sade: »Här gäller ej säwiskt tal, 205.
 »men dyra nu goda råd mände wara.
 »Ty will jag till Mimer den Wise fara;
 »han skall bestämna Nord-Drottens wal.
 »han: Kornornas wilja skall uppenbara.«
 Så Freja; hon tog nu Falkhamnen på, 210.
 och ur Sefrums gullsal hon ilade då.
 Och Freja i Falkhamnen slog nu så fort
 bort till Mimers heliga källa.
 Af de nie werldar, som Alfader gjort,
 hon mänd genom tre sin resa ställa. 215.
 Ur Gudheim hon reste, der gyllene salar
 för Gudarne byggdes, och hastigt hon for
 genom Alfheims solklädda dalar,

dem Ljus: Alfens strålande ätt bebör.

220. Förbi Muspelheims eldwerld rädd hon slog,
der Gurturs boning ständar så hög.
Dmsider hann nu Gudinnan fram
allt till den mößiga Ygdrasills stam.

Så stort är det Askträd, så stort och så högt,

225. ho mätte des gränslösa spira?
Des qwislar sig underligt sammankrökt,
des grenar kring himlakloten sig wira.
Ett blad är mörkt, ett annat är ljus,
des slägt är af Gudars anda en pust.
230. Och runor stora, och runor små
de mäktiga Nornorna tecknat derpå.
Och håningsdagg af bladen mänd falla,
de idoga bin ta des gullperlor alla.

En Örn der sitter i Askens grenar,

235. och mycket han wet; så Wola menar.
Han ser alltjemt emot Gimle opp;
men icke han hinner till Ygdrasills topp.
Wära ädlare krafter likså pläga swäfwä,
alltjemt åt de högre rymder de sträfwä.
240. Och mellan den Örnens ögon båda,
som alltid sikna mot höjden skåda,
der sitter ett wäsen i Hölehamn,

och

och Wederlöffnet så är des namn.
 Wårt Hopp liksom detta är häftigt och djerft;
 af wädret och winden sitt wäsen det ärft. 245.

Men mycket lider dock Ygdrasil,
 och mera än någon det menar;
 ty fyra hjortar det ofwantill
 ju ränna omkring i des grenar?
 Och Ygdrasills knoppar de hjortarne bita, 250
 och Ygdrasills bark de hjortarne slita.
 De gnaga alltjemt på Ygdrasil,
 så länge en enda knopp är till.

Så yttre werlden hwar dag, hwar stund,
 med förstörelse hotar ju lifwet? 255.

Och Ygdrasil skälsiver snart på sin grund
 för wäldet, som liflösa masan bles gifwet.
 I Eld och Watten, i Luft och Jord
 den liflösa masans kraft är förspord.

Och mycket men månd Ygdrasil lida; 260.
 ty ruttnar det gamla trädets sida.

Dock ständar ej fjerran en gullbyggd sal,
 der bo de Nornor, trenne till sal.

Den salen ständar wid Urdas källa,
 hwars perlor fram ur grunddjupet wälla. 265.

Des watten är heligt; hwad tvättas deri

- det mände så snöhwitt som liljan bli.
 Hwar morgon till brunnen gå Nornorna fram
 och stänka des watten på Ygdrasills stam
 270. med leret kring brunnen; att Ygdrasill må
 med oröfta grenar än längre stå.
 Så ökas hwar dag des minskade soster,
 så wäckas hwar dag des domnade krafter.
 Så Ygdrasill knoppas, och knoppas igen,
 275. fast hjortarne bita knopparne än.
 Ej lif, ej död hwarandra der hämma;
 och menniskans lifstid de Nornor bestämma.
 De äro än hätska, de äro än hulda;
 de heta: Urda, Werdandi, Skulda.
280. Men mycket lider dock Ygdrasill,
 så länge det urgamla trädet är till;
 ty stundligt Nidhogg, med rasande hot,
 ju nedantill gnager på Ygdrasills rot.
 Mång ormar der ligga, mång ormar der gnaga
 285. de söka Ygdrasill att förswaga.
 Och ingen tunga dem räkna förmår;
 de Ygdrasill gnaga hwar stund och hwar
 Det Dnda, det Sinnliga segra will;
 det undergräfwet ju Ygdrasill?
290. Se, ewigt en strid der wäckes ju upp
 mellan Nidhogg och Ornen i Ygdrasills top

Och länge och stundligt den striden råder;
 ty der far ett wäsen i Elorns hamn,
 och Rotakost är detta wäsends namn:
 mellan Nidhögg och Ornen han striden väcker. 295.
 På Ygdrasills stam han ständigt sig swingar.
 från Ornen till Nidhögg han tidningar bringar.
 Så Lättfinnet, wacklande ner och opp,
 mellan ljus och mörker sifstar sitt lopp.

Men trenne rötter det Alfträdet har; 300.
 ho känner den kraft, som förborgad der war?
 Genom werldar nie de rötterna sifutit.
 Den ena går ned till de Rimthufars slägt,
 der som Ginunga: gap sig fordom utsträckt;
 hwars swalg har Urwerldens ämnen omslutit, 305.
 förrn Eldwerldens krafter dem format och wäckt.
 Och Mimer, Wisdomens Gud, der bor
 wid sin heliga brunn, hwars kraft är stor;
 ty deß ådra från Urwerlden slutit.
 Den roten på trädet har mesta saft; 310.
 ty Wisdom är lifwets högsta kraft.

Den andra roten till Nifelheim går,
 der Hwergelmer töcknigt och ormslyldt står.
 Mång tusende ormar, med rasande hot,
 likt Nidhögg der gnaga på Ygdrasills rot. 315.
 De gnagit mång stund, de gnagit mång år,

det uralgamla trädet dock ännu står.
Men snart blir roten båd swag och för;
ty allt Dndt, allt Sinnligt lifwet förstör.

320. Och tredje roten, som Ygdrasil har,
till Asarnes wälde sig sträcker;
från jorden till himlen den räcker.
Der rinner ju Urdas källa så klar?
Der sitta hwar dag de Asar tolf
325. under Alfträdet's lummiga grenar.
Der hålla de Sing; och runmärkta stenar
för Gudarne stå der på blomsterprydt golf.
Denna Ygdrasills rot, hwar wis det menar,
är widt från de andra rötterna skild;
330. här träder allt fram under Sinnwerldens bild.

Så skapades Ygdrasills rötter tre,
dock äro af så dessa rötter kända;
ty lifwets grundwalor afbildade.
Men Lättsinnets dårar ju deråt le,
335. dem alla månd Nidhöggs mörker förblända.

Men Mimer, Wisdomens store Gud,
till hwilken Odurs ilande brud
nu månde sin kosa ställa,
bor wid Urwerldens heliga källa.
340. Under askroten Mimer sitt Gjallarhorn gömmer
hwar dag en dryck han ur hornet tömmer

af Källans watten det heliga, rena;
 Bland Gudar får Mimer den drycken allena.
 Sjelf Oden en gång till Mimer gick,
 han bad om en dryck; men ingen han fick. 345.
 Ty måste då sjelfwa Oden den höga
 i pant der sätta sitt ena öga.
 Stridt blodet ur Wal-Gudens får då ränn;
 hans wisdom wardt större, men kraften förswann.

Dmsider nu Freja bortlade 350.
 den fallkehamn, som hon hade;
 hon återtog då sitt Gudastick,
 och till Mimer som Öfwer-Gudinna framgick.
 Och Wanadis kom nu till Guden ned,
 der den wise wid heliga brunnen låg; 355.
 hon helsade honom på Usars sed
 Nu Mimer så blidt på Gudinnan såg;
 ty skönheten eldar den wises håg.
 Och länge han blickar på henne förtroligt;
 hans blick war som solens ur hafwets wåg, 360.
 när hon öppnar sitt gullöga lugnt och roligt.
 Dmsider öppnade Guden sin mun,
 och sade: »Hel, Tensals sköna Gudinna!
 »Hur sällsynt det är att dig finna
 »wid Mimers förgättna och aslägsna brunn!« 365.

och Freja nu öppnade läpparne små,

hon talte, — de småbäckar hwiska lifså;
 hon sade: »Hel, fäll! — Din wänliga helsning
 »med tacksamhet Wanadis återbär.

370. »Dch Freja of Mimer den wise begär
 »ett råd, till en älskad dödligs frälsning.«
 På Freja nu Guden med undran såg;
 men Freja fortfor med ifrande håg.
 Hon sade: »Ditt råd gäller Nordens Drott;
375. »du tyde den dom, han af Nornorna fått.
 »Säg, wise! hwar ligger det fjerran land,
 »der åt Gylfe winkar den wänaste hand?
 »Säg, wise! hwem war wäl den owän först,
 »som blifwer för Gylfe bland wänner först?
380. Dch Mimer swarade Freja så:
 »Af Wisdomens källa jag swaret skall få.«
 Dch Mimer med skarpa ögon nu såg
 på den heliga brutnens porlande wåg,
 som brädden med hwirflande ringar mänd kranza,
385. och stilla i ewiga kretsar dansa.
 Dch Guden Mimer teg ännu en stund,
 sen öppnade åter den wise sin mund:
 »Ej någon häfwer den stränga dom,
 »som från de heliga Nornorna kom.
390. »Af ingen, ingen den häfwes;
 »den Walhalls Gudar qwälja förgäfwes.
 »Men källan i tallösa hwirflar går,

» Mellan räddsla och öfvermod Gylfe nu står:
 » En grumlig bubbla i hwirflar der ifar:
 » Hon Loke betecknar; hans list icke hwilar.» 395.

Gå Mimer sade, och nu han teg;
 men till Guden närmare Freja steg.
 Hon öppnade åter läpparne små,
 hon talte; — de småbäckar hwiska lilså:
 » Ja, wise! jag wet, att han ständar den dom, 400.
 » som från de mäktiga Nornorna kom.
 » Men Gylfes Giare domen tydde,
 » och Gylfe Giarnes tydning lydde.
 » Dock plötsligt föll ju den Zarl, som han walt;
 » hans fall har Gudar och menniskor qwalt. 405.
 » Ty säge du då, o wise Gud!
 » hwad Nornorna ämnat med deras hud.«

Deh Mimer swarade Freja så:
 » Af Wisdomens källa jag swaret skall få.«
 Deh Guden med skarpa ögon nu såg 410.
 på den heliga brunnens porlande wåg,
 som bräddarne syntes med runbubblor kranza:
 och stilla i ewiga kretsar dansa.
 Deh Guden Mimer teg ännu en stund,
 sen öppnade åter den wise sin mund: 415.
 » Ej någon häfwer den stränga dom,

- »som från de mäktiga Nornorna kom.
 »Se, — Gylfes Giar: domen tydde,
 »och Gylfe Giarnes tydning lydde.
 420. »Men Giarne pekte på närmaste land,
 »der tog då Gylfe den wänaste hand.
 »Och Giarne pekte mot Nore först;
 »hos Nore de trodde war wänner störst.«

- Så Mimer sade, och nu han teg;
 425. men Frejas trängtan än högre fleg.
 Hon öppnade åter läpparne små,
 och talte; — de småbäckar hwiska liksom:
 »Ja, wise! jag wet, att han ständar den dom,
 »som från de höga Nornorna kom.
 430. »Men säg då hwar är det fjerran land,
 »der åt Gylfe winkar den wänaste hand?
 »Och säg hwar gif wäl den owän först,
 »som honom nu warder bland wänner störst?«

- Och Mimer swarode Freja så:
 435. »Uf Wisdomens källa jag swaret skall få.«
 Och Mimer med skarpa ögon nu såg
 på den heliga brunnens porlande wåg,
 som bräddarne mände med bilder kransa:
 och stilla i ewiga kretsar dansa.
 440. Och Guden Mimer teg ännu en stund,
 sen öppnade åter den wise sin mund:

»Ej någon häfwer den stränga dom,
 »som från de heliga Hornorna kom.
 »Men Källans perlor rinna så roligt,
 »åt Gylfe blickar en Jarl förtroligt. 445.
 »I Walland går han. Hans hjeltehand
 »nyß hotade Gylfe från Dan=Drottens strand.
 »Ej stoltare bild mitt öga såg
 »i den heliga brunnens porlande wäg.«

Så Mimer sade, och nu han teg, 450.

och upp från den heliga Källan han steg.
 Men Wanadis glädje war så stor;
 hon sade: »Dig tackar Gersemis mor.
 »Jag wet att wis och fast är den dom,
 »som från den wise Mimer nu kom. 455.

»Dch åter jag wänder förnöjd och glad
 »till Wingolf, Gudinnornas heliga stad.«
 Så Freja sade, och bugade då;
 en blick den wise Mimer månd så.

Den blicken war nu så tackfamt warm, 460.
 djupt trängde han in i den wises barm.
 Dch Mimer den mindes allt länge sen,
 fast Wanadis ilat från honom ren.

Men Wanadis åter sin Falthamn tog,
 öfwer lust, öfwer wäg hon hastigt framdrog. 465.
 Hon rörde de wingar med ilande fart,
 till Nord=Drottens fjällar hon nådde snart.

Men Gylfe satt länge på Allhärjar-Sing;
der rådslogs ännu i den mannaring.

470. Och se, den församlade Odalskara
än rätt icke wiste att Nord-Drottens swara;
ty Gylfe den frågan ofta dem gjorde,
hwad Jarl han åter nu wälja borde.
Wäl kommo mång Gudar ned till det Sing,
475. och delade råd i de Odalmäns ring;
men se, det råd de ej kunde gifwa,
hwad Jarl af Gylfe wald borde blifwa.

- Der kom den modige Tyr nu ned,
som modigt kämpat för Asars fred.
480. Han wågat sin ena hjeltehand,
när Fenris-Ålfwen lades i band.
Sin härkomst från Gudars far han leder,
han räknar sig det ej till ringa heder.
Förklädd som en Thignarman Guden war,
485. och hjälm och stöld utaf gull han bar.

- Der kom ock den hwhite Heimdall ned,
som länge wärnat de Gudars fred.
Han waktande sitter wid regnbågens bro,
och hägnar Gudarnes makt och ro.
490. Han ser ju, han hör ju allt, hwad som händer?
Och helig han kallas i alla länder.

Förklädd som en Offer-Drott Guden war,
och en runestaf i handen han bar.

Der kom äfwen Niord, den rike, ned;
han råder för hafwets och böljornas fred. 495.

Ät honom seglaren offer gaf,
som wankear omkring på det wilda haf.
Med gull och rikdom han sorgen döfwar,
men med mycken olust han äfwen präfwar.
Förklädd som en Köpman Guden war, 500.
och i sin hand en gullduk han bar.

Der kom äfwen Frej den milde ned,
han råder för grödan och landets fred.
Den trognaste make han wara plär,
och Kärleks-Gudinnans broder han är. 505.

Sitt swärd för sin älskade Gerda han gifwit,
han derför så fredlig, fast kraftig, blifwit.
Förklädd som en Odalman Guden war,
och lia och spade i handen han bar.
Och många Gudar hos Gylfe gingo, 510.
många råd af dem de Odalmän fingo.

Och Gylfe satt ännu i Allhärjar-Ling,
han talade till den mannaring:
»Ej kan jag Nornornas wilja förstå;
»ej wet jag hwad Jarl jag utvälja må.« 515.
Men Odalmännen alla nu tego,

och många ur mannaringen då stego.

Men Gylfe sade till Giarne så:

»I Gudars wisdom ju ägen?

520. »Mig Nornornas wilja nu sägen.«

Men alla Giarne tego då,

djup tystnaden war i mannaringen,

den frågande Nord-Drottin swarade ingen.

Men Nord-Drottin åter en wink dem gaf,

525. och Giarne swängde sin rune-staf,

fast häpne och rädde de tego.

Strax Swarta Allfer ur jorden stego,

de sjöngo för Gylfe åter en gång

sin tredje och sista warningsång.

530. »Farlen den Gode, den Store

»kommer från Wester, från Öder;

»den ena skall Nord-Drottin mista,

»den andre för honom skall slåß.

»Blodfri blir striden med Tore,

535. »gladt famnas de Fosterbröder.

»Det första, det sista,

»ho skref det för oss?«

Gå Allferna sjöngo, de sjönko i jorden;

men salta man hörde ett ljud af de orden;

540. »Wänaste hand,

»från sjerinaste land.

»Dwän först,

»wännen störst.«

Men ingen mänd Alfernas fång förstå;

knäböjande ropade alla så:

545.

»Må Kornornas heliga wilja ske;

»ty ingen, ingen är mäktig som de!«

och se, nu Freja, den höga Gudinna

för hwilken de ädlares offer brinna,

sig påtog en ungan Herfes skick,

550.

och fram till en Siare Freja nu gick.

Hon sade: »En Jarl i Walland ju går,

»den Jarlens bild du här ståda får.

»Den Jarlen mänd Kornorna ämna,

»att Nord-Drottens slöda och hämna.«

555.

Så Freja salta nu hwiskade,

en bild hon Siaren wisade.

På nytt sade Gylfe till Siarne så:

»J Gudars wisdom ju ägen;

»mig Kornornas wilja nu sägen.«

560.

och Siarne länge mänd tvekande stå,

men fram steg en och talade så:

»En Jarl i Walland så stolt ju går,

»hans namn har du hört i många år.

»Den Jarlen mänd Kornorna ämna,

565.

»att Nord-Drottens slöda och hämna.«

Så Siarn till Nord-Drottens sade;

och Gylfe och alla hans Odalmän
 nu hördes åter upprepa igen
 570. de ord, som Siaren talat hade.
 Och Gudarne alla det hörde så glade.
 I Odalringen ett wapenguy
 nu strällde och hwen i högan sty.
 Och molnen, som höljde himmelens rund
 575. både natt och dag i dygnen tre,
 försvunno allt i den samma stund,
 då Jarlens wal man fullkomnade:
 så Gudarnes bifall sig wisade.

Och Gylfe de glada Järtecken såg,
 580. han talade nu med lättad håg:
 »Till Wallond nu skola de Härolder gå;
 »den store Jarlen de inkalla må.«
 Och Odalmännen nu ropade alla:
 »Han komme, den store, som Gylfe will kalla.«
 585. Och se, de trängtande Odalmän
 på den store Jarlen bidade än.

Men Freja, den höga Gudinna
 för hwilken de ädlares offer brinna,
 på ilande, hwinande wingar nu for
 590. till Frigga, Gudars och menniskors Mor.
 Till Fensal hon kom; med snöhwitans arm
 slöt Frigga nu Wanadis till sin barm.

Och Frigga talade dessa orden:

- »Jag wet hwad du gjort för Drottin i Norden;
 »mig Gudarnes fader den tidning gett, 595.
 »han har det ifrån sitt Hlidstjalf sett.
 »Haf tack för din möda. Du hos mig skall blifwa;
 »ett Gille jag ämnat åt Gudarne gifwa.
 »KringWingolf, kringWalhall jag utsändt Gna
 »att Gudinnorna bjuda och Gudarna. 600.
 »Ty Oden Jarlens namn will kungöra,
 »då Gudarne namnfäste gifwa böra.«

- Gå Frigga talade mild och nöjd,
 det Wanadis hörde med innersta fröjd.
 Och länge Gudinnorna talte tillsammans 605.
 om Gylfes Jarl och om Gylfes gamman.
 Men Freja sin ursäkt för Frigga gjorde:
 »Ej är jag så klädd som jag wara borde;
 »ty will jag till Folkwang ila med fart,
 »jag är här i Fensal tillbaka snart.« 610.
 Men henne swarade Gudarnes Mor:
 »Den vägen är längre än Wanadis tror.
 »Ej släpper jag Freja ifrån mig så lätt,
 »hennes drägt är ju skon, hennes hårbonad nätt?«
 Så talade de i all wänskap och gamman, 615.
 omfider de lade allt smicker bort,
 och talte förtroligt om Gylfe tillsammans.
 Och hemresan glömdes nu innan kort.

Men hånfullt den listige Loke nu log,
 620. mång illslug trollsläng för Gylfe han slog.
 Som Huld besvärjningar gjorde
 öfver Ynglingars stora ätt,
 att sin ättkraft den spilla borde
 genom Wisburs willor och oförrätt,
 625. då Agne den store ett offer blef;
 så Loke mång trollrunor sjöng och skref.

De se, i Friggas gyllene sal
 snart hördes ett owanligt buller och gny.
 Dit kommo Gudinnorna nie till tal,
 630. med swanhwitan barn och med purpurhy,
 likt liljor och rosor i Gylfes dal.
 Dit kommo nu alla Usa, Gudar,
 de woro blott elswa sen Balburs fall.
 De kommo så stolte i gyllene skrudar,
 635. som raslade högt likt elfvernans swall.
 Och alla helsade Frigga så glade,
 mång smickrande ord de Gudinnan sade.
 Mång lysten Gud så tyft syntes stå
 och wänta att måltiden börjas må.
 640. Och andra Gudinnor nu gifva wille,
 hwi Frigga så plötsligt gjort detta gille;
 ty Frigga den rika så sparsam är.
 Omfider när några stunder förrunnit,

och

och gästerne älla sig samla hunnit,
 då satte den hela Gudahär
 sig ned kring det härliga bordet der.

665.

Det Gudabordet ej litet war;
 i högsätet satte sig Gudarnes Far,
 wid honom satt Frigga, Gudarnes Mer,
 näst henne satt sonen, den wäldige Thor.
 Gudinnor och Gudar om hwarann,
 dem Wola nog bäst uppräknat kan.

650.

Men se, till höger om Gudarnes Far
 satt Freja, hon enkläst i klädseln war.
 Näst henne satt Guden Widar så tyst,
 läst kärligt Gudinnorna åt honom myst.

655.

Och Sif den ädla, Luks-Thors brud,
 satt fram wid sidan af Lofnadens Gud;
 Gudinnor och Gudar om hwarann,
 dem Wola nog bäst uppräknat kan.

660.

Det Guda-Gillet war härligt och stort;
 Frigga den rika i glädjen det gjort.

Näst girig hon är, dock synas hon wille;

hon wiste fullwäl att det Guda-gille
 snart skulle kring wida werlden bli spordt.

665.

Sy jordens Gudinna rosas så gerna,

och fåfäng hon är som en jordens tärna,

Hon wille nu wisa sin rikdom och prakt,
den sorgliga drägten hon redan aflagt.

670. I gräsgröna kostan med rosiga banden
hon satt der så gullsuidd på armen, på handet
Kring bordet deß tärnor kringlupo hwarann
men ingen som Tulla war stolt och graun.
Hon låtsade oftaft Gudinnorna glömma,

675. ty blott Gudarne hördes henne berömma.
Dch ständigt såg man blott Hlyn och Gna
så ödmjukt uppåsa Gudinnorna.

Det märkte wäl ofta Frigga den höga;
men hon blickar med öfwerseende öga

680. alltjemt på Tulla den stoltas fel,
ty Tulla i hennes rådslag har del.

Dch alla Gudar nu suto så glade,
ej ringa gamman de mäktige hade.

Det gyllene hornet kring bordet gick;

685. men Thor det största af alla fick.

Gudinnorna smakte med läpparne små
på mjödet, och klingade då och då.

Dch mycket de mäktige talte tillsammans
om Gylfes Jarl och om Gylfes gamman.

690. Nu solens gullkarm sig hade sänkt
bakom Wingolfs styffjallar höga;
och Tulla alltjemt på Gudarne tänkt,

som jemt henne följde med kärligt öga,
 och tolf gånger tolf deras horn fullskänkt,
 fast många horn woro gjorda så 695.
 att af sig sjelfwa de fyllas må.

Tu gullkaren klara i tusen tal
 inburos på bordet, att mörkret förjaga.
 Som facklor de blänkte i Friggas sal,
 det månde Gudinnor och Gudar behaga. 700.
 Och andra ljus ej tarfwa de Gudar,
 de lysa så skönt mellan gyllene skrudar.

Men nära war Guda-gillet till ände,
 då Frigga mot Gudarnes Fader sig wände.
 Hon hwissade till honom några ord; 705.

Hwar Gud blef nu tyst wid det gillesbord,
 hwar Gudinna en nyhetstränad nu kände.
 Och Saga från gullbänken nyfiken for,
 och såg med undran på Gudarnes Mor.
 Men Wolfader ännu dröjde en stund; 710.

och ådroarna stego i rynliga pannan;
 och Gudarne sågo nu på hwarannan.
 Dmsider öppnade Oden sin mund;
 han sade: »Sist när från Hlidstjalf jag for,
 »då sporde min maka, Gudarnes Mor, 715.

»hwad på Ringet Nord-Drottin gjorde.
 »Jag swarade: Gylfe en Jarl har fått,
 »den störste som ännu från Walland utgått.

»Då när Gudarnes Moder det sporde,
 720. »hon sade så glad och så nöjd,
 »att snart i Jemsal ett härligt gille
 »åt Asynior och Asar gifwa hon wille.
 »Hon bad mig nu öka det gillet fröjd,
 »att säga det namn, som Jarlen skall bära;
 725. »ty skola med namnfästen honom wi ära.«

Sagdt; och Gudinnor och Gudar alla,
 nu ödmjukt hörde Walfaders tal.
 Högtidlig war tystnan i Friggas sal;
 men plötsligt man hörde gullhwalswen skalla;
 730. ty Walfader sade: »J kânnen nog
 »den djerfwe Jarlen, som Totarne slog.
 »Han är den störste af kâmparne alla,
 »som dricka mjöd i det glada Walhalla.
 »Hans namn den nya Jarlen skall bära;
 735. »ty måga wi honom med namnfästen ära.

Då alla Gudarne ropade glade:
 »Wi kânnen den djerfwe Jarlen full nog,
 »som med Gylfe Totuna-trollen slog.«
 Då sedan de dessa orden tillade:
 740. »Han är den störste af kâmparne alla,
 »som dricka mjöd i det glada Walhalla.
 »Om den nye Jarlen hans namn får bära,
 »då wilja wi honom med namnfästen ära.«

Nu Gudarnes Fader stod upp och sade:

»Jag gifwer Jarlen den loft försann 745.

»på jorden att wara den störste man.«

Och när de orden han uttalat hade,
han gullhornet tömde och satte sig ned.

Men rundt kring werlden det ord sig spred:

»At Hjelten gaf Oden den loften försann, 750.

»att wara på jorden den störste man.«

Och Loke den listige hörde de orden,

der han satt i mörkan håla i jorden;

han sade: »Jag likwäl det werka kan,

»att blinde ej tro hans storhet i Norden.« — 755.

Men Gudarne talte wid gillet tillsammans
om Gylfes Jarl och om Gylfes gamman.

Och upp sig reste den wäldige Thor,

han sade: »Den mäktige Oden är stor,

»och rätt och wisligen Oden dömmar; 760.

»jag nu min wrede mot Gylfe glömmar.

»Jag häft den ed som wid Mjolner jag swor.

»För Gylfe min Mjolner nu lystas skall,

»ty Gylfes owän hämmar hans fall.

»Nu gifwer jag Jarlen den styrka och kraft, 765.

»som Gylfes Jarl den djerswe har haft.«

Så talade Thor och satte sig ned;

men ordet sig rundt kring werlden spred.

»At hjelten gaf Thor den styrka och kraft,

770. »Som Gylfes Jarl den djerfwe har haft.«
 Och Loke den listige hörde de orden,
 han sade i mörka hålan i jorden:
 »Jag suger de blindes merg och saft,
 »och som Jarlen blir ingen så stark i Norden.«
775. Men Gudarne talte wid gillet tillsammans
 om Gylfes Jarl och om Gylfes gamman.
 Och upp sig reste Gudarnes Mor,
 hon sade: »Jag gör honom rik och stor.«
 Men Freja sade till laget så:
780. »En gyllene ring af mig han skall få,
 »han älskas skall af låga och höga.«
 Och upp stod Tyr med blytrande öga;
 han sade: »Han får den lotten af mig,
 »detta swärd som aldrig selar i krig.«
785. Och upp stod Widar den tyfste då,
 han sade: »Den lott han af mig skall få,
 »så tyf skall han wara som jag, när det kräfwes,
 »ej få denna lotten sökte förgäfwes.«
 Och Heimdall sade till Gudarnes lag:
790. »Han ware så waksam, så skarpsynt som jag.«
 Men upp stod Niord och sade de orden:
 »Han sände gullfyllda snäckor kring jorden.«
 Och upp stod Agir, på Ran han sag,
 och sade: »Han segre på hafwets wäg.«
795. Nu Forsete: »Honom den lott will jag gifwa,
 »han rättwis och mild i sin dom skall blifwa.«

Nu talade Brage: »Den lott skall han få,
 »hans tal genom merg och hjerta skall gå.«
 Och Idun stod opp och sade de orden:
 »Hans ätt skall länge lefwa i Norden.« 800.
 Och Saga sade, der strabb hon uppstod:
 »Senti sjunke hans namn i Coetwabäck's flod.«
 Och Frej stod nu opp, han sade de orden:
 »Han lyckas i odling af sädernejorden.«
 Och Hermod stod opp, den lotten han gaf: 805.
 »Hans rykte skall föras kring land och kring haf.«

Så Gudarne talade länge tillsammans
 om Gylfes Jarl, och om Gylfes gamman. 808
 Och när deras namngäsiwor woro till slut,
 då ropade alla samfält ut: 810.
 »Hel Jarlen, som hyllade Nordens Drott!
 »Hel Gylfe, som honom till Jarl har fått.
 »Wi weta hans namn. — Detta namn är nog
 »för att likna den djerfwe, som Totarne slog.«
 Men Loke den listige hörde de orden, 815.
 han sade ur djupan håla i jorden:
 »Må Gudarne gifwa den största lott
 »åt Gylfes Jarl, som en Jarl än fått,
 »wändå skall han misfländ warda i Norden.«

Och Gudarne mände de namnfästen gifwa, 820.
 att Jarlen skulle än större blifwa.
 Och se, nu uppstod den wäldige Thor,

- på Dden han såg och sade de orden:
 »Den ed är hästven, som före jag swor;
 825. »nu Mjolner får lystas för Drottin i Norden.
 »Den eden rätt ofta mig mulen gjorde,
 »när Gylfes ofärd alltjemt jag försporde.
 »Men nu will jag bättra hwad Gylse led
 »den tiden, då jag ej för honom stred.
 830. »Ty säger jag här för Walfader de orden;
 »ty säger jag dem så de Gudar det höra,
 »att Nord-Drottin nu min gunstling är worden,
 »att Nore, min älskling, med Drottin i Norden
 »skall fostbrödralag för ewigt nu göra.
 835. »Min hammar skall snart förena de två,
 »och detta förbund skall ewigt bestå.«

- Gå talade Thor, och han satte sig;
 men Walfader åter till honom sade:
 »Son! wisligt du talat, ty säger jag dig,
 840. »att snart wi så höra de tidningar glade.
 »Båd gode och onde — så Nornorna sagt,
 »stå under den store Jarlens makt.«
 När Dden de orden uttalat hade,
 stort buller hördes bordet omkring,
 845. allt i de höga gästernas ring.
 Och Gudarne talade länge tillsammans
 om Gylfes Jarl och om Gylfes gamman.
 Men Walfader sade till Gudarne så:
 »Hwad här wi sagt ingen yppa må.«

På Hermod och Saga han såg wid de orden, 850.
som rodnande sankte ögat mot jorden.

Omsider nu flöts det Gudagille,
när gästerne mera ej dricka wille.
Doct hade de hittills ej mjödet förglömt;
wid hwarje gäfwa wardt gullhornet tömdt, 855.
mång hornqwäden äggade drickarns mod.
Omsider hwar Gud från bordet uppstod,
och bugade sig för Oden och Frigga;
nu hwimlade gästerne om hwarann.
Mång swagare Gud sin laus ej fann, 860.
en annan ej såg hwar hans sköld månde ligga.
Gudinnorna alla, som wetat sig alta,
så skälmsta ماند nu de Gudar betrakta.
De gjorde dem många lönnliga spratt,
och wäckte Oden och Frigga till stratt. 865.
Men Brage näst Thor hade druckit mest,
doct när ifrån bordet omsider han kom,
då skämtade han med Gudinnorna bäst;
fast Idun ej tyckte just mycket derom.
Omsider togs affsed af Gudarnes Mor, 870.
och hullret war stort liksom glädjen war stor.
En hwar en wänlig bjudande nick
af Frigga och utaf Walfader fick;
och hwarje Gud och Gudinna hortsfor.
Men Oden blef nu hos sin Frigga qwar; 875.
det mjöd, som han druckit, nog hetsigt war.

- Den tyfste Widar alle länge sedan
 ur gillet sig sinngit, och rest derifrån.
 Nu Forsete, Baldur den godes son,
 880. till Glitnirs gullborg ilade redan;
 der Rättwisans Gud sin domstol har,
 bland Gudar och menniskor bäst den ju war?
 Nu i bockspända kærnan steg Anka-Thor,
 med Sif den adla till Thrudwang han for.
 885. Nu Frej for hem med sin Gullinborst,
 den galten i werlden är starkast och störst;
 sin älskade Gerda wid sidan han hade.
 Och Freja gulltörn på kattspannet lade,
 hon torde till Gestrums gyllens sal.
 890. Och Nord des Jar, med Gudinnan Glade,
 de foro till Noatuns wattrade dal.
 Men Heimbald på springaren Gullintopp
 med wiga språng nu hastade opp,
 han till Himinborg ämnade rida.
 895. Dock ständigt han tänkte på Freja den blida;
 ty ofta en kärlig, förstulen blick
 wid gillet han nyß af Wanadis fick.
 Han hade ej lätt att sin kärlek dölja,
 han mände Freja på hemwägen följa,
 900. fast långt från hans egen hemwäg den gick.
 Och hem Gudinnor och Gudar nu foro;
 men än deras tankar hos NordDrottin woro.
-

Gylfe.

Femtonde Sängen.

Wäktarnes säng för den nya Jarlen. Hans ankomst. Sjö-
röfveri. Uppror. Misföret. Gylfe leder Jarlen till
Jduns land. Minnesmärken. Jdunsäpplen. Jotuna-
hårolden. Krigsråd. Thors löfte förnyadt. Krig.
Dan lennar Nore. Gylfe tillbjuder Nore frid och
Fostbrödratag. Lokes list.

Än wäntade Gylfe på Jarlen den store;
som om en Gud nu nedwäntad wore;
men Jarlen twelkade wisligen,
ty söga han kände Nord-Drottin än.
Och se, nu Freja, den höga Gudinna, 5
för hwilken de ädlares offer brinna,
när Jarlens långa twelkan hon såg,
satt mörkögd och dyster i hjerta och håg.
Hon sade till blägda Jnoß de orden:
»I natten flyg till den stjernklädda Norden. 10.
»Du bäre mitt bud till de Wäktar små,
»som waktande omkring Nord-Drottin stå.
»Från Walland de stola den hjelten kalla,
»som störst der går bland hjeltarne alla.«

15. Sagdt; och Hnoff den blåögda neg,
 tog Fåglehann på och ur gulldörren steg.
 Hon slog nu ned till den stjernklädda Norden,
 och sade till Wättarne små dessa orden:
 »Hören Frejas bud, I Wättar små!
20. »som waktande mände kring Gylfe stå.
 »Från Walland I skolen den hjelten falla,
 »som först der går ibland hjeltarne alla.« —
 Sagdt; och Hnoff den blåögda for
 med snabba gullwingar hem till sin Mor.
25. Men Wättarne alla med strålande glaus
 till Hjelten i Walland månd fara,
 med guldbljus i händer så klara;
 liksom när i festlig sackeldans
 framskinnrar en förslig brudeskara.
30. För midnatten redan de Wättar små
 till den hwilande Jarlen hunno.
 Kring hans bädd de spridde ett gullstfen då,
 som om tusende stjernor kring honom brunno.

- Och hjelten log i hjertat så glad,
 35. när första Wätten för honom quad:
 »Kom! kom till Nord-Drottens försliga fjäll,
 »dit du wäntas med trängande hopp.
 »Se, det silfwerwäggar af istäckta fjäll,
 »med Mästarens hand wi murade opp,
40. »der gränarna smygga ur fogen ibland

»sin höga, sin ewigt grönskande topp;
 »och malmens wattriga, gyllene band
 »sig slingrar kring bergsklyftans nattswarta rand.«

Och hjälten log i hjertat så glad,
 när andra Wätten för honom qwad: 45.

»Kom! hör hur den nattliga näktergalen
 »och morgonens lärkor der drilla så rent.
 »De bjuda dig dit till den grönskande dalen;
 »kom! golfwet han är i den härliga salen.
 »Det golf är så wällagdt, det golf är så lent, 50
 »det städas och blomsterströs arla och sent
 »af Sommarns oshynliga tårnor,
 »som swänga de rökl-klar, der dofta så godt,
 »och kärligt ur daggens perlor framtitta
 »alltjemt uppå Nordfjällens äldriga Drott. 55
 »Kom, se huru tusen små stjernor
 »i mörkblåa ljuskronan sitta.
 »Kom! se den nattliga lampa han fått;
 »i silfwersthyar hänger hon der,
 »än utstånd, än åter nedbränd hon är. 60
 »För Gylfe så blank hon slipades blott.
 »Kom! se huru Norrstenets gyllene blöf
 »kring hans konungasal plär wistas af of,
 »och likt flammor af Julbrasan spritta.«

Och hjälten log i hjertat så glad,
 när tredje Wätten för honom qwad: 65.

»Och astoneus tindrande stjerna,
 »som om sommarn går lik en nysswäknad brud,
 »så skön i sin bleka morgonstund,
 70. »se! åter hon står som en wakande tärna,
 »och håller i Golves härliga tjäll
 »sitt tindrande ljus hwar winterqväll!
 »För Windswales Son icke häfwa,
 »när han snöiga wingar ses häfwa,
 75. »och sweper i yrmoln ängar och fullar,
 »och på rutan de rosiga dukar nedrullar,
 »som af silfwerstir den plär wäfwa.
 »Ej är han så wild som Gydmanen tänker;
 »ty Nordfjällen präkt och helsa han stänker.«

80. Och hjelten log i hjertat så glad,
 när sjerde Wätten för honom qwad:
 »Ej Hösten all Nordens sägning afläder,
 »i nya drägter den endast framträder.
 »An pryder sig skogens härliga gran
 85. »i snöhwita kläder lik Gundsens swan,
 »och glittrar mot solen i stråperlestuden,
 »som slutligen afläder prunkande bruden.
 »An sminkar ju kölden och fjällarnes wind
 »med sommar-rosor hwar Nordmöes kind.
 90. »An ljungar på isarnas silfwerbro
 »den wilde pilten med jernsmidd sko.
 »Och broddade hingstar framljunga derpå,

»de yrmolnen upp omkring ledaren sparka.
 »Dch listigt de glittrande drifsvorna knarka
 »under fötterna af de trippande rå, 95
 »dem jägarn söker förgäfves nå.
 »Så skifta de kalla dagar i Norden,
 »och vintren är der blott en omskapning worden.«

Så sjöngo för Jarlen de Vättar små,
 och ilade åter till Nord-Drottens då. 100.
 Men Jarlen stod opp, och mildt han log,
 och Gylses härold wid handen tog.
 Han sade: »Med eder till Gylse jag far,
 »min hand och mitt hjerta Nord-Drottens har.«
 Sagdt; och de härolder bugade glade, 105.
 dem Gylse till Jarlen skickat hade.
 Snart Jarlen till Gylses stränder nu hann,
 stor fröjden der war hos qwinna och man.
 Dch fröjderop skylde hwart bröst, hwart rum;
 mång Riddare sågs i tornering rida, 110.
 de tumlande trosvarne höljdes af skum;
 ty alla om Jarlens bifall månd strida.

Dch Gylse satt ännu i Allhärjar-Ling,
 han månde på Jarlen den store bida.
 Wildt swärmade Nord-Drottens tankar omkring, 115.
 likt älskarns i stojande ställbröders ring.
 Dch se, den wäntade Jarlen då

i mannaringen mände ingå.

Han helsade Gylfe och Gylfes män,
 120. de helsade honom så wänligt igen.
 Så glade de sågo på Jarlen den store,
 som om en Gud till dem anländ wore.

Och när de helsat hwarann så glade,
 då satte sig Gylfe på högsätet ned;
 125. men Jarlen det nedre sätet der hade,
 allt efter förfädrens åldriga sed.

Upp stod sedan Gylfe, till Jarlen han sade:
 »Du swärje mig nu din trohetsed.« —
 Och swärdet på hjeltens hjesa han lade.
 130. Men Jarlen stod opp och sade de orden:
 »Jag lefwer, jag dör för Drottin i Norden.«

Så Jarlen; och se, nu ropade alla:
 »För Eder wi lefwa, för Eder wi dö.«
 Och ropen mände som åsfdånet skalla
 135. kring dalar och fjällar, kring land och sjö.
 Och Gylfe såde till Jarlen med fog:
 »Den djerfwe bland Jarlar du liknar nog.
 »Den djerfwes namn skall du håra,
 »du för det med lycka och ära.«
 140. Sagdt; och Jarlen bugade då;
 men högt de fjällar skallade så:

»Den

»Den djerfwe Jarlens namn skall han bära,
 »han skall blifwa Nord-Drottens wärn och ära;
 »och Nord-Drottens fiender skall han slå.«
 Nu Bragebägaren gick omkring 145.

uti den stojande mannaring.
 Och förfädrens minnen de drucko då,
 och Gudarnes skålar de tömde så glade;
 ty se, de wise i Norden sade:
 »Ej Gylfe de gamle bespotta må; 150.

»de böra af ärlingen heder få.
 »Hos oss, fast dyrkande hwita Christ,
 »de gamles minne sin helgd ej mist.
 »Wi unne hwar man, hwar tid sin tro;
 »håd wisa och wrångwisa unne wi ro.« 155.

Men Jarlen stod opp, efter forntids sed
 wid Bragebägarn han göra horde
 ett löfte; och Jarlen det löfte gjorde:
 »För Gylfes ära, för Gylfes fred
 »jag trotsar de fiender fräcka. 160.

»Jag lägger den djerfwe i gruset ned,
 »som wägar Nord-Drottens gäcka.
 »Frid önskar jag hela jorden;
 »frid, ära och frihet i Norden!«
 Så Jarlen wid Bragebägaren swor; 165.
 hans ed wardt fast, och den eden war stor.

Et genljub af dessa orden
omkring hela Nordfjällen for:

»Frid önska wi hela jorden;

170. »Frid, ära och frihet i Norden!»

Sagdt; och nu löstes det Allhärjar-Sing;

och Gylfe med Jarlarne båda,

dem Nord-Drottens walt att sig råda,

de gingo utur de Odalmäns ring.

175. De gingo derur med glädje och frid,

och wäntade uråldrens gyllene tid.

Ken Nord-Drottens satt i frid och i gamman,
och talte med sina Jarlar tillsamman.

Ken Nord-Drottens hjerta slog så roligt,

180. ej rynkades mera den åldriga pannan.

Han såg på den store Jarlen förtroligt.

De weglade icke så många ord;

men kärligt de blickade på hwarannan,

liksom två wänner wid gillet's bord.

185. Snart Nord-Drottens såg hwar gåfwa och lott,

som i Namnfäste Jarlen af Gudarne fått.

De Ljus-Aller hwissat till Gylfe derom,

ren förrän den Jarlen till Gylfe kom.

Men se, nu Loke sade de orden:

190. »Fritt juble den stolte Drottens i Norden;

»fast wore som fjällen han stark och hög,

»så skall han dock digna till jorden.»

Gå Loke; och hastigt till Dan han flög.
 Och Loke framgiel till Drottens bord,
 och talade till honom dessa ord: 195.

»Se, Gylfes guldblastade snäckor der gånga
 »utmed din lust, så tryggt och så stolt.
 »Upp, tappre Drott! att dem fånga;
 »ej har du ditt mod för freden bortfålt.
 »Hwad gagnar den fred du med Gylse gjorde; 200.
 »för dig ju Nord-Drottens digna borde?»

Gå talade Loke; och nu han teg,
 och ned ifrån Drottens bord han steg.
 Men Dan de Wilingar hördes kalla;
 och se, på hans winkl de reste sig alla. 205.
 Han sade: »Upp! fången de snäckor der gå;
 »med Gylse wi friden ej hålla må.«
 Sagdt; och de wilingar rusade opp,
 en hwar på sin wäpnade drake lopp.
 Till strids mot de swärdslöse köpmän de foro, 210.
 dock stolte utaf sina segrar de woro.
 Till strids emot fredliga wänner de gingo,
 ej ära men guld de röfware fingo.

In kom der bud för Nord-Drottens då:
 »Dan röfwar de snäckor, båd stora och små.« 215.
 Det hörde Gylse: I fästet han ramar,
 det blåhårda skälet han suöhwit kramar.

- Men Jarlen såg uppå Gylfe med mod,
och Nord-Drottin redan hans blick förstod.
220. Och Gylfe sade: »Wäl är jag wred;
»men för ringa sak jag ej bryter fred.
»Gå, Hærold! till Dan; du honom skall fråga,
»om han djerfs med Gylfe ett enwige wåga.
»Ty aldrig ännu han ensam stod,
225. »när han wille med Gylfe mäta sitt mod.
»Wid Ledre en gång han det pröfwa wille;
»men dyrt blef honom det kämpagille.
»Med Nores och Totuna-Drottens förbund
»så slugt han sig wärnat till denna stund;
230. »ty må wi hwarann nu i enwige pröfwa.
»Vår Dan dessa ord — Hans swar må ej töfwa.«
Gå talade Gylfe, och Hærolden gick;
snart kom han till Dan med det budskap han fick.
Och hærolden sade till Dan dessa orden:
235. »Dig frågar den stolte Drottin i Norden,
»om du åt hans köpmän fred will förunna;
»ty annars will Gylfe på urgammal sed,
»försöka hwad han än i enwig må kunna.
»Dock säger Gylfe: Wäl är han wred;
240. »men för ringa sak han ej bryter fred.«

Gå hærolden sade; från bordet han steg.
Men Dan en stund nu bleknande teg;
ej föll den ordsändningen honom i tycket,

han grubblade länge, han grubblade mycket.
 Omföder han sade så from och blid: 245.

»Ej älskar jag blod, ej älskar jag strid,
 »och grannsamjan gerna jag hålla will;
 »jag friger de snäckor som höra Er till.«
 Så Dan; och Gylfe det swaret nu fick,
 han hörde derpå med mildare blick. 250.

Han sade: »Jag också will grannsamjan hålla;
 »ej skall jag med ofog manspillan wälla.«

Men Loke den listige länge ej hwilar,
 åt Gylfes trygghet så lönsft han smilar.
 Han sade: »Må Nordsjällens blinde Drott 255.

»den sällhet beprisa, som än han ej fått.«
 Sagdt; och han gick att hans ofärd bereda;
 han gick att Nord-Drottens swenner förleda.
 Han sade till dem: »Upp, wisen ert mod!
 »Stor leding månd Gylfe påbjuda åter; 260.

»det gäller igen edra söners blod,
 »we den, som det ohämnadt rinna låter.«

Så Loke den listige talade:
 och upp stodo män, till mång tusende;
 och upp stodo swenner kring land och by, 265.
 de wäldgästning gjorde och wapengny.
 Men Gylfe nu mände med häpnad finna,
 att egnas blod på hans jord måste rinna.

- Och se, det rann på ängar och fält!
 270. Så fordom när landets wäl det gällt,
 man blodsoffer stora i Upsala gjorde,
 att Gudarnes wrede försona man borde.
 Så Dalkämpen blödde för Nordens Drott
 när mot Agnes stad bewäpnad han gått.
 275. Så Bländas Son och Dalkämpen ledo,
 när för Dacken och falska Sturen de stredo.

- Men Gylfe såg på Jarlen den store,
 han fruktade ren att han wredgad wore.
 Han sade: »Jarl! mången ädel Drott,
 280. »har hån och strid till belöning fått.
 »Ty mången swag och förblindad slaf
 »likt Höder mot Baldur höjt sin glas.
 »Men tillslut ditt hjerta ej derför än;
 »den straffade warder dig trogen igen.«
 285. Så Gylfe; och Jarlen nu stum der gick,
 han såg deras blod med misnöjd blick.
 Hans öra war fylldt af de jemmerrop,
 som stego från misfledde landtmäns hop.
 Dmsider kom lugnet till Gylfe igen,
 290. och den straffade blinde wardt Gylfes wän.
 Men med wrede hade ren Gudarne alla
 sett neder från deras glada Walhalla
 allt på de förblindade upprorsmän.
 Och Gudarne sade: »En straffdom må falla;

»förtörke nu gräset kring äng och dal, 295.
 »förwisne nu året — till brottslingars qval!»
 Så Gudarne sade; och solhettans brand
 förbrände nu fälten kring Gylfes strand.
 Och brodden, som lofwat den rikaste skörd,
 dog bort likt en björklund af swedjarn förskörd. 300.
 Och gräset om dagen för hettan mänd gulna,
 och wisna om natten för höstwinden kulna.
 Så straffade Gudarne wäldsmännens brott;
 ty än ingen ond deras hämd undgått.

Den store Jarlen, när detta han hörde, 305.
 så ömt hans stolta hjerta det rörde.
 Han lyfte mot höjden sin bedjande hand,
 han bad om förskoning för Gylfes land.
 De Gudar hörde så rörde derpå;
 mång råd till honom de hwiskade då. 310.
 Och Frej, de skördares milde Gud,
 kom ned i sin rika gyllene skrud.
 Han wiste den store Jarlen mång sätt,
 att odla den gamla jorden rätt.
 Så Disa man fordom ju komma såg 315.
 till Giggas stad i underfullt råg?
 Hon kom att rädda mång offer från böden,
 och wärna wårt land från hungern och nöden.
 Men Niord, när Jarlens önskan han hörde,
 mång kornsydda suäcker till Gylfe förde. 320.

Och förrän i Norden det wårades än,
woro wisthus och labor fyllda igen.

Nu Gylfe med Jarlen den store uppstod,
mång tanke eldade deras blod.

325. De gingo till Iduns heliga slätt,
att skåda den gamla Jarla: ätt.

En helig tystnad der mände råda;
och ätthög wid ätthög på slätten de skåda.

En himmelsk wind så ren och så lätt

330. dem tycktes Gudars närwåro båda.

Och Gylfe med Jarlen den store framgick;
på närmaste ätthög de ögonen fäste.

En Bautasten stod der; med lågande blick
nu Gylfe runorna deruppå läste:

335. »Snillerik Jarl, sjelf af Beage krönt,

»Skalderna hyllat och konsten belönt.

»Hat och kärlek bleswo hans lott.

»Stenen restes af Nordens Drott.«

Den Bautastenen så härlig war;

340. ty Psykes och Amors skapare har

med sin mäktiga konstnårs glaf

uthuggit des härliga runestaf.

Och många blommor så sköna, så rika

der slåtade sig öfwer högen tillika.

145. Der stod en Förgätmigej skön och blå,

som Aetis Sångare helgas må.
 Der stod och en härlig Tusenföna,
 som Wasas Skald en gång bort kröna.
 Der stod en Nattviol; sorgligt ömt
 Spastaras wän den i gräset gömt. 350.
 En Norrlands Neglika purprad der lyste,
 åt Skördarnes Sångare wänligt hon myste.
 En Wallandst Sörnos der stod så röd,
 åt Odens Skald sin krona den böd.
 Den Swenska Liljan i färgrika rader, 355.
 stod der för Hornqvädens Skald och fader.
 En Swenskt Hyacinth stod wid Kullens rand,
 den Koras Skald fört till Nordligan strand.
 För Djurkretsens skämtande Skald man röjde
 en trebladig Wäpling, som fromt sig der höjde. 360.
 En Swärds-lilja stod der i gullgul glans,
 åt Bältens Sångare ämnad till krans.
 En Skogstulipan i gullfärgad slöja,
 för Swensksunds Skald der mände sig höja.
 Passionsblomman stod der, som ostulden hwit, 365.
 för Mildhetens Sångare fattes hon dit.
 Och se, för Brages Cyfster på jorden,
 för Anna, den största Sångwön i Norden,
 de Bläcklockor mände så landsliga stå,
 de ringde för vinden allt då och då. 370.
 Och många blommor der stodo än,
 som grönska på högen och pryda den.

Och snillrika äwergar med blomsterkransar
kring ätthögen gingo i skiftande dansar.

375 Och Jarlen såg det, — han lysten det såg;
och högre och högre nu steg hans håg.

Men Gylse med Jarlen den store framgick,
på andra högen de ögonen fäste.

En Bautaften stod der; med lågande blick

380. ut Gylse runorna deruppå läste:

»Penningfäll Jarl med silfwer och gull,

»lefnade Nord: Drottens skattkammrar full.

»Byggde dock stad, byggde dock slott.

»Stenen restes af Nordens Drott.»

385. Och se, på den Bautaften reste sig opp
af Trotsö torn en gyllene topp.

Alf Losöns slott uppsteg der en spets
uti den konstiga rúnkræts.

Alf Agnes stad stod en Konungaborg,

390. så skön som de gullslott kring Walhalls torg.

Och ned på högen en plogbill låg,

likt en kämpes lans man den blytra såg.

På stenens andra sida de fäste

sitt öga; och Gylse des runor nu läste:

395. »Gegersfäll Jarl öfwer Belten drog,

»rika länder och städer tog.

»Handlade Nordiskt och tänkte godt.

»Stenen restes af Nordens Drott.«
 Och af Bautastenen på denna sida
 syntes Dan och Nord-Drottens strida. 400.
 Tre Hoflämpar föllo för Nord-Drottens fot,
 tre Hoflämpar tog han så vänligt emot.
 En dwerg på sstifande dulac mänd, wisa
 den Jarlens segrar den Norden skall prisa.
 Der stod ock en Stjernört, af Idun besalld 405.
 att nämnas och gömmas för Herkuls Skald.
 Och dwergar med sköldar och lansar
 kring grafhögen gingo i krigiska dansar.
 Och Jarlen såg det, — han lysten det såg,
 och högre och högre nu steg hans håg. 410.

Men Gylse sade till Jarlen då:
 »Till den största ätthögen wilje wi gå;
 »ej någon den ätthögen nalkas wågar,
 »hwars blod ej af Nordiskt mannamod lågar.«
 Och Gylse med Jarlen den store framgick 415.
 till nästa ätthög; och båda nu fäste
 på Bautastenen en brinnande blick,
 och Gylse runorna deruppå läste:
 »Härligste Jarl bröt grannwäldets band,
 »renade Christ-altart med sin hand. 420.
 »Konsten han lönt; byggde stad och flott.
 »Stenen restes af Nordens Drott.«
 Och på denna Bautasten Jarlen såg

- en Romersk Geidstaf, som Krofad der låg.
425. Och Jarlen det mände förundrad se,
hans hjerta betydningfullt klappade.
Och se, nu lystes för Jarlens fötter
den stora högen på gyllene stötter;
och fram många änglar ur högen trädde,
430. de woro i snöhwita dukar klädde.
På purpurhyenden buro de fram
ett blodrödt kors med ett snöhwitt lamm.
Och Jarlen tillbedjande dignade ned
då de änglar tillwinkade honom fred;
435. och milde i ögat som himmelen blå,
nu änglarne till honom sjöngo så:
»Usska din Drott, skydda ditt land,
»bryt de fienders lönska band;
»men knäfall endast för helga Christ;
440. »Hans wälde är stort, Hans wälde är wist.«
Och Jarlen reste sig opp från jorden,
han sade med brinnande hjerta de orden:
»Jag älskar min Drott och skyddar hans land,
»jag bryter de fienders lönska band,
445. »och knäfaller endast för helga Christ;
»Hans wälde är stort, Hans wälde är wist.«
- Och Jarlen den store hos Gylfe stod,
allt warmare, warmare brände hans blod.
De sågo mång högar på Iduns slätt,

som tillhörde Nordfjällens Jarla ätt. 450.

Han nämde för Jarlen Herr Birger, som byggt
kring Gylfes Hofborg ett fäste så trygg.

Han mindes Herr Torkel, så wis och god;

tre Jarlabroder månd tömna hans blod.

Han mindes Fru Kerstin, som glöms af sitt kön, 455.

mot Dan gifwit mandomens högsta rön.

Ej glömdes Herr Sten, som för henne gått,

som frälste från Dan sin blödande Drott.

Den Jarla dotter han stolt hördes nämna,

som Jarlaswård bar, och sjelf det månd lemnar, 460.

och den wise Herr Axel, som wid henne stod

när Gylfe i Gayland tömde sitt blod.

Men fast dessa minnen så glade woro,

de wäkte dock minnet af forntida oro.

och många minnen som hamnar månd stå 465.

kring Gylfe. — Ett gammalt wårdtorn liksom

omringas af lunden, den månan bestrålar,

den ena sidan på stammarne prälar

af hwita snö, som sig fäste der;

men mörk och fluggfull den andra är. 470.

Men Gylfe nu gick så tankfull och dyster;

ej wet han hwad hans hjerta det lystet.

Han känner allt huru det klappar, det slår,

han känner allt huru det brinner och röstar.

För hans flammande öga framstår 475.

- mång bild af de härliga Förstar.
 Och se, han kom till ett träd nu fram;
 han läste Idunas namn på dess stam.
 Och winkande hängde på grenarne der
 480. en frukt, som ljuset så röd och står.
 Och gyllene runor stodo derpå,
 dem ägaru allena mände förstå.
 Och Gylfe stod der så tankfull och dyster,
 ej wet han hwad hans hjerta det lyfter.
 485. Han känner huru det klappar, det slår,
 han känner huru det brinner, det törstar.
 För hans flammmande öga fremstår
 mång bild af de härliga Förstar.
 Och se, han lyften utsträcker sin arm
 490 mot den frukt, som sig winkande böjer.
 Och Gylfe allt mera sig höjer,
 och allt mera klappar hans flammmande barm;
 men fåfängt! Ej när han till frukten opp;
 ty mer och mer höjes trädets topp.
 495. Och se, på toppens winkande gren
 satt Munin, Allfaders korp allen.
 Han satt der så mörk som svartaste Alf,
 och sjöng nu under det löfladda hwalf:
 »Ej hjälper säwistt att sträfsa,
 500. »ej hjälper säwistt att fila;
 »den Idun frukten will jäfsa,

»månde kraften och mödan swika. — med i
 Och på toppens andra winklände gren
 satt Hugin, Alfaders forp allen.
 Han satt der så mörk, som swartaste Alf, 505.
 och sjöng nu under det löfklädda hwalf:
 »Blott för de stora, de trogna
 »Lifsträdet wårdas och knoppas.
 »Frukten skall klyttas och mogna
 »förrän de sjelfwe det hoppas. — 510,
 Tre gånger hördes de forpar sjunga
 de warnande orden med dyster tunga.

Och Gylfe hof brinnande ögat opp
 allt emot trädets hwistande topp;
 men borta de swarta sångarne woro, 515.
 till Gudarnes Fader i Walhall de foro.
 De pläga ju honom säga allting,
 som timar den hela werlden omkring?
 Men Gylfe der ännu brinnande stod,
 den härliga frukten eldat hans blod. 520.
 Och bäst som Gylfe på frukten tänkte,
 mång gyllene slyar kring trädet sig sänkte;
 de rullade längre och längre ut,
 och döljde den hela lunden till slut.
 Och se, fram mot Nord-Drottens månde då 525.
 en hwitklädd Gudinna på molnen gå.
 Silt Ljus-Alfens blick hennes öga war,

i handen en skinnande ask hon bar.
 Ej Gylse den höga Gudinnan kände;
 530. men mildt hon till Gylse sitt tal nu wände:
 »Känn Idun, Skald: Guden Brages maka,
 »som råder för denna heliga lund,
 »som Gudarnes Lifsåpplen mände bewaka.
 »Jag såg att Gylse i denna stund,
 535. »den härliga frukten önsfode smaka;
 »ej will jag Nord: Drottens bön försaka.
 »Den höge Oden, som råder för allt,
 »han äfwen har med sin wink mig befallt,
 »att Nord: Drottens Lifsåpplet gifwa,
 540. »på det han å nyo ung mände blifwa.«

Så talte Gudinnan med ljuswaste stämma;
 och Gylses hjerta så häftigt slog.
 Ej kunde sin iswer Nord: Drottens hämma;
 och häftigt han frukten i handen tog,
 545. förr Gudinnan knappt gullassen öppna hunnit.
 Men Gylses iswer ändå ej försvunnit,
 han åter mot gullassen sträckte sin hand:
 han såg på Jarlen och Idun ibland,
 som redan märkt hwad hans hjerta mänd tänka,
 550. och tillslutit guldblockets gyllene rand.
 Hon sade: »Den frukt kan ej styrka skänka,
 »som ej långsamit i gullassen mognade;
 »den

»den gagnar ej sjelfwa Gudarne.
 »Ty måste din Jarl på desß mognad bida,
 »om ej han den lyster smaka för tida. 555.

»Dock skall han min blanka gullast få se.
 »Men icke ett ord någon tala får;
 »den tyfte Nornorna bäst förstår.«
 Sagdt; och hon höll för de lystne två
 sin blanka gullast; de sågo derpå. 560.

Den asken mänd som en trollspegel blänka.
 De sågo Nore den stolte der stå,
 och winka till Nord:Drottens då och då;
 de sågo mång wapen der kransade blänka.
 Och Nore sin hand åt Gylfe nu räckte, 565.

och glädje i Nord:Drottens hjerta det wäckte.
 Men åter skyar kring gullastens lågo,
 och Gylfe och Jarlen på gullastens sågo:
 der tycktes en fager qwinnobild stå,
 åt Gylfe så kärligt den blickade då. 570.

Ge! Ura det war; — ej Gylfe förmådde
 att hämma sin glädje, den honom förrådde.

Och Gylfe nu hof detta glädjessfri:
 »När skall denna synen fullbordad bli?»

Så ropade Gylfe; hans hjerta brann: 575.
 men Idun med asken hastigt förswann.

Oj mera de Idunsslätten nu sågo,

- ej mera de gullskyar kring dem lågo;
 på en hed sig Gylse med Jarlen nu fann.
580. Men än sade Gylse med handen mot syn:
 »När skall han fullbordas den härliga syn?»
 Och Jarlen stum, men med blygttrande öga
 såg än uppå Gylse och än mot det höga.
 Och allt blef tyst som i grufwornas gång,
585. när dwergarne slutat sin midnattsång.
 Men se, de båda undrande hörde
 en röst ur djupet, som hästige dem rörde.
 Den rösten war så ren och så blid,
 som en westanslägt uti sommartid.
590. Och rösten till Gylse och Jarlen nu sade:
 »Det gånga mång dagar, det gånga mång år,
 »den synen omsider fullbordan får.«
 När Jarlen och Nord-Drottin hört det hade,
 de gingo till borgen tillbaka så glade.
595. Den härliga synen de mindes än,
 och talte ofta förtroligt om den.
 Allt mera wänfäll nu Jarlen wardt,
 som en son honom Nord-Drottin helsade snare.
 Af Jarlen sig Norden nu gladde allt mer.
600. så wårsofen dagligt allt mildare ler.

Lugn Gylse nu satt wid Jarlen den store,
 som om den Jarlen en Usa-Gud wore.
 Och se, der kommo mång härolder då

från Jotuna-Drottin, talande så:

»Frid hjuder dig Jotarnes mäktige Förste; 605.

»du wet, att bland Drottin han är den störste.

»Han hjuder dig wänskap från denna stund,

»och will med dig göra ett trofast förbund.

»Se, Wallandsta härar emot honom tågat,

»till vår Konungaborg de djerwe sig vågat. 610.

»Sassa den ligger. De fienders här

»af löldens trollmakt förjagad är.

»Men våra wise ren Gudarne frågat

»Hvem segens ringar till slut skulle få;

»Och våra Gudar oß swarat så: 615.

»Från Walland gick hjelten, som Walland

kan mota,

»för honom de segrare falla till fota.« —

»Af våra Gudar det swaret wi fått;

»ty helsar dig wänligen Jotarnas Drott.

»Han wet, att er Gud, den wäldige Thor, 620.

»har häft den ed, som mot Gylfe han swor;

»att Thor har lofwat din Jarl sin hammar,

»den grusliga Mjølner, som alltid rammar.

»Och will vår Drott ifrån denna stund

»med dig och din Jarl göra nytt förbund.« 625.

«Så de Jotuna:sändbud till Drottin i Norden;

men Gylfe dem swarade mäktiga fort: 630.

»Mitt swar skall jag sända.« Och wid de orden

de Jotuna-sändebud drogo sig bort.

630. Men Gylfes hjerta slog så oroligt;
han såg på de båda Jarlar förtroligt.
Han kallade alla Hofkämpar fram,
en hwar mände lysta så uppmärksam.
Han sade: »Den stund kunde länge ej töfwa,
635. »då Jotarne skulle min hjälp behöfwa.
»Men — min älskade Ura mig väntar ju?
»Af Gylfe hon kunde räddas ännu.
»Nu mäktar jag röfwarens swel belöna,
»som stulit min Ura den rika, den sköna.«

640. Knappt Nord-Drottin hunnit uttala de orden,
förrän alla hans Hofkämpar reste sig opp.
Det dånade djupt i den gamla jorden,
när brynjan rördes på jättelikan kropp.
De ropade högt, så det gjall i Norden,
645. som när klipperas faller från stybergets topp:
»Ja, nu må du röfwarens swel belöna,
»som stulit din Ura, den rika, den sköna.«

Den gamla Jarlen med silfwerhår
stod upp, och de kämpar nu bugade glade;
650. så snöfjällens topp öfwer granarne står,
som buga när vinden hans snöfloek utslår.
Men Jarlen stod opp, och långsamt han sade:
»Se, gammal jag är, och tung af år,

»min arm ej mycket i striden förmår.

»Men Gudarnes älsfling wi hos oss ju äga, 655.

»ty må han sin wilja till Nord-Drottens säga.«

Så Jarlen den gamle; med brinnande håg

han uppå den store Jarlen nu såg;

och Gylfe märkte att rådet war godt;

ty talade wisligen Nordens Drott: 660.

»Jar! längre du må de råd ej fördölja

»dem Gudar dig gett; wi wilja dem följa.«

Så Gylfe; men Jarlen den store uppstod,

han sade de orden med wisdom och mod:

»Wäl ser jag, att inom Nord-Drottens hjerta 665.

»än stormar hämdens och saknadens smärta.

»Wäl wet jag hwad forger dig Totarne gjort;

»men se, nu gäller att wisligen wälja:

»du kan för din hämd ditt sjelfbestånd sälja,

»du kan i din hämd handla ädelt och stort. 670.

»Hwar fridsed är helig; den brytas ej bör:

»ej Gudarne sjelfwa den makten tillhör.

»Född är jag i Walland; jag är af des wänner.

»Tide slog jag de Totar; det Gylfe nog känner.

»Men Wallands Jätte dig hotar — och se, 675.

»hwad Norrnorna bjudit, det måste dock ske.« —

När Jarlen de orden uttalat hade

stod Gylfe opp, och de orden han sade:

- »Du wisost och rättwisast är af alla;
 680. »ty gifwer jag dig min lycka i wäld.
 »Du må mina kämpar och swenner befalla,
 »du är en Jarl både wis och håld.
 »Jag ser, att jag ofta i fåwisto glammar;
 »ej kärlek och wishet leda hwarann.
 685. »Du ensam nu råde; ty råda du kan:
 »den wäldige Thor dig ju lofwat sin hammar.«
 Så Gylfe; ej längre hans Hofkämpar tego,
 men med detta rop de alla uppstego:
 »Wi lyda ditt bud, ty din Jarl är of kär,
 690. den Djerfwe allsträckande namn han ju bär?
 »Wi följa din Jarl i lifwet och döden,
 »med den Djerfwe wi troget ju belade öden?« —

Så kämparne ropte; den wäldige Thor
 i Thrudwang nu hörde de gälla ljuden,
 695. och hastigt den ljungande Uta-Guden
 allt ned till de Nordliga fjällarne for.
 Hans bockpar för dönande kärran lopp,
 som gnistrande stötte mot fjällarnes topp.
 Och bocken Tangrisner de krusiga hornen
 700. i lusten förde, som pipande hwen
 lifsom stormen kring stöhöga tornen;
 ty Tangrisner är uti lopp ej sen.
 Men haltande Tangmoster lopp wid hans sida;
 och mycket men han ännu månd lida,

sen Thor på Jotunheims färden war, 705.
 Thialfe det barnsligen wällat har.

Ett ben af de slagade bockar han bräckte,
 och när Thor med Miolner dem åter uppväckte,
 war Saugmoster lam i sin ena bog.
 Den wäldige Guden det märkte nog, 710.

och vred han blef; det alla försträckte.
 Men Thialfe och Kösga till lösen han tog,
 och bort till Utgard med dem han drog.
 Thialfe allt sen honom åtföljt har;
 ty snabb som blixten den ungerswen war. 715.

Men nu den wäldige Uka-Thor
 till fjällarne kom, der Nord-Drottens bor.
 På blekgula molnen, af thordön fulla,
 de surrande hjulen mände framrulla.

En sty så tung och så svart man såg, 720.
 som underst kring himlabrynen nu låg.
 När Gylfe det hörde, han häfde sin blick,
 han såg, att af Thor han en påhelsning fick.
 Men Nord-Drottens likwäl ej häpen war;
 han ofta såg Gudar i fordna dar. 725.

Och Thor, som från wagnen sig lutat hade,
 de blida orden till Nord-Drottens sade:
 »Jag wet, att din håg är till striden bestämb,
 »och wacklar emellan wisdom och hämb.
 »Ty Gudars Fader jag frågat har; 730.

- »han säg dig, när sist på Hlidskjalf han war:
 »Nu skänker jag dig, med Nornornas wilja,
 »den rätt, att wid Jotarnes sida gå;
 »men Usa-Gudar skola ändå
 735. »från Nord-Drottin icke sig skilja.
 »Ty ännu jag minnes de stora ord,
 »som Walfader nämde wid Friggas bord:
 »Båd goda och onda, — så Nornorna sagt,
 »stå under den Jarlens wilja och makt.«
 740. »Och hwar gång din Jarl mitt namn will nämna
 »skall honom min hammar Mjolner jag lemna.
 »Till Fostbrödralag du inbjude Nore;
 »jag önskar att Nord-Drottens wän han wore.
 »På Usars gille det löfte jag gett,
 745. »att Gylfe med Nore skall warda ett.«

- Så Guden Thor till Nord-Drottin sade;
 hans röst lik en mumlande åska war,
 när på fjerran moln hon sig undan drar.
 Och när de orden han talat hade
 750. Thialse på bokarne gulltömmen lade;
 och nu den wäldige Ulka:Thor
 på blytrande färran från Gylfe for.
 Men Nord-Drottin ännu lugande stod;
 han kände i hjertat båd häpnad och mod.
 755. Omfider han sade: »Gj kan jag förstå
 »de hemliga wägar, som Nornorna gå;

»ty många de äro. Men lyda jag bör
»hwarf bud, som jag från de Mäktige hör.«

Så talade Gylfe uti sitt sinne;
han hade sin Mura så fast i minne. 760.

Doç tänkte han innerligt på det bud,
han nyligen fick af Askornas Gud.

Och nu till Jarlen den store han sade:

»Du bjude; — ty alla dig lyda så glade.

»Se, kämpar och swenner ju redo stå; 765.

»med dig de alla i döden gå.« —

Sagdt; men Jarlen nu tala hördes:

»Af falska drömmar jag icke förfördes;

»ty må hwar kämpe mig troget följa

»med swennerne sina på haswets bölja.« — 770.

Så Jarlen; men Gylfe ropade då:
»Med dig will jag också i striden gå.« —

Sagdt; och Gylfe gick åter att strida
mot Wallands kämpar wid Totarnes sida.

Och Wallands kämpar och Wallands makt 775.

för Jarlen nu föllo, som Nornorna sagt.

Och Dan, som stridde för Wallands Drott,

för sig och för honom blott ringa förmått.

Och Skalderne gullharpan togo,

och segerfånger om Gylfe de slogo. 780.

Men Lappfjällens sångare hördes då,

de skönaste sånger för hjeltarne slå.
 Och hwar Jarlen och Gylse framgingo,
 de seger och kärlek bland främlingar fingo.

785. Men Gylse sände till Nore sitt bud:
 »Du höre det råd af äfornas Gud.
 »Jag Jostbrödrslag med Nore skall göra;
 »ty Gylse och Nore ej strida böra.«
 När Dan det budet från Gylse hörde,
 790. ej litet det honom till wrede rörde.
 Han sade: »Min styfbroder Nore är,
 »och såsom min Lyd:Drott mitt swärd han bär.
 »Dch jag allena befalla förmår
 »hwad Nore skall göra; mitt bud han förstår.«
795. Så swarade Dan äfwen Drottten i Norden,
 och Nore stod tyft wid de hotande orden.
 Han slöt sig alle in i sin fasta borg,
 der led han båd hunger och harm och sorg.
 Och Nore den stolte talade så:
800. »Ej Nord:Drottten skall i snaran mig få,
 »ej skall jag bryta den ed, jag swurit
 »till Dan, för hwilken jag wapen burit.
 »Drottswilare aldrig jag kallades än;
 »det wet nog Gylse och Gylses män.«
805. Så Nores tal i fjällborgen war;
 han Gylses budswenner gaf samma swar.

Hans fyra Hofkämpar röto till dem:
 »Gån, budswenner! åter till Gylse hem;
 »ty Dan wi icke wilja bedraga,
 »oss lyfter mot eder till wapen att taga.« 810.
 Men när budswennen sedan frambar de orden,
 då ropade åter Drottin i Norden:
 »Min wän skall Nore dock blifwa,
 »sjelf Thor mig det löfte mând gifwa.«
 Och Jarlen den store swarade då: 815.
 »Ja, snart detta hopp fullbordas må.«

Den trotsige Dan med ryttande mod,
 i harnesk mot Gylse och Jarlen nu stod.
 Gij wille han fredligt för hjeltarne wilja;
 han såg ej att listen äfwen kan swika. 820.
 Och Gylse och Jarlen med swärd i hand,
 nu gingo in i den trotsiges land.
 Med kämpar och swenner allt längre de gånga;
 Dans swenner de slå, Dans kämpar de fånga.
 Kring berg och dal de segrande drogo, 825.
 och städer och borgar och fästen de togo.
 Thors hammar den store Jarlen bar,
 och segren alltjemt wid hans sida war.
 Mång illistig bragd nu brukade Dan;
 ty föga han war till kampen wan. 830.

Hans högmod den listige Loke smelte;
 men Dana; Drottin gulltossel lekte,

- och gick honom spelet ej ringa emot.
 Då frågade Dan med mycket knot,
 835. om ingen ibland hans hofwän der wore, —
 ty långt han stod från den stolte Nore, —
 som råd kunde gifwa hur Drottén än
 skulle komma spelet till rätta igen?
 Men se, ibland alla der fans icke en,
 840. som råd kunde gifwa; han stod der allen.
 Och Dana-Drottén i striden nu gick;
 men alltid han skada och oseger fick.
 Förskräckt nu Dan på de härar såg,
 som ställde mot honom sitt segertåg.
 845. Och frusen låg redan Bälternas bölja,
 ty kölden lik Jumbulwintern war,
 som kommer i werldens sista dar.
 Gjelf Jotar och Wender nu Gylse mänd följa;
 ty Jarlen Auka-Thors hammar bar.
 850. Ej wägade de att Nord-Drottén swika,
 de följde nu alla mot Dan tillika.

Och Dan inför Gylse nu skälswande stod,
 han sade: »Frände! sparom vårt blod.
 »Frid will jag med eder alla nu göra;
 855. »må Nore som Fostbroder Gylse tillhöra.«
 Så talade Dan; och Drottén i Norden,
 nu svarade honom de stolta orden:
 »Ej will jag wisa hwad Gylse förmår;

»ditt ord jag tror, och mitt handslag du får. 863
 »En Wendist kämpe, som länge mig tjent, 860.
 »i Nores skälle jag will dig gifwa.
 »Hos Asar mänd fridsbyten brukade blifwa,
 »dem Wanerna ofta med giflan förlänt.«
 Så Gylfe; och fridsföldar lystes nu opp,
 och Gylfes kämpar, som segrat hade, 865.
 ej woro mycket för friden glade;
 de hejdades ju i sitt segrande lopp.

Men Nord Drottens såg med varmaste blickar,
 med undran på Jarlen den store såg.
 En häröld till Jarlen den gamle han sticlar; 870.
 högt brann nu den gamles hjerta och håg.
 Alf glädje han gret, och de orden han sade:
 »Så storan Jarl aldrig Gylfe hade!« —
 Och Frej, den Gud som råder för friden,
 och Hermod, ryktets ilande Gud, 875.
 de foro nu ned på Walfaders bud.
 De winkade lugnet, de talte om striden;
 och ung och gammal i Gylfes wälde,
 för Gylfe, för Jarlen mång glädjetår fällde.
 Och ung och gammal nu ropade ut: 880.
 »Hel Nore! han blef dock wår wän till slut.« —
 Och Skalderna åter harporna togo,
 och högt på de dalkrande strängarne slogo.
 Men Odens och Hembygdens skalder mau hörde,

885. både längst och bäst på gullharpan slå;
 888. hwar ton den Iyckliga Nord: Drottens rörde,
 och länge så stolt han hörde derpå.
 Dimsder talade Nord: Drottens så:
 »En ilande häröld till Nore skall gå,
 890. »och frid och Fostbrödralag honom bjuda;
 »Dans wapen ej mera han bära må.
 »Ej stridshornen mera i Norden må ljuda,
 »när friden förenat de Nord: Drottas två.«
 Så Gylfe; och Härölden ilande for
 895. till fjällen, der Nore den stolte bor.
 Han satt der omringad af kämpar fyra,
 han war som en klippa wäldig och stor,
 kring hwilken stormarna ständige yra.
 Och härölden sade till Nore de orden:
 900. »Jag kommer från segrande Drottens i Norden;
 »han bjuder dig Fostbrödralag och fred.
 »Dans härar han segrande fällde ned;
 »och Dan dig lemnat från denna stund
 »den frihet, med Gylfe att göra förbund.«
 905. Så härölden sade, och ned han steg;
 men Nore den stolte af undran teg.
 Dock Loke den listige lönske nu smilar,
 med häpnad han sett det under, som händer.
 Och hastigt till unga Farlen han ilar,

som hemligt från Dan till Nore anländt. 910.

och Loke nu tog en Fylgias stik,

och fram till den yrande Jarlen han gick.

Han hwissade till honom dessa orden:

»Du höre mitt ord, du lyde mitt råd,

»det är på Skuldas bud, med dess nåd, 915.

»som nu din Fylgia får öppna sin mund;

»ty se, från din föfsta södflöstund

»till din Fylgia af Nornan jag kallad är worden.

»App, Jarl! din storhet redan är gjord;

»ty så lyder Skuldas ljudande ord: 920.

»Du skall nu Nores skyddare blifwa;

»som Entwälds-Drott skall Nore uppstå.

»Ät dig, som Jarl, skall sitt swärd han gifwa.

»App, Jarl! ej längre du löfwa må.»

Så Loke den listige till honom sade, 925.

och yrande Jarlen från gillet uppstod.

Han ropade ut med trotsigt mod:

»Jag wiste, att Nornan mig ämnat hade

»till dråpliga wärf; en ringare blod

»wäl i mina ådror jag rinna kände, 930.

»dock Jarla-loft mig Nornan tillsände.»

och nu han tog både sköld och swärd,

och winkade åt sina Thignarmän många.

De reste sig opp; så stolte de gånga,

som om de sig ämnat till ledingsfärd. 935.

- Och Jarlen med sina Thignarmän
 för Nore den stolte inträdde;
 ej mycket det Drottens dock glädde;
 ty Nore ej trodde hans slughet än.
940. Men Jarlen framgick till Drottens bord,
 och talade till honom dessa ord:
 »Den höga Nornan Skulda mig sände;
 »hon mig och Nore bewägen är.
 »Hon talar till dig genom kämparne här:
945. »Se, Gylfes häruld till Nore anlände,
 »och Gylfe Nore som slaf begär;
 »nu mågen I Nores skyddare blifwa.
 »Som Enwälds Drott skall Nore uppstå.«
 »Ut mig som Jarl skall sitt swärd han gifwa;
950. »och längre ej Nore nu töfwa må.«

- Så talade Jarlen; men Nore teg;
 dengrande Jarlens ord han betänkte.
 Och blodet högt i hans anlete steg;
 men åter sitt hufwud betänksamt han sänkte.
955. Men Jarlen till Nore än närmare gick,
 och sade till honom med hånande blick:
 »Hwad? Nore kan längre då stilla sitta!
 »Han känner ej blodet i ådrorna spritta?
 »Till Nore hit öfwer böljan jag gått,
960. »och Nore min wänskap ej ännu förstått?
 »Den

»Den listige Nord-Drottin will dig förleda,
 »han will dig hån och hojor bereda.
 »Se, hunger är wapnet, som mot dig han brukar;
 »likt en träl han Nore dermed förödmjukar.
 »Upp! tag nu ditt swärd; upp! gör dig nu fri. 965.
 »Jag will din Jarl, din förswarare bli.«

Gå talade Jarlen de listiga orden,
 och trotsigt det bud han till Hærolden gaf:
 »Säg du till den listande Drottin i Norden,
 »att Nore ej låter sig wärfwa till slaf.« 970.

Sagdt; och nu Hærolden återgick
 till Nord-Drottin med detta swar, som han fick.
 Men Nores Jarl med trotsande modet,
 hos Nores kämpar retade blodet;
 dock sågo de allt med mistänksam blick. 975.

Men Loke den listige stolt mände smila,
 kring Nores wälde han syntes stå.
 Wäl tusende gånger han ändrade hamn,
 han ändrade stämna, han ändrade namn.
 Från swen till swen den listige slög; 980.

till mången ädel i drömmen sig swög.
 Han sade dem alla: »J älsken ju Nore?
 »Ho tål då, att Gylfes broder han wore?«

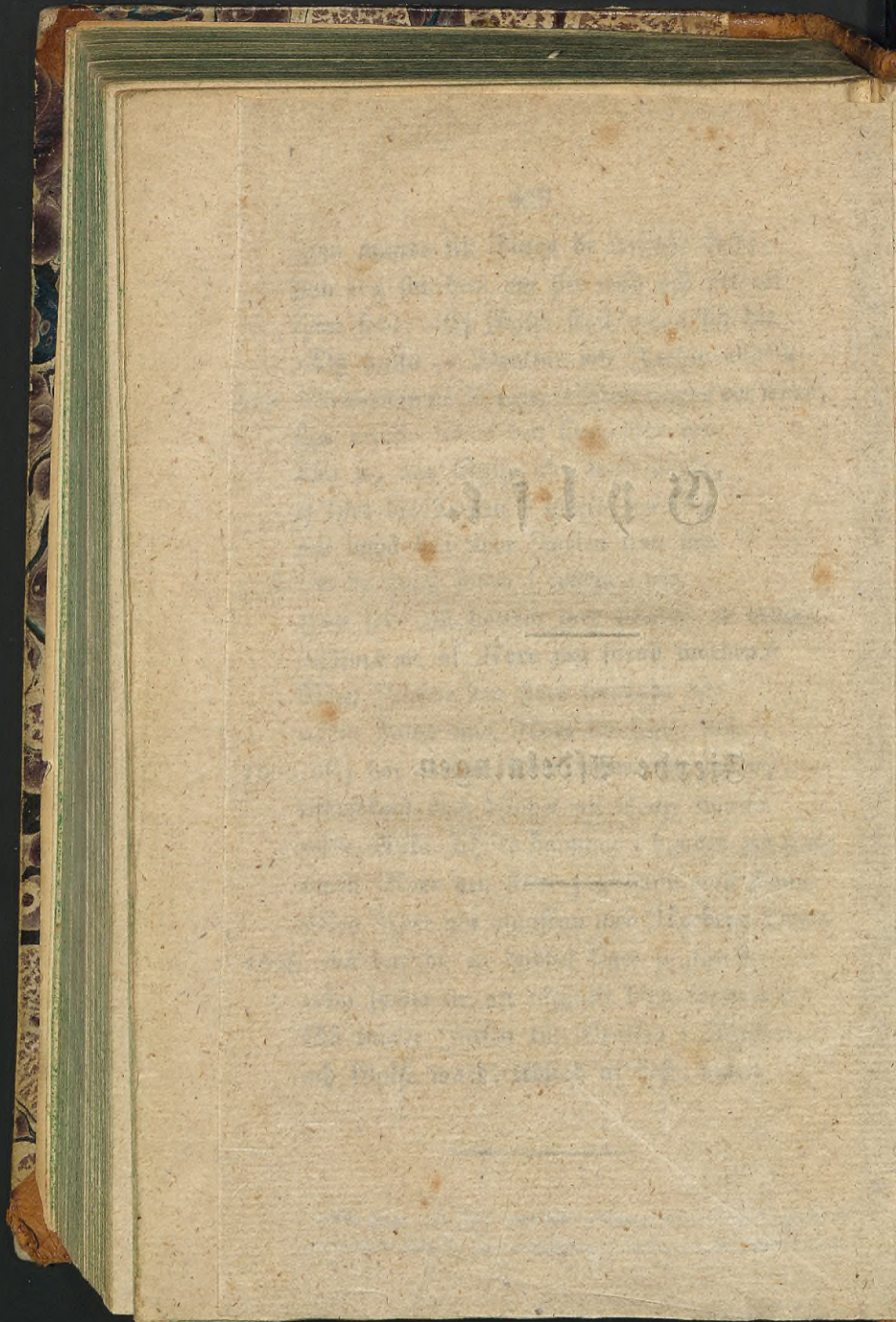
Och Nores Jarl i sitt öfwerdåd
 nu följde den listige Lokes råd. 985.

Han mände till Dings de irrande Kalla;
han lög för dem om sitt mod och sitt nit.
Han sade: »Ej Gylse skall wåga sig hit.
»Dj hylla ju Drottar och Jarlar alla?»
990. Så lög han på Tinget. — Dock några der woro,
som anade redan den stundande oro.
Dch se, när Gylse allt detta hörde,
ej litet det honom i hjertat rörde;
och uppå den store Jarlen han såg,
995. der de ännu woro i wikinga-tåg.
Han sade till honom med smärta de orden:
»Djupt är af Nore jag särad worden.«
Men Jarlen den store swarade då:
»Din hämb mot Nore du hejda må.
1000. »Ej bör mellan Eder blodet än rinna;
»försök om med blidhet att Nore winna.
»Se, Auka: Thors hammar i handen jag fått;
»men Nore den stolte jag ännu will skona.
»Om Nore gör wänstap med Nordens Drott,
1005. »då har du en dubbel seger ju fått?
»Ty swårt är att utgjutit blod försona.«
Så talade Jarlen till Drottin i Norden,
och Gylse wardt tröstad af dessa orden.

Gylfe.

Fjerde Afdelingen.

*(I Kongl. Bibliotekets exemplar, titlaren här, har detta blad
besjöt sitt namn afdelnings-titelblad för Ordafklaringen.)*

Historisk och Geografisk
Ordförklaring
öfver
Gylfe.

Anm. De ord, som i första sångerna förklaras, blifwa i de efterföljande icke upptagne. Alla de ord, som tillhöra Mythologien, förbigås helt och hållet, och böra uppsökas i det Mythologiska Register, som framdeles särskilt utkommer.

Första Afdelningen.
Första Sängen.

- Rad. 1. **Gylfe**. Nord: Drott: Sverige personifieradt. Gylfe war fordom en stor och wis Regent här i Norden, som wid Odens ankomst undersökte och antog Warnas Gudalära.
24. **Trotsö Klifsta**: det berg, hwari Carlskrona döca ha blifwit uthuggen.
45. **Farangers åskande fall**: Trollhättan oih dess Slufwerk. Trollhättan kallas äfwen Frauanger i gamla skrifter.
71. **Strängen på Walhalls gullharpa sprang**: Nordiska Mytherna förlorade deras betydning.
81. **Gylfes förgårdar**: Svenska Skärgården.
89. **Austerweg**: Österjöns fordna namn enligt någres mening.
91. **Drakar och snäkor**: forntida benämning på större och mindre skepp.
96. **Silfwerfjälliga fisken, ic.**: Silfvisket, en af Sveriges betydligaste inkomster.

120. **Wikingar: Sjöheltar.**
121. **Ledingsfärd: Krigståg, sjöståg.**
129. **Mogornas sammetskläder: Wärtland rikt på färgstoffer.**
180. **Lappfjällens Sångare: Franzen.**
190. **Fornjotter: Den äldste kände regent i Sverige.**
Fornjotter kallas äfwen den äldsta folkstam i Finland.
210. **Det smycke som Söderns dwergar gjort: Sinnbild af den wärlighet, hwari Norden förfallit genom antagandet af den sydliga culturen.**
315. **Dannemora: Uregammal jecgrufwa i Upland.**
404. **Romet: Werklig händelse, se Jnr. Tidn. No 25, år 1808.**
407. **Kronan af Norden: Corona borealis. Stjernbild.**
423. **Helig Siare: Religioset swärmeri förledde Gustaf IV Adolf till flera politiska irrtog.**
424. **Gylfes Jarl: Gustaf IV Adolf.**
434. **Gylfes kämpar strida wid Jotarnes sida: Sveriges krig i förening med Rygkland emot Frankrike under Gustaf IV Adolf.**
444. **Stidflor: Werklig händelse. Se Jnr. Tidn. No 5, år 1808.**
469. **Hafsman, Drott: England personifieradt.**
489. **Jordstafs: } Werklig händelse. Se Jnr.**
492. **Ljud af trummor: } Tidn. No 31, år 1808.**

Andra Sängen.

- Rad. 25. **Bragebägare: Ett dryckeskärl, som wid begrafsningar och offer tömdes under högtidliga löften.**
27. **Gylfes sista Jarl: Gustaf III, hwars bildstod afsträket d. 27 Jan. 1808.**
32. **Templets Sångare: Wallin.**

38. Gylfes Høskämpar: Sveriges landskaper personifierade.
40. Midbordet: Sven rike och de 5 landskap.
42. Den Drottlike Rodin: Upland personifieradt. Roslagen kallades fordom Rodinslagen.
44. Silfwerbergets jern: Dannehora grufwa i Upland.
45. Gyllne äpplet: Uplands wapen.
52. SydmannaKämpen den ordwise: Södermanland personifieradt. Man menar, att Swenska språket talas renast i detta landskap.
54. Grip: Södermanlands wapen.
58. Den stoltaste stad: Stockholm, beläget både i Upland och Södermanland.
60. Ner den lille: Nerike personifieradt.
61. Två pilar: Nerikes wapen.
69. Rumbokämpen: Westmanland personifieradt. En del af landet kallas ännu Rumbolandet.
70. Tre brinnande berg: Westmanlands wapen.
81. Dalkämpen: Landskapet Dalarne personifieradt.
83. Blåberget: Ett högt berg i Dalarne.
85. Två blå och hwita pilar: Dalarnes wapen.
111. Jotuna: Drott: Nysland personifieradt. Jotarne tros hafwa bott i Norra delen af Nysland. De woro Gudarnes afswurne fiender.
120. Herse: En högste wärdighet i forntiden. Hersarne woro näst Jarlarne.
121. Signarmän: Forntidens Embetsmän eller Udel.
126. Gyllene port: Sprengtportens wapen.
157. Utra, Gylfes mö: Finland personifieradt. Efter floden Aurajoki.
192. Fräknemän: Fransmän. Se Lagerbrings Sw. R. Hist. I. — 16 — 17.
234. Rämpanssel: Berserksång: Ett taseri, som öfwer-

- öfwerföll kämparne eller Berserkarne, då de upp-
 rodre stora träd, beto i stenar m. m.
246. Sydliqan sida: Göta rike med deß 11 Landskap.
248. Gaute från Östansfog: Östergötland personifieradt.
252. Omberget: Ett högt skogwert berg i Östergötland.
253. Kolmården: En skogrik bergås i Östergötland,
 hwarpå finnes marmor.
254. Grip: Östergötlands wapen.
257. Lejon: Smålands och Westergötlands wapen.
259. Gullring funnen i egna berg: Adelfors gull-
 gruwa i Småland.
261. Bländas Son: Småland personifieradt, efter en
 forntida hjeltinna i Wärends härads, som med tillhjelp
 af orrens qwinnot nedlade hela Danska frigshären.
263. Linnéa: En ört, som allmännast weger i Små-
 land: här ånyfar den ätt utmärka Linnés södeselohgd.
265. Kinnekulle: Ett högt berg i Westergötland 3go
 alnar högt.
267. Gullådt stad: Göteborg.
270. Gaute Westansfog: Westergötland personifieradt.
288. } Gullgula Rå: Ölands wapen.
 } Silfwerhwitt Lam: Gotlands wapen.
289. Allware Wifingen: Öland personifieradt. En
 del af ön kallas Allwarelandet.
293. Thjalwars ättling: Gotland personifieradt.
 Thjalwar menas hafwa varit deß första uppodlare.
296. Wikens kämpa: Bohuslän personifieradt. Kall-
 lades fordom Wiken.
297. Torn: Bohusläns wapen.
306. Bergskämpen: Wermland personifieradt. Nam-
 net, här ledt af Warimaa, betyder Bergsland.
315. Örn: Wermlands wapen.
322. Markbygdens kämpa: Dalsland personifieradt.
 Ännu kallas en del deraf Markbygden.

323. Dragare: Dalslands wapen.
329. Den Rife, den Sagre, den Lurflige: Skåne, Bleking och Halland.
337. Wi sågo en hand nyf winka åt oss: Dansta proklamationer öfversäskade till Skåne medelst luste balloner.
346. Grip, Ek, Lejon: Skåne, Bleking och Hallands wapen.
362. { Dan Drott: Danmark. } Personifierade.
 { Nore Drott: Norge. }
- 374 Med blod af Gylfes hjerta ic.: Stockholms blodbad 1520.
375. De trene förenete: Sverige, Danmark och Norge förenade af Drottning Margareta genom Skåne Unionen.
418. Nordliga ändan: Norrland med des 8 landskap.
422. Bergbrytaren Gestur: Gestrifland personifieradt.
423. Elg: Gestriflands wapen.
425. Gestur den blinde: En gammal wis man, efter hwilken Gestrifland tros hafwa fått sitt namn.
431. Hjordrike Helsing: Helsingland personifieradt.
432. Gyllne bock: Helsinglands wapen.
433. Runor: Helsing-runorna äro märklige och skilja sig ifrån alla andra.
438. Hästämjarn Medal: Medelpad personifieradt. Tros hafwa fått sitt namn af än Medal.
439. Två Silfwerströmmar: Medelpads wapen.
440. Min träfwares mod: I Medelpad finnas de bästa Norrlandska hästar.
447. Björnjägaru Jemte: Jemtland personifieradt.
448. Warg och Elg: Jemtlands wapen.
449. Ho pröfwar lanser och pilen: Jemtlandsnigarne äro utmärkt skicklige jägare.
455. Gjällbyggarn Herjulf: Herjedalen personifieradt. Des namn härledes från Herjulf.

455. Tång och Hammar: Herjedalens wapen.
 457. I smidet mig pröfwe ic.: I Herjedalen idkas mycket smide.
 463. Wikboen Angur: Angermanland personifieradt. Desß namn af Angur ån.
 464. Tre gyllene Laxar: Desß wapen.
 465. Ho wirkar en duk ic.: I Angermanland tillverkas de finaste lärster.
 471. Ume den Långe: Westerbotten personifieradt. Kallades fordom Umisäländ.
 472. Höghornad Ren: Westerbottens wapen.
 473. Ho brottas med mig ic.: Folkets wext är lika så kraftfull, som desß historia rik på stora mannaprof.
 478. Fjällkämpe: Lappland personifieradt.
 480. Wildmans Klubb: Lapplands wapen.
 490. Hårold: Budskap om Nyskarues inbrott i Finland.
 495. Manteln gröna: Nyssa National-färgen.
 528. Hårold: Danmarks krigsförklaring emot Sverige.
 540. Hårold: Frankrikes fiendtligheter.

Tredje Sängen.

- Kad. 26. Det Nordliga tåg: Norra armén.
 30. Det Westliga tåg: Westra armén.
 34. Det Sydliga tåg: Södra armén.
 46. Bragur: }
 47. Erpur: } Twenne af forntidens yppersta Skalder.
 154. Hembygdens Sångare: Legnér.
 164. Diar: Offerföreståndare. Här framställas krigstillrustningarne under bild af en offering.
 209. Siare: Wise män, Spåmän. Här menas Statskunnige.

232. Kämpa, blöda ic. } Dessa oraklet utvärla sig ef-
 250. Jarl hör jag ic. } ter hand under styckets gång.
 278. Wånaste hand ic. }
296. Podjuret: Lawastlands wapen.
 298. Ståflädd arm: Karelsens wapen.
 300. Gylne Båge: Sawolar wapen.
 302. Upprest Björn: Norra Finlands wapen.
 304. Gulhjelm: Södra Finlands wapen.
 306. Hermeliner: Österbottens wapen.
 308. Båt: Nylands wapen.
 345. Snåkorna brunno: Skärgårdsflottan wid Åbo
 uppbrändes.
 351. Upsala Tempel: Der firade våra förfäder sina
 ärliga stora offerfester.
 352. Inge: Upsala Konung. Låt af öfwerdrifwet nit för
 Christendomen uppbränna Upsala tempel, hwatföre
 folket gjorde uppror och fördref honom.
 379. Portarne till Auras säste öppnas: Sweaborg
 öfwerlemnas genom kapitulation till Ryharne.
 407. Fjäll: Land: Finland. Enligt Finsta betydelsen af
 namnet Suomen: maa.
 434. Lögar: Forntida namn på Mälaren.
 564. Baldurs bryn: Anthemis Corula, en ört.
 644. Signilds och Hagbarths kärleksöden hafwa lem-
 nat namn åt flera ställen i vårt land.
 646. Ingeborg: Konung Ingves dotter, Hjalmars äf-
 stäninna.
 647. Hjalmar: med tillnamnet den Hugfulle, stor fornti-
 da kämpe, slogs med Anganthe om Ingeborg.
 648. Brynhilda: Forntida Skaldmö.

Fjerde Sängen.

Nad. 83. Sikshild elf: Sikajoki. Finsta arméns seger
 der d. 18 April 1808.

116. Alfhem: Bohuslän. Budswennen berättar segern öfver Danska Skärgårdsflottan wid Strömstad d. 26 April 1808.
123. Widrik: Gammal kämpe, som slog långa Benresen, ett troll i Bohuslän, hwilken ligger begrafwen wid Hallinds gård på Stångenäs.
125. Qwille-Klyfta: En hög Klippa i Bohuslän, som är kljfd från toppen till foten.
129. Djupa fjäten ic.: I Ugglums socken i Bohuslän finnas djupa menniskofjät i ett berg, som Resar tros hafwa trampat.
136. Älsgrimar: Namnet på invånarne i Bohuslän, då det kallades Alfhem.
137. Deras Kulla: Så kallades de ställen, der Kroppsöfningar fordom höllas. Wid Tegneby kyrka har varit ett sådant.
139. Wikbons Hjerta: den tappre Gen. Maj. Gierta slog Danskarne år 1718 wid Strömstad.
150. Signilds ö: Åland. Ryfkarne fördrifne derifrån af allmogen d. 9 Maj 1808.
154. Kenberget: Ett berg på Åland.
158. Elg: Ålands wapen.
178. Agat och Koraller: finnas wid stränderna af Gottland.
181. Hoberget: En Klippa på Gottland, der Hobergs Gubben berättas hafwa bott. Utgöte landkänning för sjöfarande.
185. Angantyrns ätt hög: wisas på Gottland.
190. Marmorberget: innehåller en röd stenart. Deri äro flera grottor.
191. Karneol: Finnes på Gottländska Kuslerna.
192. Thorsborg: Ett berg på Gottland der wildhästar finnas.

201. Nu flyttade Jotarne alla: Gottland befriadt d. 17 Maj 1808.
221. Nembelå stad: Ulesborg. Här sjöngs Te Deum af Finska armén. Se Jnr. Tidn. N:o 65, år 1808.
278. Amtant, Berglin: finnes i Westerbotten.
280. Nasafjäll: Silfvergrufwa derstädes.
284. Swensjars torn: Torneå stad ligger på Swensar, och från kyrktornet synes solen om midnatt.
289. Arnliot Gellina: Forntida kämpe, troos hafwa bott på Gellö Skans i Jemtland.
290. Kristaller: De så kallade Jemtlands kristaller äro i mycket anseende och brytas wid Gärdeby.
291. Perlor: I Jemtland finnas mycket perlmuslor.
293. Areslutans Zeolit: Areslutan är det högsta berg i Sverige. Dess höjd är 3000 aln. Zeolit finnes derwid.
298. An står stenen i grönan dal: Denne står wid vägen åt Skrudals porten. En folksång finnes deröfver i Jemtland.
320. Lappajoki stad: Ny Carleby. Finska arméns seger derstädes d. 24 Juni 1808. Se Jnr. Tidn. N:o 80.
385. Mustasaari stad: Wasa. Swenska tropparnes strid och förlust der d. 25 Jun. 1808. Se Jnr. Tidn. N:o 80.
386. Thorgny: Lagman i Olof Skötkonungs tid. Med hans lärjungar förslås Hofrätten i Wasa.
510. Jotuna: Drottens Bistar märke och namn: Flera särskilda regementen aflösa hwarandra under striden.
547. Birkarlar: Ett slags handlande, som fordom uppehöll sig i Westerbotten och andra delar af Norrland.
685. Swegder: Upsala Drott, säges hafwa blifwit af en dwerg inlockad i ett berg, då han reste omkring att uppsöka Oden.

Femte Sängen.

- Nad. 248. Narva: Här segrade Swenska armén under Carl XII:s anförande emot en mångdubbel styrka af den Ryfska.
250. Pultawa: Här slöts Carl XII:s lysande segerbana 1709.
252. Neres förborg: Fredrikshall i Norrige der Carl XII föll.
275. Breitenfeld: nära wid Leipzig, der Gustaf II Adolf slog Tilly med desz armé.
277. Lützen: der Gustaf II Adolf föll midt under Swens Karnes seger.
301. Bogesund: nu mera Ulricehamn, i Westergötland, der Riksföreståndaren Sten Sture d. yngre slogs med Danska armén och blef dödligan särad.
303. Hans brud: Christina Gyllenstierna, som med owanlig ståndaktighet försvarade Stockholm emot Christian Tyrann.
603. Blot Swen: Den siste Hedniske Regent i Sverige. Skyddade offren emot Juge. Namnet betyder offerswen.
614. Kertil Christen: War Håkan Rödes Jarl i Westergötland. Gick lefwande i sin grashög 3 år före sin död, för att undgå twånget att bli Christen.
631. Den andre Jarlen: Gustaf II Adolf.

Andra Afdelningen.

Sjette Sängen.

- Nad. 75. Han Jotarne slösa och plundra bad re.: Waja plundrades af Ryfsarna i fem dagors tid.
- 124 Wanadis lefwade år stridande Aura segrade tre: Härmed älystas de tre följande segrarne wid Lappo, Cordavala och Mavo.

159. Scott mände Nura i staden intåga: Wasa befriades af Finsta armén kort efter Ryßarnes plundringar derstädes.
206. Hon hjälprunor Staric: Enskilde personer sökte genom frivilliga gåfvor ersätta arméns lidna förluster.
256. Lifsten den läkdomen heta må: Fordom troddes en förborgad kraft ligga hos wisa mineralier. Här menas Sveriges tappethet förswagad genom dess sednare förfining.
351. Hildas lek: Forntida poetiskt benämning på krig.
367. Alfwoga runor blott skref: Gustaf Wolfs förwillade order för Westra arméns rörelser.
376. Hildetan, Harald: öfvertvunnen af Sigurd Ring i slaget på Bråwalla hed i Östergötland.
378. Fylkenas trekant: Fylken kallades wisa adningur af krigsfolket, som uppställdes i en trekant och troddes hjeltarne hafwa lärt denna konst af Od.
388. Sareknute: Ett berg i Wermland och Fernebo socken. Folket anser det som Wäderspämian när dimmor samlas kring toppen.
397. Ametister: finnas i Dalarne.
472. Magnet: finnes i synnet i Nerike.
405. Engelbrechts holmen: i Nerike. På denna holmen blef den store Engelbrecht Engelbrechts son mördad af Måns Bengtson Matt och Dag år 1436.
408. Thorbjörn: Berömd Stald; en af honom ristad och mycket wacker tunsten står i Helsingland wid Hitlefsjön.
438. Med swärdlöse köpmän blott stridde: Danmarks kaperier; deras kanonbåtar undweto alla beswärade fartyg.
449. Jarlea afwoga runor skref: Förwillade order för Södra armén.
458. Wallfarter: Anställdes till Wadstena berömda kloster i medeltiden ej blott af Swenskar utan äfwen

- utländningar. I detta Kloster funnos St. Britas reliquie. Hon war ett af de största helgon i Katolska tiden, och har bott på Ulfåsa i Östergötland.
470. Tre i lande bud: åsynstär Södra arméns owerksamhet och folkets misshöje deröfwer.
473. Glesöns kämpe den rike: Skåne personifieradt. Det kallades fordom Glesön.
480. Walmösträd och Winran för: wera och triswas wäl i södra delen af Skåne.
483. Stenbocken: General, segrade öfwer Danska armén 1710.
484. Kärnan: Ett gammalt högt torn wid Helsingborg.
486. Laurentii Tempel. Lunds Domkyrka med sina wnetorn, inwidg åt St. Laurentius: deri finnes ett konstigt uwerk, som i flera århundraden icke warit i gång.
490. Maglesten: Denna sten fins wid Ljungby gård i Skåne, och säges att wossen warit derunder, då det bekanta Ljungbyhorn fräntogs dem.
493. Balduis berg: Ett skogbewept berg af snäckor. Det ligger i Skåne och har flera underjordiska gångar.
494. Klöfwa hallar: wid Dragesholm i Skåne.
495. Lychos ö: Hwen, der den store Astronomen Lychobrahe anlade sitt observatorium. Han war född i Skåne på Knurstorps herrejård.
497. Hervora: Fortida Sköldmö, hwars ätthög fins i Skåne.
504. Den tarflige Hallkämpe: Halland personifieradt.
511. Hallands ås, Klackas berg: Berg i Halland, hwari finnes flera grottor.
514. Himmelsberg: i Halland, der Heimdall säges hafwa bott i Hedenstina.
520. Afleråmänner: En folkstam, som menas hafwa bott i Halland.
526. Den fagre Strandkämpe: Bleking personifieradt.

534. *Walhall's berget*: i Bleking, det enda ställe hwarest *Walhöfen* finnes.
538. *Gammelstorps Jättar*: I ett berg wid *Gammelstorp* i Bleking, synas fjät efter hästar och menniskor.
540. *Ormen huggen af Hildetan*: På *Maccloms berg* i Bleking fins en orm med runor uthuggen af *Harald Hildetan* öfwer des morfars *Isvars* bedrifter.
542. *Sju Konungastenen*: i *Hjortsberga* socken i Bleking.
544. *Gottas stugor*: *Bergshälor* i Bleking, hvari flera personer kunna rymmas.
547. *Slugträdet*: *Populus nigra*, wid *Nässjön* i Bleking, 5 famnar i omkrets: des grenar som de tjockaste träd.
549. *Misteltein*: En alltid grönskande buske, som växer i topparne af de äldsta och högsta lindarne på *Forsön* i Blekinge.
570. *Lindulaf*: *Finska arméns återåg* derstädes d. 3 Juli 1808. Se *Jnc. Tidn. N:o 82*.

Sjunde Sängen.

- Kad. 55.* Och *Wanadis* fram i *guldkärran* för ic. Denna *Frejas* resa till *Thor* utmärker *Patriotismens* sista kraftfulla ansträngning.
75. *Thiafes* ögon: *Castor* och *Pellux*; en stjernbild.
83. *Friggas* *Koek*: *Orion*, en stjernbild.
95. *Örvendils* tå: troligen en stjerna i *Andromedas* fot.

Åttonde Sängen.

74. *Hermå å* ligger i *Wasa län*. *Finska armén* slog här omkring i 3 dagar.

81. Lappo: Finska arméns seger d. 14 Juli 1808. Se
Inr. Tidn. N:o 84.
115. Med trollstafwen skall jag Nord-Drottens slå:
En olycklig blindhet hos Gustaf IV Adolf gjorde att
alla Swenskarne bemödander woro utan minsta be-
räkning på Finska arméns rörelser.
137. Disarsal: Tempel.
160. Gyriswall: En slätt nära Upsala.
164. Wingåfere marmor: grön, hwit och röd, fin-
nes wid Wingåfer i Södermanland.
167. Ugar: hwit och spräcklig finnes wid Dalarn.
168. Nyköpings brölloppägille: Så kallas i häfder-
na den spaltiga gerning, då Konung Birger tog sina
bröder till fånga, och lät dem swälta ihjel i Nyköp-
ping 1317.
170. Mannahem: Forntida benämning på Sverige.
Södermanland kallades fordom Södermannahem.
174. Anunda-högen: Konung Bröt-Anunds ätthög
wid Badelunda äs en half mil ifrån Westersås.
177. Berglin: finnes i Westmanland wid Hellefors.
179. Skenträdet: i Fortuna socken i Westmanland fin-
nes en stenart, som liknar träd och innehåller jern
och zink.
180. Koppar: Fins i Westmanland; men i synnerhet wid
Fälun i Dalarne. Grufwan derstädes anses wara
den bästa och rikhaltigaste i hela Europa.
211. Wid Kimito strand: Här lågo Swenska Skärgårds-
fartygen, som skulle hindra de Ryfka att framtränga.
232. Här sleri wid Sandö han hörde: Sjöslag wid
Sandö d. 2 Aug. 1808. Se Inr. Tidn. N:o 87., då
Swenskarne landstego ej långt derifrån.
281. Den Fortuna-höfdingens skutan blef stöe:
Ryfka befälhafwaren med hela deß Stab war nära att
blifwa fången och måste fly ifrån dukadi bord.

326. Flösta Fälla: En stor springfälla i Upsland, hwars watten drifwer 3 qwarnar.
330. Wendes bröder, Hätrebröder: Ett tyiskt anhang som rasade i Stockholm och der nedder med mord och plundringar under Konung Albrechts tid.
335. Den Omilde: Christiern II Tyrann, kallas ännu af allmänheten den omilde.
339. Siggens borg: Sigtuna, plundradt och uppbrändt af Esterne år 1188.
348. Jarlens ätt hög på Håga: En sjerdedels mil från Upsala är en stor hög, som ännu kallas Kon. Björns hög.
352. Den djerfwe Jarlen: Kon. Carl XII.
352. Miklagård: Forntida namn på Constantinopel.
304. Motala ström: som wid Norrköping formerar ett 16 sammar högt wattenfall. Har flera gånger stått stilla, hwilket de gamle trott förebåda stora händelser.
349. Nu Jotarne fly ic.: Finska arméns segrar wid Gordawala d. 6 Aug. 1808. Se Jnr. Tidn. N. 95, 98.
623. Den draken namn af den starke baric: Styrbjörn, så hette den ena Himmema, som Ewenstärne sökte återtaga d. Aug. 1808.
624. Sigurd, läs Erik: Slogs med sin broderson Styrbjörn Starcke och öfwerwann honom.
650. Stensö: nära Kalmar. Här landsteg Gustaf I när han kom öfwer ifrån Lybeck.
654. Taberg: Ett märkwärdigt jernberg i Småland der malmen brötes öfwan jord.
656. Arngrimet: En gammal kämpe på Bolmsö; hwars söner woro mycket tappre och slogos med Hjalmar och Owar Odd på Samsö.
659. Skuruhattis Klippa: Skrugatan är en uthålad Klippa wid Ekfjö 10 alnar bred, 54 aln. djup och $\frac{1}{4}$ mil lång. Skuruhatten kallas en der öfwer hängande Klippa.

660. Mannablod: En ört, weyer i Småland.
662. Qwetta: Ett berg i Småland, hwarpå står en gammal hög mur.
667. Då grepo de röfware wapen igen: Nyssa besättningen på Styrbjörn anföll åter, sedan de redan begärt och fått pardon.
747. Den modiges namn ic.: Hjalmar med tillnamnet den hugfulle eller modige slogs med Ungantyr. Den ena tagna Hemmena het Hjalmar.
826. De Agirs hjälm på snäckorna lade: En stark dimma hindrade de ankommande Nyssarne att se och förfölja Swenska fluparne.
832. Alawo: Här segrade Finska armén den 17 Aug. 1808. Se Jnr. Tidn. N:o 107.
913. Gylfes Sund: Swenskfund. Segren derstädes år 1790 är en af de största något lands historia kon uppte.
953. Att wälta de drakar i Rogers wil: Nyssa flottan, instängd derstädes i September 1808, gräde sig oförmodadt ut. Se Jnr. Tidn. N:o 102.
977. Nu Lhor måste Meigingard återfå: Sedan Finska armén i de trenne sista segrarne gjort de yttersta ansträngningar, war des Kraft förswunnen och den måste nu beständigt draga sig tillbaka.
998. Min ättling är Aua: Som Finland fordom kallades Wenedia, förmodas Wanerna der hafwa bott.
1031. Af Auka: Lhors Ijungande blið ic.: Stark äska flerstädes, se Jnr. Tidn. N:o 105, år 1808.

Monde Sängen.

Rad. 22. Ej war den striden till Auras gamman: Finska armén måste nu lemna alla de fördelar den wunnit genom sina trenne sista segrar.

73. Till Helsinges Gylfes snåker nu gå: Landstige
ning derstädes, och slag wid Wiaks d. 27. Sept. 1808.
159. Toppeberg: ett högt berg i Westmanland.
346. Gick det nu Bländas wige Son ic.: Krono-
bergs regemente betäckte återtaget.
351. Bjar Kamal: Ragnar Lodbroks dödsång, som han
såges hafwa författat då han låg i ormgroppen.
395. Jarlen smådande sade ic.: Gustaf Adolf degrä-
derat Gardes-regementerna efter återtaget från Helsinge.
475. Den blödande Aura röfvarne togo: Finland
intagit af Ryssarne.
582. Hvad Jotarnes swärd ej nederlagt, skall
falla för Hells och dödarne makt: Med denna
Lofes resa till Hells förstås den förödande fälttåg,
som uppkom efter 1808 års fälttåg.
641. Gångdöd: gammalt ord, betyd. Pest.
734. Dödsbådaren: Blaps mortisaga. En insekt, som
har svart färg och lifluft.
751. Digerdöden: Pest, som härjade öfver hela Eu-
ropa och borttog många tusende lif i Sverige år 1350.
798. Wargahamn ic.: Wargar gjorde stor skada i flera
provinser. Se Jar. Tidn. N:o 27. 1809.

Tionde Sängen.

- Nad. 53. Hos Ingiald i hans sista stund: Ingiald,
med tillnamnet Ilcäda, uppbrände sig och sin hof-
stat på Ränninge i Mälaren, då Iswar Wisfadme
bekrigade honom.
410. Rösswarehären flydde ic.: Den 29 Jan. 1809
fördröfwes Ryssarne från Enklinge, Numlinge och Sält-
unga. Dessa ställen uppbrändes sedan af Swensarne.

414. Ridstänger flöla vi åt dem resa: Detta var ett sätt hos de gamle, att liksom uppresa skampalar för de fiender, på hvilka de ej förmådde hämnas.
448. Birger kung: lät mörda konung Knut Eriksons barn på Elgarås i Westergötland.
530. Sin hjesa lystade Kinnekulle ic.: Jordskalf, då tillika Norsten och Eldsolar syntes. Se Jnr. Tidn. N:o 31. 1809.
588. Galldrarmän: Trollmän. På detta ställe betecknas dermed den okunnighet, hwari Gustaf Adolf sökte underhålla allmänheten öfver rikets förtwiflade besägenhet.
601. Leding, Ledungslama: Krigståg, utskrifning, åsytar här den utskrifning och omätliga krigsgård, som Gustaf Adolf påböd.
610. Jarlen till Gylfes Skattkammar topp: Gustaf Adolf ärnade borttaga Riksbanken. Se berättelsen om revolutionen 1809.
681. De omhwarfde Signilds ö ic.: Rysarne kringrånna Åland.
746. Freja med stafwen dem bundit ic.: Härmed menas det i yttersta stunden afslutna stillestånd med Rysarne. Se Jnr. Tidn. N:o 49. 1809.
779. Jaspis: finnes i Wermland wid Långlans hufva.
782. Drätäljas ättling: Olof Drätälja, Ingialds son, såges hafwa först uppodlat Wermland.
796. En sång derom han då qwäda borde: Då riket varit i wada, hafwa alltid Valkarlarne varit färdige att bidraga till dess räddning, när någon ansedd man uppmuntrar dem dertill.
825. Till Gylfes Hofborg de kämpar ren nätt: Westra armén antågar till Stockholm. Gustaf Adolf affattes.

845. Dödsrunor tecknat hans födselstund: Wid Gustaf Adolfs döpelse-fest tillsatte flera hundrade menniskor lifwet i den på Norrmalmstorg uppforda byggnad, hwarest allmänheten skulle undfågnas.

Tredje Afdelningen.

Elfte Sängen.

- Rad. 12. Attestupor: Höga branta flippor, hwarifrån Fortidens kämpar nedstörtade sig då de woro ledsne wid lifwet.
48. Qwinnaus Sångare: Valerius.
51. Disarlund: så kallades de heliga lunder, der offeringar skedde.
68. Götter sin Gylfes bild: Den Swenska odlingen, som Finlands inbyggare antagit.
70. De namn som jag skrifwit ic.: Swenska namn på Finska städer, Abo, Wasa, Carleby med flera.
84. Des stamma som Österns morgonsång: Finska språket har till sin Grammatikaliska byggnad en owanlig likhet med de Österländska.
86. Des gång lik en wind: Skidsjöpfung är en konst, hwar Finnarne äga stor färdighet.
86. Des thron på sju holmar ic.: Sveaborg.
87. Des fotpall på snäckor ic.: Största delen af Finska Flågarflottan war stationerad wid Sveaborg.
154. Hon löste det smycket af Gylfes arm: Swerige börjar wakna ur sin långa politiska wanmakt, och des odling taga en annan riktning.
177. Allhärjar-Ting: höllos wid Upsala, der hela menigheten församlades. Svarar emot sednare tiders Riksdagar.

189. Jag wälte mig en Jacl ic.: Konung Carl XIII
hyllades d. 1 Juli 1809.
207. Hogland: Sjöslag d. 17 Juli 1788, der då war
rande Hertig Carl förde befålet.
244. Förslupen war tiden redan ic.: Stilleståndet
med Ryfvarne till ända.
278. Spjutsbud: Kurie berättar Finsta arméns kapi-
tulation under Gripenbergs befäl. Se Jnr. Tidn.
N:o 46, 1809.
290. Spjutsbud: Rapport om Ryfvarnes antågande till
Westerbotten och huru de hotade Helsingland m. m.
Se Jnr. Tidn. N:o 59, 1809.
431. Usarne tåga ut Swithiod det wida: Swithiod
hin mikla kallades det land, hwarifrån Oden med
sina Usar tågade till Norden.
441. Och Gylfe på waggande draekarne giæ: Sjö-
expeditionen till Ratan under Amiral Pukes befäl.
454. Wikingens Skald: Geijer.
460. Gudruna: Konung Giukes dotter, omnämnd i Wol-
funga sagan.
675. En nattlig dimma ic.: stark dimma och sjömör-
märker hindra landstigningen wid Ratan första da-
gen. Se Jnr. Tidn. N:o 98, 1809.
695. Gammal Man: En klippa i Angermanland. Fol-
ket har märke af den när wäderstifte skall inträffa.
738. Gale Bure: räddade från Elgatas-mordet ett af
Knut Erikssons barn.
752. En flärf han frambragte till Nord: Drot-
tens tält ic.: Flere af Lapparne framsöggo sig
genom Ryfska lägret och medförde lifsmedel till Siven-
sta armén. Se Jnr. Tidn. N:o 41, 1809.
812. Helsing och Jemte wanmåktige stå ic.: Ryfvar-
ne hade genom broarnes uppristwande hindrat dem
att understödja landstignings-arméns operationer.

820. Nedan Fring Säwar sin fana han swängde.
Landstignings-armén under General Wachtmeisters
befäl framtogar till Säwar utan motstånd.

Tolste Sängen.

- Rad. 80. Nwiksilfwer: fins i Westmanland.
113. Med Finspängs dundrande wapen ic.: Kas-
non-gjuteri i Östergötland.
115. Hungerskällan: en källa i Östergötland, hwars
stigande tros behåda frig och dyr tid.
119. Källmo malm: mörkblå jernmalm i Östergötland.
121. Nimmern: En sjö i Östergötland, hwari finnes en
flottholme, som stundom synes och stundom sjunker.
130. Herraud: Östgöta Konungen Hrings son, hade
med sin fostbroder Bafe den närmaste wänskap och
många äfwenlyr.
211. Lodbrol, Ragnar: slog en stor orm, som låg rundt
omkring hans tillkommande gemåls, Thora Borgar-
hjorts berg.
298. Och nu genom Jotarnes led de sig slogo ic.:
Slog wid Säwar, hwarester Swenskarne drogo sig
tillbaka till Djekneboda d. 19 Aug. 1809. Se Jnr.
Lidn. No 98.
322. Porstsjället: i Lappland, flera mils lång uthugg-
ning i fjället, likom en landwäg.
389. Jarlen den djerfwe: Carl XII.
405. Tillbaka gå ic.: Nyssa befälshafwaren uppmanat
Swenskarne att åter gå om bord.
491. Wi sola tillbaka ic.: Swenskarne återtoga från
Djekneboda till Natan.
543. Alkulla: Ett berg i Westerbotten hwarpå finnes
Marienglas.

661. Wola: Spåqwinna. Dessa kallades äfwen Wolwor.
 675. De rusade opp, de flyktade alla: Rysska armén
 retirerar ända till Torneå: Se Jnr. Tidn. N:o 100. 1809.
 688. Våd natt och dag mänd böljorna swalla:
 Stark storm och sjögång hindrade Swenska flottan.
 Se Jnr. Tidn. N:o 100. 1809.
 745. Fridsstöldar höjas: Fredsunderhandlingar bör-
 jas. Se Jnr. Tidn. N:o 129. 1809.
 792. Bör: Medwind.

Trettonde Sängen.

- Kod. 65. Ty wilja en ungan Jarl wi utwälja:
 Frågan om Thronföljare wäckt på Riksdagen 1809.
 85 Spekingar: Wise män.
 90. Jarlen den gode, den store: Carl August och
 Carl Johan.
 91. Kommer från Wester, från Söder: Norrige,
 Frankrike.
 119. I Nores borg denna Jarlen går: Prins Carl
 August wald till Thronföljare på Riksdagen 1809.
 586. Dyggwe: Upsala Diott, säges hafwa blifwit wald
 af Hell, då Nornorna gifwit henne rått att taga ett
 offer bland hjeltarne.
 590. Kali: beryder stng. Här personifiering af slagflug.
 619. Weitflo: Så kallades fordom Konungars gästning
 under deras Eriksgata.
 638. Jarlen nu dignade ned: Carl Augusts hastiga
 död på Quidinge hed i Skåne d. 28 Maj 1810.
 699. Och kämpa yf selen på Gylfe nu föll: Härnes
 delst afbidas det Tersenska mordet och sinnenas då-
 warande förbittring.
-

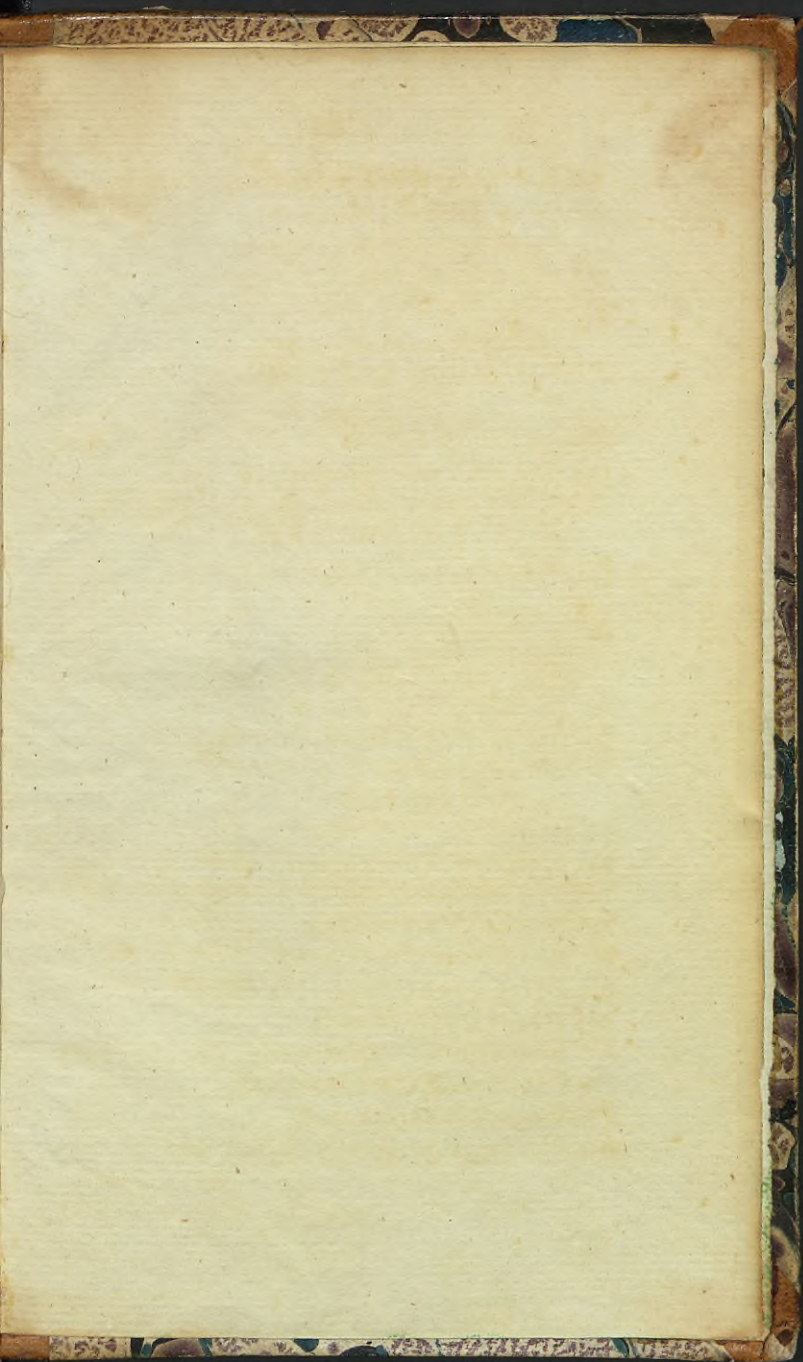
Fjortonde Sängen.

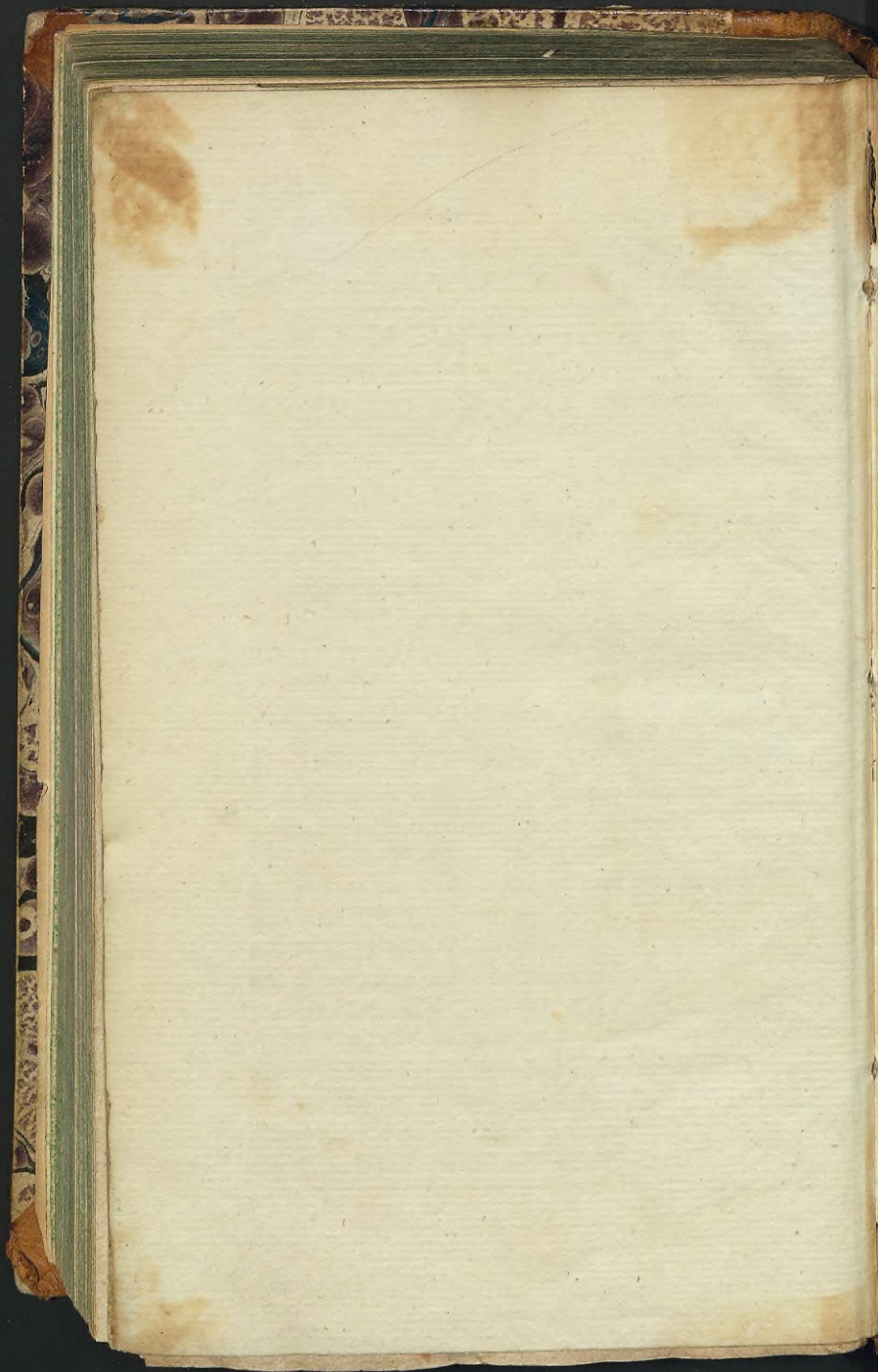
- Nad. 73. Frigga med Freja will göra förbund:
 Alla ensidigheter och partier affstodnade wid Carl
 Augusts död, och den sanna patriotismen wafnade.
174. Dan bjuder dig ic: Danska insinuationerna wid
 Riksdagen 1810 bleswo med liknöjdhet upptagne.
446. Walland: Forntida namn på Frankrike.
- 478 till 511. Föreställer de fyra Riksständen.
574. Och molnen som ic: Märkwärdigt är, att wä-
 ret i Örebro war owanligt swårt i 3:ne dygn före
 Carl Johans wal, och att samma stund detta skedde,
 började solen skina med full glans.
582. Den store Jarlen: Prins Carl Johan wald till
 Thronföljare på Örebro Riksdag 1810.
602. Namnfäste: En gäfsa, som den borde gifwa,
 hwilken gaf en annan ett nytt namn.
621. Huld: En spåqwinna, som gjorde sina beswärnin-
 gar öfwer den kedja, Upsala-Drottens Wisbur nek-
 de sin förfjutna gemål; då Huld sade att den skulle
 kosta den ypperste i Ynglinga-ätten lifwet.
625. Agne: Upsala Konung, hängd af sin gemål Skjalf
 i nämde kedja.
834. Fostbrödralag: Ett hödtidligt wänskapsförbund
 som fordna kämpar med hwarandra ingingo, då de
 göto blod tillamman och lofwade hämnna hwarans
 dras död.

Femtonde Sängen.

Nad. 61. För Gylfe så blank hon slipades bloff:
 Mänstems-nätterna i Norden äro wida ljusare än
 de i Södern.

206. Upp fången de snådor ic.: Freden oaktadt utrustade Danarne kapare, som uppbragte flera köpmansfartyg; hwaremot Swenska regeringen gjorde allwarfamma föreställningar, då de omsider hämnades.
226. Pedre eller Leire: namnet på fordna huswudstaden i Danmark.
260. Stor leding: Conskriptions-frågan wäckte bondupproret i Skåne och andra landskaper år 1811.
274. Agnes stad: Stockholm, anlagd på Agnesit eller Agnes nås.
276. Dackén och falska Sturen: Twenne upprorsfistare i Gustaf I:s tid, den förre i Småland, den sednare i Dalarne.
295. En straffdom må falla: Starf miswert år 1811.
315. Difa: betyder ursprungligen Gudinna. Hor i sednare tider bliswit ansedt som namnet på en Drottning, hwilken räddat Uppswearne från hungersnöd. Hon skall hafwa bott på Wännegarn.
321. Och före än i Norden ic.: Genom regeringens werksamhet instaffades en mängd frön och säd till den nya säningstiden.
335. Snillrit Karl ic.: Gustaf III.
340. Psyche och Amor: huggne i marmor af Bergell.
346. Artis Sångare: Creutz.
348. Wasas Skald: Kellgren.
350. Spastaras Skald: Lidner.
352. Skördarnes Sångare: Örenstierna.
354. Odens Skald: Leopold.
356. Hornqwåde: Dryckesång. Hornqwådens Skald och Fader: Wellman.
358. Koras Skald: Adlerbeth.
359. Djurkretsens Skald: Silfwerstolpe.

6000100652

Göteborgs universitetsbibliotek

